André Soussan

MESIADA

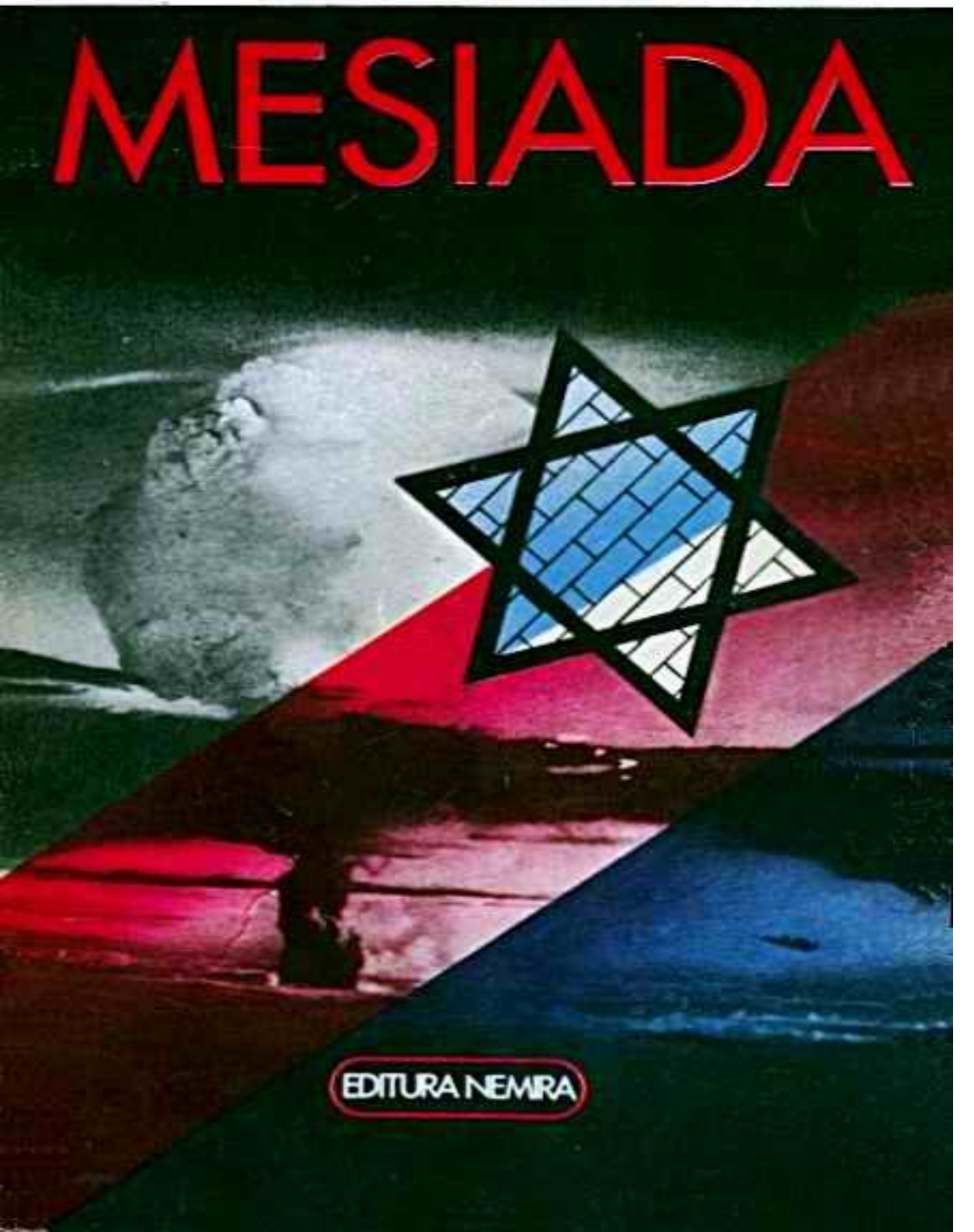

EDITURA NEMIRA

André Soussan

MESIADA

André Soussan
MESSIADA
© Olivier Orban, 1991
Traducere de Radu Pontbriant
Editura Nemira 1993
Coperta de Dan Alexandru Ionescu
Versiune ebook: [1.0.]

Ierusalim, Yom Kippur, 22 septembrie 199... Umanitatea încă nu ştie că supravieţuirea sa nu-i decât o chestiune de ore. Un singur om o ştie: David Ben Zion, şeful temutului Mossad, serviciul secret israelian. Şi nu are la dispoziţie decât patru ore pentru a evita catastrofa.

André Soussan, ziarist franco-danez, specialist în geopolitica şi prospectiva, autorul unor best-sellers precum *Octombrie II şi Ziua cea mai scurtă,* confirma în mod strălucit în paginile acestei cârti talentul şi arta sa de romancier şi viitorolog.

În memoria părinţilor mei,
lui Lily, Lune, Shimon
şi Gabriela

PROLOG

Ierusalim, Yom kippur, 22 septembrie 1996

David Ben Zion se ridică de la masă şi se îndreptă către străvechiul scrin englezesc din antreu. Se opri în faţa oglinzii ovale agăţată de perete cu un cordon uzat, strânse nodul cravatei şi, cu un gest reflex, îndepărtă de pe frunte o meşă blondă. Pe obraz îi flutură un zâmbet: ţinuta aceasta cu cravată îi era neobişnuită. Luă şalul de rugăciuni aşezat la vedere pe scrin, puse palma pe mezuzahul[1] de deasupra canatului uşii, apoi ieşi. În acest ajun al Marii Iertări, Yom kippurul, cea mai sfântă zi a iudeilor, străzile Ierusalimului se goleau. David porni cu paşi grăbiţi spre sinagoga din colţul străzii King George V şi Ben Hillel.

Un bărbat îmbrăcat în haină neagră şi blugi decoloraţi, cu chipul ascuns de o pereche de ochelari Ray Ban, făcu semn

[1] Mezuzah – Toc conţinând un pergament cu versete din Thora, prins deasupra uşii. (N.A.)

unei femei într-un taior bleu-deschis, de pe trotuarul din faţă. Amândoi porniră în urma lui David, păstrând o distanţă apreciabilă. David înainta fără a întoarce capul, privind drept înainte. La capătul străzii aruncă o privire asupra ceasului şi iuţi pasul. La 17 şi 52 pătrundea în fostul comisariat al poliţiei, britanice, construit la începutul secolului şi care fusese aruncat în aer de către tatăl său, cu câteva ore înainte de declararea independenţei, la 14 mai 1948. Adică chiar în ziua când împlinea opt ani.

Tatăl său fusese unul din membrii comandourilor din Irgun, al căror şef legendar se numea Menahem Begin. Doi ani mai târziu, locul fusese transformat în sinagogă, pentru primii imigranţi evrei, de obârşie marocană. Înghesuită între un salon de coafură şi o societate de informatică, clădirea, ridicată din piatră de Ierusalim şi renovată de mai multe ori, număra peste o sută douăzeci de locuri pe scaune şi tot atâtea în picioare.

Cînd David pătrunse în sinagogă, aceasta era plină până la refuz. Îşi croi cu greu drum până la locul pe care şi-l rezervase şi plătise încă cu trei luni mai înainte. Salută credincioşii înclinând din cap şi scoase şalul de rugăciuni din buzunarul de catifea albastră. Îşi acoperi capul şi umerii cu şalul, fără a recita, cum s-ar fi cuvenit, rugăciunea: „Preaslăvit fii, Veşnicule, Dumnezeul nostru, Rege al lumii, care ne-ai sfinţit prin vrerea Ta şi care ne-ai poruncit să ne acoperim cu tales-ul[2]“. Chiar atunci rabinul scoase sulul Legii din tabernacul. Adunarea intonă în cor:

„Fericit poporul care are asemenea soartă! Fericit poporul al cărui veşnic Domn este Dumnezeu!”

SHEMA ISRAEL, ADONAI ELOHENU, ADONAI EHAD[3]

În ciuda faptului că era un sabra[4], născut în Israel din părinţi aşkenaze[5], David prefera ritul marocan, mai apropiat de cântecele şi muzica andaluză. „Este mai autentic”, îi explicase el într-o zi soţiei sale. David, Ben

[2] Tales – Şal de rugăciuni. (N.A.)
[3] Ascultă, Israel, Veşnicul Dumnezeul nostru, Veşnicul este unul. (N.A.)
[4] Sabra – Evreu născut în Israel. (N.T.)
[5] Aşkenaze – Evrei originari din Europa de Est. (N.A.)

Zion, fusese evreu ateu până în ziua când, cu trei ani în urmă, unicul său fiu fusese doborât de o rachetă Sam 7, în cursul unui raid deasupra Libanului, la numai două ore după ce i se acordase titlul de „cel mai tânăr locotenent-colonel din aviaţia Israelului”. Cedând unui impuls, David intrase atunci într-un magazin cu articole de cult şi îşi cumpărase un şal de rugăciuni. Fusese pentru prima oară când atingea un asemenea obiect.

Rabinul Yehuda Levy Monsenego intonă rugăciunea Kol Nidre, cea care deschidea Marea Iertare, considerată drept unul dintre cele mai frumoase imnuri ale religiei ebraice. Glasul său de tenor, faimos la Ierusalim, răsuna în sinagoga cu pereţii albi. David simţi cum îl străbate un fior.

„Veşnicule! Veşnicule! Dumnezeule atotputernic, atotmilostiv, prearăbdător şi iertător, cu necuprinsă bunăvoinţa şi credinţă fără margini, care îşi face simţită îndurarea şi peste o mie de generaţii, iertând jignirea, păcatul, nelegiuirile şi mântuindu-le!”

David nu cunoştea ritualul şi, în oarecare măsură, puţin îi păsa. Nu cerea nimic lui Dumnezeu şi nici nu-i reproşa ceva. Se afla aici împins de o forţă invizibilă, tăcut şi ţeapăn, cu şalul în jurul umerilor săi puternici. David, singurul blond din sinagogă, simţea din când în când, asupra sa, privirile curioase ale vecinilor.

Cincizeci şi şase de ani, un metru optzeci şi şapte, privirea limpede. Unii îl asemănau cu Paul Newman, doar ceva mai suplu şi mai înalt. David purta un costum închis, de bună calitate, de altfel singurul pe care îl avea. Ruth i-l dăruise atunci când fusese numit director tehnic la Agenţia Spaţială a Israelului.

Afară, bărbaţi şi femei se înghesuiau pentru a auzi glasul rabinului care intona acum primele cuvinte din Marea Iertare:

Toate jurămintele pe care le-am făcut, toate legămintele pe care le-am rostit, toate opreliştile pe

care ni le-am impus, toate anatemele pe care ni le-am sortit nouă, într-un fel sau altul, de la ziua ultimului Kippur, sunt neavenite şi trebuie privite drept lipsite de temei.

Adunarea răspunse într-un singur glas:

Toate sunt declarate neavenite: suntem izbăviţi de toate şi de acum înainte nu mai trebuie să le respectăm. De aceea fie să fim iertaţi, noi, copiii lui Israel, precum şi străinii care locuiesc printre noi, căci cu toţii am greşit.

David participa pentru a treia oară la această sărbătoare. Cât trăise, soţia sa refuzase să ia parte la ritul acesta din alt ev. „Nu rugându-ne la un Dumnezeu nevăzut şi mut vom face să reînvie copilul nostru!" îi răspunsese în ziua când o rugase să-l însoţească. Postea timp de douăzeci şi patru de ore şi rămânea în sinagogă până în clipa în care rabinul sufla în cornul de berbec, pentru a vesti sfârşitul Kippurului. Va deschide postul, ca de obicei, la prietenul său rabinul Monsenego, care îl iniţia în Talmud[6]. Familia numeroasă a rabinului îl îmbărbăta şi întrista în acelaşi timp. Cu toate că pierduse doi fii în război, rabinului îi mai rămâneau cinci, pe când el, un sabra şi un aşkenaze, europeanul îndrăgostit de Mozart, Voltaire, Kant şi Kierkegaard, nu va fi niciodată bunic. De la moartea soţiei sale rămăsese singur pe lume. Nici frate, nici soră, unchi ori mătuşă, nici măcar vreun văr îndepărtat. Era singur!

Gândurile i-au fost brusc întrerupte de o bătaie uşoară pe umăr. David întoarse privirea către vecinul din dreapta. Urmări semnul acestuia şi întâlni ochii unui bărbat fără şal, acoperit doar cu o batistă, cu chipul desfigurat de spaimă. David simţi cum inima i se zbate puternic în piept. Împături şalul de rugăciuni, îl înfundă în buzunar şi, ridicând din umeri se scuză faţă de rabin, care observa scena de la

[6] Talmud – Studiul şi interpretarea Thorei. (N.A.)

înălţimea tribunei. Vecinii săi, care cântau cu zel, îi aruncau priviri mânioase.

— Îmi pare tare rău şefule, însă rusul a mărturisit în cele din urmă. Supravieţuirea Israelului e o chestiune de ore, şopti omul la urechea lui David, îndată ce trecură pragul sinagogii.

Şeful serviciilor secrete israeliene – temutul Mossad – înregistră panica neobişnuită din glasul lui Uzi Zvulun, adjunctul său. În timp ce se îndreptau cu paşi grăbiţi spre strada King George V, Uzi, abia suflând, îi comunica veştile în fraze lipsite de subiect şi predicat, ca şi cum ar fi dictat o telegramă. Se opri o clipă sprijinindu-se de peretele unei prăvăli. Un moment avu impresia că se va prăbuşi.

Deasupra Ierusalimului plutea un cer ameninţător şi cenuşiu. În această zi sacră în oraşul care număra trei sute de mii de suflete nu circula nici o maşină. Nici taxiuri sau autobuze. Posturile de radio şi televiziune nu emiteau nici ele. Asupra capitalei iudeilor se lăsase tăcerea deşertului. La ora aceasta oamenii se aflau fie la sinagogă, fie acasă. Yom Kippurul începuse la 17 şi 33, urmând a lua sfârşit a doua zi, la 18 şi 58. O dată cu pacea de curând stabilită în Orientul Mijlociu, armata Israelului, Tsahal, fusese demobilizată, pentru prima dată de la războiul Golfului. Din efectivul de o sută şi treizeci de mii de oameni ai armatei regulate, patru cincimi obţinuseră permisii speciale pentru ziua aceasta sfântă. Chiar şi aviaţia, vârful de lance al Tsahalului, era redusă la o treime.

David se întoarse şi făcu semn celor doi din garda sa. Se apropiară în fugă.

— Unde-i maşina? o întrebă pe tânăra femeie în taior bleu, cunoscând dinainte răspunsul.

— La intrarea în oraş, nu am avut de ales. Credincioşii integrişti ne-ar fi linşat dacă…

— A mea e aici, interveni Uzi arătând spre o ambulanţă trasă pe cealaltă parte a străzii.

Era într-adevăr singurul mod de a putea circula prin Ierusalim, fără a risca să fie lapidaţi de evreii habotnici. Se

apropie de Mercedesul break purtând steaua stacojie a lui David şi ordonă uneia din gărzi să treacă la volan.

— Beit Asia! porunci David încercând să-şi păstreze calmul. Adăugă, cu chipul lipsit de expresie:

— Cu girofar şi sirenă.

Mercedesul break turbo demară scrâşnind din cauciucuri, sfâşiind liniştea Oraşului Sfânt cu un vacarm de iad, îndreptându-se spre Beit Asia, creierul nervos al Mossadului, de la intrarea în Tel-Aviv.

PARTEA ÎNTÂI

11 noiembrie 1994

Airbusul A 320 al companiei Iraqi Airways, venind de la Roma, ateriză la Bagdad. Din avion, primul coborî un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu negru, cu pălărie de fetru maro pe cap şi purtând ochelari negri. Se îndreptă spre Mercedesul oficial, tras chiar la picioarele pasarelei, cu motorul în mers. După o oră, automobilul străbătea un baraj de sârmă ghimpată electrificată şi se angaja pe un drum străjuit de palmieri, care ducea la o vilă în stil spaniol, un loc ultra-secret din suburbia de miază-zi a Bagdadului.

Şoferul, care pe durata întregului traseu nu scosese un cuvânt, se întoarse şi spuse într-o rusă fără cusur:

— Sunt colonelul Ali Masud. Fiţi binevenit în ţara noastră! Veţi locui aici în timpul şederii la noi. În dulapurile din perete veţi găsi tot ce aveţi nevoie.

Schiţă un zâmbet şi anunţă:

— Consfătuirea începe în seara asta.

— Cînd anume?

— În Orient, din păcate, punctualitatea nu ne caracterizează.

— Ştiu că aici timpul este veşnic, totuşi n-aş putea şti măcar cu aproximaţie…

— În seara asta, între orele 22 şi 24. Poate chiar ceva mai devreme.

— E adevărat că trebuie să…

Oaspetele se întrerupse pentru a admira o tânără femeie de o frumuseţe uimitoare, care tocmai intrase în hol, cu un

coş de provizii în mână. Colonelul îi făcu semn să se apropie.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Khalida Ben Omar. Cu ea veţi putea discuta toate chestiunile practice. Vorbeşte limba dumneavoastră la perfecţie.

Anatoli Petrovici Leonov nu-şi putu stăpâni uimirea în faţa splendidei creaturi ce se apropia cu paşi unduitori. Înaltă de un metru şaptezeci şi şase, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu un şal negru peste părul întunecat ce-i cădea pe umeri, avea trăsături fine şi ochii mari, de un verde-închis, cu gene lungi. Schiţă un zâmbet. Avea dinţii strălucitori de albi şi regulaţi. Anatoli Leonov îi sărută mâna bâiguind câteva cuvinte. Ea surâse din nou şi se depărtă dansând pe tocuri.

— Pe diseară, spuse colonelul retrăgându-se.

O dată ajunsă la uşa bucătăriei, Khalida se întoarse spre rus, care încă îi admira mersul şi înainte de a închide uşa după ea, spuse cu o sclipire jucăuşă în priviri:

— Dacă doriţi ceva răcoritor, e pregătit în bufetul din salon.

Anatoli se duse în salon, se servi cu un Tuborg de la gheaţă, luă un Monte Cristo din cutia cu trabucuri aşezată pe masă şi se instală într-un fotoliu cub din piele vişinie.

Anatoli Petrovici Leonov era şeful direcţiei S, cea mai importantă a KGB-ului, cea care se ocupa de agenţii din lumea întreagă. Una dintre secţiile sale recruta şi antrena cetăţenii sovietici chemaţi să devină agenţi secreţi. Alta le pregătea „povestea”, precum şi actele false ce le permiteau să preia o identitate fictivă în ţările străine. O a treia secţie coordona agenţii deja plasaţi, în timp ce a patra îi supraveghea pe ofiţerii de sprijinire a agenţilor din cadrul ambasadelor sovietice din străinătate. Perestroika nu schimbase cu nimic această organigramă.

Anatoli, în vârstă de cincizeci de ani, având gradul de general, avea în urma sa treizeci şi doi de ani de carieră în KGB. Înalt de un metru şaptezeci şi cinci, aproape chel, cu obrazul plin, subliniat de o bărbie dublă, ochii săi mici şi verzi, de sub sprâncenele negre, foarte dese, îi confereau

un aer semeţ. Nu cunoştea motivul venirii sale în capitala irakiană, însă nu putuse rezista ofertei pe care i-o făcuse ambasadorul Irakului cu o lună în urmă, în cursul unui dineu secret dintr-un club oriental din Moscova.

Fusese nevoit să aştepte o lună înainte de a obţine aprobarea, personal de la şeful KGB-ului, de a face o călătorie în Germania, la noua ambasadă din Berlin. Aşa cum fusese stabilit, telefonase de la aeroport ambasadorului Irakului. După două ore se afla la bordul Airbusului A 320 cu direcţia Roma, de unde avea legătura pentru Bagdad. În timpul zborului încercase să ghicească scopul acestei întâlniri. Degeaba cercetase însă în minte toate ipotezele posibile.

Pendula din perete sună de douăsprezece ori. Anatoli Leonov tresări în fotoliul în care picotise o parte din seară. În aceeaşi clipă în salon apăru colonelul Ali Masud.

— E timpul, generale. Să mergem!

Anatoli se ridică dintr-un salt. Îşi trecu pieptenele prin părul cărunt şi rar, apoi refăcu nodul cravatei.

La fel ca la venire, colonelul Ali Masud nu rosti nici o vorbă în timpul drumului. Leonov tăcea şi el. Gândurile îi zburau la cele cincisprezece milioane de dolari pe care îi va primi, după ce-şi va îndeplini misiunea. Dar ce misiune? Pentru asemenea sumă, ea nu putea fi decât imposibilă, îşi spuse în sinea sa. Nu peste mult timp o va afla. Şi va hotărî în consecinţă. În cazul în care va refuza., îi rămânea destul timp să-şi termine treaba la Berlin, înainte de-a se întoarce la Moscova. Dar va mai putea părăsi teritoriul Irakului, cunoscând asemenea secret? Îl străbătu un fior.

Automobilul se opri în faţa unei vile imense, ascunsă într-o adevărată pădurice de palmieri. Colonelul stinse farurile şi opri motorul.

— Duceţi-vă! Sunteţi aşteptat.

Rusul se îndreptă spre intrare. Un bărbat în costum de culoare închisă, clădit precum un luptător de circ, deschise uşa. Anatoli avu un gest de ezitare când îl văzu pe preşedintele irakian, cu chipul slăbit, în uniformă de mareşal, venind în întâmpinarea sa.

Irakianul îi strânse mâna energic. Anatoli îl salută respectuos, în timp ce preşedintele, evident nerăbdător, îl ducea către salon. Un sentiment de panică îl cuprinse pe rus: aliniaţi în picioare, recunoscu pe preşedinţii Libiei, Siriei şi Arabiei Saudite. Libianul părea absent în uniforma lui bine croită, cu obrazul ascuns de ochelari mari, negri. Sirianul îl privea cu ochi sceptici, cum i se păru lui Leonov. Părea că înoată în costumul cenuşiu de flanelă. Omul ăsta trebuie să fie bolnav, se gândi imediat. În ceea ce-l priveşte pe preşedintele saudit, acesta aproape că sta în poziţie de drepţi, în uniforma de general. De când în Kuweit şi în Arabia Saudită interveniseră, în iunie 1994, loviturile de stat militare, preşedintele nu dăduse decât un singur comunicat, prin care preciza că ţara sa va respecta toate acordurile semnate de predecesorii săi. La fel ca în Kuweit, în patria lui rămăsese în vigoare starea excepţională. Anatoli îl găsea ceva mai tânăr decât în singura fotografie ce-i apăruse în presă. Se apropie de ei cu mâna întinsă.

Imediat ce formulele de politeţe fură rostite, irakianul umplu cu votcă paharul lui Leonov şi lovi din palme. Uşa se deschise făcând loc unui preot.

— Iată-l pe monseniorul Anastase, unul dintre prietenii noştri, spuse preşedintele irakian.

Şi, fără să mai aştepte, merse drept la ţintă. Vorbea în limba engleză:

— Generale Leonov, v-am invitat aici pentru a vă încredinţa o misiune de cea mai mare importanţă. Ne-am gândit la dumneavoastră din motive pe care le veţi înţelege imediat. Aţi auzit de istoricul evreu Flavius Iosif[7]?

Luă o înghiţitură de apă minerală. Leonov vru să-l imite dar se abţinu. „Care Flavius Iosif?” se întrebă el nedumerit.

— Vom nimici statul sionist.

Rusul încuviinţă din cap înainte de a da pe gât o duşcă de votcă. Păstrând paharul în mână, întrebă pe un ton sincer:

— Presupun că aveţi un plan genial, nu?

---

[7] Flavius Iosif – Istoric evreu (37–95) autorul „Antichităţilor iudaice”. (N.T.)

— Da. Veţi începe să lucraţi la el asigurând coordonarea şi, bineînţeles şi reuşita, pentru cincisprezece milioane de dolari.

Leonov privi conţinutul paharului, ezită o clipă, apoi îl puse pe gheridon.

— Ce înţelegeţi prin „nimicirea Israelului”?

— Exact ceea ce înseamnă. Distrugerea acestui stat, începând cu Ierusalimul[8], după exemplul generalului Titus, în anul 70 după Cristos, urmată de exodul poporului evreu şi aşa mai departe. Faptul este consemnat în cartea lui Flavius Iosif, *Războiul evreilor cu Roma.*

— Dacă vă gândiţi cumva să faceţi uz de arsenalul vostru chimic, vă rog frumos să daţi uitării această ipoteză. Riposta nucleară israeliană ar fi fulgerătoare, definitivă pentru ţara dumneavoastră şi pentru întreaga zonă. Chiar dacă aţi folosi micile bombe atomice pe care le posedaţi acum, ori le veţi realiza în curând, tot veţi dispare de pe hartă.

Rusul vorbise cu glasul înăbuşit, văzând de pe acum milioanele sale de dolari volatilizându-se.

— Foarte bine. Constat că nu l-aţi citit pe Flavius Iosif. Vă vom arăta planul nostru. Înainte însă am dori să ştim dacă sunteţi de acord să colaboraţi.

— Lumea nu va accepta niciodată distrugerea Israelului şi...

Libianul, care până atunci păruse indiferent, se porni să răcnească:

— Lumea suntem noi! Nu mai există supraputeri. Tara dumitale, URSS-ul, nu mai există! Războiul din Golf l-a ruinat pe diavolul american. Statele Unite sunt mobilizate în războiul pornit împotriva lor de către Japonia şi Europa

[8] Locuit încă din mileniul III î.Cr., devenit capitala statului iudeo-israelian în timpul domniei regelui David (1013–973), Ierusalimul este cucerit şi distrus de Nabucodonosor II în anul 587 î.Cr. apoi, în urma răscoalei antiromane (67–70) este din nou nimicit de generalul Titus, în anul 70. Arabii au ocupat oraşul în anul 638. În urma războiului arabo-israelian din 1948–49 a fost împărţit în două sectoare, iordanian şi israelian. Astăzi loc de pelerinaj pentru creştini (Biserica Sfântului Mormânt, Golgota, drumul Calvarului, muntele Măslinilor) pentru arabi (Moscheea lui Omar, moscheea Al-Aqsa) şi pentru evrei (ruinele Templului, Zidul plângerilor). (N.T.)

de vest. Iar Europa e condusă de Germania, care Germanie înseamnă business. Franţa înclină de partea petrodolarilor. Politica ei este dictată de cei o sută de milioane de magrebieni înfometaţi care bat la porţile sale. Astăzi, noi reprezentăm lumea. Iar noi, arabii, nu vom accepta în veci existenţa acestui stat blestemat! Statul sionist înseamnă cea mai cumplită umilire din istoria Islamului. Existenţa acestei ţări satanice reprezintă nonexistenţa noastră. Într-o bună zi, Islamul se va trezi pentru a strivi statul iudeu. În zece ani, noi vom fi patru sute de milioane. Evreii vor fi şase, şapte poate opt, sau chiar zece milioane. Îi vom pulveriza. Este înscris în fapte, în geografie, în istorie! Dacă generalul Titus a izbutit să nimicească Ierusalimul, a fost pentru că înainte de aceasta evreii au purtat un război fratricid timp de patru ani. Când Titus a poruncit atacul, oraşul aproape că se autodistrusese. Dispariţia statului sionist este condiţia *sine qua non* pentru a şterge umilinţa războiului din Golf. Lumea arabă nu va putea supravieţui decât cu acest preţ.

Obrazul i se învineţise de mânie. Rusul înclina din cap, urmărindu-l cu atenţie. Libianul sorbi o înghiţitură de suc de portocale. Coborî puţin tonul:

— Avem în prezent mijloacele militare pentru a câştiga un război convenţional împotriva acestui diavol. Raportul de forţe este de unul la opt în favoarea noastră. Adunătura asta de laşi ar folosi însă arma nucleară. În schimb, dacă evreii ne prepară terenul, luptându-se între ei, aşa cum au făcut-o pe vremea lui Titus, vom avea o şansă.

Devenise livid. Leonov crezu că se va prăbuşi. Libianul însă adăugă, foarte ferm:

— Sunt gata să dublez suma. Distrugeţi-mi ţara asta blestemată!

Rusul se prefăcu gânditor. Libianul dublase suma, şi cele treizeci de milioane de dolari răsunau în capul său precum clopotele bisericii Vasilii Blajenâi din Moscova. Totuşi rămase neclintit. Ştia prea bine că e vorba de un miraj, cum să nimiceşti cea mai bună armată din lume şi a şasea

putere nucleară? Drept cine-l luau, smintiţii ăştia, drept Rambo?!

— Veţi primi treizeci de milioane de dolari, confirmă şi preşedintele saudit, cu un amuzant accent yankeu. Jumătate după ce veţi perfecţiona planul nostru astfel încât să fie fără greş, iar cealaltă jumătate atunci când misiunea se va încheia.

— Vă ascult, spuse Leonov pe ton neutru, fixându-l pe arhiepiscop, care tăcuse până atunci.

Preşedintele irakian îi înmână un plic pe care era scris în engleză „ISMAEL, TOP SECRET”, ce conţinea vreo zece pagini. Leonov îşi puse ochelarii şi începu să citească, sub privirile nerăbdătoare ale celor cinci bărbaţi.

La unele pasaje aproba din cap, recitea, ca pentru a pătrunde mai bine o propoziţie ori un alineat. Au trebuit să aştepte zece minute înainte ca rusul să depună documentul pe masa de fildeş, încrustată cu aur. Puse mâna pe sticla de votcă şi îşi umplu paharul de cristal.

— Ce garanţii pot avea că n-o să fiu asasinat, o dată misiunea îndeplinită?

— Toate garanţiile pe care le vreţi! Acceptăm condiţiile dumneavoastră. Nu aveţi decât să le enumeraţi, răspunde preşedintele saudit, luându-i pe ceilalţi drept martori.

— Prea bine. Vi le voi comunica la timpul potrivit. În prezent accept cele treizeci de milioane de dolari, spuse Leonov apăsând pe cifra treizeci, ca pentru a-i face să înţeleagă că nu va îndeplini misiunea decât la preţul acesta.

Grămada aceea de bani îi dădea ameţeli. Încercă fără a izbuti s-o transforme în ruble, pentru a-şi face o idee aproximativă asupra ei. Goli paharul dintr-o singură sorbitură.

— Ce părere aveţi despre planul nostru? întrebă sirianul cu glas răguşit.

Rusul şovăi. Privirea nu i se dezlipise de pe arhiepiscop. Prezenţa acestuia îl tulbura.

— Am nevoie de o explicaţie, răspunse el.

Irakianul îl invită pe preot, printr-un semn, să ia cuvântul. Acesta scoase câteva şuierături ciudate, ce sunau precum o tuse astmatică, apoi începu să vorbească, iar vocea era nepotrivit de tinerească faţă de statura sa. Engleza lui aproximativă era cea a unui autodidact.

— Renaşterea statului iudaic este catastrofă pentru creştinătate. Nu prevăzută de Scriptură. Popor creştin nu ştie, dar Vatican suferă. Israel trebuie dispară, altfel creştinismul rupt, rămas în urmă. De asta Vaticanul nu recunoaşte Israel. Dacă Israel nimicit, Vatican mai tare, pentru că pedeapsa lui Dumnezeu… Acum înţelegeţi?

Leonov nu pricepuse nimic, însă încuviinţă din cap. Revenirea la credinţă în patria sa nu-i atinsese încă pe membrii nomenclaturii care, în ciuda perestroikăi, îşi păstraseră privilegiile. Făcând unele asociaţii dintre anumite imagini transmise de posturile de televiziune – şeful OEP-ului primit cu mare pompă de Papă şi apoi de preşedintele Austriei, un fost nazist – şi tirada arhiepiscopului, Leonov trase concluzia că Vaticanul era ostil statului evreiesc. Ceea ce de altfel nu avu darul să-l surprindă prea mult.

— Planul dumneavoastră este imperfect şi nerealizabil, aşa cum se prezintă acum, făcu el aţintindu-şi privirile asupra paharului, dar gândind exact contrariul.

Planul era genial. De mai multe ori, în timp ce-l studia, fusese la un pas de a-şi exprima uimirea.

— Înţeleg de ce aţi apelat la mine.

Cu fruntea încreţită, clătină de mai multe ori din cap, ca pentru a justifica suma fabuloasă ce-i provoca un început de migrena.

— În cadrul acestui plan ar trebui atrase de asemeni Egiptul, Iordania şi OEP-ul.

Leonov, care tocmai se pregătea să dezvolte subiectul, se opri întâlnind privirea potrivnică a preşedintelui Libiei.

— Încă de pe acum am mai multe idei, continuă el atunci, fără să mai insiste. Vi le voi supune peste o săptămână.

— Aşa ne-am gândit şi noi. După cum desigur bănuiţi, am prevăzut totul. Permiteţi-mi acum să vă prezint braţul drept pe care îl veţi avea în misiunea dumneavoastră, spuse preşedintele irakian ridicându-se.

Lovi din palme. Uşa salonului se deschise, făcând loc unui bărbat cu aspect de american, care se apropie cu paşi şovăitori. Obrazul lui Anatoli Petrovici Leonov se goli de sânge când îl recunoscu pe John Hicks, fostul director adjunct al CIA pentru operaţiuni clandestine.

Tel-Aviv, 30 noiembrie

Asupra Tel-Avivului se lăsase noaptea. La Beit Asia, clădirea serviciilor secrete ale Israelului, în interiorul lui Hadar Dafna Building, de pe bulevardul Regele Saul, la numai câţiva paşi de Hakiriah, Pentagonul ţării, domnea ca de obicei o mare animaţie. David Ben Zion, şeful Mossadului, se sprijini mai bine în spătarul fotoliului, îşi puse ochelarii şi începu să citească un raport ultra-confidenţial. Conţinutul foarte concis provenea de la unul dintre cei mai buni agenţi din Irak. Textul decodificat prezenta următoarele informaţii: „Anatoli Petrovici Leonov şi John Hicks sunt aici. Îl vizitează des pe preşedintele irakian dar deocamdată îmi este cu neputinţă să aflu obiectul misiunii lor. Onorarii: treizeci de milioane de dolari pentru rus şi cincisprezece pentru american”. Semna Esther, numele conspirativ al agentei Khalida Ben Omar.

David închise dosarul fără a mai citi nota care urma, redactată de colonelul Zeev Saena, responsabilul pentru Irak. Se ridică şi se opri în faţa ferestrei. Privea fără să vadă cactusul uriaş pe care ceruse să-i fie adus din deşert,

pentru a-l replanta cu mâinile sale în această grădină artificială de trei metri pătraţi, ce-i dădea câteodată iluzia de a fi un om liber. Creierul său asimilase informaţia. Acum urma s-o interpreteze la justa ei valoare. Să-i lichideze pe cei doi? Să-i denunţe serviciilor secrete ale ţărilor respective? Fără s-o fi citit, era încredinţat că nota tocmai asta propunea. „Imposibil” murmură, ar pune viaţa Estherei în primejdie. Nu avea de ales, trebuia să aştepte şi alte elemente. Condiţiile de lucru ale agentului său erau cât se poate de delicate. Cel mai mic pas greşit şi Esther ar avea aceeaşi soartă ca Eli Cohen, care a fost spânzurat la Damasc, în plin centru al oraşului, în 1965.

John Hicks – asta i se părea evident – fusese recrutat datorită cunoştinţelor sale asupra Israelului şi a Mossadului în special. Oare de ce acceptase? Banii puteau constitui singura lui motivaţie? Anatoli Petrovici Leonov fusese ales datorită faptului că se afla la originea infiltrării spionilor ruşi în Israel. După anumite estimări, aceştia erau în număr de cincizeci, ba poate chiar mai mult. Shin Beth, echivalentul FBI-lui american, filase sute. O dată cu milionul de evrei ruşi ce se refugiase în Israel din 1989 încoace, misiunea de a-i urmări devenise imposibilă. Criteriile de supraveghere erau greu de stabilit. Cei mai mulţi dintre noii imigranţi habar n-aveau de religia iudaică. Pentru unii, Kippurul, sărbătoarea sacră, nu evoca decât o dată istorică: războiul Kippurului din octombrie 1973. Mai erau şi alţii care nici măcar nu erau circumcişi, spre marea indignare a partidelor religioase, care cereau circumcizia şi baia rituală, înainte de a-i recunoaşte, în mod oficial, drept evrei autentici. Fără a mai pomeni miile de ruşi creştini, veniţi în Israel cu ajutorul unor atestări false, cumpărate la bursa neagră din Moscova. Shin Beth-ul îşi concentra urmăririle asupra evreilor ruşi care lucrau în centrele de cercetări, în industria de vârf şi în cadrul armatei. Sosirile masive de evrei ruşi determinaseră serviciile secrete să-şi dubleze efectivele. David nu ştia nimic despre misiunea pe care o aveau John Hicks şi Leonov, în afară de onorariile fabuloase, însă era sigur că nu se înşela. Era vorba de un

plan diabolic, gândi el pe când revenea la biroul său. Parcurse nota fără să se mire, apoi apăsă pe un buton. Responsabilul pentru Irak îşi făcu imediat apariţia.

— Zeev, las-o pe Esther să lucreze în ritmul şi în condiţiile pe care le-am stabilit de comun acord. Ea e cea care ne contactează, niciodată noi. Nu încerca în nici un fel să iei legătura cu ea.

— Următoarea informaţie ne poate veni abia peste două, trei sau patru luni...

— Ţin la Esther şi vreau s-o văd într-o zi aici, vie şi nu spânzurată în centrul Bagdadului.

Uzi intră ca de obicei, fără să bată la uşă. Era pe-atât de scund pe cât era David de înalt. Pe stradă nimeni n-ar fi bănuit că aceşti doi bărbaţi erau cei mai redutabili oameni din ţară. Vânjos şi tare ca stânca, Uzi era chel. Nasul lui de boxer îi da aerul unui luptător retras din activitate. Astăzi general în rezervă, Uzi luptase eroic în timpul războaielor purtate de Israel, în cadrul comandourilor de paraşutişti. David îl invită să se aşeze şi îl anunţă, înainte chiar să fi luat loc în fotoliu:

— Vom activa celelalte antene pe care le avem în Irak. Agenţii noştri să ne semnaleze cele mai mărunte informaţii, chiar şi cele mai neînsemnate, privitoare la Irak şi la preşedinte. Dă ordin centrului spaţial ca Ofeq 3[9] să rămână cât mai mult posibil deasupra Irakului. Nimeni, reţine, am zis nimeni, să nu afle de existenţa lui Hicks şi a lui Leonov la Bagdad.

— L-ai pus şi pe primul ministru la curent?

— Încă nu.

— Dar ai de gând să-i vorbeşti de toate astea?

— Nu.

Privirea întrebătoare a lui Uzi îl sili pe David să-şi precizeze gândurile.

— Ar cere repatrierea Estherei, pentru a putea apoi dezvălui lumii prezenţa celor doi ticăloşi în Irak...

Uzi încuviinţă, mângâindu-şi chelia.

---

[9] Ofeq 3 – Orizont 3 – Satelit de spionaj având misiunea de a culege informaţii de ordin militar deasupra ţărilor Orientului Apropiat. (N.A.)

— Misiunea Estherei abia începe, urmă David. În primul rând trebuie să aflăm motivul şederii lor la Bagdad. Chiar dacă în casele de bani ale arabilor abundă din nou petrodolarii, patruzeci şi cinci de milioane constituie totuşi o sumă astronomică. Identitatea şi competenţa acestor doi tâlhari trebuie să ne facă extrem de vigilenţi.

— Vor să restructureze probabil serviciile secrete şi să pregătească lovituri de stat militare în Egipt, Siria şi Maroc.

David aprobă în timp ce se ridica. Începu să măsoare biroul cu paşi rari şi grei. Ipoteza lui Uzi părea a fi cea mai logică. Lovituri de stat militare mai avuseseră loc în ţările Golfului. Conducătorii arabi care luptaseră în timpul războiului împotriva Irakului figurau pe lista neagră. Discipolii preşedintelui irakian erau încă de pe acum la putere în zona Golfului. Foarte curând şi alte ţări arabe, chiar şi Iordania, aveau să fie guvernate de noi Saddam Hussein. David o ştia. Cu intuiţia sa ieşită din comun era sigur că rusul şi americanul vor avea misiunea de a nimici statul israelian. Cu un semn al mâinii, îi făcu să înţeleagă pe colaboratorii săi că dorea să rămână singur. Îndată după ce se închise uşa, se duse la casa de bani, cu triplu sistem de zăvorâre, o deschise, extrase dinăuntru un dosar şi se întoarse din nou la birou.

„Dacă aş fi în locul conducătorilor arabi aş şti exact ce trebuie să fac pentru a pune capăt visului sionist, şi mă rog lui Dumnezeu să nu le-o sugerez prin telepatie”, gândi el deschizând cel mai secret dosar al statului.

Arsenalul nuclear israelian cuprindea acum 387 de bombe, din care 43 termonucleare şi 73 cu neutroni. Restul era format din bombe A cu plutoniu, de 20 de kilotone fiecare, şi bombe cu uraniu. În total aproape de două ori mai mult decât cifrele estimate din când în când de CIA, datorate scurgerilor bine dirijate, ce permiteau să apară în presa internaţională. David Ben Zion deţinea mai mult decât îi era necesar ţării sale, în caz de forţă majoră, pentru a rade Orientul Apropiat de pe hartă şi a preschimba întreaga zonă într-un ţinut de nelocuit pentru oameni, timp de secole. De ce scosese dosarul acesta din seif, dosar pe

care îl cunoştea pe dinafară şi care de trei luni nu mai conţinea nimic nou? Poate numai pentru a se linişti? îl închise, scoase ochelarii şi se lăsă pe spate pe scaunul pivotant, cu mâinile împreunate la ceafă, şi privi deviza Mossadului, înscrisă cu majuscule pe peretele opus:

PRIN VICLENIE SE CÂŞTIGĂ LUPTA

De la moartea fiului său, David nu mai era acelaşi. Ca bun sabra, îşi înăbuşise sentimentele, durerea. David fusese singur la părinţi. Imigranţi din Rusia la începutul secolului, aceştia îşi închinaseră întreaga viaţă renaşterii lui Eretz Israel. Micul David fusese lăsat în voia lui. Încă de la vârsta de doisprezece ani era un bărbat în toată firea, lucra la câmp, cu automatul său de fabricaţie cehoslovacă atârnat după umăr. Pe vremea aceea jurase că va avea cel puţin cinci copii. Nu avusese decât unul. La fel ca părinţii săi, nu avusese de ales. Visul sionist era mai greu de realizat decât şi-au închipuit părinţii fondatori. Îşi sărbătorise aniversarea a douăzeci şi şapte de ani în cockpitul unui Mirage III, la 6 iunie 1967, în timpul războiului de şase zile. Darul pentru aniversarea sa? Vreo şaizeci de Mig-uri 19, egiptene şi siriene. La 27 de ani, era comandant. În 1973, înfrunta din nou aviaţia inamică chiar din primele ore ale războiului Kippurului, în timp ce ţara sa se ruga la Dumnezeu.

Coşmarul prin care trecuse îl marcase. Războiul izbucnise la ora 14, la 6 octombrie 1973. Dimineaţa la ora patru, Mossadul informase pe primul ministru, Golda Meir, că războiul era iminent, că egiptenii şi sirienii vor trece la atac în jurul orei 17. David fusese unul dintre primii puşi în temă. Fiind ateu, acceptase să facă parte dintre piloţii în stare de alarmă permanentă, în acea zi sfântă. Atunci când războiul se declanşase, nu la ora 17 ci la ora 14, a fost printre primii care şi-au luat zborul în direcţia frontului din nord. Niciodată până atunci, în istoria luptelor aeriene, vreun pilot nu efectuase atâtea raiduri: nouă, în mai puţin de douăsprezece ore. În ziua următoare, David, care

dormea complet echipat pe un pat de campanie din sala de odihnă, fusese trezit la ora şase de sonerie. Sărise buimac la telefonul din perete. După identificările obişnuite, înregistrase cu un zvâcnet al inimii „Trandafiri albi”, numele codificat pentru alarma atomică. Douăzeci de minute mai târziu era prezent, împreună cu alţi şaptesprezece piloţi de elită, la comandant, care le încredinţă, cu glas răguşit, misiunea de care se temuse întotdeauna: să distrugă Siria cu arma nucleară. În dimineaţa aceea a înţeles că era ameninţată însăşi existenţa Israelului. Minunea se înfăptuise pe când se găsea înghesuit în carlinga Phantomului echipat cu o bombă atomică de 20 kilotone, la patruzeci de metri sub pământ, în aşteptarea ordinului de â decola. Obiectiv: Damascul. În ultimul minut misiunea a fost anulată.

*

La câţiva ani după aceea, când fusese numit în fruntea Mossadului, David putuse descoperi cum se înfăptuise miracolul.

Primul ministru de atunci, Golda Meir, îl trezise pe preşedintele Leonid Brejnev în toiul nopţii, pentru a-l avertiza că ţara sa va folosi arma absolută împotriva Damascului, dacă tancurile siriene nu-şi vor înceta imediat înaintarea. Trebuia să-l convingă neapărat pe aliatul său sirian să pună capăt avansării trupelor spre Israel. Convorbirea se purtase în prezenţa lui Moshe Dayan, pe atunci ministru al Apărării, şi fusese înregistrată de propriile servicii secrete.

Brejnev: Cum? Arma nucleară? Aţi înnebunit, doamnă ministru? Vreţi să declanşaţi apocalipsul? Vă interzic să…

Golda Meir: Domnule preşedinte, nu aveţi nimic de interzis! Ţara mea este în primejdie de moarte iar piloţii noştri se şi află în aer.

Brejnev: Vă repet că este o nebunie, veţi provoca sfârşitul lumii...

G. Meir: Sfârşitul lumii, întocmai. Lumea a început cu noi şi se va sfârşi o dată cu noi. Mesia ori Masada[10], aveţi de ales, însă repede!

Brejnev: Ce-i aia Mesiada?

G Meir: Cum aţi spus, Mesia şi mai cum?

Brejnev: Aţi pronunţat Mesiada, ori ceva asemănător. Ce înseamnă?

G, Meir: Am zis Mesia pentru toată lumea, ori o Masada planetară! Domnule preşedinte, pentru fiii lui Israel nu va mai fi o a doua Masada. Nu glumesc. Nu voi şovăi nici o clipă.

Brejnev: Înţeleg... Făgăduiţi-mi să nu vă mişcaţi, să nu întreprindeţi nimic şi să aşteptaţi. Sau mai bine nu, cereţi imediat piloţilor dumneavoastră să revină la bazele lor. E un ordin.

G. Meir: Nu am de primit ordine de la nimeni şi cu atât mai puţin de la dumneavoastră. Toate astea sunt din vina voastră. KGB-ul a fost cel care i-a făcut pe arabi să creadă că ne pregăteam să-i atacăm. Aveţi o oră. Dacă sirienii nu fac până atunci cale întoarsă, şterg ţara asta de pe mapamond!

Cincizeci şi două de minute mai târziu, şi împotriva oricărei logici militare, carele de luptă siriene îşi încetară brusc înaintarea pornind să urce înapoi înălţimile Golan, cu toate că nu întâlniseră vreo rezistenţă deosebită în calea lor.

*

David obţinuse gradul de locotenent-colonel de aviaţie la treizeci de ani. Paralel cu cariera militară, urmase cursurile Universităţii din Ierusalim, unde îşi însuşise într-un timp record ştiinţele politice. În conformitate cu reglementările

[10] Masada – Localitate biblica, lângă Marea Moartă, ai cărei locuitori au murit până la ultimul în urma asediului cetăţii. (N.T.)

în vigoare ale ţării sale, părăsise armata la patruzeci şi şase de ani, după ce servise ca general în ultimii patru ani. După şase luni fusese numit în fruntea Mossadului. De la o zi la alta, David devenise personajul cel mai secret din ţară.

Pentru soţie, ca şi pentru fiul său, care îi călcase pe urme în aviaţie, exercita profesia de consilier pe lângă Agenţia Spaţială Israeliană, ceea ce explica numeroasele lui călătorii. Mossadul organizase un serviciu auxiliar care avea misiunea de a-i transmite soţiei sale ilustrate, diferite mici daruri din ţările pe care ea credea că le vizitează, şi organiza apeluri telefonice venind din străinătate. În realitate însă, David călătorea foarte rar, iar atunci când totuşi se deplasa, o făcea incognito. Până şi la întâlnirile extraordinare dintre şefii serviciilor secrete occidentale era reprezentat de către adjunctul său Uzi Zvulun.

David privi ceasul de pe birou. Ora unu şi treizeci de minute dimineaţa. Se hotărî să înceteze lucrul. Soţia îl credea plecat la Paris. Adună piesele dosarului şi îl depuse în seif, apoi trecu în apartamentul personal, alăturat biroului. Se lungi pe pat şi deschise cartea sa de căpătâi, Biblia. Începu lectura de unde o lăsase în ajun, la aceeaşi oră, la pagina 1042 din Ecleziast.

E o vreme pentru toate şi fiecare lucru are ceasul său în cer. E o vreme pentru a te naşte şi o vreme pentru a muri, o vreme pentru a sădi şi o vreme pentru a smulge din rădăcină ce era sădit; o vreme pentru a ucide şi o vreme pentru a clădi; o vreme pentru a plânge şi o vreme pentru a râde; o vreme pentru a boci şi o vreme pentru a juca; o vreme pentru a arunca cu pietre şi o vreme pentru a aduna pietre; o vreme pentru a îmbrăţişa şi o vreme pentru a respinge mângâierile; o vreme pentru a căuta şi o vreme pentru a pierde; o vreme pentru a păstra şi o vreme pentru a risipi; o vreme pentru a sfâşia şi o vreme pentru a coase; o vreme pentru a tace şi o vreme pentru a grăi; o vreme pentru a iubi şi o vreme

pentru a urî; o vreme pentru război şi o vreme pentru pace.

David puse cartea pe noptieră şi rămase un timp cu ochii în gol. Îi trecu prin minte, ca într-o străfulgerare, propria sa imagine, în bombardierul strategic, pe când aştepta ordinul de a şterge Damascul de pe suprafaţa pământului. „Doamne, fă să nu fie război, căci de data asta nu poate fi decât apocaliptic!” gândi, ca pentru a alunga coşmarul ce-l năpădea.

Fără să vrea s-o recunoască, David Ben Zion, şeful celor mai faimoase servicii secrete din lume, fost ateu, asemenea cu zeci de mii de compatrioţi ai săi, era pe cale de a deveni, încet dar sigur, un *baal teshuva,* adică un reconvertit la credinţă.

Tel-Aviv, 15 decembrie

Judith Stevens încercă zadarnic să deschidă ochii. Întunericul era încărcat de o linişte stranie. Se răsuci pe o parte şi citi ora pe cadranul luminos al radio-deşteptătorului. Pleoapele îi coborâră la loc. Nu auzi uşa deschizându-se şi nici paşii lui Tsvika ce se apropiau de ea. Se aşeză pe marginea patului şi admiră îndelung sânii tinerei femei ce ieşeau de sub cuvertură, întinse mâna dar în aceeaşi clipă Judith deschise ochii.

— Te-ai şi sculat? Cât e ceasul? întrebă cu glas adormit.

— Ora şapte, ora pentru a face dragoste, şopti el.

Judith îl trase spre ea. Tsvika îşi descheie halatul de casă şi se lungi, lipindu-se de trupul ei fierbinte. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de senzuală ca această americancă,

pe care o cunoscuse cu prilejul unei mici petreceri la o familie de prieteni, cu trei săptămâni în urmă. De atunci nu încetase s-o dezbrace în gând, să-şi închipuie sânii ei, picioarele ei. Atunci când privirile li s-au încrucişat pentru prima dată, ştiuse că se va culca cu ea. Prilejul se ivise abia în ajun. Au făcut din nou dragoste, cu aceeaşi înfocare ca în timpul nopţii. Tsvika se răsturnă pe spate gâfâind, cu privirile în plafon, în timp ce Judith cobora din pat să se ducă la baie.

— Cu ce pleci la Damasc?

— Cu avionul probabil, de la Beirut.

— Te-ai putea duce şi cu automobilul. Asta ţi-ar da ocazia să vezi de-aproape resturile avioanelor. Le vor trebui douăzeci de ani pentru a şterge urmele înfrângerii.

Tsvika făcea aluzie la bătălia aeriană în cursul căreia Siria pierduse 127 de avioane, faţă de unul singur pierdut de Israel.

O oră mai târziu, Judith se afla într-un Volvo care se îndrepta spre Galileea; alături de ea, Tsvika îşi conducea maşina ca şi cum ar fi fost un Phantom 16.

— Ai face bine să conduci ceva mai încet. N-am nici un chef să ratez interviul cu preşedintele sirian. Ştii bine că e vorba de un *scoop*[11].

Tsvika se pregătea să-i răspundă când vaietul unei sirene a poliţiei îl vesti că fusese reperat. Motociclistul îi depăşi făcându-i semn să oprească.

— Dacă informaţiile mele corespund, asta te va costa cel puţin cinci sute de dolari. Am văzut kilometrajul indicând 180 la oră, spuse Judith zâmbind ironic.

Poliţistul se apropie, roşu de furie.

— Ia zi, ţicnitule! Te crezi pilot, ori ce?

Tsvika scoase din buzunarul interior al bluzei din piele neagră o legitimaţie îmbrăcată în plastic şi i-o întinse surâzător. Poliţistul aruncă o privire asupra ei şi izbucni în râs.

---

[11] Scoop – în lba. engl., în convorbirea curentă, lopată sau lingură mare; aici, în jargon ziaristic, cu sensul de ştire-bombă. (N.T.)

— Asta-i bună! Un locotenent-colonel de aviaţie în carne şi oase! Trebuia să-mi închipui. Sunteţi indivizii cei mai periculoşi din toată ţara. Ar trebui să vi se interzică să mergeţi pe patru roţi. Bine, treacă de la mine, de data asta. N-am văzut, n-am auzit! Dar te voi urmări o bucată de drum. Data următoare, pilot ori ba, mă dau la contul tău din bancă!

— Eşti pilot? întrebă Judith după ce demară.

— Aşa cum eşti tu ziaristă, frumoasa mea.

— De ce mi-ai ascuns-o?

— Pentru că noi suntem anonimi, la fel de secreţi ca agenţii Mossadului. Te rog să-mi uiţi profesia şi gradul. În caz contrar…

— Ei?

— M-aş vedea obligat să rup această legătură divină, lucru care m-ar întrista.

— Oricum mulţumesc că m-ai avertizat.

Îşi zâmbiră în acelaşi timp şi Tsvika îşi aşează mâinile pe coapsele ei.

*

Judith Stevens sosise în Israel cu un an în urmă, în calitate de corespondent al ziarului *Washington Post* la Tel-Aviv. Cunoştea ţara datorită unei vizite pe care o făcuse la sfârşitul anilor ‘70, trimisă la vremea aceea de *New York Times.* După Israel, fusese mutată în Egipt. Vorbea ebraica şi araba la fel de bine. Aceste atuuri, fără a mai pune la socoteală o serie de relaţii excepţionale pe care şi le făcuse, fuseseră hotărâtoare atunci când conducerea ziarului trebuise să găsească un înlocuitor corespondentului său din Tel-Aviv. Dintre zece candidaţi Judith câştigase detaşat.

Brună, înaltă de un metru şaptezeci, cu ochi albaştri de safir şi sâni provocatori, Judith nu se sfiia să se slujească de feminitatea ei pentru a obţine un *scoop* ori informaţii de prima mână, dacă acestea puteau asigura un articol pe

prima pagină a ziarului. Îi plăcea Orientul Apropiat dar mai ales Israelul, apreciind felul direct al locuitorilor săi, tupeul lor, aroganţa lor, care ascundeau o mare nesiguranţă; violenţa dezbaterilor intelectuale, diferenţa de temperament dintre înfocaţii şi generoşii sefarzi şi aşkenazii reci, eterni, o fascinau. Insistase pentru a se întoarce în Israel, deoarece încrâncenarea pe care o arăta ONU faţă de această ţară pusă în carantină, ameninţările cu embargoul, abandonarea ei de către Statele Unite, aliatul său cel mai apropiat, fracţionarea internă dintre partizanii păcii cu OEP şi discipolii de neclintit ai unei politici rigide, toate ameninţau, era convinsă, însăşi existenţa statului ebraic. În numele aşa numitei „sacrosancte" noi ordini internaţionale, Israelului i se ceruse, imediat după încheierea războiului din Golf, să cedeze teritorii în schimbul păcii.

Pentru întâia oară, Statele Unite încetaseră orice vânzare de armament, reducând aliatului său din totdeauna ajutorul economic la jumătate. La iniţiativa Franţei, Comunitatea Europeană preconiza un embargo parţial faţă de Israel, dacă acesta refuza să restituie palestinienilor teritoriile ocupate. În ciuda vetoului exprimat de Germania, devenită cel de al şaselea membru permanent al Consiliului de Securitate al ONU, punerea în aplicare a embargoului nu mai era decât o chestiune de timp. Nicicând în cursul istoriei sale Israelul nu mai fusese atât de izolat. Creşterea antisemitismului şi extremismului nu făcea decât să dea apă la moară şi să aţâţe ostilitatea faţă de Israel. Simpatia recâştigată în urma bombardamentelor cu rachete Scud, din timpul desfăşurării războiului din Golf, nu mai era decât o amintire. Ziarele de mare tiraj comparau adesea Israelul cu Africa de Sud a anilor 80.

Sub presiunea internaţională permanentă şi fără precedent, acuzat de întreaga presă şi de guverne că nu vine în întâmpinarea „tendinţei pacifiste actuale", Israelul reacţionase prin formarea unui guvern de uniune naţională, condus de generalul Ariel Dan, eroul tuturor războaielor pe care le purtase ţara sa. Prima lui hotărâre a fost să „invite"

lumea să se gândească de două ori înainte de a continua ameninţarea cu embargoul. Într-un discurs rămas celebru, ţinut în faţa Knessetului[12], nu şovăise să ameninţe la rândul sau:

— Noi nu avem petrol, avem însă posibilitatea să vă lipsim de el pe o mie de ani!

*

Volvo ajunsese la frontiera israeliano-siriana. Înainte de a coborî, Judith îl sărută pe Tsvika lung pe gură.

— Mă întorc în câteva zile. Am să profit de şederea mea ca să vizitez ţara.

— Văzută de sus e cât se poate de atrăgătoare. Ai grijă de tine, frumoaso! O să mă prăpădesc de dorul tău.

Judith se apropie de postul de frontieră mişcând ostentativ din şolduri, ştiind că Tsvika o priveşte.

Nazaret, 22 decembrie

După ce ieşi din casă, Ahmed Salah se îndreptă spre Fordul său 2000 gri metalizat, parcat la marginea trotuarului din faţă. După numai cinci minute, ajunse la intersecţia cu sens giratoriu din centrul Nazaretului, unde semnaliză stânga şi vră la dreapta spre Afula, nepăsător la claxoanele care răsunau cu furie în urma lui. Ahmed Salah era inginer şef la compania naţională de electricitate din Hedera, un orăşel situat între Haifa şi Tel-Aviv. Membru al partidului laburist încă de pe vremea când era student la

[12] Knesset – Parlamentul israelian. (N.T.)

Technion, vestita şcoală politehnică din Haifa, Ahmed fusese răsplătit pentru serviciile aduse organizaţiei Histadrut, singurul şi puternicul sindicat din Israel.

La cei treizeci şi şapte de ani ai săi, Ahmed Salah, cu părul lui cârlionţat şi cu obrazul ca de play-boy, era considerat un bărbat realizat atât pe plan profesional cât şi social, în oraşul său natal, Nazaret, locuit în cea mai mare parte de arabi de confesiune creştină. Ahmed avea cu atât mai multe merite, cu cât era sunnit[13], prin urmare considerat inferior de către arabii creştini. În ciuda vârstei, rămase burlac. Locuia într-un cartier evreiesc, pe înălţimile oraşului, ceea ce contribuia la marginalizarea sa. Însă multe virtuale soacre visau să-l aibă ginere. Unele încercaseră chiar să-l câştige prin vrăji. Iar mama lui risipea o energie nebună pentru a-l feri de „deochi" printr-un şir întreg de farmece. Toate acestea îl amuzau. Atunci când mama îl întreba, cu menajamente dar destul de frecvent, despre proiectele sale de viitor, el îi răspundea că îşi doreşte o căsătorie din dragoste şi că Dumnezeu îi va scoate negreşit în curând în cale femeia visurilor sale. În realitate, Ahmed trăia în taină cu Yael, o sabra, originară din kibbutzul Ramat Yohanane, la jumătate drum între Haifa, şi oraşul lui natal. O cunoscuse la Universitatea din Haifa, unde tânăra femeie preda psihologia. Yael, de douăzeci şi cinci de ani, locuia într-un cochet apartament de pe muntele Carmel. Înaltă, blondă, cu ochii negri, avea un trup de balerină, pentru că în copilărie, petrecută în kibbutz, practicase dansul. Călătoriseră împreună în Europa, în Statele Unite, în Egipt şi hotărâseră să continue această viaţă clandestină, aşteptând ca toleranţa să biruie ura şi prejudecăţile.

Salah roti butonul aparatului de radio. Glasul crainicului de la Kol Israel[14] anunţa pentru a mia oară din ajun încoace eventualitatea unei întâlniri între primul ministru israelian

[13] Curent „ortodox" islamic, predominant în ţările musulmane şi opus şiiţilor, care domină în Iran. Se bazează pe recunoaşterea sunnei (alcătuită în sec. IX şi cuprinzând fapte şi aforisme atribuite lui Mahomed) ca întregire a Coranului. (N.T.)

[14] Kol Israel – Vocea Israelului. (N.A.)

Ariel Dan şi conducătorul OEP-ului. Nu rămăsese de stabilit decât locul şi data întâlnirii. Paris, Geneva, Londra, şi Washington erau oraşele care se oferiseră să găzduiască acest eveniment istoric.

Ahmed reduse intensitatea sunetului şi aproape că era să treacă de bifurcaţia şoselei naţionale 65, care ducea la Hedera. Întâlnirea pe care o avusese cu două zile în urmă, chiar la el acasă, îl îngrozise în asemenea măsură încât îi alungase şi somnul. Necunoscutul se prezentase la început drept noul său vecin. Dar odată intrat în apartament şi uşa închisă, nu procedase cu mănuşi. Ahmed Salah trebuia să colaboreze, ori va dispare şi, împreună cu el, mama lui, cele trei surori şi Yael. Ameninţându-l cu revolverul, necunoscutul nici nu-i lăsase timp să răspundă. Era sigur că Ahmed va accepta. Ceea ce îl tulburase cel mai mult era originea tipului. Fără îndoială că era evreu rus. Vorbea o ebraică stâlcită. Prin urmare venirea lui în ţara sa era de dată relativ recentă. Într-o primă fază, Ahmed urma să procure planurile amănunţite ale celor trei centrale principale ale ţării şi ale releelor. Apoi trebuia să facă rost de listele cuprinzând arabii – creştini şi musulmani – din Nazaret şi Haifa, care lucrau în sectorul public şi privat, în special în portul Haifa, la companiile de electricitate şi de telefoane din zona de nord a Israelului.

Dar mai ales să nu pună întrebări, dar sa ştie ca tot ceea ce vor face va fi în folosul fraţilor săi arabi. Pentru a-i dovedi bunăvoinţa, străinul îi făgăduise o sută de mii de dolari. La plecare, pusese un plic de culoare închisă pe televizorul din salon. Conţinea zece mii de dolari, în hârtii de câte o sută.

Ahmed trase Fordul în parcarea rezervată membrilor conducerii şi rămase o clipă în maşină, cu motorul la ralanti. O mulţime de întrebări i se învălmăşeau în minte. Să se ducă la generalul Shimon Shoshan, prietenul său? Comandantul poliţiei locuia l-a câţiva paşi de locuinţa sa din Nazaret. Să-i spună totul? Generalul îl va proteja, pe el şi întreaga lui familie. În schimb Ahmed ar fi fost considerat

imediat drept un laş şi un trădător şi tratat ca atare în localitate, hulit, el şi ai săi, apoi lichidat cu primul prilej.

Bineînţeles că avea planurile regiunii nordice. Munca lui consta în a vizita zilnic diferitele centre electrice din această zonă, a iniţia seminarii de perfecţionare pentru tehnicieni, a nota sugestiile personalului, a examina plângerile cetăţenilor privitoare la încetineala birocratică, a debloca fondurile şi altele de felul acesta. Cunoştea mai puţin bine planurile celorlalte centrale dar îi era la îndemână să le procure ori să le copieze fără prea mare greutate. În privinţa portului Haifa, nici acolo nu se ridicau probleme deosebite. Unul dintre responsabili îi era prieten apropiat, născut în acelaşi oraş cu el şi musulman.

Suma de o sută de mii de dolari nu-l impresionase, cu toate că reprezenta salariul său pe cinci ani. Faptul că risca închisoarea pe viaţă nici nu-i trecuse prin gând. Pentru moment, doar sentimentul de a trăda, pe prietenii săi, munca sa, la care trudea douăsprezece până la patrusprezece ore pe zi, faptul că le va face rău arabilor israelieni, erau gândurile ce-l frământau.

Un bărbat tânăr ciocăni în parbriz. Ahmed tresări puternic. Arborând un zâmbet forţat, opri motorul şi coborî din automobil.

— Ce-i cu tine, Ahmed, visezi la ce ţi-ai cumpăra dacă ai câştiga lozul cel mare? întrebă paznicul.

— Asta zic şi eu telepatie, Moshe. Este exact ceea ce gândeam, făcu el înmânându-i cheile.

— Şi ce ai face, în cazul ăsta?

— Aş părăsi ţara asta minunată în care fiscul dă dovadă de sadism!

Damasc, 22 decembrie

Judith Stevens se pregătea să părăsească hotelul Sheraton. Convorbirea cu preşedintele sirian avusese loc în ajun, la ora 23. Fusese inspirată atunci când, înarmându-se cu răbdare aşteptase timp de o săptămână întreagă, fără să iasă din hotel. Îi cunoştea bine pe conducătorii arabi, pentru că le luase adesea interviuri. După ce obţinea acordul, i se spunea să aştepte lângă telefon. Şi zilele se scurgeau apoi semănând între ele. Dimineaţa era prevenită că întrevederea va avea loc probabil în cursul serii, iar seara i se spunea că va fi noaptea. Suspansul reîncepea în ziua următoare. Micul dejun îl lua în cameră, prânzul şi cina în restaurantul hotelului, pentru a fi pe fază în cazul că...

Judith nu apucase să vadă capitala decât în fugă, prin geamurile taxiului care o adusese de la postul de frontieră. Deţinea *scoop*-ul carierei sale, pe care îl transmisese ziarului ei, cu ajutorul faxului integrat în ordinatorul portabil: *„Preşedintele sirian declară că este gata să meargă la Ierusalim pentru a semna un tratat separat de pace cu statul evreu.”*

Judith ridică receptorul, cu intenţia de a cere să i se facă nota. Se pomeni că se află pe acelaşi fir cu doi bărbaţi care conversau. Vru să închidă dar un cuvânt o făcu să ezite: *Beit Lahm.* Numele arab al Bethleemului. Ascultă în continuare convorbirea. Fără îndoială că o greşeală de ordin tehnic îi permitea să audă ciudata conversaţie dintre doi bărbaţi necunoscuţi. O clipă i se păru că recunoaşte totuşi glasul unuia dintre ei. Cel cu care prânzise o dată, în timpul şederii ei în hotel, care se prezentase drept om de afaceri sirian. După cele ce se discutau, părea evident că participă, fără voia ei, la un dialog secret privitor la Israel. Din reflex, Judith scoase din geantă micul ei magnetofon şi îl conectă fără zgomot pe receptor, aşa cum proceda atunci când lua un interviu prin telefon. Tonul celui care vorbea acum era cel al unui superior. Făcea aluzie la cele ce stabiliseră cu o zi înainte. Pe Judith o asaltau mii de

întrebări. Cum se făcea că îşi puteau permite să vorbească despre asemenea lucruri într-un hotel sirian, care fără îndoială era supus ascultării? Chiar dacă se exprimau cu prudenţă, era limpede că era vorba de un complot ori de ceva cumplit, ce urma să se producă în Israel. Cel pe care îl crezuse om de afaceri, nu putea fi deci decât cineva de rang înalt din cadrul serviciilor secrete siriene. De ce recapitulau planul prin telefon, când o puteau face direct? Interlocutorul sirianului se afla prin urmare în hotel, trase Judith concluzia.

Cînd, după ce discuţia luă sfârşit, Judith puse receptorul în furcă, avea obrazul palid. Îi lipseau ultimele cinci minute ale dialogului dintre cei doi bărbaţi. Îngrozită la gândul că cel mai neînsemnat zgomot i-ar putea alarma, nu îndrăznise să schimbe caseta. Se simţea tentată să asculte caseta dar se stăpâni, mulţumindu-se să verifice scurt tonul, la toaletă, după ce avusese grijă să tragă apa. Calitatea înregistrării nu era grozavă. Cu siguranţă că se va îmbunătăţi după ce va schimba bateriile. Ascunse caseta într-o batistă, strecurând-o apoi la fundul genţii; introduse în aparat o casetă nouă şi părăsi încăperea. La recepţie vru să comande un taxi dar i se spuse că dintr-un minut într-altul urma să sosească o maşină a preşedinţiei, care o va duce la aeroport. Înţelese că va fi condusă până la frontieră.

Judith mulţumi tânărului şi se îndreptă spre bar. În ciuda orei matinale comandă un scotch, citind o oarecare mirare pe chipul barmanului. Dădu paharul peste cap şi simţi cum alcoolul îi arde gâtlejul şi apoi stomacul. Închise o clipă ochii, pentru a alunga ameţeala ce-o cuprinsese. Creierul îi funcţiona la turaţie maximă. O mână neaşteptată pusă pe umărul ei aproape că o făcu să se prăbuşească de pe taburetul pe care se cocoţase. Era omul de afaceri sirian.

— Ah! voi, americancele, sunteţi aidoma celor din filmele voastre! Scotch la nouă dimineaţa! Recunosc că eu n-aş fi în stare de aşa ceva.

Judith se mulţumi să zâmbească şi să mormăie ceva de neînţeles.

— Cât timp mai rămâneţi la Damasc?

— Peste câteva minute plec la Beirut. Mâine mă întorc la Washington.

— Vă pot conduce la aeroport? Mi-ar face mare plăcere…

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil, preşedintele ţine însă să mă întâlnească înainte de plecare. De la preşedinţie voi fi condusă direct la aeroport.

— Înţeleg, înţeleg. Atunci daţi-mi voie să vă dau cartea mea de vizită. Dacă printr-un noroc veţi mai trece pe aici, nu ezitaţi să mă anunţaţi din vreme. Vă voi face o primire ca unei prinţese, aşa cum vi se cuvine.

Sirianul se răsuci pe călcâie şi se duse în holul hotelului. Patru civili, despre care Judith ghici că fac parte din garda sa personală, îl urmară la distanţă. Sirianul părea că aşteaptă pe cineva, plimbându-se încet, încoace şi încolo. Un bărbat de tip oriental ieşi din ascensor chiar în clipa când recepţionerul îi făcu semn lui Judith că sosise şoferul. Ultimul venit îşi încrucişă privirile cu sirianul şi se îndreptă spre el. Apoi îl atrase într-un colţ mai retras al holului. Judith îi putea observa prin oglinda de la har. După zece minute sirianul îşi îmbrăţişă prietenul şi părăsi hotelul, precedat de garda sa. Judith îl privi cu atenţie pe celălalt, care se apropie de recepţie cu valiza diplomat în mână. Îl mai zărise în hotel. Judith înaintă cu paşi lenţi şi se prefăcu interesată de vraful de broşuri turistice de la recepţie. Privind peste umărul lui, izbuti să descifreze paşaportul libanez al tipului, depus pe tejghea. Nu se înşelase. Locuia într-adevăr la hotel şi se pregătea să-şi achite nota. Vârî mâna în buzunarul interior al hainei şi, în timp ce scotea un teanc de dolari, în bancnote de câte o sută, scăpă la picioarele ei o legitimaţie îmbrăcată în plastic. Inima i-a tresărit în piept când şi-a dat seama că nu era altceva decât o carte de identitate israeliană, pe numele Khaled Abu Charif, sau Cherif. Profesia: neu… Nu îndrăzni să citească mai departe, căci bărbatul se aplecă să-şi ridice legitimaţia. Rămase o clipă îndoit din mijloc, cu privirea fixată pe picioarele ei. Cînd se ridică, Judith simţi cum o străpung ochii lui. Ea însă privea fotografia preşedintelui

sirian agăţată pe peretele din spatele recepţiei. Luă o broşură şi se depărtă cu picioarele moi.

*

După ce ajunse acasă, în apartamentul ei din strada Arlozoroff, din Tel-Aviv, Judith nu ascultă decât o singură dată caseta. Discuţia dintre cei doi bărbaţi era codificată. Se exprimau în fraze scurte, ciudate, telegrafice, pline de metafore. Punându-şi mintea la contribuţie, izbuti să prindă sensul unor cuvinte.

Era limpede că cel căruia îi întrezărise legitimaţia – Khaled Abu Charif, sau Cherif – trăia în Israel. Zidul... Al Aqsa... Bethleem... Locurile sacre din Ierusalim reveneau mereu, fără alte precizări. Judith trase concluzia că zidul era Zidul plângerilor, Al Aqsa nu putea fi decât Domul Stâncii[15], acel octogon clădit în secolul al-VII-lea de un arhitect sufi chiar pe locul celui de al doilea templu din Ierusalim, devenit al treilea loc sfânt al Islamului. Cât privea Bethleemul, acesta reprezenta un simbol cunoscut de toţi creştinii din lume. Fuseseră pomenite şi partidele integriste Agudat Israel, Gush, Emunim şi Kach. Fusese citat de asemeni de două ori numele unui oarecare Zinger sau Zenger, din Tel-Aviv. Judith nu reuşise să înţeleagă numele exact. Apoi mai era şi un număr de telefon, 205, la care mai lipseau trei cifre. Acest 205 o tulbura. Se repezi să-şi scoată agenda din poşetă şi o răsfoi înfrigurată. Într-adevăr, 205 constituiau primele trei cifre ale numărului Ministerului Apărării. Judith se prăbuşi într-un fotoliu. Chiar dacă era departe de a fi înţeles, ghicea totuşi că avea în

[15] Muntele Stâncii, numit de arabi Haram es-Sharif, iar de evrei Muntele Templului, loc unde în antichitate se găsea Templul lui Solomon, distrus de babiloneni în 587 î.Cr., precum şi al doilea Templu, al lui Irod, distrus şi acesta de romani în anul 70. Pentru musulmani stânca este locul unde profetul Mahomed şi-a început călătoria la cer, descrisă de Coran, fiind al treilea loc sacru al Islamului, după Mecca şi Medina. Se spune că aici s-ar păstra urma piciorului lui Mahomed şi cea a arhanghelului Gavril. În prezent aici se ridică Moscheea de pe Stâncă, numită şi Moscheea lui Omar şi Moscheea Al Aqsa. (N.T.)

mână o casetă explozivă. Un complot terorist împotriva Israelului? Era vorba de locurile sacre, de partidele religioase, în fraze codificate, precum şi cele cuprinse în ultimele cinci minute pe care nu le putuse înregistra. Cunoscând bine araba, sesizase o uşoară deosebire de accent în felul de a vorbi al celor doi interlocutori. Fără îndoială că cel care se întreţinuse cu sirianul era un arab israelian. Se ridică şi se repezi la telefon.

Făcu 114, numărul de la informaţii.

— Caut numărul de telefon al lui Khaled Abu Charif, sau Cherif. Nu-i cunosc adresa şi nici unde lucrează. Daţi-mi lista tuturor celor ce poartă numele ăsta.

O voce ascuţită îi sfredeli timpanul. Îndepărtă receptorul de ureche.

— Dar sunt două sau trei sute! V-aş sfătui să luaţi cartea de telefon şi să le telefonaţi pe rând, făcu telefonista, şi închise.

— *You, son of a bitch!*[16] zbieră Judith, înainte de a închide la rândul ei.

Cartea de telefon confirmă spusele operatoarei. Judith aproape că se hotărâse să înceapă să telefoneze, când se răzgândi. Cuvântul „neu…” îi reveni în minte. Profesia: neu… neu şi mai cum? Inteligenţa îi propuse câteva soluţii şi se opri la cuvântul neurolog. Neurolog! Profesia aceasta i se părea plauzibilă. Putea fi medic, chirurg specialist şi deci şi neurolog. Avea înfăţişarea potrivită pentru asemenea profesie. Luă din nou cartea de telefon şi-i notă pe cei douăzeci şi trei de medici ce figurau sub acest nume, precum şi adresele lor. Cei mai mulţi locuiau în Nazaret şi Haifa, unul la Tel-Aviv şi doi în Ierusalim. Formă iarăşi 114 şi nimeri de data asta o telefonistă mai amabilă. Tânăra femeie îi confirmă majoritatea numelor şi adreselor, mai adăugă încă trei, precizând că mai era un Charif în Ierusalim, acesta însă figura pe lista roşie, inaccesibilă abonaţilor. Judith se întoarse să se aşeze în fotoliu.

Oare de ce ancheta în felul ăsta, ca şi cum ar fi fost un comisar de poliţie şi nu un ziarist despre care se va vorbi în

[16] Pui de târfă. lb. engl.(N.T.)

curând în lumea întreagă? Ar face mai bine să transmită caseta Mossadului, ori Shin Beth-ului. Fiecare cu meseria lui.

Ceva nelămurit, ceva ce nu putea defini o făcea cu toate acestea să mai aştepte puţin. Dorinţa de a descoperi chiar ea complotul ce se ţesuse la telefon?

„Corespondenta ziarului Washington Post în Israel face să eşueze un…”

Titlul de pe prima pagină a ziarului îi stârni un fior de mândrie. Să facă să eşueze ce? în clipa aceea răsună soneria telefonului. Judith sări şi apucă receptorul înainte să se declanşeze robotul, pe care uitase să-l deconecteze când se întorsese acasă. Era redactorul şef de la Washington.

— Salut şi felicitări, frumoaso! I-am dat drumul! În câteva ore vei fi o stea mondială. Întreaga pagină întâi este a ta! Scumpul nostru preşedinte a auzit despre interviul tău şi ţinea să-l informez despre conţinutul lui. Bineînţeles că l-am trimis la plimbare.

— Da, sirianul are de gând să vină la Ierusalim. Vrea să-i calce pe urme lui Sadat.

— Şi să fie asasinat ca şi el. Arabii îi preferă pe autodistrugătorii de genul lui Saddam Hussein celor care doresc să clădească pacea, ca Sadat. De ce să întindă mâna Israelului, atunci când întreaga lume îi este ostilă? Dar să lăsăm astea. Oricum, nu i-am putut înţelege niciodată pe arabi. Să vorbim mai bine *business.*

— Tocmai mă pregăteam s-o fac.

— Să faci ce?

— Să-i fac o vizită lui Arik.

— Cui?.

— Lui Ariel Dan. Arik, pentru intimi. Vreau să-i cer un comentariu. Te sun după aceea.

Judith închise şi formă imediat numărul liniei particulare a primului ministru. Nimeri pe directorul de cabinet.

— Tocmai discută cu ministrul de externe egiptean. După aceea vor lua masa împreună, deci…

— Prin urmare îl va întâlni pe şeful OEP-ului la Cairo! Uri, deschide-ţi urechile şi ascultă-mă bine! Vreau să-l văd imediat. M-am întors chiar acum de la Damasc, unde i-am luat un interviu preşedintelui sirian. Trebuie să vorbesc cu Ariel. Mă urc în maşină şi peste o jumătate de oră sunt la tine.

— Ce ţi-a spus atât de important vulpoiul ăla?

— Doar nu-ţi închipui că am să ţi-o spun la telefon?

— Telefonul tău nu e ascultat, Judith, spuse şeful de cabinet, în timp ce scria pe o bucată de hârtie: „A se pune telefonul lui J.S. sub ascultare”.

— Nădăjduiesc, amice. Bine, am plecat. Pe curând.

*

Rula cu 170 kilometri pe oră, adică depăşind cu 90 de kilometri viteza admisă, în automobilul ei Toyota, îndreptându-se spre Ierusalim. După ce ascultase încă o dată caseta, îndoielile i se spulberaseră: interlocutorul omului de afaceri sirian vorbea cu accentul arabilor israelieni. Putea foarte bine fi vorba de doctorul Abu Charif, sau Cherif.

Urletul sirenei poliţiei puse capăt meditaţiilor ei. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare zări Fordul Sierra al poliţiei în urma sa.

— Rahat! afirmă cu glas tare.

Dintre toate ţările pe care le vizitase, Israelul se dovedea cea mai vigilentă în privinţa limitei de viteză. Părea să fie principala grijă a poliţiei.

— Am o întâlnire urgentă cu primul ministru. Mă aşteaptă, spuse ea prezentând poliţistului legitimaţia de ziarist.

Acesta i-o azvârli în obraz, răcnind:

— Permisul de conducere îl vreau, nu legitimaţia dumitale de presă!

Judith regretă că vorbise în ivrit[17] şi scotoci prin poşetă. Îi înmână permisul internaţional de conducere.

— Sunt grăbită. Fiţi înţelegător. E într-adevăr foarte urgent... Primul ministru...

— Îţi răceşti gura de pomană. Mă doare-n cot de Ariel Dan. După zece minute, Judith, în pragul unei crize de isterie, se trezi pe marginea şoselei spre Ierusalim, nevoită să facă autostop, permisul fiindu-i retras pentru trei luni şi contul din bancă uşurat de şapte sute de dolari.

Ierusalim, aceeaşi zi, orele 23

— Tu trebuie să te duci la Damasc. Nu trebuie să vină el aici, la Ierusalim.

Cu aceste cuvinte îl întâmpinase David Ben Zion pe primul ministru, într-una din casele care îi serveau de birou secret la Ierusalim, aproape de Mea Shearim, cartierul redutabililor evrei habotnici. Pentru a putea veni aici, cei doi bărbaţi se deghizau luând înfăţişare de rabini, cu pălării negre şi ochelari fumurii, dându-şi întâlnire întotdeauna seara. Ca toate casele din oraş, clădirea era construită din piatră de Ierusalim de un cenuşiu deschis. Sala de conferinţe se găsea la douăzeci de metri sub pământ, la adăpost de pericolul unei interceptări electronice a celor vorbite.

— În interviul apărut în *Washington Post* preşedintele sirian spune că vrea să se roage la moscheea lui Omar! Cum îl poţi împiedica să facă asta? E imposibil, ne-am pune toată lumea în cap. Şi aşa suntem destul de izolaţi.

[17] Ivrit – Limba oficială în Israel, derivată din ebraică. (N.T.)

— Atunci să amânăm data propusă de sirian. Trebuie să câştigăm timp. Informatorii noştri din Damasc confirmă că în ultimele şase luni şi-a întărit considerabil potenţialul militar şi chimic. Ruşii i-au înlocuit cele 127 de avioane pe care i le-am doborât. Franţa a început să livreze 70 de aparate Miraj 2000, pe care Arabia Saudită le-a şi achitat. Atitudinea preşedintelui Siriei se situează de luni de zile împotriva oricărei logici pacifiste. Continuă să combată OEP-ul şi pe şeful acestuia, pe care tu îl vei întâlni în curând. Unde vezi o logică în toate acestea?

— E logica Orientului Mijlociu, spuse Dan ducându-se să se aşeze în fotoliul din imitaţie de piele.

David luă loc în faţa lui; îi despărţea o măsuţă de un roşu ţipător. Îşi turnă un pahar cu apă minerală şi îl servi şi pe Dan.

— E evident, Arik. Caută să ne îmbrobodească, pentru a ne înfige şi mai lesne cuţitul în spate. A mai făcut-o cândva, atunci când, împotriva tuturor aşteptărilor, a acceptat condiţiile americanilor pentru conferinţa regională.

Dan ridică privirile spre el şi goli dintr-o singură sorbitură paharul, înainte de a declara:

— La fel s-a spus şi atunci când Sadat a venit la Ierusalim.

— Comparaţia cu el e o insultă adusă memoriei lui Sadat. Aminteşte-ţi felul în care a fost întâmpinat la întoarcerea sa la Cairo. Treizeci de kilometri străbătuţi în maşină deschisă. Milioane de egipteni pe drumul dintre aeroport şi Cairo. Un adevărat triumf. Sirianul nu-i are decât pe cei din clica lui. Îmi menţin părerea că e vorba de o manevră.

— Manevră ori nu, eu cred că există totuşi o asemănare între Sadat şi sirian. Sadat ştia că nu mai poate repeta lovitura din timpul Yom Kippurului. Fusese avertizat că la cea mai mică manevră la frontieră, Tsahalul se va năpusti asupra Cairoului. Frica de Begin îl făcea să nici nu poată dormi. De aceea s-a hotărât să semneze pacea. Sirianul e convins şi el că nu sunt un nebun furios, că îl voi ataca la primul prilej, nimicindu-i ţara, izgonindu-l din Liban. A pierdut 127 de aparate de zbor în numai trei ceasuri.

Duşmanul său preferat rămâne Irakul şi preşedintele acestuia. Iată de ce vrea pace.

David nu împărtăşea această analiză, chiar dacă îi admitea logica.

— Avem de ales? urmă Dan. Ne propune să vină la Ierusalim. Mare parte din opinia israeliană va aclama atunci când se va publica interviul americancei. Poate că e sincer. Şi chiar dacă nu e, şi-aici sunt dispus să-ţi dau dreptate, ce-am putea face?

David scoase din geanta sa albastră, din piele, un dosar ce purta pecetea candelabrului cu şapte braţe al statului Israel şi însemnul *Sodi Beyoter**[18]. I-l înmână pe deasupra mesei.

Dan îşi puse ochelarii şi începu să citească. Ca de obicei, analiza lui David era scurtă şi precisă. Se rezuma la trei pagini. Prima expunea faptele. A doua le interpreta. Iar cea de-a treia prezenta concluzia, sau mai bine zis cele două concluzii posibile.

— De ce mi s-a ascuns prezenţa rusului şi a americanului? întrebă Dan cu reproş în glas.

— Tocmai am aflat, minţi David, privindu-l drept în ochi.

Faptele pe care le expunea David erau clare: prezenţa celor doi la Bagdad era strâns legată de Israel şi nu prezicea nimic bun.

— Poate ar putea să-i ajute pe irakieni să-şi restructureze serviciile secrete? emise Dan referindu-se la prima concluzie a raportului.

— Asta n-ar costa patruzeci şi cinci de milioane de dolari. Dan încuviinţă.

— Crezi că Esther ar putea descoperi motivul contractului lor?

— Condiţiile ei de muncă sunt extrem de grele. Va încerca îndată ce i se va ivi prilejul. De altfel, are altă misiune, după cum ştii.

— Şi e în stare s-o ducă la bun sfârşit? în cazul ăsta, ar deveni cel mai faimos agent din istoria spionajului.

---

[18] Sodi Beyoter – Ultra-secret. (N.A.)

— Cred că e în stare s-o facă. Chiar eu am făcut-o. Va merge până la capăt. Iar prezenţa ei la Bagdad e mai importantă ca niciodată.

— Dar dacă se va dovedi agent dublu? E o convertită, cred că n-ai uitat acest amănunt?

— Se bucură de încrederea mea.

Dan clătină din cap. Se ridică şi spuse pe ton obosit:

— Atunci când pacea bate la uşă, eu, primul ministru al lui Eretz Israel, i-o deschid.

— Diavolul e acela care ne bate la uşă!

— Ştiu, David. Dar ţara, lumea întreagă, îl vede sub chipul unui înger Percepţia faptelor e mai presus decât faptele însele. Imaginile sunt cele care dictează politica conducătorilor de democraţii. Am intrat în era teledemocraţiei.

Se duse spre uşă, iar David simţi că relaţiile lor aveau să se deterioreze.

— Pregăteşte-te totuşi să-l întâmpini pe Diavol!

*

După ce primul ministru plecă, David rămase aşezat în fotoliu. Nu era prima dată când Dan îi aducea aminte că spioana sa era o convertită. Povestea Estherei amintea de un miracol biblic. Ca pentru a se convinge, îi rememoră firul. De origine irakiană şi creştină, Esther fusese singurul copil al unei familii de învăţători care îşi pierduseră viaţa într-un accident de automobil. La vârsta de doi ani fusese adoptată de unchiul ei. Acesta era un diplomat de renume, consilier şi prieten apropiat al preşedintelui. La fel ca şi alte ţări arabe, Irakul rupsese relaţiile diplomatice cu Egiptul chiar din ziua vizitei lui Sadat la Ierusalim. În 1979, unchiul, însoţit de micuţa Khalida, fusese trimis la Cairo, în calitate de consilier personal al preşedintelui irakian pe lângă Anwar al-Sadat. În 1980, Irakul atacase Iranul. Ajutorul egiptean îi era vital. Unchiul se instalase într-o superbă vilă din cartierul rezidenţial din Cairo. Khalida tocmai împlinea

optsprezece ani. La puţin timp după aceea o cunoscu pe Leah, o cairotă de origine ebraică, studentă la facultatea de litere. Foarte curând deveniră inseparabile. Pentru a nu-şi atrage supărarea părinţilor adoptivi, le povestise că prietena ei este marocană şi se numeşte Khalida, la fel ca ea. Leah o făcu să descopere Biblia, pe care începu s-o studieze pe ascuns, seara, în camera ei. Vechiul Testament deveni cartea ei de căpătâi. Eroinele ei se numeau Sarah Rebeca, Leah, Judith, şi mai ales Esther, cu care se identifica. Întocmai ca aceasta, îşi pierduse părinţii şi fusese crescută de unchiul ei. Într-o seară, pe când era lungită în pat, i se păru că are o viziune: îi apăru Esther, care îi zâmbea. Asemănarea era uluitoare. În ziua următoare se hotărî. Se converti la iudaism. Prietena ei o prezentă unui rabin şi începu să urmeze cursuri, în mare taină. Devora cu lăcomie cărţile şi articolele despre Israel, pe care i le procura Leah. Vizionă şi câteva filme, pe casete video, despre acest stat, descoperind astfel că este o naţiune în care femeile sunt libere, emancipate, soldaţi. Citi şi reciti viaţa Goldei Meir, studie Cântarea Cântărilor, se cufundă cu emoţie în Cartea lui Ruth şi fu năpădită de furie ucigaşă atunci când cunoscu grozăviile Holocaustului.

Cînd, după trei ani, veni la Paris însoţindu-şi mama vitregă, se folosi de un moment de libertate pentru a-l vizita pe vărul lui Leah, avocat cu faimă. Chiar a doua zi acesta îi mijloci o întâlnire cu un reprezentant al Mossadului în capitala franceză, căruia îi propuse serviciile sale, cu asemenea luciditate şi putere de convingere, încât omul rămase fermecat. Trimise un raport la Tel-Aviv, prin curier diplomatic. Drept răspuns primi cel mai scurt mesaj din întreaga sa carieră: „OK”.

După o vreme, Khalida se întoarse singură la Paris, unde se înscrise la facultatea de-limbi orientale. Începu imediat şi pregătirea. Călători de zeci de ori în Israel, unde fusese luată în primire de însuşi şeful Mossadului, precum şi de colonelul Zeev Saena.

În timpul şederilor ei în Israel, serviciile secrete i-au organizat legături telefonice cu Cairo, via Paris, pentru a

putea comunica cu familia şi aceasta cu ea, fără a trezi bănuieli. Mossadul alcătuise în legătură cu ea un dosar ce provenea din cele mai diverse surse. Au fost cercetate în cele mai neînsemnate amănunte viaţa ei la Bagdad, la Cairo, cea a părinţilor ei adoptivi, a lui Leah, chiar şi cea a rabinului egiptean care o convertise. La examenul medical obţinuse menţiunea „A-I”: aptă pentru serviciu. Rezultatele testelor psihologice şi psihotehnice la care fusese supusă au fost apreciate ca având o valoare peste medie. După un an de pregătire intensă şi dură, atât din punct de vedere fizic cât şi mental, întreruptă de două răstimpuri petrecute la Cairo, se întoarse în Israel, venind de la Paris. David Ben Zion, respectând regulile în vigoare în cadrul Mossadului, îi oferi posibilitatea de a înceta activitatea. Îi acordă o săptămână de gândire.

— Toate cele prin care ai trecut până acum sunt nimica toată, faţă de ce te aşteaptă în următorii doi ani. În caz că te hotărăşti să încetezi, nu va fi nici un motiv de supărare. Dimpotrivă. Vei fi repartizată la departamentul de interceptări telefonice.

— Continui.

— Ai timp o săptămână pentru a…

— Continui!

Khalida, devenită Esther, se văzu din păcate nevoită să-şi întrerupă antrenamentul. Tatăl ei adoptiv o făgăduise unui bărbat care făcea o carieră strălucită în ministerul de Externe al Irakului. Încă de pe atunci, fata ştia totul despre arta de a scăpa de o urmărire, de a-şi schimba identitatea, şi cunoştea, mulţumită unei capacităţi de memorizare ieşite din comun, lista întregului armament existent în Irak. Putea recunoaşte în numai câteva secunde orice fel de revolver, ori cea mai sofisticată rachetă, precum şi toate tipurile de avioane de luptă. Cînd reveni în Israel îşi reluă cu îndârjire pregătirea. Învăţă să se folosească de diferite modele de emiţătoare miniaturale. David o iniţie în tainele codului secret de care urma să aibă nevoie pentru emisiunile clandestine. Exersă montarea şi demontarea unor emiţătoare de mărimea unei brichete, să le găsească

ascunzători potrivite, să utilizeze un aparat fotografic în miniatură, destinat microfilmelor.

Plecă înapoi în Irak, având misiunea de a descoperi identitatea savanţilor mercenari care lucrau în domeniul nuclear.

Primele informaţii de la ea sosiră după nouă luni. Soţul fusese numit de curând director în ministerul de Externe. Studia limba rusă la universitatea din Bagdad. Puţin după aceea, în 1987, Esther transmise următorul mesaj:

Mercenari savanţi din Argentina, Brazilia, Egipt şi Pakistan lucrează în două uzine ultrasecrete de arme nucleare. Irakul va fi în posesia bombei către 1992.

O dată cu aceasta comunica amplasamentul uneia din uzine, împreună cu detalii uimitoare, precum şi identitatea a opt savanţi, dintre care şi un francez. Mossadul lichidă doi la Roma şi unul la Paris. După aceea, Esther transmise numele şi locul unei uzine chimice din Libia şi firma vest-germană care o construise. Agenţi CIA şi ai Mossadului provocară un incendiu la această uzină, în martie 1989.

David află din presă despre moartea soţului ei, după patru ani de căsnicie. Se întrebă dacă Esther avea vreun amestec, însă nu primi nici o veste în legătură cu aceasta. Mulţumită soţului ei, Esther avusese acces la informaţiile dintre cele mai confidenţiale. Tăcerea de câteva luni ce urmă, îl tulburase pe David. De nenumărate ori avusese de gând să dea instrucţiuni informatorului pe care îl avea la Bagdad s-o supravegheze îndeaproape. Într-o vineri seara, tăcerea aceasta a fost întreruptă de un mesaj scurt:

Convertită la Islam. Admisă în serviciile secrete irakiene, la recomandarea ministrului Apărării. Peste două săptămâni trebuie să încep pregătirea.

Următorul mesaj îl făcu pe David sa se prăpădească de râs:

Imposibil pentru o femeie să scape de urmărire într-o ţară arabă. Cursurile sexuale sunt nule. Instructorul meu, colonelul Ali Masud, trebuie să fie pederast, nu-l interesează decât curul.

Mesajul capital însă, cel pe care îl aştepta de ani, pică din senin, cu şase luni mai târziu:

Întâlnit de trei ori pe preşedinte. Pentru moment nici un contact sexual.

Cu o săptămână înainte de invadarea Kuweitului, Esther transmisese:

În noaptea de 2 august Kuweitul va fi invadat.

În timpul crizei din Golf, expediase o mulţime de informaţii despre mişcările trupelor irakiene, capacitatea lor militară, moralul trupelor, precum şi despre panica preşedintelui, care schimba sediul de câte patru-cinci ori zilnic, despre cele două tentative de asasinat nereuşite etc. Mossadul transmisese informaţiile mai departe, către CIA. Cu două zile înainte de izbucnirea ostilităţilor, tânăra femeie fusese mutată la Amman, ca agent de legătură pe lângă serviciul secret iordanian. A rămas la Amman până la sfârşitul războiului. La o săptămână după ce revenise la Bagdad, primise de la ea următorul text:

Întreg potenţialul nuclear a fost pus la adăpost înainte de declanşarea ostilităţilor. Este aproape intact.

În cursul anului 1993, în fiecare vineri seara, Esther îl bombarda pe David cu informaţii privitoare la loviturile de stat ce se pregăteau în ţările Golfului, despre construcţia în serie a rachetelor cu încărcătură chimică, reluarea cercetărilor nucleare. Iar ultimul mesaj era cel în care semnala prezenţa tăinuită a lui Anatoli Petrovici Leonov şi a lui John Hicks la Bagdad.

David Ben Zion se ridică. Nu, eleva lui nu este şi nu va deveni niciodată un agent dublu.

*

Anatoli Leonov aprinse lampa de pe noptieră şi privi cadranul vechiului său ceas rusesc. Acele arătau ora şase. Se duse clătinându-se până la bucătărie, să-şi pregătească prima cafea, pe care o savură în picioare, în faţa oglinzii din salon. Operaţia chirurgicală la care fusese supus era o reuşită totală. Chipul său era schimbat şi întinerit cu cel puţin zece ani. Cocoaşa de pe nas dispăruse. Craniul îi era acoperit acum cu implant de bună calitate. O meşă de păr cărunt îi ascundea fruntea, iar ochelarii cu ramă de os îi confereau un aer atent, direct. Nici soţia sa, pe care o abandonase împreună cu cele două fiice la Moscova, nu l-ar fi recunoscut.

Leonov îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi o dădu peste cap. După aceea se duse la baie, unde curând se scufundă în spumă şi apă fierbinte.

De la întrevederea pe care o avusese cu şefii de stat arabi, proiectul înaintase mult. Nu peste multă vreme va putea să meargă în străinătate, respectiv în Elveţia, pentru a palpa cele cincisprezece milioane de dolari vărsaţi în contul său, după cum o confirma chitanţa primită în ajun prin scrisoare recomandată. Ieşi din cadă visător. Garderoba sa, pusă la dispoziţia prin grija contribuabililor irakieni, nu avea de ce să le invidieze pe cele ale oamenilor de stat occidentali. Alese cu grijă o cravată Christian Dior, bordo cu picăţele albastre şi zâmbi gândindu-se la foştii săi colegi din KGB. Puţinele clipe de răgaz nu şi le petrecea în compania Khalidei Ben Omar, aşa cum nădăjduise la început, ci într-un harem care îl făcea să le uite pe cele mai frumoase şi dibace târfe ale KGB-ului. O dată pe săptămână, întotdeauna noaptea, era condus de patru oameni din gardă la hotelul Meridian din Bagdad, unde

avea rezervat apartamentul 788, pentru a-şi putea satisface nevoile sexuale.

Se auzi soneria la intrare. Leonov îşi privi ceasul şi se duse să deschidă.

— Dacă şi arabii şi-ar începe ziua la fel de devreme, de mult i-ar fi snopit pe israelieni! exclamă Hicks intrând în casă.

Lui Leonov îi trebuiseră câteva luni până să se obişnuiască cu această „mână dreaptă” impusă de patronii săi. Atât din fire, cât şi mulţumită experienţei adunate în timpul multor ani, Anatoli nu avea încredere în nimic din ce se afla dincolo de zidurile clădirii în stil gotic, cu şase etaje, din piaţa Dzerjinski, sediul central al KGB-ului de la Moscova. Doar numele SUA şi, mai cu seamă, CIA stârneau în el o neîncredere bolnăvicioasă. Datorită însă calmului şi competenţei sale, americanul reuşise să-i câştige încrederea. Între cei doi era pe cale să se înfiripe prietenia.

De o inteligenţă remarcabilă, John Hicks demisionase din funcţia de director adjunct al serviciului pentru operaţiuni ilegale din cadrul CIA, atunci când preşedintele Statelor Unite numise în postul de director adjunct al centralei, care îi fusese făgăduit lui de multă vreme, tocmai pe rivalul său. John Hicks nu-i iertase asta niciodată. După ce demisionă, deveni consilier în conducerea companiei aeriene Boeing, după care fusese recrutat de şeful serviciilor secrete irakiene, în timpul unei şederi la Bagdad, prilejuită de interesele societăţii. Acceptase pe loc, din două motive: suma de cincisprezece milioane de dolari şi ura pe care o purta consilierului preşedintelui american pentru problemele privind securitatea naţională, Edward Kahn, căruia îi punea în seamă eşecul său.

Mai exista şi un al treilea motiv, poate inconştient, anume dorinţa nesatisfăcută de a da o lovitură de moarte Mossadului, care nu o dată îl umilise în cursul carierei sale. Aşa se făcea că, de la un catolicism pătimaş, John Hicks trecuse la antisemitismul cel mai sălbatic.

Alegerea făcută de Irakieni s-a dovedit a fi foarte potrivită. Hicks cunoştea la perfecţie Israelul – mai puţin

desigur pe conducătorul Mossadului. Ideile cu care venise au dat mai multă consistenţă planului „Ismael”, la care lucra cu o îndârjire ce impuse respect atât lui Leonov, cât şi celor care îi patronau.

Hicks avea un chip de intelectual, împodobit de ochelari fără ramă, şi o meşă lungă de păr negru, pe care o ridica mereu cu un gest al mâinii, ca să cadă la loc apoi de fiecare dată, acoperindu-i ochiul stâng. Gest care îl enerva pe Leonov tentat în mai multe rânduri să-l sfătuiască să-şi scurteze părul. Între ei nu pomeneau niciodată despre chestiuni legate de sex. Americanul era atras mai mult de bărbaţi. În Statele Unite, din pricina funcţiei sale în CIA, fusese nevoit să-şi stăpânească această înclinare. Aici însă, în locul acesta atât de secret, un bărbat bun la toate îl satisfăcea de două până la trei ori pe zi, în casa situată nu departe de cea a rusului.

— Instalează-te, spuse Leonov, în timp ce se ducea spre bucătărie.

Reveni purtând o tavă. Salonul fu năpădit de aroma cafelei. Se puseră pe treabă, ca şi cum fiecare secundă le-ar fi fost socotită.

*

Cînd soneria răsună în salonul apartamentului (de pe colina Carmel din Haifa), Ahmed nu-şi putu stăpâni o tresărire. Se ridică şi se duse să deschidă. Spre mirarea lui, bărbatul care se prezentase de data asta nu era contactul său obişnuit, ci un arab.

— Ce doreşti? făcu el, cu un nod în gât.

Omul intră fără a-i răspunde şi închise uşa în urma lui. Îl fixă îndelung, după care luă loc în fotoliul din imitaţie de piele maro, poftindu-l printr-un semn să facă la fel. Ahmed se execută fără a scoate o vorbă şi aşteptă, evitând să-l privească în ochi.

— Ascultă-mă cu atenţie, frăţioare. Şovăielile tale au început să ne enerveze.

— Doar v-am dat tot ce mi-aţi cerut, protestă Ahmed. Am…

— Ascultă-mă bine. N-ai dat absolut nimic! Ceea ce crezi tu că ai descoperit e la îndemâna oricui. Mă aflu aici pentru a te proteja, dar trebuie să-ţi dai mai multă osteneală. Numai pentru viaţa intimă pe care o duci, şi ai merita moartea. N-ai decât să te culci în continuare cu evreica ta, să-ţi frecventezi prietenii evrei, să trăieşti ca un evreu. Dar nu te poţi sustrage de la datoria pe care o ai faţă de fraţii tăi.

Observând fotografia lui Yael, pe jumătate goală, de pe bufet, se duse s-o privească mai de-aproape. Apoi se întoarse spre Ahmed şi spuse pe un ton grav:

— Informaţiile pe care ţi le cerem sunt neapărat necesare instaurării noului stat palestinian care se naşte. E de-a dreptul ruşinos că suntem obligaţi să te ameninţăm pentru un scop atât de limpede, ba chiar să te şi plătim…

— Nu m-am atins de banii voştri. Sunt acolo, în sertarul bufetului. Ia-i, eu n-am cerut nimic. V-am procurat informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Acum însă lasă-mă în pace, că de nu…

Individul se năpusti asupra lui şi-l apucă de gât. Ahmed încercă să se elibereze, dar celălalt, mai puternic, îl lovi cu pumnul în nas, apoi încă de două ori în stomac. Ahmed se prăbuşi, înăbuşindu-şi un ţipăt, cu obrazul inundat de sânge. Vizitatorul îl înşfăcă cu o singură mână de gulerul hainei şi-l sili să se ridice.

— Şi acum ascultă la mine, pui de căţea! făcu bărbatul, care ţinea un revolver cu surdină în mână. Data viitoare am să-ţi trag un glonţ aici, preciză el apăsând ţeava armei pe fruntea lui Ahmed. Ei bine, ce spui? îţi ajuţi fraţii, da sau ba? Răspunde, pui de căţea!

Ahmed Salah dădu din cap de sus în jos.

După ce individul îl lăsă singur, Ahmed se împletici până la baie. Râmase multă vreme gânditor în faţa oglinzii, cu privirea goală. Ceea ce i se cerea nu avea nimic de-a face cu statul palestinian, pomenit de necunoscut. Urmăreau

să-l transforme în spion. Simţi cum i se urcă stomacul în gât. Se aplecă şi vomită în tăcere.

*

Niciodată Judith Stevens nu şi-ar fi putut închipui că lipsa permisului de conducere putea însemna un asemenea handicap. Număra zilele cu nerăbdare. Astăzi era 15 martie. În curând va putea conduce din nou. Interviul cu preşedintele sirian o propulsase în primul plan, iar întrevederea pe care i-o acordase primul ministru al Israelului, a doua zi după incidentul pe care-l avusese cu poliţia rutieră, depăşise cele mai mari speranţe.

Ariel Dan se oferise să meargă el la Damasc, sugerând data de 26 iulie, în timp ce sirianul, pe care Judith îl vizitase din nou după o săptămână, propunea 2 aprilie. Împotriva celor mai elementare reguli deontologice, Judith acceptase rolul de mijlocitor între Damasc şi Ierusalim. După două călătorii dus-întors, a fost stabilită data de 30 mai. Pentru început, Dan urma să se ducă la Damasc, după care, la interval de o lună, sirianul va veni la Ierusalim. Reprezentanţi ai celor două state discutau în mare taină amănuntele organizatorice, în luxoasa vilă pusă la dispoziţia lor de către preşedintele Egiptului, într-un cartier din marginea Cairoului. Cu o săptămână în urmă, în cadrul unei convorbiri pe care i-o acordase în exclusivitate, Ariel Dan o anunţase că se va întâlni cu şeful OEP-ului la Cairo, la 22 martie. Acest al doilea *scoop* i-a atras ura confraţilor israelieni, a corespondenţilor străini de la faţa locului, dar şi promovarea la care visa de mult. Judith fusese numită neîntârziat şeful biroului pentru întreg Orientul Mijlociu, văzându-şi salariul făcând un salt, prin scrisoare recomandată, de la o sută şi patruzeci de mii de dolari, la două sute de mii de dolari, fără a mai pune la socoteală un buget nelimitat pentru cheltuieli de reprezentare.

De câteva ori în cursul discuţiei, Judith fusese tentată să-i vorbească primului ministru despre conţinutul casetei. De

fiecare dată însă avusese reţineri. Ştia că deţine o informaţie de cea mai mare importanţă şi avea de gând să ancheteze pe cont propriu. Pierderea permisului de conducere o condamnase la o lipsă totală a libertăţii de mişcare. De trei ori închiriase un automobil cu şofer, pentru a se putea duce la Nazaret. Bântuise în jurul adreselor pe care le obţinuse prin serviciul de informaţii telefonice şi într-un rând crezuse chiar că-l recunoaşte pe omul din Damasc. Se dovedi însă că se înşelase. În altă zi, secretara şi prietena ei, Yagel, o brunetă de douăzeci şi cinci de ani, tot atât de frumoasă pe cât de eficace, o condusese la spitalul Rambam, de pe colina Carmel din Haifa, unde lucrau o mulţime de arabi. Judith explicase că scrie un articol despre numărul de creştere al medicilor arabi în Israel. Se întâlni cu cel puţin zece dintre ei, însă fără nici un rezultat. Verifică şi adresele din Haifa. Din prevedere, Judith trăsese o copie după casetă şi o depusese în alt seif al băncii, sub acelaşi nume de împrumut ca cea originală.

Îşi propunea să continue investigaţiile îndată ce avea să-şi recapete libertatea de mişcare. Pentru moment era teribil de ocupată. Evenimentele cutremurătoare în curs de desfăşurare în Orientul Mijlociu nu-i lăsau prea mult răgaz să se joace de-a Sherlock Holmes.

Ariel Dan ajunsese la putere pe un fond de criză, politică, economică şi morală fără precedent în istoria Israelului. Nu făcuse decât să accentueze starea de izolare a ţării. Popularitatea lui cobora vertiginos, mai ales de când acceptase să se întâlnească cu şeful OEP-ului. Şase dintre cele opt partide religioase reprezentate în Knesset, care întruneau 18% din locuri, ameninţau să retragă sprijinul guvernului de uniune naţională. Mocnea deci o nouă criză politică, ba poate chiar un război civil.

Judith şterse mai multe nume din carnet. Intuiţia îi spunea că omul din Damasc, probabil medic de profesie, era tocmai cel de pe lista roşie.

*

„E Abu Charif!” îşi spuse Judith când bărbatul părăsi locuinţa îndreptându-se către un Subaru roşu, de pe trotuarul din faţă. Izbutise să-i afle numărul de telefon şi adresa mulţumită lui Yagel: aceasta avea un nepot care lucra la serviciul de informaţii telefonice. Era ora nouă. Sosise la şase dimineaţa şi parcase Toyota la vreo treizeci de metri de la numărul 13 de pe strada Abraham Granot, din Ierusalim. Abu Charif se instală la volanul maşinii şi demară în direcţia facultăţii de medicină a Universităţii Hassada. „Poate e profesor universitar”, gândi ea, păstrând o distanţă apreciabilă între cele două automobile. După vreo zece minute, cel urmărit îşi parcă vehiculul. Judith făcu la fel, apoi se duse şi ea la *cafeteria* campusului. Îşi comandă o cafea cu frişcă, pe care o sorbi încet, fără a-l scăpa din ochi pe Abu Charif. Aşezat direct pe pământ, sub un pin, acesta citea o carte sau o revistă. Judith observă că de el se apropie un bărbat. Judecind după aparenţă, noul venit trebuie să fi fost slav de origine. Charif se ridică atunci când îl văzu apropiindu-se, în timp ce Judith puse mâna pe aparatul de fotografiat, pe care îl luase cu ea, reglă distanţa pe teleobiectivul 200 şi luă câteva cadre, cu aerul că fotografiază facultatea de farmacie din spatele lor. Abu Charif strânse îndelung mâna celuilalt şi îl invită să ia loc lângă el. Omul sta cu spatele spre Judith, în vreme ce profesorul era cu faţa. Vru să mai ia câteva clişee dar, având impresia că e observată, îndreptă cu un gest stângaci aparatul către o ceată de studenţi ce băteau mingea ceva mai încolo. Apoi se ridică şi se duse la toaleta din spate a *cafeteriei.* Cînd se întoarse, Abu Charif şi cel care îl contactase dispăruseră. Judith mătură întreg campusul cu privirile, bănuind că profesorul o reperase. Fu străbătută de un fior. Şovăi înainte de a se duce la pavilionul administrativ, din celălalt capăt al incintei. Acolo, se adresă secretarei personalului didactic.

— Profesorul Abu Charif nu primeşte decât vizite anunţate, îi spuse tânăra cu părul negru. Iată, aveţi aici numele secretarei sale.

Îl scrise la repezeală pe o foaie de hârtie cu *en-tête* şi i-o înmână grăbită.

— Ce anume predă domnul profesor?

— Adică cum, ce predă? Vreţi să-i luaţi un interviu şi nici măcar nu ştiţi cu ce se ocupă?

Clătină din cap, copleşită de atâta ignoranţă şi o privi ca şi cum s-ar fi adresat unui întârziat mental.

— Este unul dintre cei mai buni chirurgi din ţară, cel mai mare specialist în domeniul operaţiilor pe creier.

Judith bătu în retragere, blestemând-o în gând. Se hotărî să se ducă la întâlnirea pe care o avea la ministerul de Externe. Îl va intervieva mai târziu, cu unicul scop de a-i putea compara vocea cu cea a interlocutorului sirianului. Avea pentru moment ceva mai important de făcut. Trebuia să rezolve problema formalităţilor necesare care să-i permită să preia personal organizarea întâlnirii istorice dintre Dan şi şeful OEP-ului.

Ieşind de la minister, Judith avu un sentiment ciudat: era încredinţată că cineva o observa dintr-un automobil din capătul celălalt al parkingului. Grăbi pasul, urcă în maşină şi demară către Tel-Aviv, privind tot timpul alternativ drumul şi oglinda retrovizoare respectând de data aceasta limita de viteză. De câteva ori i se păru că deosebeşte un Volvo care o urmărea, apoi acesta făcu loc unui Renault, apoi unui Fiat sau Toyota... De fiecare dată însă automobilul respectiv o depăşea în cele din urmă. Suspansul reîncepea cu maşina următoare. Jocul acesta, care o excita şi în acelaşi timp o înspăimânta, dură până la intrarea în oraş. După mai multe ocoluri ajunse acasă şi introduse limuzina în garajul locuinţei. Era sigură că nu fusese urmărită.

Bagdad

Khalida Ben Omar ciocăni de două ori şi aşteptă câteva clipe înainte de a deschide uşa de la dormitorul lui Leonov. Intră purtând pe o tavă cafetiera şi ceaşca fumegândă.

— Cafeaua dumneavoastră, generale!

Un caftan negru de mătase îi mula trupul. Decolteul adânc făcea să se întrevadă sânii ei superbi. Părul lung şi întunecat era umed. Depuse tava pe masă şi trase perdelele. Leonov n-o văzuse până atunci niciodată în ţinuta aceea şi, de asemeni, pentru prima dată când venea să-i servească cafeaua la pat.

— Am un dar pentru tine, Khalida, spuse cu glas pătimaş.

Îi dădu un pacheţel, pentru care Khalida îi mulţumi cu un zâmbet.

— Nu-l deschizi? Ţi l-am cumpărat de la Geneva.

Khalida Ben Omar îşi stăpâni mânia; nu fusese informată despre această călătorie fulger în capitala elveţiană. Desfăcu pachetul mimând nerăbdarea. Caseta căptuşită cu pluş conţinea un ceas Cartier din aur, încrustat în jurul cadranului cu diamante.

— Nu-l pot primi, exclamă cu părere de rău.

— Ba da, ba da! Ţi-l dăruiesc. E al tău.

— Mulţumesc.

Se apropie să-i strângă mâna dar Leonov profită şi o atrase spre el. Khalida îl pocni scurt pe mărul lui Adam, şoptindu-i încetişor:

— Nu. M-ar da afară pe loc.

Anatoli Petrovici Leonov, cu mâna la gât, vru să vorbească, dar Khalida îi puse un deget pe gură făcându-i semn că îi va explica mai târziu.

— Peşte sau carne, la prânz? întrebă ea cu glas tare.

— Pentru mine miel, iar pentru american peşte, făcu el sumbru, frecându-şi în continuare gâtul.

Khalida părăsi încăperea închizând fără zgomot uşa în urma ei. Ştia că o va urma la bucătărie. Într-adevăr veni, pretextând că preferă totuşi peşte.

În timp ce Leonov, din prag, o sorbea din priviri, Khalida îi adresă un surâs dezarmant. Cu pielea ei mată, cu părul acoperit de tradiţionalul şal negru, care îi accentua misterul chipului, şi cu ochii ei mari, de un verde-întunecat, îl scotea pur şi simplu din minţi. Niciodată până atunci nu dorise o femeie într-atât încât să-l facă să se masturbeze cu gândul la ea. Era absolut convins că fata se afla în slujba Mukhabaratului, serviciul secret irakian, şi adevăratul ei rol nu consta în a-i pregăti peşte ori carne, ci de-a întocmi rapoarte pentru cei în drept.

Lovitura seacă pe care o primise pe mărul lui Adam era cea mai bună dovadă. Prostituatele ce i se aduceau erau tinere, experimentate şi se pretau la orice. Anatoli însă n-o visa decât pe Khalida.

— Nu porţi ceasul? o întrebă continuând s-o tutuiască, în nădejdea că în cele din urmă lucrul acesta îi va apropia.

— Ba da, desigur, dar nu la bucătărie.

— Ai avea timp să facem o plimbare? Simt nevoia să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

Doar îi făgăduise o explicaţie. Care? Clădirea era situată într-un cartier din partea de miază-noapte a Bagdadului, într-un decor amintind de un ranch californian. Locul era păzit cu ajutorul unui sistem suprasofisticat de camere video şi de gărzi civile, invizibile. Khalida sosea dimineaţa devreme, în cursul zilei lipsea de mai multe ori şi pleca seara la ora douăzeci. Astăzi îl însoţea prima dată afară. Îşi pusese o pereche de ochelari fumurii apoi ieşise prima. Rusul îşi acoperi creştetul cu o şapcă de golf şi luă ochelarii de soare. Se îndepărtară în direcţia grajdurilor.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat înainte, dar mă înnebuneşti. Te vreau şi o voi spune superiorilor tăi, îi declară el cercetându-i chipul.

— Mă veţi discredita. Sunt văduva unui bărbat foarte important, care a murit într-un accident. În loc să rămân acasă, am preferat să-mi servesc ţara. Cum vorbesc mai multe limbi, am fost afectată pe lângă dumneavoastră. Ceea ce eu consider că este foarte onorabil. Vă spun toate

astea ca să înţelegeţi că nu sunt o târfă, ci o femeie cinstită, care la nevoie ştie să se facă respectată…

Îl privi amuzată dintr-o parte.

— Şi karate unde ai învăţat? făcu el arătând locul lovit.

— În Egipt, unde tatăl meu a fost ataşat militar. Dar să nu exagerăm, ştiu doar să mă apăr aşteptând să mi se vină în ajutor.

Leonov nu credea nici o vorbă din spusele ei. Îndelunga sa experienţă în serviciile cele mai secrete şi violente din lume îl preschimbaseră într-un paranoic, dublat de o brută lipsită de scrupule.

— Ai copii?

— Nu. Soţul meu a murit când ne hotărâsem să avem unul. Aşa a vrut soarta. La noi se spune „maktub”, aşa e scris, aşa a vrut Allah!

— Te-am văzut de câteva ori când îţi făceai rugăciunea. Eşti foarte credincioasă?

— Iată un grad de comparaţie ce duce la fanatism. Sunt credincioasă şi nimic mai mult.

Ajunseră la grajduri. Un tânăr tocmai ţesăla unul dintre cei patru pursânge pe care îi călărea John Hicks, în rarele lui clipe de răgaz. Khalida se apropie de cal şi îl bătu uşurel cu palma, îşi reluară apoi plimbarea. Leonov mergea cu privirile aţintite în jos, ca şi cum s-ar fi concentrat pentru a găsi soluţia unei probleme.

— Uneori vă invidiez pe voi credincioşii, spuse în cele din urmă. Noi, ruşii, am fost obligaţi să fim atei de către un evreu, Karl Marx.

— După câte ştiu, era botezat. Prin urmare creştin. Ateu a devenit mai târziu.

— Un evreu rămâne un evreu, botezat ori ba.

— Timp de un veac, Marx a fost un economist de origine burgheză, din care aţi făcut apoi un zeu, iar astăzi, după ce aţi dat faliment a redevenit evreu, răspunzător pentru toate nenorocirile voastre!

Khalida izbucni în râs şi Leonov zâmbi şi el.

— Ştii de ce mă aflu aici?

Khalida şi-ar fi dat bucuros cinci ani din viaţă pentru a cunoaşte răspunsul. De când fusese repartizată pe lângă rus, nu izbutise niciodată să pătrundă în sala de întruniri, amplasată la zece metri sub pământ şi păzită cu un sistem electronic perfecţionat. Documentele erau păstrate într-un seif cu triplu sistem de închidere. Nu ştia acum cu nimic mai mult decât în prima zi. Misiunea ei oficială era de a-l supraveghea pe rus şi a-i studia temperamentul. I se ordonase ca la nevoie să se şi culce cu el. Şeful Mukhabaratului dorea să cunoască slăbiciunile lui Leonov. Era sau nu omul care să meargă până la capăt? Oare îşi putea ţine gura, să nu dezvăluie scopul misiunii sale la Bagdad? Numai puterea ei de atracţie l-ar fi putut face să-şi piardă echilibrul. În ceea ce îl privea pe John Hicks, acesta trecuse proba cu brio. Nu scăpase nici un moment, absolut nimic, faţă de slujitorul lui. Khalida, mai mult din scârbă decât din conştiinţă profesională, tot amânase clipa fatală, fiind convinsă că rusul nu era omul care să se lase antrenat la acest gen de confidenţe. Cu puţin înainte de a-i duce cafeaua în cameră, primise un telefon de la şeful ei, care îi anunţă sfârşitul misiunii. A doua zi urma să se prezinte la Mukhabarat. În prima clipă simţise o imensă uşurare, apoi o năpădise un sentiment de teamă. David Ben Zion aştepta şi el un răspuns concret.

— Nu, bănuiesc însă că e vorba de ceva pe măsura persoanei dumneavoastră.

— Ce te face să crezi asta?

— Misiunea mea pe lângă dumneavoastră, făcu ea zâmbind.

O privi drept în ochi.

— Te vreau!

Khalida surâse.

— Să ne întoarcem.

Peste doar câteva ore misiunea ei se va încheia, fără să fi obţinut nici cea mai mică informaţie în legătură cu scopul prezenţei aici, în locul acesta ultrasecret, a excitatului de lângă ea. Pierduse patru luni în zadar. Se consolă gândindu-se că poate va avea mai multe şanse să

descopere obiectul misiunii lui Leonov chiar la sediul serviciilor secrete irakiene. Se pregătea să-l anunţe că după-amiaza îl va părăsi, însă se răzgândi în ultima clipă. Va pleca fără să-i spună. Dintr-o clipă într-alta urma să fie înlocuită de către o târfă de lux. Zărindu-l pe John Hicks aşteptând în faţa casei, răsuflă uşurată.

Cairo, 22 martie

Ziariştii aşteptau în saloanele hotelului Hilton. Ariel Dan şi şeful Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei se aflau închişi în apartamentul prezidenţial. La fiecare jumătate de oră preşedintele egiptean, transformat în ataşat de presă, venea să-i liniştească pe ziarişti şi să dezmintă zvonurile care circulau cu viteza luminii.

— Lucrurile merg cum nu se poate mai bine. Cei doi oameni de stat au multe să-şi spună. Vă pot confirma că au căzut de acord aspra punctelor esenţiale. Vor ieşi dintr-o clipă într-alta. Aveţi răbdare!

Judith se aşezase în partea din fund a holului. Gândurile îi zburau însă în altă parte. Nici nu se întorsese bine de la Ierusalim, când fusese rechemată la birou, printr-un apel telefonie urgent. Cînd, seara târziu, revenise acasă, a avut neplăcuta surpriză să-şi găsească locuinţa vraişte. Aparatul de fotografiat era acolo, însă filmul dispăruse. Pe bufetul din salon găsise un bilet nesemnat:

Pacea va învinge, chiar cu preţul morţii tale şi a familiei tale! La cel mai mic pas greşit...

În viaţa ei nu-i fusese atât de frică. Mulţumi lui Dumnezeu că „teroriştii” nu observaseră caseta, pusă la vedere pe birou. Ştia că de acum înainte va fi urmărită. Şi că indiferent ce va face, tot va fi ucisă. A doua zi se duse la bancă şi depuse cea de-a doua casetă în alt seif, sub acelaşi nume de împrumut ca şi cea originală: Judith parcă înnebunise. Înainte de a ieşi în stradă, privea afară pe fereastră, avea grijă să fie însoţită de fiecare dată când se întorcea seara acasă şi nu deschidea la nimeni. Pusese la uşă un sistem perfecţionat de alarmă. De nenumărate ori fusese la un pas de-a cere să se întâlnească cu un ofiţer superior al Mossadului, pentru a-i mărturisi tot ceea ce ştia şi să solicite protecţie. De fiecare dată însă teama, pentru ea şi pentru familia ei din New Jersey, o făcuse să renunţe. De frică să nu fie luat şi el la ochi, evita să-l mai primească la ea pe iubitul ei, pilotul. Trebuia să dea impresia că înţelesese perfect mesajul.

O sărutare pe ceafă o trezi din gânduri. Se întoarse şi-l recunoscu pe Uri, consilierul special al primului ministru israelian. Bucuroasă, îi făcu semn să se aşeze. Uri părea sleit şi gâfâia, stresat.

— Nu pot sta nici o clipă! îi declară depărtându-se.

Judith sări din fotoliu şi-l prinse de mânecă.

— Uri, trebuie neapărat să-ţi vorbesc. E urgent şi foarte important!

— Altă dată. Vor apare din clipă în clipă şi…

Îl strânse şi mai tare de braţ. O privi surprins, gata să-i acorde totuşi câteva secunde.

— Vreau să-l întâlnesc pe şeful Mossadului. Trebuie să-mi aranjezi o întrevedere cu el. E de maximă importanţă. Eu…

O întrerupse un hohot de râs, din toată inima, ce netezi chipul lui Uri.

— Asta-i tot ce vrei? zise înainte de-a pufni din nou în râs.

— Îţi repet că e vorba de ceva extrem de important…

— Ai avea mai multe şanse dacă ai cere o audienţă papei! Judith, fii serioasă. Cunoşti destul de bine Israelul, ca

să-ţi dai seama că pe şeful Mossadului nu-l ştie nici măcar nevastă-sa.

— Cunosc. Şi totuşi insist. El…

Nu lipsi mult să spună că era în joc securitatea Israelului, se opri însă la timp. Luase hotărârea să nu-i vorbească decât şefului Mossadului personal. Era sigură că se va face o excepţie de la regulă, deoarece nimeni, niciodată, nu-i refuzase ceva lui Judith Stevens. Niciodată!

— Mai vorbim noi altă dată, aruncă Uri peste umăr, în timp ce se îndepărta.

*

Cei doi conducători se apropiau de concluziile discuţiei ce-o purtaseră. Şezând alături, pe aceeaşi canapea moale de catifea, trecură la confidenţe.

— De ce nu m-aţi ucis la Beirut, în 1982? Am aflat după câteva săptămâni că eram prins în colimator, dar că Begin…

— Da, într-adevăr, a refuzat. Mi-a spus textual: „Nu vreau să fac din el un martir!”

Palestinianul zâmbi. Dan urmă:

— Atunci i-am răspuns: „Nu-l vrei martir? în cazul ăsta îl vei vedea într-o bună zi preşedinte al unui stat palestinian independent”.

— Domnul v-a ascultat ruga.

Izbucniră amândoi în râs.

— Sau sunteţi profetul Dan.

— Ce părere aveţi de preşedintele sirian? E oare sincer?

— Nu m-aş încumeta să cumpăr de la el o maşină veche; de altfel, nici una nou. A încercat să mă asasineze de mai multe ori decât toţi ceilalţi şefi de stat arabi la un loc. Dacă doreşte cu adevărat pacea, ar trebui să fie de acord cu această întâlnire a noastră. Ori, rareori s-a întâmplat să primească atâtea ameninţări indirecte din partea individului ăstuia machiavelic, pe care Kissinger îl admira atâta.

— Dar despre preşedintele irakian?

— Singura lui obsesie este să devină şeful suprem al lumii arabe. A refăcut într-un timp record puterea militară a Irakului. A reîmpărţit Kuweitul cu noul preşedinte al Arabiei Saudite şi seamănă teroarea printre ceilalţi conducători de stat arabi, care sunt încredinţaţi că posedă arma nucleară. Nutreşte o teamă de-a dreptul bolnăvicioasă faţă de Israel. Asta mai ales de când aţi fost numit ministru. La fel ca sirianul, e convins, şi lucrul ăsta nu-i permite nici să închidă ochii, că îi veţi nimici arsenalul de arme chimice şi centrele de cercetare nucleară, ceea ce i-ar răpi autoritatea şi credibilitatea şi ar pune capăt ambiţiilor şi probabil chiar şi vieţii lui. Cred că şi el va propune Israelului pacea, cu condiţia să-i daţi toate garanţiile posibile şi inimaginabile că nu vă veţi atinge vreodată de centrele sale nucleare.

Dan, ca de altfel cei mai mulţi din guvernul de uniune naţională, făcuse aceeaşi analiză. În afară de David Ben Zion.

— Dar sauditul?

— Un general setos de sânge. A lichidat cu propriile lui mâini familia regală. Oficial, este pro american. Normal, doar armata i-a fost echipată de Pentagon. Nu-l cunosc personal. Refuză să mă întâlnească.

— Credeţi într-o reconciliere între Siria şi Irak? În ce-l priveşte pe preşedintele egiptean, el e sigur de aceasta.

Şeful OEP-ului încuviinţă din cap.

— Dar să-i lăsăm de o parte pe aceşti iluminaţi, şi mai bine să vorbim despre propria mea securitate. Nu vreau să sfârşesc precum Sadat, în orice caz nu în momentul acesta. Ar fi prematur. Doresc să fiu de faţă la naşterea ţârii mele şi nu s-o privesc de pe munte ca Moise.

Cei doi duşmani din ajun îşi zâmbiră. Dan crezu de cuviinţă să recapituleze termenii înţelegerilor stabilite, înainte de a trece la conferinţa de presă.

— Veţi fi protejat de Mossad. Dar să ştiţi că nu voi şovăi nici o clipă să vă lichidez, la primul pas greşit. De data asta eu sunt cel care ia hotărâri şi nu Menahem Begin. Autonomia, timp de cinci ani. Evreii vor rămâne în Iudeea şi

Samaria, chiar şi după crearea statului dumneavoastră. Ei vor trăi în aceleaşi condiţii de siguranţă de care beneficiază şi arabii israelieni de la noi. Dacă vă hotărâţi să-l răsturnaţi pe regele Hussein nu contaţi pe ajutorul nostru. În cazul în care evreii din Iudeea şi Samaria vor fi însă atacaţi, voi considera acordul nostru caduc, pentru a folosi un termen care vă este familiar. Cu alte cuvinte, indiferent de reacţiile opiniei internaţionale, Tsahalul îi va izgoni pe palestinieni din Iordania. Toate celelalte le cunoaşteţi.

Palestinianul încuviinţă.

*

În acelaşi moment, din camera sa de hotel aflat pe strada ce urcă muntele Măslinilor, un bărbat de tip slav, de vreo patruzeci de ani, observa prin binoclu biserica Sfântului Mormânt, ce adăposteşte mormântul lui Cristos. Putea deosebi chiar şi câteva dintre coloanele romane din piaţeta din faţa bisericii. Îşi îndreptă binoclul asupra spaţiului din spatele pridvorului. Zărea „piatra de mir" unde, după credinţa creştină, fusese îmbălsămat trupul lui Isus. În partea din dreapta, două trepte înguste duceau spre Calvar. Se întoarse apoi către vest şi se opri asupra rotondei, acoperită de o cupolă, ce adăpostea mormântul. Un zâmbet îi flutură pe chip. Scrută din nou octogonul Domului Stâncii, cunoscut şi sub numele de moscheea lui Omar.

Ciudatul personaj închise fereastra şi puse binoclul pe noptieră. Aşezându-se pe marginea patului, scoase un plan al locurilor sfinte, pe care-l desfăcu. După aceasta, formă un număr de telefon. Răsunară trei apeluri, apoi o voce ascuţită îi sfredeli auzul.

— Sunt domnul Kuhn. Tocmai am sosit la Ierusalim. Când aş putea veni la firmă?

— Oricând doriţi.

— S-ar putea într-o oră?

— Cum să nu. Spuneţi-mi hotelul, să vin să vă iau.

*

Preşedintele egiptean intră grăbit în sală. După expresia feţei, ziariştii şi-au dat seama că va fi anunţată o veste bună. Bănuiala lor se confirmă când i-au văzut pe cei doi duşmani de ieri venind alături de preşedintele Egiptului, care potrivea microfoanele, ciocănindu-le cu arătătorul. Şeful OEP-ului strălucea de bucurie. Purta un costum gri şi cravată neagră. Dan, cu obrazul crispat, era într-un costum închis. Operaţia pe care o suferise, după ce-şi zdrobise capătul femurului într-un accident de automobil, semăna acum cu generalul de altă dată, erou al tuturor războaielor pe care le purtase Israelul.

Judith fusese cea mai puţin surprinsă atunci când a fost anunţată întâlnirea dintre cei doi. Cu câtva timp în urmă prezisese evenimentul printr-un lung articol, ce provocase scandal.

Ariel Dan nu e un nebun războinic, aşa cum este uneori descris. Acest războinic, probabil cel mai mare general al secolului XX, urăşte din suflet războiul, îl urăşte din toată inima. E un patriot realist, care consideră istoria drept unică referinţă. Ori, cimitirul istoriei este plin de tratate violate. Iar Ariel Dan ştie aceasta! Ca toţi oamenii puternici, el este cel care vrea pacea şi o va aduce! Însă nu orice pace. Nu o pace semnată de aşa-zişi pacifişti, care dovedesc că nu au în gând decât să câştige un răgaz care să le permită pregătirea războiului următor.

Citind numeroase exemple, printre care de Gaulle pentru Algeria, Nixon pentru Vietnam, Begin pentru Sinai, şi Reagan pentru URSS, Judith miza pe Ariei.

Da, omul acesta este un adept al păcii şi va uimi lumea, atunci când va socoti că a sosit clipa potrivită.

Glasul emoţionat al preşedintelui egiptean răsună în uriaşa sală a hotelului Hilton.

— Ziua aceasta de 22 martie este o dată istorică. Dumnezeu i-a împăcat pe fiii lui Abraham!

Marcă o pauză şi îşi şterse fruntea. Nu se grăbea. Cuvintele îşi făceau efectul, pătrunzând în conştiinţe. Asupra sălii se lăsase o tăcere de plumb. Vru să mai adauge ceva, dar se răzgândi. Se întoarse spre oaspeţii săi şi le întinse mâinile. Un tunet de aplauze izbucni însoţindu-i gestul. Cei trei oameni de stat îşi strânseră mâinile. Emoţia lor era reală, profundă. Asupra asistenţei care continua să aplaude, se răspândi un suflu mesianic. Dan se apropie de microfoane şi brusc se lăsă tăcerea.

— În primul rând doresc să aduc mulţumirile mele domnului preşedinte al Republicii Egipt. Fără străduniile domniei sale nu ne-am afla astăzi aici. De azi înainte pacea este posibilă şi, oricare ar fi obstacolele ce se vor ivi – căci drumul nu va fi uşor – suntem hotărâţi să nu dăm înapoi. Poporului palestinian îi declar în mod solemn că va avea propria sa ţară, într-un viitor foarte apropiat. O ţară liberă, independentă, alături de Israel.

Făcu o pauză, publicul reîncepând să aplaude. Cu un gest, îl invită pe palestinian să ia cuvântul.

Emoţionat până la lacrimi, acesta rămase tăcut în faţa microfonului, ca şi cum i-ar fi fost teamă că nu se poate stăpâni. Apoi declară:

— Rog să păstrăm un minut de reculegere pentru toţi fiii şi fiicele lui Abraham care au căzut în luptă. Fără sacrificiul lor, pacea nu ar fi fost cu putinţă astăzi.

Îşi netezi haina şi se îndreptă. Judith simţi cum o cuprinde deodată neliniştea. În ciuda vorbelor frumoase, în ciuda momentului deosebit la care asista, nu putea uita că în umbră se pregăteau atentate ucigaşe. O clipă îi trecu prin minte ideea unui articol „profetic”. Avea destule elemente pentru a atrage atenţia Mossadului. Oare să facă pasul acesta? Raţiunea ei înregistră întrebarea fără a-i găsi şi răspunsul.

*

Mai era cineva care, fără s-o ştie, împărtăşea pesimismul lui Judith Stevens. Acesta era David Ben Zion. Urmărea istorica întâlnire din biroul său, în transmisia directă a televiziunii. Nu se putea împiedica să se gândească la consecinţele dramatice, sângeroase – aproape că le putea numi apocaliptice – care urmau să se producă în următoarele săptămâni. Rapoartele confidenţiale primite de la Shin Beth erau categorice: dacă guvernul israelian va utiliza forţa pentru a-i transmuta pe cei două sute de mii de evrei din Iudeea şi Samaria, în ţară va izbucni războiul civil. În mintea sa, ca şi în cea a multora dintre compatrioţii săi, era încă proaspătă amintirea oraşului Yamit, distrus de Tsahal înainte de retrocedarea Sinaiului de către Egipt. Iudeea şi Samaria însă nu erau Yamit. Majoritatea locuitorilor erau credincioşi pătimaşi, nişte idealişti gata să moară, nu precum o turmă de oi dusă la tăiere, ci cu arma în mână. David nu credea o vorbă din spusele palestinianului, că îi va lăsa pe evrei în Iudeea şi Samaria. Bănuia că peste câteva luni locuitorii vor fi asasinaţi de vulturii OEP-ului. Iar Tsahalul va avea mâinile legate prin tratatul de pace.

E adevărat că fuseseră dezvăluite public concesiile făcute, lucrul acesta nu însemna însă mare lucru. OEP-ul se bucura de sprijinul opiniei internaţionale. David, care înţelegea poziţia coloniştilor evrei, se simţea sfâşiat între raţiunea intereselor de stat şi admiraţia, respectul pe care îl avea pentru aceşti oameni, gata de sacrificiu pentru o idee veche de cinci mii de ani. Dacă ar fi fost liber să aleagă între război şi pace, nu ar fi şovăit o secundă. Războiul era însă vital pentru Israel, şi aceasta până în ziua în care va fi destul de puternic pentru a putea impune pacea.

Întâlnirea la nivel înalt, la care privea pe ecran, îi inspira lui David teama faţă de cel mai crud război purtat vreodată de Israel, războiul fratricid.

Prezentatorul televiziunii întrerupse comentariile, anunţând mai multe manifestaţii spontane ce se desfăşurau în toată ţara. „La Tel-Aviv mişcarea *Pacea acum* a ieşit în stradă," vesti crainicul pe un ton neutru.

Mii de oameni strigau lozinci anti-integriste, ridicând osanale noului stat palestinian. Dan, până ieri duşmanul, fascistul, devenea acum în gura acestor adepţi ai stângii Melekh Israel, Regele Israelului. Crainicul reapăru pe ecran şi, cu glas alterat, anunţă că în Ierusalim, Iudeea şi Samaria furia şi dezamăgirea cuprindea mulţimile, după care făcu loc imaginilor. Şef-rabinul Levingston în persoană, membru al Knessetului şi unul dintre liderii partidului Gush Emunim, Blocul Credinţei, îl atacă pe primul ministru numindu-l „fiul lui Hammam".

— „La fel ca Hammam, care sub Asureus Persanul a vrut să-i extermine pe evrei şi a fost spânzurat, mulţumită intervenţiei lui Esther, trădătorul Dan va cunoaşte aceeaşi soartă."

În acel moment ecranul se întunecă. David deschise aparatul de radio şi află pe calea aceasta că se produsese o întrerupere de curent în centrul şi în nordul teritoriului. Se bănuia, fără a se avea însă şi confirmarea, că era vorba de o grevă sălbatică. Citându-l pe un purtător de cuvânt al companiei de electricitate, crainicul motivă că pana se datorează unor suprasolicitări, rugându-i totodată pe telespectatori să reducă pe moment consumul de curent.

David Ben Zion formă numărul direct al adjunctului său. Uzi Zvulun se prezentă imediat.

— Ce-i cu pana asta?

— Pur şi simplu o suprasolicitare.

— Verifică la Shin Beth. Întreruperi de curent am mai avut din când în când, însă niciodată în toată ţara deodată.

— Sudul n-a fost…

— Sudul e gol, Uzi, acolo-i deşertul. Nu-mi place deloc ce se întâmplă.

— Crezi că…

— Vreau să fiu sigur.

Vru să-i facă semn că discuţia s-a încheiat, când privirea îi fu atrasă de ecranul televizorului. În faţa ochilor săi se perindau imaginile unei prime ciocniri între evrei, în faţa parlamentului. Corespondentul de la faţa locului, cu chipul vizibil afectat, încerca să explice cine cu cine se bătea. Tonul fu acoperit de urlete, de busculade şi încăierări. Poliţia, depăşită, era prinsă în mijlocul valului de violenţă. Poliţiştii se văzură nevoiţi să tragă în aer, pentru a scăpa din încleştarea gloatei. Răniţii se numărau cu zecile. David reduse tonul şi se întoarse către adjunctul său.

— Am ajuns şi aici! Evreii se bat între ei. Tragedia este că, de fiecare dată când s-au luat la harţă între ei s-au autodistrus, spuse David cu o voce ciudat de liniştită.

*

Ahmed Salah pătrunse în apartamentul de pe colina Carmel şi se lăsă să cadă pe singurul fotoliu din salon. Se întinse după telecomandă şi porni programul unu. Un reportaj despre teritoriile ocupate, prezentând o mulţime de tineri palestinieni care dansau în jurul portretului şefului OEP-ului, scandând lozinci victorioase.

Reduse sunetul şi se duse la uşă pentru a-i deschide lui Yael. Cum intră, îi sări de gât strângându-l la piept.

— Vino, să sărbătorim evenimentul în felul nostru.

Îl trase după ea în dormitor şi-l dezbrăcă aproape sfâşiindu-i hainele. Yael era foarte excitată. Se dezbrăcă la rândul ei, azvârli şortul şi bluza la întâmplare prin cameră, ca şi cum ar fi vrut să bată un record, şi îi apucă sexul adormit.

— Eşti emoţionat, e firesc. Lasă-mă pe mine.

Îl duse până în faţa oglinzii, apoi îngenunche şi, fără a-l scăpa din ochi, îi luă penisul în gură. Plăcerea lui Ahmed se prelungi mult, după care o pătrunse. Puţin mai târziu, lungită pe spate, Yael declară:

— Ai avut dreptate, Ahmed. Dan ăsta e un tip grozav. Mulţumită lui în curând ne vom căsători. Nu-i aşa?

Salah încuviinţă în tăcere. Simţea o gheară dureroasă în piept. Cu câteva ore mai devreme, izbutise să provoace o întrerupere de curent prin diverse intervenţii asupra uriaşelor ordinatoare din sala strategică a punctului de comandă din centrala de nord din Hedera, unde lucra.

— Ahmed, tu îmi ascunzi ceva. Te cunosc. Ce se întâmplă?

Ahmed se scutură din toropeală.

— Sunt obosit. Mi-ar prii un concediu…

— Îmi ascunzi ceva. De câtva timp nu mai eşti tu. E vorba cumva de altă femeie?

— Nici vorbă, inimioara mea. Ce te-a apucat? Tu eşti singura. Sunt obosit, asta-i tot.

Yael nu insistă. Preferă să schimbe vorba.

— Acum e pace. Orientul Mijlociu va deveni unul dintre cele mai prospere locuri ale planetei. Palestinienii vor da exemplu întregii lumi arabe. În mod paradoxal, e poporul care seamănă cel mai mult cu evreii…

— Asta pentru că s-au luptat între ei de atâta timp, răspunse el în timp ce se întreba cui putea folosi sabotajul şi cine putea avea vreun interes cu asemenea acte.

Ştia că nu era vorba de interesele viitorului stat palestinian. Ce legătură putea fi între ceea ce i se ceruse şi viitorul stat? Nici una, doar pentru a paraliza Israelul. În ce scop însă?

Şi în toate acestea erau amestecaţi atât arabi cât şi evrei, lucru care de asemeni nu i se părea normal. Sau poate că evreul care îl contactase prima oară nu era decât un agent rus strecurat printre zecile de mii de imigranţi. Citise un articol din *Newsweek* cu câtva timp în urmă şi se gândise imediat la bărbatul acela brutal, cu accent slav. Dar de ce oare Rusia, care cerşea de mâncare Occidentului şi întreţinea relaţii diplomatice cu statul ebraic, ar fi jucat un astfel de joc nefast? Mintea lui nu era obişnuită cu acest gen de speculaţii. Peste două ore trebuia să se întâlnească cu cineva în partea veche a oraşului Jaffa, la câţiva kilometri de Tel-Aviv. Tel-Aviv era foarte aproape de Jaffa. Vru să se ridice însă Yael ceru cu insistenţă să mai facă

dragoste. Între ceea ce-l aştepta şi ce era aici, lângă el, nu putea şovăi.

Ierusalim, 30 mai

Primul ministru al Israelului, Ariel Dan, se urcă în elicopter. Cu chipul răvăşit de oboseală luă loc lângă pilot, lăsându-i pe ceilalţi, adică miniştrii Apărării şi de Externe, precum şi pe operatorul său personal de film să se instaleze în spate. Aparatul se ridică spre cer, viră în unghi drept şi se îndreptă către nord.

Răsucindu-se spre colegii săi, Dan îşi încrucişă privirile cu ei. Ministrul Apărării, Itzhac Goldberg, ridică pumnul în semn de victorie. Dan clătină din cap, după care se cufundă din nou în gânduri. Bilanţul ultimelor săptămâni era mediocru.

Lupta dintre evrei făcuse până acum o sută şaizeci de victime şi provocase pagube evaluate la câteva zeci de milioane de dolari. Asta însă nu însemna nimic, faţă de ce se pregătea în culise. Rapoartele Shin Beth-ului erau unanime. Ariel Dan dăduse personal, în cel mai mare secret, ordin ca tuturor partidelor religioase, chiar şi celor moderate[19], să le fie interceptate legăturile telefonice.

Sediile le erau împănate cu microfoane iar conducătorii erau urmăriţi pas cu pas de agenţi ai Shin Beth-ului, infiltraţi pretutindeni. Că fusese nevoit să procedeze astfel îl chinuia profund. Pe plan internaţional, imaginea Israelului abia dacă se ameliorase puţin. După cum apreciau mass-mediile, meritul revenea în primul rând liderului

[19] Moderaţii, numiţi hilonimi, se deosebesc radical de haredimi, credincioşii extremişti. (N.T.)

palestinian, care în prezent încheia un turneu în capitalele europene, încoronat de succes. Încercările pe cale diplomatică ale Israelului ca primul său ministru să fie primit oficial în aceleaşi capitale, rămăseseră fără rezultat. Doar Washingtonul făcuse câteva promisiuni vagi... Iar ceea ce capitalele europene occidentale refuzau primului ministru israelian, preşedintele Siriei acordase. La îndemnul Franţei, ONU deplângea acordurile de la Cairo şi cerea evacuarea evreilor din Iudeea şi Samaria. Creşterea antisemitismului în Statele Unite şi în Europa atinsese un nivel îngrijorător. Toate acestea încă îl frământau pe primul ministru când elicopterul se apropie de graniţa dintre Israel şi Siria.

Aparatul fu îndată luat în primire de patru avioane Mig 29. Survolă capitala înconjurată de armata siriană pe picior de război şi se aşeză pe acoperişul palatului prezidenţial, unde un adevărat furnicar de soldaţi în ţinută de luptă aştepta cu degetul pe trăgaciul Kalaşnicovului.

— Să ne rugăm Celui de sus să nu ne ureze vreun fanatic bun venit cu o rafală! exclamă ministrul Apărării, nerăbdător să scape de protecţia militarilor sirieni.

Delegaţia fu condusă imediat către scările de marmură roz, ce duceau spre saloanele de recepţie.

Preşedintele sirian, având alături pe miniştri Apărării şi Afacerilor Externe, le veni în întâmpinare la picioarele scărilor. Strângerile de mâini dintre cei şase bărbaţi au fost lungi, ferme şi sincere.

— *Salam aleikum*, făcu preşedintele Siriei cu glas potolit.

— *Shalom aleikhem*, răspunse Dan, în ebraică...

Începură să glumească precum vechi prieteni care nu se mai văzuseră din ajun. Un operator de film israelian imortaliza momentul acesta miraculos, pe care numai Orientul Mijlociu îl putea născoci.

Dan şi preşedintele sirian dejunară singuri faţă în faţă. Sirianul corespundea portretului pe care i-l schiţase cândva lui Dan, Henry Kissinger: „Inteligent, chibzuit, cântărindu-şi fiecare vorbă, direct şi cuceritor”. În schimb portretul pe care îl făcuse Mossadul era ceva mai puţin măgulitor:

„Viclean ca o vulpe, răbdător ca un beduin, sângeros, lipsit de scrupule, suferind de un cancer al prostatei; nu-i plac evreii decât dacă poartă steaua galbenă, specialist în lovituri de cuţit date pe la spate, prefăcut şi brutal”.

— Generale, răspundeţi-mi sincer la o întrebare: sunt ani de când mor de curiozitate să cunosc răspunsul. Aţi fi folosit într-adevăr arma nucleară împotriva ţării mele, în octombrie 1973, dacă blindatele noastre ar fi ajuns până la porţile Tiberiadei?

— Fără doar şi poate, domnule preşedinte. Pe atunci însă nu eu aveam puterea de decizie.

— Nu mă miră şi vă cred. Dar acum să vorbim despre pace. Aţi fi de acord să ne redaţi înălţimile Golan, în schimbul unui tratat de pace, care să asigure toate garanţiile care...

— Am mai discutat despre aceasta, în cadrul conferinţelor noastre regionale. Cât trăiesc eu, nu vă voi da niciodată Golanul!

— Chiar şi demilitarizat?

Dan îşi stăpâni o strâmbătură. Era pentru prima oară de la începutul negocierilor când sirianul folosea cuvântul „demilitarizat”.

— În epoca rachetelor, Golanul demilitarizat nu înseamnă nimic. Prefer să mă aflu la treizeci şi cinci de kilometri de Damasc, cu tunurile îndreptate asupra sufrageriei dumneavoastră, decât să ajung din nou la poalele Golanului. Aveţi o armată regulată puternică, de o jumătate de milion de oameni. În caz de criză, puteţi ocupa Golanul în numai şase ore. Sunteţi un general strălucit şi un strateg formidabil, prin urmare ştiţi că am dreptate.

Preşedintele sirian, măgulit, coborî privirile.

— Atunci permiteţi-mi să formulez altfel întrebarea. Ce aţi accepta să ne acordaţi în schimbul păcii, vorbesc de o pace adevărată, cu schimb de ambasadori, colaborare economică, liberă circulaţie a oamenilor etc.?

Dan apucă paharul şi-l goli dintr-o sorbitură.

— Sunt gata să plătesc preţul păcii. Până atunci însă vreau o dovadă că va fi trainică şi de durată. Ar fi fost mai

uşor dacă Siria era o democraţie parlamentară, cu presă liberă, ca la noi.

Sirianul se strâmbă uşor.

— Sistemul occidental nu e compatibil cu tradiţia, religia şi obiceiurile noastre. Îmi puteţi da exemplul unei singure democraţii din lumea arabă, care să fi supravieţuit mai mult de o săptămână? Sadat a acordat libertate presei egiptene iar ea l-a împroşcat cu noroi. A dat libertate integriştilor: l-au asasinat. Şahul Iranului şi-a semnat singur condamnarea la moarte în ziua în care, crezându-se un democrat, sub presiunea lui Jimmy Carter, a refuzat să tragă asupra mulţimii. Dacă ar fi ucis vreo mie în ziua aceea, Khomeini nu mai ajungea niciodată la putere.

Bău o înghiţitură de apă şi reaşeză cu grijă paharul pe masă.

— Nu vă faceţi iluzii pentru o schimbare politică în patria mea. Nu ar duce decât la haos. Eu pot semna pacea, însă în schimb vreau ceva, şi acest ceva poartă un singur nume: Golan!

— De când ne-am retras din Liban, aveţi toată ţara sub controlul dumneavoastră. Nu vă ajunge?

Preşedintele sirian zâmbi cu sinceritate.

— Libanul ne aparţine şi rămâne al nostru, chiar dacă ne facem că negociem cu nătărăii aceia de la ONU. Libanul nu are petrol, prin urmare nu-i negociabil…

Îl privi ironic pe israelian. Dan se uita la el fără a spune ceva.

— Să fim deschişi, generale, urmă sirianul. Israelul nu mai e în situaţia să pună condiţii. Aveţi împotrivă întreaga opinie internaţională. Peste numai câteva luni va trebui să suportaţi un embargo umilitor. Aţi devenit ciumaţi. Nu aţi vrut să negociaţi atunci când raportul de forţe vă era favorabil. După războiul din Golf ar fi trebuit să faceţi un pas, un gest faţă de palestinieni. În loc de asta, aţi dus o politică pe termen scurt, crezând că OEP-ul va fi discreditat în vecii vecilor, pentru că l-a susţinut pe Saddam Hussein. La vremea aceea n-aţi înţeles discursul preşedintelui Bush, când vorbea despre noua ordine mondială. Oricine ştia că

războiul din Golf odată încheiat, comunitatea internaţională îşi va îndrepta tunurile asupra Israelului. V-aţi întâlnit cu şeful OEP-ului. Ei bine, ce a spus presa? Că sunteţi cu spatele la zid şi că aţi cedat...

— Atunci de ce doriţi pacea? întrebă Dan brutal.

Preşedintele răspunse ţinând capul plecat uşor într-o parte.

— Vreau să evit declanşarea unui apocalips în regiune. Nu împărtăşesc poziţia Naţiunilor Unite, care vă împing la acte disperate. În mod paradoxal, astăzi eu sunt cel care vă întinde mâna. Luaţi-o. Prilejul nu se va mai ivi prea curând.

Fără a aştepta răspunsul, adaugă:

— Propun să-i lăsăm pe colaboratorii noştri să se gândească la aspectul tehnic al soluţiei, sau al soluţiilor posibile, iar noi să vorbim puţin despre viitor.

Dan se abţinu să se lanseze în analiza pregătită de serviciile sale. Îl ascultase pe sirian cu cea mai mare atenţie, iar cuvintele pe care le rostise acesta, cu blândeţea aceea enervantă, îl impresionaseră. Înţelegea acum fascinaţia pe care o resimţise Kissinger faţă de omul acesta, poreclit *Sfinxul din Damasc.* Ani la rând, cu o răbdare şi o perseverenţă fără egal, izbutise să cucerească şi să-i facă să tremure pe şefii facţiunilor libaneze, ca şi pe şefii de stat arabi şi occidentali. Mare maestru al răstălmăcirilor, ţinea în mâna sa de fier ţara şi Libanul. Toate îi izbuteau, iar când în cale se ivea un obstacol cât de mic, dădea o poruncă, una singură, şi acesta dispărea ca un abur.

Sirianul ţinea şi acum capul aplecat într-o parte. Dan îşi aminti cum, în 1980, îl primise la Damasc pe Walid Jumblatt, conducătorul druzid. Cu trei ani în urmă pusese să fie asasinat tatăl acestuia, Kamal. Fiul venise să se plângă de atitudinea arogantă şi provocatoare a armatei siriene din Liban. Îl ascultase cu bunăvoinţă, ţinând capul uşor într-o parte, ca acum, apoi, după o lungă tăcere, îi spusese: „Tatăl tău, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, se plângea şi el, cu aceleaşi cuvinte, de armata noastră. Îmi amintesc foarte bine. Asta a fost cu o săptămână înaintea morţii lui.

Era aşezat chiar în fotoliul în care eşti tu acum... Ce ciudat..."

Ariel Dan vru să vorbească, însă sirianul ridică paharul:

— Pentru pacea dintre popoarele noastre!

*

În biroul său din Beit Asia, de la etajul nouă, David Ben Zion citea şi recitea mesajul pe care tocmai îl primise de la Esther:

Loviturile de stat în pregătire împotriva preşedintelui egiptean şi regelui Iordaniei. Preşedintele Irakului îşi va anunţa curând venirea la Ierusalim. Va face probabil o declaraţie presei sau va folosi unul din marile cotidiene americane. Imposibil de aflat misiunea lui Leonov şi a lui Hicks, ţinuţi în cel mai mare secret. Intenţionez să vin la Paris la 8 iunie, cu informaţii de cea mai mare importanţă referitoare la problema nucleară. Esther.

Şeful Mossadului îşi scoase ochelarii şi-i puse alături de dosar. Formă numărul de telefon al primului ministru.

— Am o treabă pentru tine. Trebuie să te duci la Cairo, Arik, imediat!

Îi comunică informaţia privitoare la lovitura de stat ce se pregătea împotriva preşedintelui egiptean, însă nu-i pomeni nimic despre cea împotriva regelui Iordaniei.

— Ai şi nume?

— Cu siguranţă tineri colonei admiratori ai lui Saddam. Sunt atâţia, încât am renunţat să-i mai înregistrăm.

Nici despre viitoarea ofensivă de pace din partea Irakului nu-i spuse nimic premierului. Avea nevoie de timp, să se gândească la toate acestea. Misterul ce învăluia activităţile rusului şi americanului începea să-l neliniştească profund, un alt mesaj primit de la Esther, cu o săptămână în urmă, îl anunţa că cei doi fuseseră transferaţi spre o destinaţie cunoscută doar de şeful serviciilor secrete. Gândul unei

capcane ce se pregătea nu-i da pace. Acum şi preşedintele irakian devenise pacifist. De unde venea graba asta de a încheia pace, din partea celor mai crânceni duşmani, ajunşi în prezent în culmea puterii lor, în timp ce Israelul se găsea izolat, la un pas de războiul civil? Logica Orientului Mijlociu, chiar după propriile sale reguli, putea ea oare explica atitudinea lor? Ori era cumva vorba numai de teama pe care o inspira printre arabi doar numele lui Ariel Dan, aşa cum susţineau cei mai buni dintre analişti? Venise cu adevărat epoca mesianică, după cum preziceau unii rabini precum şi alte personalităţi?

În ajun, David Ben Zion îl vizitase pe prietenul şi duhovnicul său, rabinul Levy-Monsenego. În cursul discuţiei ce-o purtaseră venise vorba despre sensul lui Mesia, în religia iudaică. Pentru rabin nu era nici o îndoială că umanitatea intra într-o nouă eră, dominată de spiritul blândeţii şi al înţelegerii. Amintise de sfârşitul comunismului şi al totalitarismului, pacea cu palestinienii, reîntoarcerea la valorile spirituale.

— Semnele acestea nu înşală. A venit pacea!

— Dar, rabi, ai uitat să pomeneşti de creşterea antisemitismului în chiar lumea aceasta a păcii!

— Nu. Dimpotrivă. Antisemitismul îi va face pe evrei să se întoarcă în Eretz Israel. Este un adevărat miracol că antisemitismul a renăscut după război. Asistăm la un nou val de antisemitism chiar şi în Polonia, unde nici nu mai există evrei. E un lucru atât de iraţional, atât de absurd, încât eu cred că la mijloc nu poate fi decât voinţa divină.

Într-adevăr, rabinul nu se putea înşela. De câteva luni, mii de evrei din Franţa, Italia, Anglia şi alte ţări europene, precum şi din America latină, invadaseră Israelul, pentru a se stabili aici. Recentele rezoluţii ONU acceleraseră această migraţie.

— Dumnezeu nu le putea inspira dorinţa de revenire, fără a le semăna frica în inimi?

— Dumnezeu, slăvit fie numele lui, nu acţionează niciodată după logica omenească. Ar fi prea simplu. Evreii din Europa şi America n-ar veni fără să aibă motive

temeinice. Doar antisemitismul îi poate sili la aşa ceva. De data asta memoria e neştirbită. Vor debarca aici în masă. Au nenumărate motive pentru a nu-l mai ispiti pe diavol şi de-a nu mai crede în dragostea pe care le-o poartă creştinii.

David Ben Zion ascultase cuvintele rabinului cu respect. Era fascinat de logica aceasta, talmudică.

— Revenirea celor din diasporă corespunde cu epoca mesianică în care păşim.

Citând din profetul Isaia, rabinul continuă cu blândeţe:

— Este scris: „Şi în ziua aceea, Cel veşnic îşi va întinde a doua oară mâna, rechemând restul poporului său, rămas în Asiria, Egipt, Patros, Kuş, Elam, Senaar, Hamat şi în insulele mării. Şi ridicând steagul către popoare, va aduna laolaltă pe cei plecaţi din Israel şi îi va primi pe fiii lui Iuda răspândiţi în cele patru colţuri ale pământului”.

David Ben Zion nu se putu abţine să citeze la rândul său din cartea lui Enoch:

— „Naţiunile, unite împotriva Israelului reîntors la Sion, dădeau o ultimă bătălie împotrivă poporului ales; Mesia îi apără pe ai săi şi nimiceşte pe duşmanii lor. Apoi pacea va domni asupra omenirii întoarse la credinţă”. Rabi, asta nu înseamnă că va avea loc încă un război, aici, înainte de a veni pacea?

Rabinul înclinase capul, în semn de mulţumire.

— Eşti un elev bun, David. Înveţi repede.

Îşi mângâie barba, cu pleoapele coborâte. După o clipă de meditaţie spuse, continuând să-şi ţină ochii închişi.

— Da, David. O ameninţare cumplită pluteşte asupra patriei noastre.

Redeschise ochii şi, privindu-l pătrunzător, adăugă:

— Iar tu vei fi dintre cei aleşi de Dumnezeu, slăvit fie-i numele, care să salveze Israelul!

David coborî privirea. Cuvintele acestea i se înfipseră precum săgeţi în minte. Rabinul nu avea de unde să-i cunoască adevărata identitate. Dan îl prezentase ca inginer la centrul spaţial al ţării şi prieten personal. Faptul că rabinul vorbea despre o ameninţare cumplită nu-l mirase. O

presimţea şi el din adâncul fiinţei, încă din ziua când fusese ales pentru a şterge Damascul de pe hartă. Era însă tulburat de faptul că rabinul, ale cărui daruri de profet, sau medium, erau cunoscute la Ierusalim, îl desemnase pe el ca pe unul dintre „salvatorii” patriei. David îşi luă emoţionat rămas bun de la rabin. În noaptea aceea adormi foarte greu.

*

Judith Stevens deschise uşa apartamentului chiar în clipa în care începu telefonul să sune. Alergă să ridice receptorul, lăsând uşa larg deschisă.

— Judith? Eu sunt, Rolf. Am primi un apel de la biroul din Bagdad. Trebuie să te duci neîntârziat acolo. Preşedintele Irakului e gata să ne acorde o întrevedere exclusivă.

— Preşedintele Irakului? Eşti sigur?

— Da, şi chiar a insistat să vii tu. Bravo, draga mea, în curând te vor omorî colegii de breaslă…

— Să-i ia dracu! în seara asta se întoarce Arik de la Damasc şi nu vreau să pierd momentul. E mai important decât balivernele megalomane pe care ni le va debita irakianul. Spune-le că sosesc peste trei zile.

— Imposibil, e urgentisim!

Judith nu-l vedea pe bărbatul care pătrunsese în apartament. Acesta scoase un revolver de sub haină şi-l îndreptă spre capul tinerei femei.

— Rolf, tu nu ţi-ai urnit niciodată fundul ăla mare de la Washington. Eu însă îi cunosc bine pe conducătorii arabi! Întotdeauna e urgentisim, ca apoi să te facă să aştepţi ca proasta zile întregi, dacă nu săptămâni la rând. Bun. Să zicem atunci patruzeci şi opt de ore. Te sărut, nărodule.

Lăsă receptorul jos, pregătindu-se să formeze un număr, când un zgomot în spate o făcu să se întoarcă. Inima aproape i se opri la vederea necunoscutului cu revolverul în mână. Acesta îi făcu semn cu stânga să se retragă până la perete. Judith se execută. Omul închise uşa cu piciorul şi

veni mai aproape, cu arma în continuare aţintită spre ea. Nu se grăbea. Avea faţa măslinie. Judith, cu gura uscată, aştepta impactul fatal. Avea să tragă, să-i sfărâme ţeasta. Bărbatul mai făcu un pas. Acum era chiar lângă ea. După expresia chipului său înţelese că era hotărât. Privirea ochilor dilataţi îl făcea să pară drogat. O va desfigura din pur sadism. Văzu într-o străfulgerare propria înmormântare: părinţii la marginea gropii, perindarea unei mulţimi uriaşe, glasul monoton al pastorului, ultima rugăciune şi mâna de pământ aruncat pe sicriu. Bărbatul se apropie şi mai mult, lipindu-i ţeava armei de frunte. Oţelul rece îi dădu un fior. Dacă tot urma să moară, măcar să încerce să facă ceva. Dar ce? Nu era eroină, ci doar o ziaristă ajunsă în culmea gloriei.

Închise ochii şi spuse, cu o voce ciudat de calmă:

— Viaţa mea în schimbul casetei!

Individul se dădu înapoi, cu arma întinsă.

— Care casetă?

Judith continuă:

— Am o casetă pe care am înregistrat toate planurile voastre teroriste în Israel. Caseta se află în loc sigur. Dacă mi se întâmplă ceva, va fi predată celor în drept. Jur că spun adevărul!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eşti o spioană şi vei muri.

În clipa aceea se auzi un ciocănit la uşă. Cuprins de panică, intrusul se repezi şi trase de trei ori prin uşă. Răsună un ţipăt, urmat de zgomotul căderii unui trup. Profitând de tulburarea ucigaşului, Judith puse mâna pe un scaun şi-l aruncă spre el. Omul se clătină sub lovitură. Ea se năpusti spre ieşire dar glonţul o nimeri în spate, urmat de un al doilea, în cap. Se prăbuşi pe podea. Bărbatul şovăi o secundă, după care duse revolverul la tâmplă şi trase.

*

Yehuda Shomron, şeful Shin Beth-ului, se plimba agitat pe culoarul spitalului militar Tel HaShomer. Shomron era

tipul de om provenit dintr-un kibbutz. Înalt, voinic, cu părul cârlionţat care nu cunoscuse vreodată un pieptene, cu obrazul ars de soare şi trupul acoperit de păr până în gât. Născut în kibbutzul Uşa, la nord de Haifa, fusese general de blindate înainte de a-şi încheia cariera în serviciile de informaţii. Aprinse un Time şi continuă să se învârtă încoace şi încolo. Cel împuşcat de ucigaş, prin uşă, nu era altul decât locotenent-colonelul de aviaţie Tsvika Karniel, amantul lui Judith Stevens. Fusese atins, de trei gloanţe în stomac. Medicii se luptau încercând să-i salveze viaţa. Generalul Mordehai Ben Aron, şeful statului major al aviaţiei, apăru şi el, zguduit de veste. Yehuda Shomron îl luă deoparte şi-i istorisi ce se petrecuse.

— Cine-i curva asta? răcni generalul.

— Cea mai faimoasă ziaristă din ţara ei. Bănuiesc că la ora aceasta a murit...

Scârţâitul unei uşi le întrerupse discuţia. Amândoi bărbaţi se repeziră către medic. Cu un gest al capului acesta îi făcu să înţeleagă că totul se sfârşise.

— Am încercat tot ce era omeneşte posibil. Totul!

Generalul lovi peretele cu pumnul şi intră în sala de operaţie.

— Şi americanca? întrebă Shomron cu ton rugător.

— Nu eu m-am ocupat de ea.

Chiar atunci o infirmieră îl chemă pe şeful Shin Beth-ului în partea din fund a coridorului. Acesta alergă spre ea şi aproape se lungi pe jos alunecând pe marmura lucioasă.

— Aşteptaţi aici. Peste o clipă va veni medicul.

— Scapă?

— Nu ştiu.

Yehuda Shomron mai trebui să fumeze încă patru ţigări înainte ca medicul să poată veni să-i vorbească.

— Dacă scapă, va rămâne handicapată tot restul vieţii. I-am extras numai unul dintre cele două gloanţe, cel care a lovit-o în spate, oprit ca prin minune de omoplat. Celălalt însă e înfipt la un milimetru de creier. Nu l-am extras, de teamă să nu-i provocăm o hemoragie fatală. Vom mai aştepta câteva zile înainte de a încerca o nouă operaţie. Se

află într-un fel de precomă, pentru moment însă viaţa nu-i este în pericol.

— Cînd aş putea s-o interoghez?

— Mi-e teamă că niciodată!

— O puteţi transfera într-un loc sigur? Ucigaşii se vor strădui cu siguranţă s-o omoare definitiv.

— Nici o problemă. Ne vom ocupa de aceasta. E vorba de o chestiune de stat?

— Pot folosi telefonul dumneavoastră? Trebuie să dau câteva instrucţiuni.

— Urmaţi-mă, făcu medicul, fără să mai insiste.

*

În biroul lui David Ben Zion, Yehuda raporta şefului Mossadului concluziile medicilor.

— Am dat ordin să-ţi fie adusă o copie a înregistrării serviciului meu de ascultare. Ai primit-o?

— Da. Americanca vorbeşte de o casetă, pe care ar fi înregistrat-o. Fără a preciza unde. Printre altele a spus: „Sunt prinse toate planurile voastre teroriste în Israel”.

— Am răscolit apartamentul. Nimic. Bineînţeles că am îndepărtat microfoanele. Trebuie să fi pus caseta într-un loc sigur. Dar unde?

— Asta e treaba ta să descoperi. Îţi cer să acorzi acestei afaceri o prioritate absolută. Ai organizat protecţia fetei?

— S-a şi făcut. Va fi păzită zi şi noapte. Preferam însă ca oamenii tăi să se ocupe de asta. Ai mei fac ore suplimentare…

— Dar noi? Cei mai mulţi dintre ei au divorţat. Fără patriotismul feroce care domneşte la noi, ţara ar fi dispărut de mult.

David bău o înghiţitură de apă minerală şi adăugă:

— Să nu ne plângem singuri de milă. E un lux pe care nu ni-l putem permite.

Yehuda Shomron încuviinţă.

— Vei primi cât se poate de repede şi raportul complet despre arab. Serviciile noastre l-au şi identificat ca fiind student la drept, în anul patru, la universitatea din Haifa. Nu are cazier judiciar.

Se ridică, îi strânse mâna lui David şi plecă cu pas elastic.

Ierusalim, 2 iunie, ora 10

Elicopterul şcolii particulare de pilotaj se apropia de oraşul sfânt. Monitorul îi explică elevului cum să facă o schimbare de direcţie de nouăzeci de grade, pentru a vira astfel înapoi, către baza din Tel-Aviv. Manevra fu executată, spre mulţumirea instructorului, fascinat de talentul acestui evreu rus de patruzeci de ani care, după numai câteva ore de şcoală, pilota ca un adevărat profesionist.

— Dacă ar fi după mine, ţi-aş da brevetul chiar astăzi! îi strigă.

Elevul zâmbi ridicând degetul gros în semn de victorie şi strigă la rândul său:

— Ce-i acolo, în dreapta?

Monitorul se aplecă pentru a recunoaşte despre ce era vorba. Cînd vru să se întoarcă spre elevul său, ţeava unui pistol cu surdină îi blocă mişcarea, în dreptul tâmplei. Împuşcătura porni şi pilotul se prăbuşi. Elevul îndreptă aparatul spre sud-est, în direcţia Iericonului[20]. După vreo şase minute elicopterul ateriză lângă un hangar, la câţiva metri de un întins câmp cu pepeni, care aparţinea unui

[20] Cunoscut şi sub numele de Ierihon, una dintre cele mai vechi aşezări urbane, începând din neoliticul preceramic (mileniul 7 î.e.n.) (N.T.)

proprietar de teren arab. După alte câteva minute aparatul fu remorcat de un tractor până în interiorul hangarului. Doi bărbaţi în salopete albastre de lucru scoaseră trupul neînsufleţit al monitorului şi-l aruncară în groapa de gunoi din spatele unei grămezi de pepeni. Cu ajutorul unor butelii sub presiune, stropiră elicopterul cu vopsea, în culorile Tsahalului, sub privirile uluite ale proprietarului arab, care zăcea cu spatele sprijinit de perete, legat, şi cu un plasture enorm aplicat peste gură. În acest timp, pilotul aşeza înăuntrul aparatului lăzi cu explozibil. Întreaga operaţie nu durase mai mult de opt minute, când elicopterul se înălţă din nou în văzduh luând direcţia Ierusalimului.

Pilotul îşi acoperi creştetul cu o tichiuţă[21], îşi lipi o barbă şi perciuni la urechi, după care conectă o frecvenţă specială:

— Sosesc la destinaţie peste cinci minute!

În ziua aceea biserica Sfântului Mormânt era vizitată de numeroşi pelerini. Tânărul Arie începuse să se obişnuiască cu Locurile Sfinte, pe care le păzea de o săptămână, împreună cu o duzină de alţi ostaşi de vârsta sa. Tocmai îşi încheiase rondul. Se îndreptă spre postul amplasat pe acoperişul unei case, la câţiva metri de capela franciscană Notre-Dame, în locul unde Isus i se arătase mamei sale, după înviere. Se aşeză pe marginea acoperişului, prinse între genunchi carabina Galil şi scoase din geanta aşezată pe jos o tartină. Un zgomot asurzitor îi atrase atenţia. Se ridică privind elicopterul militar ce se apropia de biserică. Luă binoclul încercând să-l identifice pe pilot, însă aparatul începuse să descrie cercuri în jurul bisericii. Arie izbuti să-l prindă o clipă pe cel de la comenzi. Nici o îndoială: într-adevăr un pilot al Tsahalului, pe deasupra chiar unul habotnic. Luând micul său aparat de emisie-recepţie chemă pe sergentul postat în celălalt capăt al bisericii.

— Ai văzut elicopterul?

— Da. E de-al nostru. Nici o problemă.

[21] Este vorba de kipa tradiţională. (N.T.)

— Are un aer ameninţător. După regulament, n-ar avea voie să zboare deasupra Locurilor Sfinte. Hei! Aşteaptă, îl vezi? E chiar deasupra mea. Ai crede că încearcă să... la dracu! Aici nu-i lucru curat. Îi ordon s-o ia din loc.

Puse jos micul talkie-walkie din care continua să se audă vocea sergentului, în timp ce Arie, agitându-şi puşca, urla cât putea de tare pentru a-i atrage atenţia pilotului; acesta îi răspunse făcând semne prieteneşti. Urletul asurzitor al palelor şi protestele tinerei santinele atraseră atenţia pelerinilor. Din elicopter s-au desprins mai multe obiecte, pe care Arie mai apucă să le identifice drept bombe, în vreme ce aparatul relua înălţime. Arie vru să ţintească cabina de pilotaj dar primele explozii îl proiectară în aer. Recăzu cu trupul sfâşiat în bucăţi.

Bagdad, ora locală 11

Preşedintele Irakului pătrunse în sala de conferinţe a hotelului Meridian, plină până la refuz; presa internaţională era în aşteptarea declaraţiei pe care urma s-o facă.

Înconjurat de generalii săi, preşedintele zâmbea mulţumit. Ridică mâna. Tăcerea se lăsă în sală.

— Pacea se răspândeşte în lume, Israelul duce tratative cu palestinienii. Nu mai avem motive să ne opunem existenţei statului evreu.

Lăsă presei timpul necesar să asimileze vestea.

— Declar în mod solemn aici, în faţa dumneavoastră, că sunt gata să recunosc statul Israel şi să întreţin cu el relaţii normale, de bună vecinătate. Pe feţele ziariştilor se putea citi uimirea.

— Transmit prin intermediul dumneavoastră o invitaţie oficială generalului Ariel Dan, să vină la Bagdad oricând doreşte. Data rămâne s-o fixeze singur. Vă mulţumesc că aţi venit.

Se abătu o avalanşă de întrebări dar preşedintele era deja în picioare. Salută adunarea şi dispăru, înconjurat de suita lui de generali.

Tel-Aviv, ora locală 10 şi 10.

David Ben Zion închise televizorul apăsând pe butonul telecomenzii şi se adresă celorlalţi. Cu o oră mai înainte începuse reuniunea Consiliului Naţional de Securitate, care se ţinea într-o sală din aripa strângă a subsolurilor de la Beit Asia. Ca de obicei, erau prezenţi primul ministru, ministrul de Externe Shimon Adler şi ministrul Apărării Itzhac Goldberg, precum şi şeful Shin-Beth-ului şi cel al serviciilor de informaţii ale armatei. În total cinci persoane, adică singurii care cunoşteau identitatea şefului Mossadului. Asistaseră la conferinţa de presă a preşedintelui irakian, transmisă în direct de canalul american permanent de informaţii CNN. Aceasta confirma mesajul primit cu câteva zile mai înainte de la Esther, pe care David îl comunicase în cele din urmă primului ministru.

— Nu vorbiţi toţi deodată, îi luă Dan peste picior, pentru a sparge tăcerea grea din încăpere.

Se sprijini mai bine în spătarul fotoliului şi spuse calm:

— Mă voi duce la Bagdad.

— Vreau să sper că te vei duce! interveni Shimon Adler, după care continuă cu voce obosită:

— Ne găsim în poziţia în care era Africa de Sud în cursul anilor optzeci. Creşterea antisemitismului în ţările creştine, Israelul ţap ispăşitor al naţiunilor, boicotat de prietenii noştri de până ieri, în vreme ce oamenii de la noi cred că este o situaţie favorabilă, pentru că va grăbi venirea lui Mesia… Mesia! Ar face bine să vină mai repede, chiar astăzi dacă se poate!

Trecură apoi la motivele care îi făceau pe irakian şi pe sirian să dorească pacea. Şeful serviciilor de informaţii ale armatei generalul Melamed, se lasă într-un lung expozeu asupra forţelor militare reunite ale celor două ţări, după ultimele estimări. Pomenirea cifrelor îi făcu pe cei prezenţi să se înfioare, cu toate că le cunoşteau pe de rost: un milion şi jumătate de oameni sub arme, 11 867 de care blindate, 1 382 avioane de luptă, între 2 800 şi 3 300 de rachete cu rază lungă şi scurtă de acţiune, ce puteau fi prevăzute cu încărcături chimice, programele nucleare în curs de realizare în Irak, Egipt şi Libia. Cifrele se dublau dacă se includeau în calcul şi arsenalele Arabiei Saudite, Iordaniei şi Egiptului.

— Irakului îi vor mai trebui încă zece ani ca să se refacă…

David îl întrerupse pe ministrul Afacerilor Externe.

— Poate. Armata este însă de pe acum gata pregătită pentru a lupta în viitorul război. De data asta irakienii au într-adevăr posibilitatea să distrugă jumătate din Israel cu armele lor chimice.

Dan exclamă, privind spre David:

— Nu crezi că ar fi cazul să organizăm o nouă campanie de dezinformare privind propriul nostru arsenal nuclear, pentru a reaminti acestor state puterea de care dispunem, de cumva au uitat de ea, sau pentru eventualitatea că uneltesc nu ştiu ce plan diabolic?

Semnalul luminos al telefonului din dreapta lui David începu să clipească. Aparatul nu era folosit decât pentru cazuri de extremă urgenţă. David luă receptorul, ascultă, apoi îl puse la loc.

— Preşedintele sirian acceptă condiţiile tale, Arik. Tocmai a confirmat-o şefului delegaţiei noastre la Damasc. Vizită oficială, maşină deschisă, steaguri... Propune data de 13 iunie. Aşteaptă răspunsul tău pentru a-l comunica presei.

— Iată o veste bună, făcu Adler. O pace oficială, publică. Este singura garanţie pe care o putem obţine din partea unei dictaturi. Nici nu speram. Felicitările mele, Arik!

David Ben Zion se uită chiorâş spre laburistul Shimon Adler, care se străduise mult pentru ca Dan să se întâlnească cu şeful OEP-ului. Nu spuse însă nimic. Apoi şeful Shin Beth-ului, rupând tăcerea ce se lăsase, prezentă amănunte legate de cazul „Judith”. Vorbea pe un ton grav. Ziarista se afla şi în prezent în comă. Cercetările nu aduseseră nimic nou. Nici la birou şi nici la banca ei. Singura care refuza să-şi deschidă seifurile era Barkeley Bank, unde tânăra femeie dispunea de un cont în dolari. Se va vedea obligat să folosească metode mai puţin ortodoxe pentru a putea pătrunde acolo.

Telefonul clipea din nou. David încruntă din sprâncene şi ridică receptorul cu un gest nerăbdător. Chipul îi păli cumplit în timp ce lua grăbit note. Închise apoi, şovăind. Niciodată nu-i tremurase glasul ca acum, când anunţă:

— Domnilor, n-a mai rămas piatră pe piatră din biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim.

Trase adânc aer în piept şi adăugă:

— Şi este opera unui fanatic religios... Un evreu!

*

David Ben Zion, cu privirile aţintite asupra ecranului uriaş din birou, privea fără să vadă imaginile celui mai mârşav atentat al timpurilor moderne. Biserica Sfântului Mormânt nu mai era decât o grămadă de ruine. Zeci de trupuri fuseseră prinse sub dărâmăturile locului sacru care adăpostea mormântul lui Cristos. După un prim bilanţ erau o sută de morţi şi câteva zeci de răniţi, cei mai mulţi dintre ei fiind pelerini de diferite naţionalităţi. În oraşul sfânt

izbucnise un război iudeo-creştin. În timp ce pompierii din Ierusalim se străduiau să evacueze victimele, poliţia şi unităţi speciale ale armatei, sosite ca întăriri, duceau o luptă aprigă pentru a-i stăpâni pe creştini, care răcneau mânioşi: „Moarte evreilor, moarte ucigaşilor lui Cristos, moarte poporului blestemat, moarte Diavolului!”

Numărul manifestanţilor creştea văzând cu ochii. La ora aceasta erau mai multe mii. Camerele televiziunii filmau scene de înfruntare în care unii din poliţiştii şi soldaţii israelieni, indignaţi de insultele milenare care îi însoţiseră pe evrei de la distrugerea Templului şi până la Auschwitz, îi reduceau la tăcere pe creştini, cu lovituri de baston, în mijlocul isteriei colective.

Evreii habotnici se aruncaseră şi ei în învălmăşeala bătăliei. Se năpusteau asupra creştinilor lovind cu cuţitul şi cu măciuca, cu pietre şi chiar şi cu automate, neiertând nimic din ce le ieşea în cale, blestemând la rândul lor: „Isus bastardul, Isus falsul profet, vrăjitorul, blestematul, iluminatul!”

Creştinii, umăr la umăr cu musulmani înarmaţi cu cocteiluri Molotov, devastau case, prăvălii şi ridicau baricade din bolovani şi cauciucuri incendiate, în vreme ce palestinienii, trăgeau ca după iepuri în soldaţi, de la înălţimea acoperişurilor. Militarii, depăşiţi şi dezorganizaţi, răspundeau trăgând cu gloanţe de război în gloata dezlănţuită.

Oraşul sfânt fusese cuprins de nebunie ucigaşă. Scene asemănătoare aveau loc şi în alte oraşe. În ciuda stării excepţionale impusă în toată ţara, confruntările dintre manifestanţi şi armată au continuat să mărească numărul victimelor.

David opri emisiunea cu telecomanda şi se ridică. După douăzeci şi patru de ore, bilanţul răzmeriţelor se ridica la 1 346 de morţi şi patru până la cinci mii de răniţi, fără a mai aminti pagubele materiale de zeci de milioane de dolari. În localurile subterane ale Mossadului s-a reunit Consiliul naţional de securitate.

Şeful Shin Beth-ului comunică primele concluzii ale anchetei, cu voce stinsă. După care aminti cum fusese deturnat elicopterul şi prezentă identitatea elevului-pilot, precizând:

— Acest aşa-zis elev al şcolii de pilotaj a fost doborât de o rachetă, de fabricaţie israeliană după ce şi-a lansat bombele asupra bisericii Sfântului Mormânt. Un martor a văzut racheta pornind de pe o casă situată la câteva zeci de metri de biserică, înspre vest. Agenţii noştri cercetează împrejurimile. Am obţinut însă informaţia cea mai importantă abia cu câteva minute în urmă: pilotul purta barbă falsă şi nu era circumcis.

Marcă o pauză, ca pentru a lăsa timp ca vestea să-şi producă efectul.

— Un rus? întrebă Dan.

— Da. Venit în Israel în 1987. Ofiţer în rezervă al Armatei Roşii, specialist în trupele de geniu, inginer, căsătorit la Moscova cu o evreică, apoi divorţat în 1986; lucra la *Compact,* o societate particulară de produse electronice din Tel-Aviv. A început să ia lecţii de pilotaj în luna aprilie. Am transmis dosarul Vaticanului…

— Trebuie să-i telefonez papei! exclamă Dan.

Chiar atunci începu să clipească semnalul luminos al telefonului roşu. David ridică receptorul şi ascultă în tăcere, în timp ce lua note. Apoi închise.

— Nu mai are rost, făcu el răguşit. Papa tocmai a ţinut o cuvântare de o agresivitate de neînchipuit.

Consultă notele şi relată:

— A lansat un apel către toţi creştinii din lume să se roage pentru ca poporul „deicid”, care l-a ucis a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu, să-l renege pe diavol şi să se convertească la creştinism.

— A spus el asta? răcni Dan, roşu de furie.

— În capitalele creştine a şi început vânătoarea de evrei, spuse Shimon Adler, cu faţa descompusă.

Dan lovi cu pumnul în masă şi sări în picioare.

— Voi face o declaraţie presei!

— Arik, nu acţiona sub impulsul mâniei... Arik! strigă Adler.

Însă fostul general plecase.

După o oră, în sala de conferinţe a Knessetului răsuna glasul primului ministru. Cu pumnii strânşi, se adresă de la înălţimea tribunei sutelor de ziarişti, veniţi încă din ajun în ţară:

— O comisie de anchetă, alcătuită din medici evrei, arabi şi creştini, a constatat că pilotul elicopterului nu era circumcis. Barba era şi ea falsă. Avem de a face cu o provocare josnică, în favoarea duşmanilor păcii. Suntem în situaţia să putem dovedi că pilotul nu a fost evreu, ci rus, strecurat în Israel, în slujba unei puteri străine. La ora când vă vorbesc sinagogile sunt incendiate, cimitirele noastre sunt profanate, evreii sunt asasinaţi pretutindeni. Cer papei, căruia i-au fost transmise aceste informaţii, să-şi retragă cuvintele.

Izbucniră proteste. Ariel Dan acoperi vocile ziariştilor, strigând cu pumnul ridicat:

— Primului pe care îl aud protestând, în timp ce evreii sunt măcelăriţi, îi rup spinarea cu mâna mea!

Mătură sala cu priviri mânioase. Ameninţările sale avură efectul scontat. Adunarea a fost redusă la tăcere.

— Vă anunţ că papa, căruia i-am comunicat cu prioritate informaţiile acestea, nu a binevoit să ne asculte. Îi cer să se încline în faţa realităţilor şi să implore iertare poporului evreu pentru vorbele pe câre le-a rostit, nedemne de un om de bună credinţă.

Tel-Aviv, 4 iunie

Sala de operaţii a spitalului Tel HaShomer era pregătită. Din ordinul Mossadului, chirurgul cel mai faimos din ţară, doctorul Kahn, acceptase să efectueze o nouă tentativă de extragere a glontelui plasat atât de aproape de creierul rănitei. Avea adunată în jurul său o întreagă echipă, alcătuită din cei mai buni chirurgi, printre care şi celebrul profesor Khaled Abu Charif. Starea lui Judith Stevens nu-i îngăduia o călătorie de douăsprezece ore cu avionul (medicii americani consultaţi se opuseseră în această privinţă Departamentului de stat) iar părinţii lui Judith, sosiţi în Israel, şi-au dat încuviinţarea scrisă în vederea operaţiei.

Doctorul Kahn îşi întrebă pentru ultima oară colegii dacă erau gata, adresându-se fiecăruia în parte.

— Profesor Leibovici? Doctor Kaplan? Profesor Levy? Doctor Wessman? Profesor Abu Charif? Foarte bine. Să începem.

*

Şeful Shin Beth-ului fuma ţigară după ţigară pe coridorul spitalului. Prima încercare de a pătrunde în încăperea tezaurului băncii Barkeley se soldase cu un eşec. Directorul băncii, un newyorkez de patruzeci de ani, trecuse pe la sediu la ora unu noaptea, pentru a lua un dosar. Din automobilul său zărise cum paznicul de noapte deschide uşa la trei necunoscuţi. Imediat dăduse alarma şi poliţia arestase pe cei trei agenţi ai Shin Beth-ului, pentru ca apoi să-i elibereze.

Caseta aceasta devenise obsesia serviciilor de informaţii. Agenţii Mossadului de la Moscova primiseră ordin să abandoneze orice altă activitate pentru a găsi familia pilotului asasin. Câteva ziare acceptaseră să publice informaţia furnizată de către comisia de anchetă şi susţinută cu o fotografie care dovedea că pilotul nu era

circumcis. Moscova respinsese categoric ipoteza unui spion rus infiltrat de KGB şi acuzase Israelul că se pretează la dezinformări. La Ierusalim, ca de altfel în cele mai multe oraşe din ţară, fusese declarată starea excepţională. În timpul zilei războiul iudeo-creştin, preschimbat într-un război israelo-arab, continua până în cartierele rezidenţiale ale marilor oraşe. Pentru fiecare lovitură de cuţit dată de un arab unui evreu, israelienii răspundeau cu un măcel. Credincioşii extremişti evrei, ţinuţi în frâu după cordoanele poliţiei, îi tratau la rândul lor pe creştini drept „păgâni, bastarzi, blestemaţi!” în timp ce creştinii, susţinuţi de tinerii palestinieni, răcneau: „Ucigaşii lui Dumnezeu, ucigaşii lui Isus, popor al diavolului!” Bilanţul victimelor creştea din oră în oră. Guvernul israelian deschisese finanţarea reconstrucţiei bisericii Sfântului Mormânt, cu condiţia ca papa să-şi retragă cuvintele.

În ciuda presiunilor internaţionale, inclusiv ale influenţilor evrei americani, care ameninţau că vor opri ajutorul financiar, primul ministru Ariel Dan nu voia să cedeze. Confruntarea dintre David (Dan) şi Goliat (papa) începuse. Confruntare minoră faţă de cea care opunea Israelul Organizaţiei Naţiunilor Unite; la îndemnul Vaticanului, o rezoluţie votată în unanimitate preconiza trimiterea căştilor albastre pentru asigurarea securităţii Locurilor Sfinte. Ariel Dan reacţionase prompt, declarând: „Israelul nu va accepta niciodată căştile albastre în capitală. Soldaţii ONU-ului vor fi consideraţi inamici şi trataţi ca atare!”

Naţiunile Unite ameninţară atunci Israelul cu un embargo parţial şi acordară două săptămâni primului ministru pentru a reveni asupra hotărârii sale. Cinci sute de căşti albastre se pregăteau să-şi ia zborul spre Amman, capitala iordaniană.

Yehuda Shomron îşi aprinse cea de-a zecea ţigară. Ancheta Shin Beth-ului înaintase neobişnuit de rapid. Locatarul casei din care fusese trasă racheta asupra elicopterului se făcuse nevăzut. Serviciile secrete îl căutau cu îndârjire.

Micro-emiţătorul pe care îl purta în buzunarul interior începu să emită un bâzâit, trezindu-l din gânduri. Yehuda se îndreptă spre telefonul din capătul culoarului.

*

În sala de operaţii întreaga echipă de medici era aplecată asupra craniului deschis al lui Judith Stevens. Doctorul Kahn observă că glontele era înfipt la un milimetru de creier. Imposibil să fie extras fără a provoca o hemoragie, sau chiar ruperea masei cerebelului. Cea mai mică mişcare greşită putea fi fatală. Simţi cum inima îi bate mai repede ca de obicei. Mâna începu să-i tremure. Era singurul din toată echipa pe care Shin Beth-ul îl pusese la curent cu dedesubtul afacerii. Trebuia neapărat să reuşească operaţia. De asta depindea însăşi siguranţa statului.

*

Şeful Shin Beth-ului îl văzu apropiindu-se, pe doctorul Kahn, care îl luă de braţ şi-l trase într-o, parte.

— Operaţia e foarte riscantă. Şansele de reuşită sunt de ordinul a cincizeci la sută, după cum apreciază echipa. Eu personal le consider şi mai reduse.

— Cât?

— Unu la zece.

— Sunteţi sigur?

Doctorul Kahn încuviinţa dând din cap.

— Sunt singurul care cred asta. Ne-am hotărât să încercăm operaţia. Eu însă, v-o spun fără jenă, nu pot s-o fac.

Îi arătă mâna dreaptă şi, completând gestul cu vorba, mărturisi:

— Mi-au tremurat mâinile. Eram pentru prima dată că mi se întâmplă.

— Dacă nu va fi operată, ce şanse are să-şi recapete conştiinţa?

— Pentru a răspunde cu sinceritate întrebării dumneavoastră, aş spune că şansele sunt necunoscute. Îşi poate recăpăta conştiinţa astăzi, peste o săptămână ori niciodată.

— Iar dacă operaţia nu reuşeşte?

— Moare.

Şeful Shin Beth-ului scoase nervos o ţigară, dând s-o aprindă.

— Ştiţi că fumatul e interzis aici, spuse doctorul Kahn, regretând pe loc cuvintele.

Yehuda Shomron aprinse ţigara şi trase adânc fumul, păstrându-l în piept.

— Anulaţi operaţia!

PARTEA A DOUA

Tel-Aviv, 7 iunie

— E o nebunie, David! Nu-ţi poţi permite să rişti. Cere-i Estherei să vină ea aici.

— Imposibil. Va fi permanent supravegheată. A precizat clar lucrul ăsta.

— David…

Cum obişnuia să facă de fiecare dată când dorea să arate că subiectul e închis, David ridică mâna cu un gest brusc.

— Mai bine să discutăm despre securitatea mea la Paris. Bineînţeles, nici un cuvânt către DGSE[22] şi nici agentului nostru de la Paris. Îmi trebuie patru agenţi de-ai noştri şi un paşaport olandez. Ocupă-te de toate. Plec în seara asta.

Uzi se retrase clătinând din cap. David era conştient de riscul acţiunii. Esther urma să fie supravegheată îndeaproape. Eventualitatea unei capcane la adresa şefului Mossadului îi trecuse şi lui prin minte. Petrecuse destul timp în domeniul informaţiilor pentru a nu exclude nimic *a priori.* Ştia însă că Esther venea la Paris cu informaţii de importanţă vitală pentru Israel, pe care nu îndrăznea să le transmită pe calea obişnuită. Uzi se oferise să-l însoţească dar David prefera să se ducă singur. Esther era opera sa.

Telefonul de pe linia sa privată începu să sune. Fără îndoială îl căuta soţia. Serviciul său stabilise un post particular, legat de Agenţia Spaţială Israeliană, unde se presupunea că lucrează. O secretară transmitea în mod

[22] DGSE – Direction Générale de la Sécurité Extérieure – Direcţia de Informaţii Externe.

automat legătura, după baraje tradiţionale de genul „Este într-o şedinţă”, „Chiar acum a ieşit pe uşă”, „Îi comunic să vă sune”. Uneori, pentru a face totul şi mai credibil, soţia îl obţinea pe loc.

— David? Medicul vrea să mă internez imediat la spital.

Închise ochii. Moartea se apropia cu paşi grăbiţi. Medicul, pe care îl întrebase, nu-i lăsase nici o speranţă. Cancerul îi rosese lui Ruth jumătate din stomac. Tratamentul pe care îl urma o epuiza. Nu avea rost să amâne spitalizarea. Iar el trebuia să plece la Paris şi nu ştia cât timp îi va lua să se poată întâlni cu Esther.

— Ruth, vin imediat.

— Nu, am vrut doar să te anunţ.

— Sosesc, frumoasa mea zână.

După patruzeci de minute, intra în locuinţa lor din Ierusalim şi urca scara sărind treptele din patru în patru. Se opri la primul etaj. Prin uşa apartamentului răsuna marşul funebru de Chopin. Îşi prinse capul în mâini. Da, era sfârşitul.

— Măcar de-ar fi iute ca un fulger, se auzi spunând.

Ruth încetă să cânte în clipa când intră. Era aşezată în faţa pianului.

— Iartă-mă, David. Nu te aşteptam atât de repede. Doar ştii că Chopin corespunde părţii megalomaniei mele, făcu ea străduindu-se să zâmbească.

O trase spre el şi o strânse la piept cu blândeţe. Era prima oară când îşi lăsau lacrimile să curgă în voie, privindu-se drept în ochi. Decenii întregi de puritanism neabătut, ascunzând şi refulând suferinţa, de teamă de a nu luneca pe panta unui sentimentalism exagerat, se prefăcură în mii de cioburi. Cei doi sabra se simţeau eliberaţi de povara care îi apăsase atâta timp. O strânse ceva mai tare. O îmbrăţişare lungă, disperată.

— Crezi că îl voi regăsi pe fiul nostru Avi, în rai?

— Îl vei revedea, Ruth, Dumnezeu există. Fără nici o îndoială.

— Eşti încă tânăr, David. Va trebui să te recăsătoreşti. Vei mai avea copii. Nu poţi rămâne singur.

Adăugă, cu o urmă de ironie în glas:

— Va trebui însă să stai mai mult pe-acasă.

— Ruth, draga mea, trebuie să-ţi spun…

O strânse mai tare şi îi şopti la ureche:

— Sunt Hamemune.

Cuvântul miraculos, care însemna şeful Mossadului, îi stârni un fior. Ruth se desprinse şi îl contemplă cu ochii ei de un albastru-deschis. David încercă să-i citească gândurile. Se cuibări în braţele lui.

— Trebuie să plec în seara asta. Pentru câteva zile.

Ea îi puse mâna pe buze pentru a-l împiedica să spună mai multe. Ruth înţelese cât îl costase pe David să-i mărturisească această taină, la fel cum bănui că drumul nu putea fi decât neapărat necesar.

— E vital pentru ţară…

— Du-te, David! Îţi jur că voi fi la înălţime. De pe acum poţi fi mândru de mine. Du-te!

Îl îmbrăţişă şi îl împinse spre uşă.

— Dumnezeu să te apere, David! mai spuse cu glas limpede şi închise uşa înainte ca el să aibă timp să-i spună adio.

Paris, 8 iunie

La Orly, poliţistul aeroportului nici măcar nu-şi dădu osteneala să deschidă paşaportul cetăţeanului olandez şi european[23] Gerhard Weyne. Îi făcu doar un semn din cap. David Ben Zion se îndreptă spre vamă, cu valiza diplomat

[23] Organele grănicereşti franceze fac o discriminare clară între accesul cetăţenilor din ţările Consiliului Europei şi ceilalţi, prin organizarea unor porţi distincte. (N.T.)

în mână. Părul vopsit, cărunt-argintiu şi tuns perie, lentilele de contact verzi, mustaţa de culoare închisă, îngălbenită de tutun, îl arătau pe David exact aşa cum susţineau documentele, drept reprezentantul societăţii IBM. Străbătu vama pustie şi ajunse la poarta 36 fără a întoarce capul. Şase agenţi civili, patru bărbaţi şi două femei, aveau sarcina să-l protejeze. Alţi patru, care sosiseră cu zborul precedent al companiei British Airways, via Roma, îl aşteptau la Paris. Din ordinul primului ministru fusese obligat să accepte zece şi nu patru agenţi, cum ceruse.

În faţa intrării aşteptau cu motorul pornit două automobile: un Peugeot 605 blindat, echipat cu radiotelefon, şi un Renault 25, ambele puse la dispoziţia Mossadului de „un prieten”. Se urcă în Peugeot şi cele două automobile demarară în direcţia Parisului, păstrând o distanţă apreciabilă între ele. Esther sosise şi se afla la hotelul George V, în timp ce David urma să ocupe un apartament în rezidenţa George V, din faţa hotelului.

— Câţi sunt?

— Patru.

— Sigur?

Agentul confirmă din cap.

David privea drept înainte. Nici unul dintre cei zece agenţi nu bănuia că îl protejau pe însuşi şeful Mossadului. Era chinuit de imaginea soţiei sale suferinde. Astăzi sau mâine va rămâne singur pe lume. Voise o clipă să-i ceară medicului să grăbească sfârşitul lui Ruth, pentru a-i scurta durerile. Dar se răzgândise. Reflex de credincios? Oare devenise cu adevărat credincios? În el se petrecuse o schimbare. În afara rapoartelor secrete, singura lui lectură era Biblia. În Cartea Sfântă, cea mai cunoscută din lume şi în acelaşi timp cea mai puţin citită, descoperea răspunsuri la toate întrebările, din orice domeniu ar fi fost, pe care omul, cu veşnica sa nemulţumire, continua să şi le pună.

Lăsând capul pe spate şi închizând ochii David încercă să se concentreze asupra misiunii pe care o avea în faţă. Esther deţinea informaţii privitoare la problema nucleară. În ultimul ei mesaj lăsa să se înţeleagă că era în posesia unor

microfilme. La Paris urma să rămână două săptămâni. Oare agenţii irakieni îşi anunţaseră colegilor prezenţa pe teritoriul naţional? David nădăjduia că nu, însă cunoştea prea bine eficacitatea DGSE-ului pentru a fi sigur că irakienii fuseseră reperaţi încă din momentul coborârii din avion. Fără voie, gândurile i se abătură asupra situaţiei ţării. Războiul iudeo-creştin încă mai bântuia, în ciuda apelurilor la calm din partea a vreo zece cardinali. Cu toate dovezile aduse de comisia israeliană de anchetă, în ochii lumii, evreii rămăseseră răspunzători de măcelul de la biserica Sfântului Mormânt. Naţiunile Unite respinseseră concluziile anchetei şi trimiseseră propriii lor experţi. Guvernul îi tratase cu dispreţ, refuzând să-i primească. În ajun sosiseră la Amman cinci sute de căşti albastre. ONU ameninţase din nou cu aplicarea unui embargo parţial, în cazul în care Israelul refuza să-i lase pe soldaţi să intre în Ierusalim.

Ariel Dan repetase: „Prima cască albastră care se va apropia de graniţă va fi considerată inamic şi tratată ca atare!”

Popularitatea primului ministru, afectată de întâlnirea sa cu şeful OEP-ului, crescuse vertiginos, atingând cifra record de 88% voturi favorabile. Un lucru nemaiîntâlnit în ţara aceasta în care oricând se putea aplica anecdota: „Doi israelieni, trei partide politice şi patru sinagogi!”

*

Automobilul cobora bulevardul Champs-Élysées, mai strălucitor ca niciodată, după ce fusese renovat cu un an în urmă. Peugeot-ul coti pe strada Lincoln şi pătrunse în strada François 1er. Cele două vehicule opriră în dreptul numărului 53.

Precedat de doi agenţi, David intră în imobil. În faţa lui se deschise o uşă, pentru a se închide imediat după el. O privi întrebător pe Dahlia, o brunetă de treizeci de ani, care se află în faţa lui. Ea răspunse dând afirmativ din cap.

Se duse în sala de baie a apartamentului de lux, proprietatea unui om de afaceri german, colaborator apropiat al Mossadului, în timp ce Dahlia lua loc pe canapeaua de piele neagră, cu degetul pe trăgaciul automatului Uzi, versiune miniaturală, ascuns sub poşetă.

După ce ieşi din baie, David se duse la fereastră. Observă faţada hotelului George V. Cineva ciocăni de două ori în uşă, apoi încă de trei ori. Dahlia se duse să deschidă. Intrară doi bărbaţi fără să rostească o vorbă. Îi aduceau un prim raport. Femeia, a cărei adevărată identitate le era necunoscută, ocupa apartamentul 745 la hotelul George V. Uşa era păzită permanent de doi irakieni. Se înregistrase sub numele de prinţesa Nadia ibn Jahid, din Iordania. David medita, mângâindu-şi mustaţa falsă.

— Sunt oameni din gardă, ori agenţi?

— Agenţi, colonelul Ali Masud, numărul doi al serviciilor secrete irakiene şi Mahmud Tahiri, care a fost numit de curând colonel.

— O.K.

Se adresă Dahliei:

— Tu!

Dahlia era unul dintre cei mai buni agenţi ai Mossadului. Ea era cea care îl „sedusese”, apoi răpise, pe israelianul Mordehai Vanunu, în 1986. Fost tehnician la centrala nucleară de la Dimona, după ce fusese concediat, Vanunu părăsise ţara cu un dosar şi fotografii care prezentau destul de exact capacitatea nucleară a Israelului. Îşi vânduse marfa aceasta de excepţie ziarului *Sunday-Time,* în 1986. Materialul fusese preluat apoi de întreaga presă internaţională, adică exact ce dorise Mossadul. Răpit de Dahlia, Vanunu fusese readus peste câteva zile în ţară, judecat de un tribunal militar şi condamnat pe viaţă, pentru „spionaj şi înaltă trădare”. În Israel doar trei persoane cunoşteau această sforărie pusă la cale de David.

— Te duci să te instalezi la George V.

După ce-i mai dădu câteva instrucţiuni, făcu un semn cu mâna celor doi agenţi. Oamenii se retraseră în tăcere. Dahlia rămase aşezată, cu o mână sub poşetă. După alte

două minute se prezentă încă un agent, Rebeca, o femeie care o înlocuia pe Dahlia. David îi şopti câteva cuvinte la ureche şi se duse în cealaltă încăpere. Luă telefonul şi formă un număr din Paris. Se auzi soneria de două ori, apoi răspunse o voce cu accent englezesc.

— Sunt un prieten al lui Leah, zise. Ruth mai e acolo?

— Nu. Ruth nu mai este. A plecat la ora 14, pentru o călătorie foarte lungă. Am făcut tot ce era posibil ca s-o ajutăm.

David puse receptorul la loc. Îl cuprinse un sentiment de neant. Închise ochii, ridicând instinctiv capul spre cer. Simţi deodată nevoia să se ducă la sinagogă. Se răzgândi însă, cu moartea în suflet. Scoase o batistă din buzunar, cu care-şi acoperi creştetul, şi începu să recite în şoaptă kadisul, rugăciunea pentru morţi:

Slăvit şi sfinţit fie numele Celui veşnic în lumea aceasta creată prin voinţa Sa. Fie ca domnia Lui să vină curând, să nască mântuirea, să vină vremea lui Mesia, fie ca templul să fie reclădit şi poporul lui Dumnezeu să fie dezrobit în zilele noastre şi pururea, în toată casa lui Israel şi amin. ÎN VECI FIE SLĂVIT NUMELE GLORIOS AL ATOTPUTERNICULUI. Binecuvântat, lăudat, pomenit, exaltat, adorat, venerat, glorificat fie numele Sfântului Sfinţilor, lăudat fie numele Celui aflat mai presus de orice binecuvântare, orice imn, orice laudă ce poate fi rostită în lumea aceasta şi amin...

Cuprins de inspiraţie, adăugă:

— Dumnezeule Atotputernic, primeşte în casa ta sfântă pe Ruth. A avut suflet bun.

Cu trei ani în urmă, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, fiul său fusese doborât de o rachetă siriană. Coincidenţă, semn?

David se lungi pe pat. Rămase mult timp cu privirea în tavan. Încet încet, creierul său elimină imaginea lui Ruth, pentru a se concentra asupra informaţiei raportate de agenţii săi. Esther era însoţită la Paris de Ali Masud şi de un

colonel. Care putea fi scopul misiunii ei în capitala franceză? Era amanta colonelului Masud? Ce grad avea, care era rolul ei exact? Judecând după informaţiile pe care le transmitea, era limpede că Esther avea acces la dosarele cele mai secrete. De aceea era şi protejată în consecinţă. Dar pentru ce erau necesari doi oameni atât de sus puşi? Îl cuprinse îndoiala. Nu cumva era vorba să-l atragă într-o capcană pe şeful Mossadului? Dacă Esther era în realitate o maşinaţie formidabilă a serviciilor secrete irakiene, o lovitură de geniu? De ce n-ar fi în stare de aşa ceva? Îşi rememoră mesajele primite de la Esther, ceea ce-i mări neîncrederea. În afară de informaţia privitoare la prezenţa americanului şi rusului la Bagdad – informaţie într-adevăr capitală, pentru că, după el, era vorba de-a îneca Ierusalimul într-o baie de sânge şi de foc – toate celelalte erau cunoscute de serviciile sale: locul noilor uzine de armament chimic şi cel al noilor centre de cercetare nucleară. Timp de o clipă, David fu tentat să se lase păgubaş. Mai era vreme să asiste la funeraliile lui Ruth.

Două ciocănituri scurte în uşă îl făcură să se ridice. Se duse şi deschise. Rebeca se apropie şi îi şopti la ureche că numărul doi al DGSE-ului, colonelul Robert Lefèvbre, tocmai se întreţinea cu Ali Masud şi cu „prinţesa”, la barul hotelului George V. Protecţia acestuia era asigurată de patru agenţi francezi. Rebeca le înşiră numele. David îi ştia pe toţi, le cunoştea şi gradul. Ridică mâna în semn de OK. Rebeca se întoarse la postul ei fără a scoate un cuvânt.

— Esther e în misiune oficială, murmură David pentru sine, eliberat de îndoieli.

Haifa, colina Carmel

Ahmed Salah sorbea o cafea în compania lui Yael, pe terasa locuinţei sale. Fata, lungită într-un şezlong, îşi oferea trupul gol soarelui, în timp ce-l asculta pe iubitul ei vorbindu-i despre nenumăratele greutăţi pe care le întâmpina la birou. Yael îl asculta cu toată atenţia, mai ales că ceea ce povestea confirma ciudatul comportament al lui Salah de câteva luni încoace. Cum psihologia era profesia ei, era convinsă de justeţea analizei ce-o făcuse. Colegii ei erau geloşi, îi dispreţuiau pe arabi. În ochii lor, un arab, cu sau fără diplomă, nu era în stare decât de fanatism. Lucru care lui Salah îi convenea de minune, concluziile lui Yael fiind la ani-lumină depărtare de realitate: amantul ei nu era decât un spion, un trădător, care procurase deja patronilor săi informaţiile cerute – lista arabilor israelieni care ocupau posturi cheie la universitate, în administraţia portuară şi la societatea de telefoane, planurile amănunţite ale principalelor centrale electrice ale ţării. Yael nu ştia că iubitul ei se gândea la sinucidere. Ahmed se ridică şi puse un disc cu Rita, cea mai populară cântăreaţă din Israel.

— Mă duc să fac o baie, aruncă el, înainte de-a dispărea în casă.

— Ar trebui scris un articol care să denunţe rasismul a cărui victimă eşti, strigă ea în urma lui.

Ahmed reglă temperatura apei şi intră sub duş. În faţa ochilor îi reapăru imaginea studentului din anul patru la drept, care-şi trăsese un glonte în tâmplă, după ce ucisese un israelian şi rănise mortal o ziaristă americancă. Numele acestui student strălucit figura pe lista pe care o predase. Îi cunoştea părinţii, fraţii şi surorile. Îl văzuse crescând. Băiatul îşi manifestase dintotdeauna ataşamentul la mişcarea pentru eliberarea Palestinei. De ce-a trebuit să ucidă un israelian şi să rănească o ziaristă? Salah habar n-avea că israelianul în cauză fusese unul din aşii aviaţiei militare. Presa nu dezvăluise informaţia. În schimb, ziarista era foarte cunoscută, deoarece luase un interviu

preşedintelui Siriei. Avusese şi un rol de intermediar între Siria şi Israel.

Se gândi la profesorul Khaled Charif, pe care-l întâlnise recent la Jaffa. Omul acesta de faimă naţională îl cucerise, tulburându-l şi liniştindu-l totodată. Îi explicase că participarea sa era de mare importanţă, că trebuia să se supună fără a pune prea multe întrebări. Acordurile de la Cairo nu puteau fi acceptate. Toţi evreii trebuiau să părăsească teritoriile. Naşterea statului palestinian va fi însoţită şi de suferinţă. Rolul lui consta în a micşora cât de mult posibil această suferinţă. Curând i se va comunica următoarea misiune. De fiecare dată când suna telefonul, fie la birou fie acasă, Ahmed tresărea. Cînd mergea pe stradă întorcea mereu capul, căutând un eventual urmăritor. Cel mai mic zgomot din imobil, seara sau noaptea, îl tulbura. Soneria de la intrare îi amorţea braţele şi picioarele. Salah simţea cum viaţa se scurge din el, simţea că se va produce un lucru foarte grav. Era sigur. Înţelesese scopul distrugerii bisericii Sfântului Mormânt. Cu toate vorbele liniştitoare ale faimosului profesor, era încredinţat că toate acestea erau legate între ele. Simţea capcana, când Siria şi Irakul nu vorbeau decât de pace, de statul palestinian care va lua curând naştere. În faţa acestei logici renunţa să mai înţeleagă, încercând zadarnic să alunge gândurile negre ce-l frământau. Căuta să se convingă singur că în cele din urmă toate se vor aranja, terminându-se cu bine, deşi continua să aştepte cu groază soneria sau telefonul fatidic.

Perdeaua de la duş fu trasă brusc. Ahmed scoase un ţipăt de spaimă. Yael izbucni în râs.

— Ţi-e frică să faci dragoste? îi spuse în timp ce se lipea de el.

Spitalul militar Tel HaShomer

Judith Stevens respira încet, prinsă în încâlcitura diferitelor tuburi. Monitorul cardiac din stânga ei, supravegheat de o infirmieră înarmată, emitea un sunet ascuţit şi regulat. Rezerva era păzită zi şi noapte de trei infirmiere ale Shin Beth-ului, care se înlocuiau la fiecare opt ore. Alţi doi agenţi ai serviciilor secrete erau postaţi în permanenţă afară, completaţi cu încă doi, impuşi de CIA, pe care Mossadul fusese obligat să-i accepte.

În mai multe rânduri avuseseră loc discuţii aprinse între cele două servicii de informaţii. Mossadul se menţinea la părerea de la început, că alegerea lui Judith fusese motivată de rolul ei de intermediar între Siria şi Israel. Această explicaţie, chiar dacă era plauzibilă, nu justifica însă măsurile drastice de protecţie atât în interiorul spitalului cât şi în afara lui. În optica celor de la CIA, nimeni n-ar fi îndrăznit să pătrundă într-un spital militar pentru a ucide o femeie aflată în comă. Prin urmare, israelienii le ascundeau ceva. CIA dorea ca Judith să fie transportată la New York, chiar şi fără consimţământul părinţilor. Peste câteva zile, dacă starea ei nu se ameliora, va fi repatriată într-un avion special amenajat. Doctorul Kahn pusese în joc întreaga sa autoritate pentru a se opune acestei decizii, care punea viaţa pacientei în primejdie. Teama, chiar panica israelienilor, nu făcea decât să întărească bănuielile americanilor în privinţa rolului misterios pe care îl putuse juca ziarista în Israel. Cuvântul spioană, chiar dacă nu fusese pronunţat, era reţinut drept ipoteză probabilă.

Statul pusese la dispoziţia părinţilor lui Judith o vilă superbă şi un automobil cu şofer. Hărţuiţi de „funcţionarii” ambasadei Statelor Unite pe de o parte şi de cei de la ministerul Afacerilor Externe al Israelului pe de alta, sărmanii soţi Stevens îşi schimbaseră părerea de mai multe ori. Nesiguranţa reîncepea în fiecare zi. Războiul dintre evrei şi creştini, care se prelungea şi în ţară, şi înfruntarea

dintre Ariel Dan şi papă micşorau şansele Mossadului. Dineul oferit în ajun în cinstea familiei Stevens, la *ranch*-ul primului ministru, era să se încheie cu tărăboi. Mama lui Judith, care era protestantă, se apucase să pledeze în favoarea lui Isus şi împotriva evreilor. Folosise argumente vechi de secole, citând de-a valma din sfântul Pavel, confundând Evangheliile cu Vechiul Testament şi cerând cu înverşunare, nici mai mult şi nici mai puţin, ca poporul evreu să treacă la creştinism. Dan trebuise să se stăpânească să n-o dea afară. Cu un glas pe care abia şi-l putea ţine în frâu încercase să-i explice că toţi oamenii erau la fel în faţa lui Dumnezeu, că toţi sunt copiii lui. Creştinii şi evreii aparţin aceleiaşi familii, având aceeaşi morală. Zadarnic. Doamna Stevens îl imploră pe primul ministru să cuteze acest gest înălţător care, era convinsă, va reda viaţa copilei sale. Soţul ei, neliniştit de întorsătura pe care o luase discuţia, încerca s-o liniştească. Imposibil. Plecară către miezul nopţii, ea supărată, roşie de mânie şi trântind uşa.

*

Profesorul Khaled Abu Charif se prezentă la recepţia spitalului şi ceru să-l vadă pe doctorul Kahn.

— Aveţi fixată o întrevedere? îl întrebă cu nepăsare tânăra în ţinută militară.

— Sunt profesorul Abu Charif, răspunse el cu glas ce nu tolera replică.

— Uşurel, uşurel! Şi tata e profesor, ăsta nu-i un motiv să ţipi, făcu ea consultând o listă.

După un minut, doctorul Kahn veni să-şi întâmpine colegul, încă indignat de asemenea primire.

— Dragă prietene, dacă aceşti sabra ar fi fost mai curtenitori, de mult nu mai era Israelul, îl linişti medicul luându-l de braţ.

După ce ajunseră în cabinetul doctorului Kahn, începură să discute situaţia. Judith deschisese ochii de mai multe ori.

O dată izbutise chiar să ridice mâna spre un carnet aşezat lângă ea, ca şi cum ar fi vrut să scrie. Infirmiera de gardă fusese categorică afirmând aceasta.

— De ce n-am spune-o şi americanilor?

— Nu se poate. Ar repatria-o imediat. Bănuiesc că le ascundem ceva, răspunse doctorul, realizând prea târziu că vorbise prea mult.

Vru să schimbe ‘vorba, însă profesorul Abu Charif i-o luă înainte:

— Scumpe prietene, făcu el privindu-l drept în ochi, aş putea şti ce anume ascundem noi americanilor, şi eu nu ştiu?

Ultimele cuvinte le rosti pe un ton de reproş şi ameninţare.

Doctorul Kahn îşi mângâie creştetul pleşuv, cu privirea la fotografia soţiei sale şi a celor două fete. Khaled ştia prea bine că se gândea la altceva.

— Sunt cetăţean israelian şi ateu, ca şi tine. Te ascult, zise el fixându-l în continuare cu privirea, pentru a mări presiunea.

Doctorul îi povesti atunci tot ce ştia, sub pecetea tainei.

— Dacă lucrurile astea se află, vei fi singurul răspunzător!

— Mulţumesc, răspunse Abu Charif, cu un glas pe care îl dorea calm.

În mintea lui se învălmăşeau mii de întrebări. Adăugă, şovăitor:

— Acum înţeleg…

Eliberat de povara tainei, doctorul Kahn se lansă într-o analiză demnă de un membru al serviciilor secrete. Fără a-şi da seama, răspundea tocmai la întrebările pe care şi le punea profesorul.

— Sunt obligat să anunţ la Shin Beth. Având în vedere reputaţia ta, sunt sigur că nu vor obiecta să fii şi tu la curent.

Abu Charif nu răspunse. Îşi storcea creierii să poată înţelege unde şi cum înregistrase Judith Stevens o convorbire privitoare la atentate teroriste în Israel. Era

încredinţat că el însuşi era implicat, nu ştia însă în ce fel. Singura explicaţie pe care mintea lui o reţinu era că Judith fusese în slujba Mossadului, într-un fel ori altul. De ce păstrase însă caseta? se întrebă nedumerit.

— Sper că nu vezi nici un impediment?

— Iartă-mă, tocmai mi-am amintit că e ziua de naştere a soţiei mele. Ce spuneai?

Doctorul Kahn repetă cuvânt cu cuvânt întrebarea, la care Abu Charif răspunse că e de acord. După care propuse:

— Înainte însă, te invit să luăm masa împreună la cel mai bun restaurant oriental din Tel-Aviv.

— Care? Nu-i vorba de…

— N-ai cum să-l cunoşti. Abia s-a deschis, nu cred că sunt două săptămâni de atunci. În câteva luni, toţi se vor bate ca chiorii să prindă un loc… Hai, meritǎm şi noi un chiolhan.

Cinci minute mai târziu, cele două somităţi medicale se instalau în maşina doctorului Kahn. Abia ieşiseră din incinta spitalului când Khaled îl rugă să oprească în dreptul unei cabine telefonice.

— Doar două secunde, să-i spun câteva cuvinte soţiei mele.

— Poţi telefona din maşină, strigă prea târziu Kahn în urma lui. Khaled era deja în cabină.

Reveni în scurt timp, chiar atunci când răsună telefonul din automobil.

*

De câteva zile pândea David o fisură în sistemul de protecţie ce-o înconjura pe Esther. Zilele se înşiruiau monoton. Esther ieşea pe la ora 11 să se plimbe, oprindu-se în faţa vitrinelor, lua prânzul într-un restaurant la modă, iar după-amiaza, între orele 16 şi 18, îşi făcea siesta; seara, în jurul orei 21, cina în restaurantul hotelului. Micul dejun îi era adus la ora 8. De fiecare dată, tava era

depusă la uşă. Colonelul Ali Masud petrecea din ce în ce mai mult timp în tovărăşia colegilor de la DGSE, la „piscină” – centrul nervos al serviciilor de informaţii francez, din bulevardul Mortier, foarte aproape de piscina municipală din arondismentul XX, de unde şi porecla – pe care David îl cunoştea de altfel foarte bine.

În tot acest răstimp, Esther luase parte la trei întruniri dintre cele două servicii, în apartamentul 456 din hotel.

De la fereastra biroului său, situat la etajul cinci, ce avea vedere asupra intrării hotelului George V, David o putea vedea pe Esther când ieşea şi se întorcea. Recomandase agenţilor săi o prudenţă absolută, pentru a exclude orice mişcare greşită. Esther ştia că agenţii Mossadului sunt în hotel şi că David nu putea fi departe. În dimineaţa aceea îi trimisese un semnal, la care David aştepta acum cu nerăbdare răspuns. Din biroul alăturat răzbi înăbuşit o sonerie. Un agent privi la aparatul aşezat chiar pe parchet şi aşteptă. Telefonul sună de trei ori, ca apoi să înceteze. Sună din nou şi, la al nouălea apel, ridică receptorul fără a spune ceva. Faţa i se însenină de un zâmbet. În picioare în faţa lui, David îl privea întrebător.

— Se va duce la hammamul[24] moscheii din Paris.

David zâmbi la rândul său. În sfârşit! Esther îi primise mesajul. David luase în consideraţie mai multe scenarii, însă supravegherea strânsă la care Esther era supusă îl obligase la prudenţă extremă. Într-adevăr, vizita la hammam era singura idee cu cap şi picioare în vederea unui prim contact. Agentul Rebeca se va duce să ia în primire microfilmele şi să-i propună un loc în care îl va putea întâlni pe David în deplină siguranţă. Va aştepta într-o maşină, la câteva sute de metri de moschee.

După o oră, David o zări pe Esther ieşind din hotel şi urcându-se într-un Mercedes negru, cu număr diplomatic. În urma lui demară imediat şi un Peugeot 605. Inima începu să-i bată mai repede. De astă dată orice speranţă era îngăduită. Ca în cea mai mare parte a marilor hoteluri de lux, Mossadul dispunea de informatori, recrutaţi discret

[24] Hammam – Baie turcească (saună umedă).

dintre foşti agenţi CIA. Astfel, unul din recepţioneri îi oferise o broşură de turism lui Esther, având una din pagini îndoită. Ajungând în apartament, descoperise mesajul privitor la hammamul din Paris.

*

Yehuda Shomron răsfoia un dosar când în birou intră fără a bate la uşă Dov, unul dintre colaboratorii săi apropiaţi.

— Doctorul Kahn a fost asasinat cu un glonte în cap.

— Ce? exclamă Yehuda, ridicându-se brusc.

După o jumătate de oră, înconjurat de vreo zece agenţi şi medicul legist al serviciilor sale, Yehuda examina cadavrul medicului, ce fusese ascuns într-o livadă de portocali, din apropierea oraşului arab Kalkilia. Asculta explicaţiile medicului legist când se auzi chemat.

— Şefule, e pentru tine!

Un agent îi aduse telefonul portativ. Yehuda se retrase cu aparatul în mână deoparte de ceilalţi. În urechi bubui vocea lui Dov. Îl ascultă plimbându-se în cerc.

— Eşti sigur?

— Calitatea sunetului e clară.

— Cine-i tipul?

— Unul din colegii lui, de vreme ce i-a povestit totul drept secret profesional.

— Un coleg din spital?

— Tocmai asta verific.

— Caută şi în lista… Nu, aşteaptă, de asta mă ocup eu. Ai anunţat pe cine trebuie?

— Da.

Închise şi se repezi la automobil. Înainte de-a demara, îi strigă medicului legist câteva instrucţiuni şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Cele trei Forduri Scorpio se îndreptară cu 180 kilometri pe oră, cu girofarurile urlând, către spitalul militar Tel HaShomer. În timpul drumului, Yehuda ordonă prin radio-telefon să fie întărită paza lui

Judith Stevens şi măsurile de siguranţă de la intrarea în spital.

*

În vremea aceasta, în faţa intrării spitalului tocmai oprea un Subaru gri metalizat. Conducătorul şi pasagerul său prezentară permisele de liberă trecere. Un ostaş tânăr ridică bariera şi maşina se duse în parching-ul rezervat personalului. Cei doi bărbaţi, unul blond şi celălalt cu tenul închis, pătrunseră în holul recepţiei. Amândoi erau în cămăşi albe, cu o banderolă pe mânecă. Brunetul, care avea pe cap o calotă, o salută printr-un gest pe fata în uniformă. Aceasta schiţă un zâmbet şi se cufundă din nou în lectura unei reviste.

Cei doi se îndreptară spre camera de la primul subsol, unde era Judith Stevens. În faţa uşii şedea unul dintre agenţii Shin Beth-ului. Colegul său tocmai plecase după ţigări, la *cafeteria.* Agentul îi privea pe cei doi medici apropiindu-se de el. Chiar în clipa aceea începu să sune telefonul din perete. Cel cu calotă scoase un pistol cu surdină şi îl culcă la pământ cu trei focuri în spate. Agentul se prăbuşi cu un ţipăt. În interiorul rezervei, infirmiera de gardă sări de pe scaun în picioare şi îşi scoase arma. Alergă la uşă şi se asigură că era încuiată. Deschide micul aparat de emisie-recepţie ce-o lega de cei de-afară. Nu auzi nici un sunet. „La naiba, îşi spuse în gând, ce fac idioţii ăştia?” De după uşă, încerca să-şi dea seama ce se petrece. Clanţa începu să se rotească, la început încet, apoi mânuită brutal. Infirmiera se plasă în dreptul uşii, cu arma aţintită. Un foc de pistol făcu broasca să sară în ţăndări şi uşa fu dată cu putere de perete. Infirmiera îşi descărcă arma spre cei doi intruşi. Primul se prăbuşi pe loc, în timp ce al doilea, cu pieptul găurit de gloanţe, încerca cu mâna tremurândă s-o ţintească pe Judith. Aceasta deschisese ochii şi privea înspăimântată întreaga scenă. Infirmiera se aruncă asupra ultimului, năucindu-l cu o lovitură seacă la trahee. Individul

se roti în jurul său şi trase un ultim glonţ, care perforă pântecul femeii. Aceasta se împletici, gata să cadă, dar se agăţă de tocul uşii. Sigură că amândoi agresorii erau morţi, se aplecă să ridice pistolul celui din urmă agresor. După care alunecă la podea ţinându-şi pântecul cu o mână din ce în ce mai lipsită de putere. Vru să se târască până la telefon dar îşi pierdu cunoştinţa, chiar în clipa când îşi făcea apariţia cel de-al doilea agent.

*

Esther abia pătrunsese în moschee, când o întâmpină o femeie, chiar la intrare.

— Fiţi bine venită, prinţesă! Suntem foarte onoraţi de prezenţa dumneavoastră. Mă voi ocupa personal de dumneavoastră.

— Mulţumesc, prefer să rămân singură. Ştiţi, veşnic sunt însoţită de-o mulţime de oameni...

Esther îi zâmbi şi se lăsă condusă. Intră în prima din cele trei săli, cea cu temperatura mai scăzută. Drept măsură de siguranţă, hammamul fusese închis din ordinul ambasadei irakiene. Prin săli nu mai rămăseseră decât câteva femei, printre care şi Rebeca, sosită la două minute după ce fusese anunţată telefonic în automobilul ei, garat în apropiere.

Esther o reperă pe Rebeca dintr-o singură privire. Era aşezată în faţa ei. Amândouă brune, cu părul lung şi negru, cu tenul uşor închis, de aproape aceeaşi talie, ar fi putut fi surori. Esther ţinea pumnul drept strâns. Se ridică, pătrunse în sala a doua, trepidariumul, şi pândi uşa. Rebeca intră la rândul ei, în timp ce privirile celor patru femei ce se aflau acolo se întoarseră spre ele. În cele din urmă Esther intră şi în cea de-a treia sală, cea mai fierbinte. Rebeca numără până la douăzeci apoi se apropie de ea.

Temperatura se ridica aici la aproape o sută de grade. Rebeca simţea că se înăbuşă. Un glas strigă în franceză să închidă uşa. Prin aburi încerca s-o zărească pe Esther. Se

apropie şi o cuprinse de mână. Simţi un obiect metalic cald. Îl apucă şi-i şopti câteva cuvinte în engleză.

Esther ieşi prima. În urma ei, Rebeca mai aşteptă puţin înainte de-a ieşi din aburi, cu obrazul şi trupul arzând şi cu sudoarea şiroind pe ea. Se îndreptă spre duşuri ţinând obiectul ascuns în prosop. Părăsi moscheea cu paşi lenţi şi se urcă la volanul Peugeot-ului închiriat. Demară lovind maşina staţionată în faţă.

*

David se învârtea ca un leu în cuşcă prin salonul apartamentului. Primise un mesaj care îi vestea asasinarea doctorului Kahn. Apoi un al doilea, despre tentativa de omor asupra lui Judith Stevens. Nu era nici o oră de când sosise şi al treilea, care îi punea în vedere că trebuie să se întoarcă imediat în ţară. După informaţiile primite de la agentul Mossadului din Libia, două bărci pneumatice, înţesate cu terorişti, având misiunea de-a dezlănţui un masacru pe plaja din Haifa, fuseseră interceptate şi scufundate de către marină, nu departe de ţintă. Ocupanţii bărcilor fuseseră ucişi înainte de a-şi atinge obiectivul. David tocmai studia diferite posibilităţi de zbor, când auzi ciocănind la uşă. Rebeca intră, cu obrajii încă încinşi, cu zâmbetul pe buze.

— Iată-l!

Îi puse în mână un obiect metalic de mărimea unei cutii de chibrituri.

— I-am transmis mesajul.

David se încuie în camera alăturată. Găsi două microfilme şi un lung mesaj codificat, scris de mână. Ritmul său cardiac se accelera pe măsură ce descifra. Se duse la toaletă şi arse mesajul, trăgând apoi de mai multe ori apa. Era tulburat de cele ce citise. Privi la ceas. Trebuia să mai aştepte puţin până la întâlnirea cu Esther, programată la un mare croitor, la numărul 38 de pe rue du Faubourg Saint-Honoré.

Ieşi pentru a da instrucţiuni unui agent în vederea developării microfilmelor într-un loc sigur. Anunţă încheierea misiunii, imediat după întâlnire. Ordonă ca doi agenţi să meargă să inspecteze cartierul în care se afla magazinul şi se hotărî să se plimbe puţin pe străzile Parisului. Luă prânzul împreună cu Rebeca la restaurantul La Ferme St-Shimon. Cu o oră înainte de întâlnire, pătrunse în magazin şi urcă la etajul întâi. Proprietarul, un prieten al Mossadului, dăduse liber personalului. Rebeca şi Dahlia se preschimbară în vânzătoare.

La ora 15 fix, Esther îşi făcu apariţia. Oamenii din garda ei aşteptau în Mercedesul tras pe aleea laterală. Magazinul era plin. După două minute, Esther se strecura pe scară, cu o rochie în mână. David o strânse cu putere la piept. Era prima dată când o vedea după şapte ani.

*

David Ben Zion urcă în trenul de Lyon, urmat la distanţă de agenţii săi. De la Lyon urma să aibă legătură la ora 20, spre Nisa. De acolo urma să plece spre Atena, via Roma, la 21:45. Din capitala Greciei zbura în ziua următoare cu prima cursă în direcţia Tel-Aviv. Aşezat în faţa unei tinere perechi de studenţi israelieni care vorbeau despre periplul lor prin Europa, David, cu privirile adâncite într-un roman de Agatha Christie, asculta ce spun. La fel ca mulţi israelieni, după terminarea stagiului militar, vizitaseră cea mai mare parte a capitalelor europene, înainte de-a intra în viaţa activă ori de a-şi începe studiile universitare. Până şi în Danemarca, singura ţară care, alături de Olanda, îi sprijinise pe evrei în timpul celui de-al doilea război mondial, nu îndrăzniseră să spună că vin din Israel, de teamă să nu fie linşaţi. Se întorceau în patrie cu o amărăciune profundă şi cu nădejdea în pace. Fata spusese cuvinte impresionante:

— Antisemitismul şi antisionismul, care nu sunt decât unul şi acelaşi lucru, vor exista veşnic, până la venirea lui Mesia!

*

— Domnul profesor Khaled Abu Charif?

Yehuda Shomron intră în micul birou al profesorului, de la facultatea de medicină din Ierusalim.

— Îmi permiteţi să iau loc?

Fără să mai aştepte răspuns, se instală în faţa sa privindu-l în tăcere. Profesorul se juca nervos cu creionul. Shomron îl examina atent. În vârstă de vreo cincizeci de ani, avea păr bogat, înspicat cu fire argintii, nasul lung şi subţire, ochi negri în spatele ochelarilor de baga cu lentile groase şi o mustaţă gen Clark Gable.

— Ştiţi de ce mă aflu aici?

— Nu, dar presupun că îmi veţi explica. Sunteţi de la poliţie, nu-i aşa? Cafea sau Nes? Am dintr-amândouă.

Yehuda arătă cu degetul cutia cu Nescafé. Ţinuse să-l interogheze personal pe profesor, dintr-un motiv foarte limpede: microfonul ascuns în cabinetul doctorului Kahn înregistrase ultima sa convorbire cu Abu Charif. Cuvintele „Sunt israelian şi ateu ca şi tine” îi stârniseră bănuielile.

— Doctorul Kahn a murit.

Profesorul Abu Charif, care turna apă fierbinte în două ceşti, răspunse fără a întoarce capul:

— Ştiu. Am aflat de la radio. E groaznic! O mare pierdere pentru ţară…

— A fost asasinat. Cu un glonte în cap.

Profesorul se răsuci, cu faţa descompusă.

— Cum? Asasinat? Dar e imposibil!

Shomron îi înregistra reacţiile în tăcere. Profesorul se lăsă să cadă în fotoliu.

— Dar, la radio…

— Cînd l-aţi văzut ultima oară pe doctorul Kahn?

— Ieri, în jurul, orei unsprezece şi jumătate.

— Unde?

— La spitalul Tel HaShomer. Mă aflam acolo pentru că mă chemase. M-a pus la curent cu riscurile unui eventual transport al americancei în ţara ei. Dorea să-i susţin poziţia. Ceea ce am şi făcut, bineînţeles.

— Unde aţi discutat?

— La început în hol, apoi în cabinetul lui.

— Şi după aceea?

— După aceea? Ah, da, l-am invitat la masă. Am plecat împreună. Dar abia ne-am urcat în maşina lui, când un apel telefonic l-a silit să amâne masa pentru săptămână viitoare.

— Mulţumesc, domnule profesor. Regret că v-am deranjat. Ne-aţi fost de real ajutor.

— Dar e normal. Ah, era să uit ce-i mai important. În cabinet, doctorul mi-a făcut o destăinuire confidenţială, în legătură cu ziarista americancă.

Shomron, care se ridicase în picioare, luă loc din nou şi-i făcu semn să continue.

— Reprezint serviciile de siguranţă ale statului. Spuneţi!

Profesorul repetă aproape cuvânt cu cuvânt discuţia ce avusese loc în cabinetul doctorului Kahn, aşa cum fusese înregistrată pe bandă. Shomron îl asculta atent. Sinceritatea asta i se părea prea perfectă.

— Domnule profesor, vă cer să nu divulgaţi aceste amănunte nimănui. Mă văd obligat să vă asigur protecţia. Sunteţi în pericol.

— Dar…

— Fără nici un dar, domnule profesor. Oamenii aceştia sunt primejdioşi. Tocmai au demonstrat-o, în felul lor.

Se ridică şi ieşi.

*

David Ben Zion îşi îndreptă din nou privirea către primul ministru în timp ce-şi încheia raportul în sala de conferinţe de la subsolul casei din cartierul Mea Searim, din Ierusalim.

— De trei ori? întrebă Dan, glasul trădându-i oboseala.

— Da. Preşedinţii Siriei, Irakului, Arabiei Saudite şi Libiei s-au întâlnit la Bagdad, la 11 noiembrie, 17 ianuarie şi 30 mai.

— Cum se explică faptul că ceilalţi agenţi ai noştri nu ne-au semnalat nimic despre aceste întâlniri confidenţiale?

— Asta denotă că au fost ţinute în cel mai mare secret şi că s-au discutat lucruri deosebit de importante. După mine, doar şefii de stat şi cei ai serviciilor secrete erau la curent, în afară de rus şi de american.

— Împărtăşeşti teoria lui Esther?

— Da. M-am gândit întotdeauna că într-o zi Siria şi Irakul se vor alia împotriva noastră. Odată cu venirea la putere a noilor conducători ai Arabiei Saudite, cu armamentul lor suprasofisticat livrat de americani, raportul de forţe s-a schimbat la unu la opt.

Dan era şi el de aceeaşi părere. Livrările de arme către Arabia dotaseră această ţară cu un arsenal care o situa în fruntea celorlalte din zonă.

— Presimt încă de la început o capcană, reluă David.

— Ce capcană? întrebă Dan, cunoscând dinainte răspunsul.

— Provocarea unui război între evrei şi creştini, apoi unul între evrei, mi se pare evident. Pilotul rus nu era decât un spion latent, atunci când a fost recrutat de Leonov.

— Asta ţi-a confirmat-o Esther?

— Nu. Încă nu a descoperit obiectul misiunii lor, însă mi se pare limpede.

— Nu-i chiar aşa de limpede. Atâta timp cât nu avem dovezi, mă menţin pe poziţia pe care o are toată lumea.

Dan făcea aluzie la nenumăratele analize făcute de cei mai experimentaţi experţi israelieni şi străini, după care ofensiva de pace arabă era proporţională cu teama pe care o inspira „şoimul”, adică Ariel Dan.

— Doar occidentalii cred în asemenea teorii. Arabii te cunosc ceva mai bine şi te apreciază la justa ta valoare.

— S-ar putea ca ruşii să revină asupra hotărârii privitoare la evreii sovietici. Nu-i momentul să-i provocăm, spuse Dan, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui David.

— Atunci ar trebui să punem mâna pe american. E riscant, dar posibil.

Dan nu părea convins.

— Mai discutăm despre asta. Acum mă pregătesc pentru întâlnirea de la Damasc, din 13. Am transmis acordul de principiu că mă duc la Bagdad. Aştept răspunsul lor.

— Îţi vor propune 17 iulie.

Dan îl privi, surprins.

— Şi de ce tocmai 17?

— E ziua în care vor proceda la prima lor încercare nucleară. O bombă de o kilotonă. Urmează să fie transportată în Mauritania, cu un avion civil, la 13 iulie.

Dan îl fixa uluit. David nu-i dezvăluise încă totul. Împinse spre el un plic albastru, pe care era scris „Sodi Beyoter” – top secret.

— Am şi dat instrucţiuni departamentului seismologic al Institutului Weizmann să-şi concentreze atenţia în ziua aceea asupra deşertului mauritan. La CIA nu am spus nimic. Prefer să distrug avionul în zbor.

Dan nici nu-l mai asculta. Parcurgea raportul în grabă. Fotografii mărite arătau interiorul noului centru de cercetări nucleare din sudul Bagdadului.

— Nu mai plec la Bagdad, exclamă primul ministru. Trebuie să denunţăm imediat…

— Nu, Arik. Nu putem s-o deconspirăm pe Esther. E una dintre puţinele persoane în cunoştinţă de cauză.

— Cum să-i lăsăm pe smintiţii ăştia să deţină arma absolută? Dumnezeule! Trebuie să nimicim…

— Prea târziu. Irakul e mai puternic şi mai bogat ca niciodată, de când a integrat, *de facto,* jumătate din Kuweit. Negustorii de arme profită din plin. Noua ordine mondială nu ne vede decât pe noi… Am devenit, era de prevăzut, ţapul ispăşitor. În afară de asta, nu cunoaştem cu destulă precizie amplasamentul acestui nou centru nuclear. În schimb ştim că se găseşte la 120 de metri adâncime.

Pentru a-l pulveriza, ar trebui să-l bombardăm cu arma nucleară. Îţi poţi imagina consecinţele catastrofale, atât ecologice cât şi politice? ONU ne-ar condamna şi ar pune în aplicare embargoul, dacă nu chiar o blocadă totală. Lumea arabă s-ar uni împotriva noastră, Egiptul ar rupe relaţiile diplomatice, arabii din Israel s-ar revolta, OEP-ul ar refuza să mai negocieze, ar fi reluat boicotul, violenţele antisemite ar lua amploare… Avem de-a face cu o capcană, Arik. E rândul nostru s-o dejucăm. Nu avem de ales. Cu două luni înainte de izbucnirea războiului din Golf, irakienii şi-au pus infrastructura nucleară la adăpost. Aliaţii n-au distrus decât beton. Irakul posedă peste optzeci de kilograme de uraniu înalt îmbogăţit, după cum afirmă Esther – adică mai mult cu patruzeci şi cinci de kilograme decât au estimat MI6, DGSE şi CIA. Nu ne rămâne altă soluţie decât să nimicim în zbor avionul care transportă bomba!

În încăpere domnea o tăcere grea. Situaţia evolua prea repede. Atentatul de la biserica Sfântului Mormânt răsturnase toate datele problemei. Războiul civil continua. Zilnic cădea sub gloanţe ori lovituri de cuţit câte un evreu, arab sau creştin. Evreii din diasporă, prigoniţi, debarcau în Israel cu sutele, invadând hotelurile, hanurile şi kibbutzurile. În urma măcelului evitat în ultima clipă lângă plaja din Haifa, guvernul amânase, fără regrete, tratativele cu palestinienii. Şeful OEP-ului, constrâns de propria sa aripă stângă şi susţinut de opinia internaţională, ridicase preţurile: „În teritorii nu va rămâne nici un singur evreu!” Negocierile urmau să fie reluate peşte câteva zile şi se anunţau dificile, complicate, dacă nu imposibile. Cum să muţi coloniile evreieşti din Iudeea şi Samaria, condiţie *sine qua non* pusă de OEP pentru a se ajunge la o înţelegere? Ce putea să însemne această pace, propusă astăzi de cei mai înverşunaţi duşmani ai ţării?

David oftă.

— Masacrul de la plajele noastre, evitat ca prin minune, n-a stârnit nici o reacţie la ONU şi nici un articol în presa internaţională, exceptând câteva rânduri. Arik, situaţia e mai gravă decât şi-o închipuie cetăţenii noştri.

Dan se freca pe ceafa cu aer absent. David profită pentru a-i explica cum se gândea să procedeze pentru a face să explodeze avionul irakian şi să recupereze bomba.

— Dar dacă avionul îşi schimbă cursul în ultimul moment? întrebă Dan fără a ridica privirea.

— Serviciile mele studiază mai multe scenarii posibile. Informaţia asta e ca un dar picat din cer. Irakienilor le-au trebuit ani până să izbutească să fabrice această primă bombă. Avem prilejul să punem mâna pe ea.

Dan se scărpină în bărbie, cu privirile în gol.

— E formidabilă, fata asta, Esther. Sper că ne va povesti cum a reuşit performanţa.

Apoi adăugă:

— Dacă însă dăm greş, ne aşteaptă stâlpul infamiei.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— E o operaţie teribil de riscantă. Trebuie să obţin încuviinţarea cabinetului de criză. Ai sprijinul meu, cu o singură condiţie: succes total.

Ieşi fără să aştepte răspuns.

David aşternu în grabă câteva rânduri pe o hârtie, pe care şi-o puse apoi în buzunar. Era pentru prima oară când prin mintea lui se înşirau de-a valma imagini şi date. O durere surdă îl făcu să-şi maseze pieptul. Îşi aminti că de cinci ani nu mai luase concediu. Doar câteva *weekend-uri*, furate când şi când, curmate de tradiţionalul apel telefonic, care îl obliga să-şi lase soţia singură, pe nisipurile de la Eilat.

Moartea lui Ruth îl afectase până în adâncul fiinţei sale. Singurătatea era mai greu de suportat decât îşi închipuise. O revedea pe Ruth mai adesea vie decât moartă. Se ducea s-o viziteze de două sau trei ori pe săptămână, la căderea nopţii. La cimitir se apropia în vârful picioarelor şi rămânea în faţa mormântului contemplând cerul întunecat, apoi pleca aşa cum venise, precum un hoţ în noapte. Trecea după aceea la mormântul fiului său, nu departe de acolo, pe urmă dispărea. Paznicul, căruia îi dădea o monedă, n-ar fi fost în stare să-l descrie. Rabinul Levy-Monsenego şi

primul ministru îl sfătuiseră, nu o dată, să se recăsătorească. David încuviinţa şi schimba vorba.

Durerea din piept se înteţi. De la moartea soţiei, aproape nu mai trecuse pragul casei sale. Trăia, sau mai bine zis dormea, în apartamentul de la Beit Asia şi mânca la birou. Îşi masă energic inima cu mâna, respirând adânc. Dormea trei-patru ore pe noapte. Între ceasurile şase şi şapte după amiază, se lungea pe canapeaua din birou, regla televizorul pe canalul CNN şi moţăia. Cînd deschidea ochii avea impresia că nu-i scăpase un singur comentariu sau reportaj. Era o odihnă de scurtă durată. David îşi regăsea apoi imediat puterea de muncă şi mintea limpede. Trecuseră săptămâni de când nu-şi mai îngăduise nici măcar acest scurt răgaz. Durerea din piept era un semnal de alarmă. Trupul şi spiritul se revoltau. Nu mai fuma de douăzeci de ani. Doar din când în când o ţigară de foi. Îşi întreţinea forma fizică, câte o oră zilnic, în sala de gimnastică de la subsolul centralei. Pe vremea când era pilot obişnuia să facă scufundări în mare. Durerea scăzu în intensitate. David luă hotărârea să-şi acorde câteva zile de concediu. Se va duce la Eilat să plonjeze în adâncuri. Profesiunea îl obliga să fie într-o perfectă stare fizică şi psihică. Simţea imperios nevoia singurătăţii adâncurilor. Simplul fapt că luase asemenea hotărâre îl uşură. Durerea dispăru. Se ridică, strânse dosarul şi anunţă garda:

— Vin acum.

Îşi puse pălăria şi ochelarii cu lentile fumurii şi ieşi. În automobilul blindat care îl ducea înapoi la Beit Asia, David se gândea la Judith Stevens. Starea ei era lipsită de speranţă. Asasinarea doctorului Kahn dovedea că acea casetă totuşi exista. Ancheta bătea însă pasul pe loc. Nu se găsise nici urma celui care îl chemase pe doctor la telefon în automobil, atunci când acesta se ducea să ia masa cu profesorul Abu Charif. Apelul venise de la o cabină telefonică din autogara din Haifa. Un ac în carul cu fân. Profesorul comisese însă o greşeală, una singură: nu i se putea reproşa nimic, era fără pată! Se afla acum sub „protecţie” oficială şi supraveghere discretă. În cazul în

care Judith ar fi fost transportată în Statele Unite, David se vedea obligat să trimită o echipă specială care să vegheze asupra ei şi să fie prezentă dacă îşi recăpăta cunoştinţa. Seifurile ei de la Barkeley Bank fuseseră scotocite graţie complicităţii unui gardian. Nimic! Probabil că depusese caseta sub un nume de împrumut ori într-alt loc.

La radio se confirmă că în ziua următoare vor avea loc tratativele dintre regele Iordaniei şi şeful OEP-ului, la Aman. Primul ministru îl primise în ajun la ranch-ul său pe regele iordanian, care era încredinţat că imediat după înfiinţarea statului palestinian OEP-ul îşi va declanşa expansiunea spre vest şi va acapara puterea în Iordania. Bănuia că între Israel şi OEP fusese semnat un acord secret.

— A cerut, aproape a ordonat, să-i fie întărită protecţia. I-am spus că pentru el locul cel mai sigur ar fi Geneva, îi povestise primul ministru.

David ajunse la birou pe la miezul nopţii şi se duse imediat să se culce.

*

Rabinul Moshe Abramov îşi opri Chevroletul pe marginea drumului, coborî fereastra şi admiră apusul de soare. Hebronul i se părea la fel de sfânt ca şi Ierusalimul. Aici, în Haram al Khalil, o biserică de la 1115 transformată în moschee, stăteau unul lângă altul mormintele lui Abraham, al lui Isaac, al lui Iacov şi ale soţiilor lor. Rabinul Abramov se instalase aici numaidecât după războiul de şase zile, în iunie 1967, alături de un grup de călugări. De atunci nu mai părăsise locurile.

Soarele dispărea la orizont luminând oraşul cu razele sale purpurii. Rabinul demară către casa lui, cocoţată pe deal. Abramov era una dintre cele mai faimoase personalităţi din Gush, Emunim, Blocul Credinţei, mişcare politică neparlamentară creată în 1974, ce se întemeia pe concepţia dreptului divin al poporului evreu asupra teritoriului Israelului, deasupra oricăror considerente

politice. Membrii mişcării alcătuiau coloana vertebrală a implantărilor de coloni în Cisiordania. Cu două zile în urmă, într-o cuvântare înflăcărată, rabinul repetase primului ministru şi guvernului de uniune naţională avertismentul său: „Vom combate trupele Tsahalului cu arma în mână, până la ultimul dintre noi! Niciodată nu vom părăsi pământul lui Abraham! Dacă Ariel Dan, trădătorul, agnosticul – fie ca Dumnezeu să arunce blestemul asupra lui – trimite armata împotriva noastră, vom face să curgă mai mult sânge de evreu decât în timpul războaielor israelo-arabe!”

Chevroletul opri în faţa unei vile din piatră maronie. Rabinul coborî, cu automatul Uzi în bandulieră şi intră în casă.

De cealaltă parte a dealului, un bărbat lăsă jos binoclul şi se instală în automobil. Scoase un pistol Beretta din torpedou, înşurubă surdina şi îşi puse arma sub haină. Mai aşteaptă puţin, privind cum se întunecă cerul. După ce se lăsă noaptea, demară în direcţia vilei rabinului.

Familia Abramov terminase de cinat. Rabinul, în picioare, tocmai îşi binecuvânta cei şapte copii, când se auzi ciocănind la uşă. O rugă pe Sarah, soţia sa, să se ducă să deschidă.

— E cu siguranţă Ytzhac! strigă el. Un evreu din Odesa.

— Ytzhac? întrebă ea când deschise uşa.

Necunoscutul zâmbi şi intră.

— Ai cinat? îl întrebă rabinul pe ruseşte, în timp ce ţinea încă mâna pe creştetul ultimului dintre copii.

— Da.

— Sunt al tău în trei minute. Ia loc în salon, Sarah îţi va face o cafea.

Băură cafeaua în salonaş, între timp Sarah îi culca pe copii la etaj.

— Ai reuşit să procuri armele? întrebă rabinul coborând vocea.

Bărbatul înclină din cap şi scoase pistolul.

— Un Beretta cu surdină. Nu face deloc zgomot. Priveşte.

Rusul se ridică, deschise televizorul şi se aşează la loc, faţă în faţă cu rabinul. Armă pistolul şi ţinti la cap. Trase de trei ori. Abramov se prăbuşi. Urcă apoi la etaj şi, fără o vorbă, cu un sânge rece absolut, ucise şi restul familiei, cu excepţia lui Ruth: fetiţa cea mai mare, de zece ani, care era la toaletă. Omul coborî, scoase un plic şi un crucifix din buzunar şi le azvârli pe trupul neînsufleţit al rabinului. Se pregătea să plece, când de sus se auzi un zgomot, urmat de ţipătul unui-copil. Şovăi o clipă apoi, cuprins de panică, se năpusti la uşă. Sări în maşină şi demară în scrâşnet de cauciucuri.

Aşezat la birou, cu obrazul alb ca varul, David Ben Zion simţea cum îl cuprinde disperarea. În decurs de numai câteva ore primise patru veşti proaste. Un mesaj codificat de la Esther îl anunţa că avionul care va transporta bomba urma să decoleze mai devreme, adică la 15 iulie. În schimb confirma că itinerariul rămânea neschimbat. Pe de altă parte, însă, va înceta să mai transmită câtva timp. Pătrunsese în anturajul preşedintelui. Anturaj? Voia să spună cumva harem? David se gândise s-o pună sub supraveghere, însă nu o făcuse. Nu avea încotro, trebuia să-i acorde încredere.

La Paris, un agent israelian comisese o gafă. Un savant de naţionalitate braziliană, care lucra pentru libieni, fusese împuşcat într-un hotel împreună cu un francez, care venise la el să bea un păhărel. Necazul era că francezul se nimerise a fi un industriaş de notorietate internaţională, introdus în cercurile guvernamentale. Agentul fusese rugat să dispară. Aşa cum de altfel se aştepta, David primise un telefon din partea omologului său din DGSE. Bineînţeles că se jurase pe toţi sfinţii că Mossadul nu avea nici un amestec în afacerea asta. Profitase de prilej pentru a-l pune în gardă pe francez că, dacă guvernul său, care era în fruntea Europei în privinţa politicii anti-israeliene, va acuza cumva Mossadul, va dezvălui presei unele afaceri murdare, cărora guvernul nu le va supravieţui nici douăzeci şi patru de ore. El unul era convins, afirmase David, că fusese vorba de o lovitură pusă la cale de CIA, pe care de altfel o aproba.

— Aproape că îmi vine să vă cred. Americanii se poartă la noi în ţară ca într-un teritoriu cucerit pe vecie. Avem astăzi aici tot atât de mulţi agenţi americani câţi ruşi erau pe vremea lui Brejnev.

— Şi aici e la fel. Cu riscul de a vă dezamăgi, savanţii mercenari care lucrează în Irak sunt atât de numeroşi, încât ne-am lăsat păgubaşi să-i mai urmărim. La ce bun? Au bomba, doar o ştiţi! Cât priveşte Libia, asta e mai mult problema voastră decât a noastră. Dacă într-o bună zi libianul va avea bomba, Franţa va fi prima supusă şantajului. Trebuie să ne daţi dreptate, suntem şi aşa destul de izolaţi!

— Într-adevăr.

Şeful DGSE-ului trimise un agent să lase la locul crimei, alături de cadavre o valijoară plină cu cocaină şi cu fundul dublu înţesat cu dolari. Îşi mai exprimă încă o dată simpatia faţă de David şi îl invită să-i facă o vizită la Paris. Şeful DGSE-ului nu-l întâlnise niciodată pe David.

Altă lovitură grea: Departamentul de Stat o repatria pe Judith Stevens în ziua următoare, cu un avion special.

Cea de-a patra veste îl privea pe regele Iordaniei. Se pregătea o lovitură de stat, de data asta însă agentul de la Amman nu transmitea nici un nume. David dădu cu pumnul în birou. Regişorul ăsta îi ieşea pe nas. Fără protecţia Mossadului, ar fi fost ucis încă de mult. Viclean ca o vulpe, nu făcuse niciodată vreo concesie Israelului, în schimbul supravieţuirii sale. Oportunist, combătuse acordurile de la Camp David, în timp ce Iordania întreţinea o pace *de facto* cu Ierusalimul de decenii şi-şi petrecuse mai multe *week-end*-uri în Israel decât oricare credincios din Ţara Sfântă. Nici nu acceptase vreodată să semneze un tratat separat de pace cu statul evreu. David se hotărî să-i retragă protecţia, ceea ce, o ştia, echivala cu o condamnare la moarte. În cele din urmă, OEP-ul îi va pecetlui soarta, era în firea lucrurilor. Şi atunci mai bine să se spargă buba cât mai repede.

Apăsă pe un buton şi mormăi un nume. Înaintea lui se prezentă locotenent-colonelul Rafael Eitan, un uriaş cu privirea limpede.

— Transmite instrucţiuni la Amman. Nu mai mişcăm un deget.

— Dar îl vor omorî!

— Rămâne de văzut dacă are sau nu baftă. Până acum norocul lui am fost noi. Ordin de la primul ministru! minţi David.

Rafael ieşi iar David îşi consultă ceasul, când telefonul de pe linia sa personală începu să sune. Yehuda Shomron îi anunţă masacrarea familiei Abramov. David se simţea neputincios, ca întotdeauna când era vorba de chestiuni interne.

— Fata a spus că necunoscutul vorbea ruseşte. Începe să pută a rus pretutindeni.

David încasă şocul în plin.

— A putut da vreun semnalment? întrebă cu glasul stins.

Trebui să repete, pentru a se face înţeles.

— Da, foarte amănunţite. Micuţa Ruth e de o inteligenţă remarcabilă.

Numele îi sfredeli inima.

— Are familie?

— Da, în America. A fost dată alarma, întăririle armatei sunt pe drum, pentru a-i proteja pe creştini. Mă tem de ce-i mai râu, mărturisi Yehuda, înainte de a închide.

David deschise tranzistorul de pe birou. Se repeta întruna că regele Marocului a propus o întâlnire arabă la nivel înalt, la Fez. Acceptaseră Egiptul şi Iordania. Vestea masacrului din casa Abramov încă nu fusese difuzată. Închise aparatul şi se duse în faţa ferestrei, concentrându-şi atenţia asupra cactuşilor. Planul pe care îl pusese la punct pentru doborârea avionului irakian îi luase tot timpul. Cabinetul de criză îl aprobase aproape în unanimitate, cu excepţia lui Shimon Adler, ministrul de Externe. David trebuia neapărat să izbutească. O nereuşită l-ar pune cu spatele la zid!

Aeroportul internaţional Bagdad, 15 iulie, ora 9 şi 20

Aparatul Jumbo al companiei Iraqi Airways era tras la capătul pistei. Farid Tarek, alias Shimon Cohen, unul dintre agenţii Mossadului în capitala irakiană, urmărea avionul din postul său de observaţie. Şef de escală al aeroportului, Farid Tarek, născut în Irak, făcea parte din serviciile secrete irakiene, la un nivel nu prea înalt al ierarhiei. Pe la două noaptea asistase la o scenă demnă de cele mai izbutite filme ale lui James Bond. Aeroportul, care fusese închis începând cu miezul nopţii, a fost înconjurat pe neaşteptate de sute de soldaţi. Un convoi militar, alcătuit din câteva camioane, s-a oprit în jurul aparatului. Folosind binoclul cu infra-roşii, Farid putuse distinge o ladă de oţel, cam de un metru cub, care era descărcată dintr-un camion. Lada a fost apoi introdusă, cu mii de precauţiuni, în buncărul avionului. Foarte repede după aceea militarii s-au făcut nevăzuţi, lăsând la faţa locului doar câţiva agenţi în civil, din securitatea irakiană.

Mai târziu, şapte autocare s-au apropiat la rândul lor. Din ele au coborât pasageri occidentali ce au urcat la bord. După cum aflase, era vorba de o cursă spre Roma, cu escală la Atena. Farid Tarek aşteptă ca avionul să se plaseze pe pista de decolare înainte de a-şi părăsi postul. Se îndreptă spre barul aeroportului, cu pas greoi, salutând în trecere pe cei pe care îi întâlnea. La bar se instală într-un colţ retras şi comandă o cafea tare. Misiunea lui se încheiase. La ora şase dimineaţa transmisese informaţia omului său de legătură, comerciant cu relaţii în guvern. La rândul său acesta expediase imediat un mesaj codificat la Beit Asia.

*

Colonelul Moshe Zinger, fost ataşat militar la Bonn ieşi din biroul său, alăturat de cel al ministrului israelian al Apărării şi luă ascensorul. Nu după multă vreme,

automobilul său Honda ieşea pe poarta principală a Pentagonului israelian, Hakiriah, cotind la dreapta. Moshe Zinger, cu privirea pe oglinda retrovizoare, încerca să-şi stăpânească tremurul mâinilor pe volan. Trecu din neatenţie de colţul bulevardului David Ben Gurion şi trebui să continue drumul până la intersecţia următoare. Maşina fu înghiţită într-un şuvoi de vehicule blocate atunci când pătrunse pe bulevardul Dizengoff, adevărat Champs Élysées al Tel-Avivului. Sudoarea i se scurgea pe frunte, orbindu-l, în ciuda instalaţiei de aer condiţionat. Privi la cadranul ceasului de bord. Era ora nouă. Trase automobilul pe trotuar. O doamnă în vârstă îl ameninţă că va chema poliţia, dacă nu pleacă imediat de acolo. Nu-i acordă atenţie şi se duse, aruncând priviri bănuitoare în jur, până la cabina telefonică din capătul străzii. Moshe Zinger ciocăni de două ori în geamul cabinei, însă fata care o ocupa nici nu se sinchisi. Deschise brutal uşa şi-şi arătă legitimaţia de ofiţer. Ea agăţă receptorul şi-l făcu pui de târfă. Moshe se prefăcu că nu aude şi intră în cabină. Formă un număr şi la al treilea apel se auzi o voce piţigăiată:

— Tipografia Mendes. Vă ascult.

Moshe Zinger, directorul de cabinet al ministerului Apărării, spion în slujba Irakului, se gândi o clipă apoi îşi dădu numele de cod.

— Sunt Abraham. Manuscrisul pleacă la tipărit.

— Mulţumesc.

Reveni la maşină cu chipul mai înseninat.

La ora şapte dimineaţa îl întâlnise pe Mendes pentru a-l pune la curent cu operaţia plănuită împotriva unui avion al companiei Iraqi Airways. Peste câteva minute irakienii îşi vor modifica planul de zbor, în timp ce el Moshe Zinger, se va pomeni cu contul pe care îl avea într-o bancă elveţiană mărit cu câteva mii de dolari.

Baza aeriană Neguev, ora 10 şi 22

Cei doi piloţi ai aviaţiei militare israeliene se urcară în aparatele lor Mig 29, cumpărate de la ruşi după războiul din Golf şi revopsite în culorile aviaţiei irakiene. După numai patru minute zburau eu Mach 2[25] în direcţia Mediteranei, către insula Creta, urmate de un avion de realimentare cu combustibil. Piloţii fuseseră instruiţi în ajun, aleşi datorită experienţei pe care o aveau: peste 2 400 ore de zbor şi zeci de aparate inamice doborâte. Ministrul Apărării în persoană le explicase ţelul misiunii. Aşa cum cerea etica aviaţiei militare, le-a fost dată şi posibilitatea de a refuza.

— La bord se află trei sute de civili europeni, repetase pentru a treia oară ministrul.

I-au răspuns două chipuri neclintite. Înainte de a decola, le-a fost pusă din nou aceeaşi întrebare, ministrul Apărării şi şeful Statului major primind acelaşi răspuns ca în ajun.

Zburau acum la altitudinea de 11 000 de metri deasupra Mediteranei, căutându-şi ţinta. După cum afirmau informaţiile primite, un aparat Jumbo irakian urma să survoleze Arabia Saudită înainte de-a ajunge deasupra mării şi-a se îndrepta spre Atena, trecând prin dreptul Cretei. Întâlnirea dintre Boeing şi cele două Mig-uri avea să se producă în jurul orei 10 şi 10 minute, cam la treizeci de kilometri în linie dreaptă de insulă. Şeful patrulei, locotenent-colonelul Ytzhac Giora, intrară în legătură cu baza.

— Suntem în zonă. Nimic de semnalat. Autonomie de zbor treizeci şi cinci de minute, înainte de realimentare.

[25] Aproximativ 2000 km/oră. (N.T.)

Beit Asia, 15 iulie, ora 10 şi 41

David Ben Zion se uita rând pe rând când la ecranul televizorului, când la telefon. Avionul companiei El-Al tocmai aterizase pe aeroportul internaţional de la Damasc. Rula acum pe pistă către locul unde se găsea întins un covor roşu. Steagurile Siriei şi Israelului fâlfâiau pe acoperişurile clădirilor şi vreo sută de cercetaşi aşteptau în faţa gărzii naţionale. În sfârşit avionul se opri. David îl recunoscu pe preşedintele sirian la picioarele scărilor, nemişcat, cu chipul rece. Şeful Mossadului îşi frecă ceafa, pentru a-şi alunga durerile de cap care creşteau în intensitate în ciuda pilulelor înghiţite. Se deschise uşa avionului şi apăru Ariel Dan, urmat de soţia sa. Pe chipul primului ministru se putea citi emoţia.

Deodată răsună semnalul de pe linia personală a lui David. Ridică receptorul înainte de a se stinge primul semnal. Era Zeev Saena, responsabilul pentru Irak, care avea să-i ceară o informaţie. David i-o dădu fără a-şi desprinde privirile de pe micul ecran.

Dan cobora primul treptele. Prin minte îi fulgeră o viziune de coşmar. Primul ministru trebuia să străbată cei douăzeci şi cinci de kilometri ce despărţeau aeroportul de reşedinţa prezidenţială în maşină descoperită. În ciuda măsurilor de securitate extraordinare ce fuseseră luate, David se temea pentru viaţa lui Dan. Pentru o clipă, şi-l închipui prăbuşit în automobil, la fel ca preşedintele John Kennedy la Dallas, în 1963. Cei doi şefi de stat îşi strânseră mâinile, în timp ce o fetiţă oferea un uriaş buchet de trandafiri soţiei primului ministru. Apoi Ariel Dan trecu în revistă trupele siriene. David încerca să se convingă că ceea ce vedea era real, că pacea era cu adevărat la îndemână. Şovăise şi încă mai şovăia în privinţa operaţiei care era în curs de desfăşurare. Nu cumva era vorba de o capcană diabolică? De a-i împinge pe israelieni să ucidă trei sute de europeni, la bordul unui avion lipsit de apărare? Irakienii, era sigur, îşi vor modifica planul de zbor în ultimul moment. Brusc fu

cuprins de îndoială. Aparatul irakian ar putea zbura direct spre Roma, survolând Egiptul şi apoi Libia, în care caz piloţii israelieni se vor întoarce la baza de la Neguev. Fără să şi-o mărturisească, David nădăjdui timp de o clipă asemenea schimbare de traseu. Întreaga afacere îi apărea drept mult prea simplă. De ce să transportaţi un obiect atât de secret cu un avion de linie, fără precauţii deosebite? De ce nu un zbor direct spre Mauritania, via Egipt şi Africa de Nord, ceea ce ar fi permis aparatului irakian să rămână numai în spaţiul aerian arab? Faţă de această lipsă de logică, David reveni la concluziile nesatisfăcătoare de la început.

Imnul naţional israelian intonat de fanfara militară siriană îi atrase atenţia făcându-i inima să bată mai repede. Se ridică şi începu să se învârtă nervos prin birou. Să oprească operaţia? O mai putea face? Privi la ceas. Prea târziu! Se aşeză la loc, cu mâna lângă telefon.

*

Chiar atunci locotenent-colonelul Ytzhac Giora chema baza, în limbaj codificat:

— Avionul în raza vizuală. Zboară la 9 000 de metri altitudine, cu viteza de 900 kilometri pe oră, în direcţia sud-vest.

— E sigur avionul vostru. Baftă!

Giora veni mai aproape de prietenul său, locotenent-colonelul Avi Toledano, care zbura la cincizeci de metri depărtare, şi balansă din aripi. Era semnalul convenit. Coechipierul îl imită şi amândouă Mig-urile se năpustiră imediat spre Jumbo. Giora inspectă suprafaţa mării şi zări vasul de pescuit ce aparţinea comandoului marinei israeliene. Giora se plasă la vreo zece metri în dreapta Boeingului, în timp ce Mig-ul celălalt apărea în flancul stâng al aparatului irakian, la aproximativ cinci metri. Giora, care vorbea araba, intră în contact fonic cu piloţii avionului de pasageri, chemându-i pe nume.

— Aici comandantul Ahmed Salanieh, din aviaţia militară egipteană. Întoarceţi imediat în direcţia Egiptului. În zonă sunt avioane de vânătoare sioniste. Avionul vostru transportă secrete de cea mai mare importanţă pentru patria arabă. Ordin de la preşedintele Irakului! Urmaţi-ne!

— Aici comandantul Mohamed el-Kuri. Recepţionat. Ce trebuie să facem?

Giora sesiză un început de panică în vocea vorbitorului.

— Spune-le grecilor că ai o defecţiune mecanică, fără a le dezvălui poziţia, apoi întrerupe orice contact cu ei şi coboară la trei sute de metri, în direcţia sud-est, pentru a evita radarul. Avem autonomie de zbor limitată. Altă formaţie tocmai se alimentează în zbor. Suntem patru. Două Mirage 2000 şi două Mig 29.

Jumbo coborî în picaj, precum un avion de vânătoare. După trei minute atingea înălţimea de două sute de metri.

Giora reluă legătura cu comandantul şi ordonă să coboare la cincizeci de metri.

— Se apropie israelienii. Ştiu că eşti un as. Erai unul dintre cei mai buni piloţi ai armatei irakiene. Du-te! Allah fie cu tine! Noi îi vom înfrunta pe israelieni.

Marea navă aeriană coborî până la rasul valurilor şi pilotul încercă s-o menţină la această altitudine. Mig-ul lui Toledano manevră atât de aproape încât Jumbo lovi suprafaţa apei şi se desfăcu în bucăţi, apoi se scufundă în valuri, la cinci sute de metri de vasul pescăresc.

Cele două Mig-uri se ridicară la verticală şi dispărură în albastrul cerului.

*

Sunetul înăbuşit al liniei ce-l lega de statul major îl făcu să tresară. David Ben Zion ridică receptorul la al treilea apel. Închise ochii recunoscând glasul ministrului Apărării.

— *Mazel tov!* Felicitări.

Ascultă restul monologului înainte de a închide, fără a spune ceva. În loc să se bucure, se gândea la cele trei sute

de victime, „Însă n-au murit zadarnic”, murmură. Oare ar fi executat avionul, dacă la bord s-ar fi aflat trei sute de evrei? Nu găsi un răspuns la această întrebare. Operaţia izbutise peste orice aşteptări. Nici o urmă a atacului. Marina israeliană va pescui bomba. Cum putuseră irakienii comite o asemenea greşeală? Mai mult de zece ani de eforturi, sute de milioane de dolari aruncaţi pe nimic. Sau mai degrabă, totuşi, pe ceva, de vreme ce oferiseră prima lor bombă israelienilor. Tratativele de pace şi apropiata vizită a lui Dan la Bagdad îi convinseseră probabil pe irakieni că Mossadul nu va întreprinde nimic. Şi încă o dată David se văzu obligat să ia în considerare ipoteza de la care plecase: irakienii nu făcuseră nici o greşeală. Nu-şi puteau închipui că Israelul dispunea de un spion atât de sus plasat în propria lor ţară. Care le va fi reacţia? Nici o dovadă – cel puţin aşa reieşea din cele ce tocmai aflase – nu putea fi adusă pentru a învinovăţi Israelul. Norocul fusese astăzi de partea lui David. Avea suficientă experienţă pentru a şti că, oricât de bine ar fi pregătită o misiune, factorul noroc rămânea esenţial. Mâna, ori suflul lui Dumnezeu avuseseră vreun rol în succesul acţiunii?

Dar o nouă întrebare se înfipse precum o săgeată otrăvită în minte: dar dacă în avion nu fusese nici o bombă?

Bagdad, 17 iulie

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile timp de un întreg minut. Preşedintele Irakului, sosit la aeroport să-l întâmpine pe primul ministru israelian, îl pofti în automobilul său. Aeroportul era pustiu. Din motive de securitate fusese închis traficului. În maşina oficială, cuprinsă într-un cortegiu

de douăzeci de vehicule, cei doi conducători de stat au început să glumească, precum vechi prieteni ce nu se văzuseră din ajun. După care, devenind serios, preşedintele mărturisi cât de mult îl mâhnise aflarea ştirii despre măcelărirea familiei Abramov. Ariel Dan îi mulţumi şi îşi exprimă şi el regretul pentru pierderea avionului irakian. Guvernul Irakului refuzase orice ajutor străin pentru recuperarea aparatului, deplasase însă mai multe vase în Mediterana.

Dan privea pe fereastra automobilului cum se perindă palmierii. Gândurile sale erau însă în altă parte. Lăsase în urmă o ţară în prag de război civil. Asasinarea Abramovilor stârnise un val de represalii imediat din partea diferitelor grupări religioase evreieşti. Morţii, în cea mai mare parte creştini, se numără cu sutele. Câteva lăcaşuri de cult fuseseră devastate. De data aceasta majoritatea musulmanilor se desolidarizase de fraţii lor creştini. Tsahalul a fost mobilizat, pentru a doua oară în ultimele trei luni, pentru a impune ordinea. În teritorii şi la Nazaret fusese declarată starea excepţională. Din nou Vaticanul condamnase Israelul acuzându-l de data aceasta de a fi complice la acest „holocaust al poporului lui Dumnezeu”.

Prin Europa circulau zvonuri cumplite. Cutare creştin ar fi fost spintecat, tăiat în bucăţi, altul ar fi fost sacrificat, iar sângele său băut de membrii unei secte evreieşti. Un abate a povestit cum o duzină de fanatici religioşi l-ar fi castrat, din motive de pudoare însă refuzase să fie fotografiat. O imagine ce era pe cale să facă ocolul lumii arăta un copil răstignit pe cruce, fotografiat de un „amator”, care se găsea pe acolo cu totul întâmplător. Fusese picătura care a umplut paharul. Lumea întreagă era zguduită. Naţiunile Unite, întrunite în şedinţă extraordinară, acuzase conducerea Israelului de „acte de barbarie demne de călăii nazişti”. Acordase un termen de o săptămână pentru a lăsa căştile albastre – din care cinci sute se aflau şi acum în capitala Iordaniei – să pătrundă în Ierusalim, după care urma să fie aplicat embargoul. Ambasadorul Israelului la Naţiunile Unite luase cuvântul în faţa unei săli aproape

goale. Doar reprezentanţii Danemarcei şi Olandei îl ascultau pe israelianul care, foarte liniştit, demonstra falsificarea realităţii, respingea atacurile şi amintea de cei şaptezeci şi trei soldaţi ucişi de evreii fundamentalişti. În faţa avalanşei de acuzaţii, Israelul încasa şi îşi număra morţii. Şi în diasporă situaţia se înrăutăţea: cimitire profanate, sinagogi pângărite într-o atmosferă de indiferenţă generală, evrei persecutaţi, ba chiar şi ucişi, sub privirile poliţiei. Era oare indicat în aceste condiţii ca Dan să se ducă în Irak? Knesset-ul aprobase vizita cu o majoritate de două treimi. David Ben Zion fusese şi el de acord.

În decursul întrevederii discuţia alunecă spre problema statului palestinian, a unui tratat de pace cu schimb de ambasadori, relaţii comerciale şi turistice.

— În privinţa turismului va fi ceva mai greu. Hotelurile noastre sunt ocupate de cei din diasporă. Ar trebuit să li se recomande viitorilor turişti irakieni să-şi ia sacul de dormit cu ei, spuse Dan, fără a glumi.

— Generale, care au fost, după dumneavoastră, erorile strategice pe care le-am comis în Kuweit?

— Nici una, răspunse Dan, care se aşteptase mai degrabă la o întrebare legată de dispariţia avionului purtător al bombei.

Presa tratase întâmplarea *mezzo voce.* Grecii confirmau că avionul semnalase o defecţiune mecanică, după care pierduse imediat contactul cu turnul de control. Vasul de pescuit israelian recuperase lada de oţel precum şi cutia neagră şi, în ziua următoare, revenise în portul Haifa. În câteva zile savanţii israelieni aveau să studieze caracteristicele bombei. Dan luă o curmală şi o mestecă fără grabă.

— Absolut nici una.

— Vreţi să fiţi mai clar?

— Egiptul este cel care a comis o greşeală istorică. Preşedintele său ar fi trebuit să trimită imediat trupe în Arabia Saudită şi să le ceară americanilor arme şi dolari. Americanii nu l-ar fi refuzat:

Alese încă o curmală din fructieră.

— Trupele egiptene ar fi rămas acolo *ad aeternum*. E un fapt sigur: Egiptul se va vedea silit într-o bună zi să pună mâna pe bogăţiile Arabiei. Că astăzi e condus de un militar, nu schimbă cu nimic lucrurile. Este în joc însăşi supravieţuirea Egiptului. O ţară care nu-i în stare să-şi hrănească cei un milion şi jumătate de nou-născuţi ce văd lumina zilei în fiecare an. Nu cu firimiturile care îi vin din Arabia va putea salva situaţia. Ar fi trebuit să vă uniţi cu preşedintele şi să-l convingeţi. Poate ar fi acceptat.

— Asta nu-i sigur. E un om moale.

— Nu. E un om care crede în dreptate. Ceea ce nu-i acelaşi lucru. Dacă nu accepta, trebuia să ocupaţi Arabia Saudită în acelaşi timp cu Kuweitul. Atunci întreaga lume ar fi avut cu adevărat probleme.

Preşedintele irakian zâmbi.

— Astăzi nu mai sunt probleme, făcu el cu o sclipire în priviri.

Apoi adăugă:

— Care ar fi fost reacţia Israelului?

— Am fi ocupat Iordania, care e alcătuită în proporţie de optzeci la sută din palestinieni, pentru a o ceda OEP-ului. Siria şi-ar fi păstrat Libanul, iar noi am fi obţinut un Orient Mijlociu mai echilibrat, mai stabil.

— Mai stabil? Reprezentaţi cea de-a şasea putere nucleară din lume. Cum puteţi îndrăzni să vorbiţi de echilibru?

Ariel Dan zâmbea în timp ce-şi turna încet apă minerală în pahar, ca şi cum ar fi încercat să câştige timp. Irakienii, care în urma Mossadului trecuseră apele Mediteranei prin ciur, vor sfârşi fără îndoială să-şi dea seama că fusese cineva pe fir, iar duhul acesta nu putea fi decât israelian. Cum nu cunoşteau locul în care avionul se zdrobise de suprafaţa mării, mai puteau trece luni până să dea de o urmă. În ajunul plecării lui Dan la Bagdad, principalul spion al Mossadului în Irak confirmase ca aici se credea în explicaţia unui accident de natură tehnică. Dan răspunse pe ocolite.

— Americanii sunt convinşi că sunteţi pe calea cea bună.

— Pe care cale bună?

— A bombei.

Preşedintele izbucni în râs.

— Se spuse că un evreu răspunde adesea la o întrebare cu altă întrebare, foarte bine. Dar dumneavoastră ce ziceţi?

— E un secret cunoscut de toată lumea. Presa a dezvăluit totul în legătură cu progresul tehnologic pe care l-aţi înregistrat.

— Iată că aţi ajuns şi un mare diplomat, generale! E evident că dacă într-o bună zi vom izbuti să posedăm o forţă de lovire atomică, fie chiar şi de mică putere, ea va avea un efect pozitiv în regiune. Am dispune atunci de un real mijloc de descurajare, în relaţiile dintre ţările noastre. Irakul şi Israelul vor deveni stâlpii stabilităţii în regiune…

Dan mesteca îngândurat curmala. De fapt preşedintele îi făcea o propunere: „Lăsaţi-ne să avem bomba şi veţi avea pace!”

— O asemenea bombă nu-i o jucărie în mâinile unei dictaturi. Dacă nu distrugeam centrul de la Osirak în 1981, Irakul ar fi avut bomba şi fără îndoială că ar fi folosit-o în războiul contra Iranului, pentru a-i forţa capitularea. Iar în timpul invaziei din Kuweit, nimeni n-ar mai fi îndrăznit să mişte un deget.

— Nu sunt de acord. Faptele demonstrează contrariul. Uniunea Sovietică, pe vremea când era cea mai mare dictatură cunoscută în istorie, nu a ameninţat niciodată occidentul. Războiul nuclear dintre est şi vest nu a izbucnit tocmai datorită arsenalului nuclear.

Dan zâmbi maliţios.

— Foştii conducători sovietici erau prudenţi, erau jucători de şah, nu de poker. Singura oară când au riscat, a fost când cu invazia Afganistanului. Ruşilor le era teamă, de război. Dictatorul arab este opus rusului. Era un emotiv, un nestăpânit. Puţin îi pasă de viaţa cetăţenilor săi. E un jucător de poker.

Preşedintele îl asculta. Încă de la începutul discuţiei îşi arătase admiraţia faţă de omul de care auzise atâtea şi de care şefii arabi, inclusiv el, se temeau ca de ciumă.

— Sadat a jucat şi el poker şi a câştigat, cu războiul din octombrie 1973.

— Preşedintele Sadat nu a fost un dictator, ci un om cu totul deosebit. Un om care a avut curajul să frângă gâtul istoriei. Un sfânt. Într-o zi, Islamul îi va recunoaşte meritele. Cât despre războiul Kippurului, din punct de vedere strict militar, se numără printre cele mai mari izbânzi din istorie. Henry Kissinger ne-a oprit când eram în drum spre Cairo. Am câştigat războiul, Egiptul şi-a păstrat onoarea şi a evitat dezastrul. Din clipa aceea pacea a devenit posibilă.

Marcă o pauză înainte de a continua.

— Dacă vorbim de pace, de ce o doriţi tocmai acum, când purtaţi un război rece cu fraţii voştri sirieni, iar occidentul ne persecută? întrebă Dan, încercând să schimbe subiectul.

— Poate pentru că a venit vremea de a încheia pacea. Negociaţi cu OEP-ul. Nu mai avem motive să vă combatem. Doresc să aduc puţină bunăstare poporului meu. O merită, după atâtea sacrificii. Da, adăugă preşedintele cu ochii pierduţi undeva îi depărtare, am această fermă intenţie.

— Nu mi-aţi răspuns în legătură cu Siria, stărui Dan.

— Uneori e mai greu să te împaci cu fratele tău decât cu un vecin. Rana care ne desparte e prea adâncă. Cum pot uita că sirienii au fost de partea Iranului, în timpul războiului? Şi în cazul Kuweitului Siria a fost în tabăra inamicilor noştri. Va veni ziua când vor plăti pentru toate astea!

Dan se mulţumi să-l aprobe, gândindu-se la cele trei întâlniri secrete care, după cum susţinea Esther, avuseseră loc între aşa-zişii fraţi duşmani.

— Pacea cu OEP-ul va fi complicată. Cum să-i muţi pe evreii stabiliţi în Iudeea şi Samaria fără a provoca un război fratricid? Este evident că între un război cu OEP-ul şi unul civil n-aş sta o clipă pe gânduri. Dacă palestinienii nu vor reveni la înţelegerile noastre de la Cairo, nu mai are rost să continuăm tratativele. La Cairo se hotărâse ca evreii să rămână în teritorii, chiar şi după crearea statului palestinian.

— Şeful OEP-ului e influenţabil. Cea mai mare problemă a sa e că se teme de moarte. Asta e obsesia lui. Îşi petrece jumătate din timp să consulte diverse somităţi medicale şi jumătatea cealaltă pentru a dejuca un eventual atentat. Rezultatul este că îşi schimbă la fel de des părerile şi ideile politice ca şi domiciliul, adică, de trei-patru ori pe zi.

Sorbi puţin Perrier[26] şi adăugă:

— Cred că am putea găsi o cale de compromis. Doar aşa spune Biblia dumneavoastră, nu? Este scris, dacă îmi amintesc bine, că în faţa a două soluţii imposibile, cel mai bine e s-o alegi pe a treia, cea de mijloc.

Dan aprecie erudiţia irakianului.

— E adevărat. Dar mai scrie că între a fi călău ori victimă, mai bine e să fii victimă. Poporul meu a fost victimă două mii de ani. O epocă neagră, încheiată pentru totdeauna. Cuvântul compromis a dispărut din vocabularul nostru odată cu reînvierea Israelului. Mai bine să citäm din Coran.

Preşedintele Irakului îl invită cu un gest să urmeze.

— Nu e scris, în cinci rânduri, în Coran: „Allah i-a ocrotit pe fiii lui Israel mai mult decât orice pe lume”? Iar versetul 104 din surata 17 nu spune şi el: „Şi le-am spus fiilor lui Israel, locuiţi acest pământ; când se va împlini şi cealaltă făgăduinţă, voi face să vă întoarceţi cu toţii!”

Irakianul încuviinţă. Dan luă paharul şi rămase cu el în mână.

— La începutul discuţiei noastre, spuse el, mi-aţi pus o întrebare privitoare la capacitatea noastră nucleară. Iată răspunsul meu: Israelul doreşte pacea mai mult decât orice alt popor. Dar ţara mea nu va şovăi o clipă să şteargă lumea arabă de pe suprafaţa globului, în caz că îi va fi ameninţată existenţa!

— Şi noi dorim pacea. Vom urma Biblia şi Coranul. Iar de şeful OEP-ului mă voi ocupa personal.

---

[26] Perrier – Perrier Vittel – divizia de ape minerale a grupului internaţional Nestle

*

Fireşte că un compromis ar fi fost posibil, gândea Ariel Dan în avionul care îl aducea înapoi la Ierusalim. Ar fi suficient s-o vrea şi Bagdadul. OEP-ului nu i-ar mai rămâne decât să se încline. Îşi va ţine oare făgăduiala? în mod paradoxal, singura rază de speranţă pentru Israel, în vremurile astea de izolare pe plan internaţional, pe fondul războiului iudeo-creştin, venea de la vecinii arabi. Întâlnirea cu preşedintele irakian confirmase intuiţia lui David, în sensul că iniţiativa de pace a Irakului era numai de ordin tactic. Pacea trebuia să-i facă pe israelieni să fie mai moderaţi. Prin urmare, operaţia de la 15 iulie va fi ultima de acest gen. Pacea va lega mâinile Israelului. Dar dacă irakianul fusese sincer? Dintr-o dată Dan începu să se îndoiască de analizele apocaliptice ale şefului Mossadului. Întâlnirile secrete dintre conducătorii Irakului, Siriei, Arabiei Saudite şi Libiei nu erau un lucru neobişnuit. Din totdeauna şefii statelor arabe se certau şi se împăcau după cum bătea vântul, ori negociau în secret între ei, chiar şi atunci când oficial erau potrivnici.

În timpul embargoului impus odată cu războiul din Golf toate ţările arabe, cu excepţia Egiptului, aprovizionaseră Bagdadul cu diferite produse, cu toate că apăreau unite împotriva Irakului. Cât priveşte rusul şi americanul, prezenţa lor la Bagdad nu avea nimic ameninţător. De decenii, şefii arabi aveau obiceiul să se înconjoare cu diverşi consilieri străini, inclusiv israelieni. Dan susţinuse din instinct teoriile lui David. Acum însă în el stăruia îndoiala. O îndoială pe care o exprimase de nenumărate ori Shimon Adler, ministrul de Externe. Menahem Begin, „şoimul”, intrase în istoria militară a ţării sale ca omul care încheiase pacea cu Egiptul. Iar el, Ariel Dan, care de pe acum avea un loc asigurat în această istorie, va deveni cel care a adus poporului său adevărata pace. Peste patru zile preşedintele sirian urma să viziteze Israelul. O treime din rezerviştii Tsahalului era mobilizată în vederea asigurării securităţii numărului unu sirian. Într-adevăr pacea era la

îndemână, la îndemâna sa. Dan închise ochii şi adormi cu această convingere.

Ierusalim, 18 iulie

Mercedesul negru ieşi din Ierusalim pe valea Cedronului[27]. Pe muntele Măslinilor, arhiepiscopul părăsi drumul spre Iericon şi opri înaintea barajului armatei. Privi în oglinda retrovizoare. În spate oprise un Peugeot 405. Lăsă geamul jos şi-l insultă pe tânărul ostaş evreu, refuzând să-i prezinte actele. Militarul, cu glas politicos dar ferm, îi ordonă să coboare. Drept răspuns arhiepiscopul îl scuipă în obraz. Israelianul îşi stăpâni furia şi chemă un superior, un colonel în rezervă. Se iscă o discuţie. Tonul urca. Arhiepiscopul îl trată pe colonel drept „ucigaş al lui Cristos”. Ofiţerul începea să-şi piardă răbdarea. Să folosească forţa? Şovăia, cu dinţii încleştaţi.

Arhiepiscopul îl scuipă în faţă. Colonelul nu se mai gândi la urmările diplomatice. Cu un gest brutal deschise portiera şi îl trase de braţ. Prelatul se rostogoli pe jos. Se ridică şi vru să-i dea un pumn colonelului. Acesta îi blocă gestul şi îl apucă de gât. Îl strivi de automobil şi ordonă soldaţilor să percheziţioneze vehiculul. Un operator filma pe ascuns întreaga scenă din cealaltă maşină trasă la câţiva metri. Arhiepiscopul se zbătea, izbindu-l pe colonel cu picioarele, în timp ce colonelul îl strângea din ce în ce mai tare de gât. În cele din urmă prelatul cedă şi se prăbuşi, cu faţa către camera nevăzută. După alte câteva minute îşi continua drumul spre Bethleem. Ceva mai departe, trase Mercedesul

[27] Curs de apă între Ierusalim şi Muntele Măslinilor. Se varsă în marea Moartă. (N.T.)

la marginea şoselei, coborî şi se duse la Peugeot-ul care oprise în urma lui. Înmână un plic operatorului şi reveni la vehiculul său.

La Bethleem opri în faţa bisericii Natalităţii, unde fu întâmpinat de un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul blond, tuns scurt şi cu o pereche de ochelari cu rame de aur. Era îmbrăcat ca un preot ortodox. Îşi strânseră mâinile şi dispărură împreună în interiorul clădirii. Cînd ieşi din nou, arhiepiscopul era în civil, cu ochelari fumurii. Urcă într-un automobil cu număr de Iordania şi demară în direcţia Ammanului, de unde avea să ia avionul de Bagdad. În aceeaşi scară, caseta video înregistrată de un operator amator care se aflase la faţa locului „cu totul întâmplător”, după cum afirma comentatorul de la AFP, a fost transmisă pe majoritatea canalelor de televiziune. Montajul era fără cusur. Se putea vedea cum colonelul îl scotea în mod brutal pe arhiepiscop din automobil şi cum îl dobora la pământ strângându-l de gât.

Purtătorul de cuvânt al Vaticanului reacţionă imediat. Israelul fu din nou acuzat şi făcut răspunzător de actele anticreştine ce aveau drept scop alungarea creştinilor din Oraşul Sfânt. Papa ceru credincioşilor să se roage pentru martirii căzuţi sub ploaia de gloanţe a ucigaşilor evrei. Naţiunile Unite hotărâră în unanimitate să mai trimită încă cinci sute de căşti albastre la Amman. De la înălţimea tribunei din Knesset, Dan ceru ca presa să facă dovadă de bună-credinţă. Insistă asupra manipulării faptelor de către operator, povesti cum arhiepiscopul îl lovise primul pe colonelul israelian, cu pumnul. Era vorba de o manipulare urzită de un provocator. Acuză, fără a-i numi, pe papă şi Vaticanul: „Evreul Isus vorbea de iubire dar ei nu vorbesc decât de ură”. Repetă apoi ameninţarea cu privire la ONU: „Dacă Naţiunile Unite ţin la viaţa soldaţilor lor, să-i lase acolo unde sunt!”

Knessetul îl aclamă. Acoperind tunetul aplauzelor, primul ministru strigase mânios:

— Ştiu că reînvierea Israelului a fost şi rămâne coşmarul Vaticanului, care a refuzat întotdeauna să-i recunoască

existenţa. Poporul evreu, oricât ar displace Romei, e mai viu ca niciodată, în ţara lui, Eretz Israel, şi asta pe vecie!

Vru să continue dar aplauzele făceau să se cutremure zidurile Knessetului.

Roma, 27 iulie, ora 6 şi 30

Bărbatul privi la ceas şi grăbi pasul. După scurt timp încetini, cu atenţia trează. Piaţa Sfântul Petru era aproape pustie. Un copil care trecea pe lângă el, ţinut de mână de mama sa, îi strigă *Bagarozzo!* şi se alese cu o palmă maternă. Bărbatul se strădui să zâmbească.

— Iertaţi-l, părinte.

Vorbea italiana dar nu destul de bine pentru a înţelege că *bagarozzo* însemna gândac negru, poreclă pe care micii romani o dădeau clericilor în sutane negre. Făcu un semn prietenos cu mâna către tânăra femeie şi îşi văzu de drum. Strângând sutana, introduse mâna sub falduri, pentru a se asigura că obiectul era la locul lui. Privirea i se încrucişă cu cea a unui alt preot. Se descoperi, îşi trecu mâna prin păr şi-şi puse pălăria la loc pe cap. Înaintau acum în acelaşi pas, despărţiţi de vreo zece metri. Primul ajunse la grilajul de pe partea stângă a bazilicii Arco delle Campane. O gardă elveţiană, înarmată cu halebardă, îl salută cu *Buon giorno!* Preotul prezentă legitimaţia de liberă trecere, o hârtie roz ce purta pecetea *Stato della città del Vaticano-Governatorato* şi pătrunse şovăitor în cel mai mic şi tainic stat din lume. După alte trei minute celălalt prelat trecea şi el pe poartă şi îl ajunse din urmă în dreptul capelei Sixtine. Schimbară câteva cuvinte în şoaptă apoi se despărţiră. Primul luă către nord, unde se găseau

apartamentele pontificale, iar celălalt spre sala de audienţe a lui Paul al VI-lea.

Ierusalim, ora locală 7 şi 50

Vizita preşedintelui sirian o amintea pe aceea a lui Anwar al-Sadat, ce avusese loc cu câţiva ani în urmă, cel puţin în ceea ce priveşte entuziasmul. Ca şi cum, în subconştientul lor, israelienii nu puteau crede în pace. Cea mai mare parte a locuitorilor preferaseră să urmărească vizita la televizor. La fel şi David. Urmărea din scaunul său pivotant caseta înregistrată de serviciul său, cu părţile mai importante din cuvântarea ţinută de preşedinte în Knesset, cu o zi în urmă. David parcurgea cu atenţie un document ultrasecret, care rezuma operaţiile în curs, urmărind şi ecranul. Esther nu mai transmitea dar Mossadul dispunea şi de alţi agenţi, dintre care unii de excepţie. Începu cu diferiţi informatori din Siria, printre care un colonel din statul major al aviaţiei şi un colonel din serviciul secret. Amândoi furnizau în mod regulat informaţii Mossadului, despre capacitatea armatei siriene, planurile de atac la zi, starea materialului, numărul tehnicienilor ruşi şi chinezi, numele piloţilor împreună cu numele lor de cod, moralul lor şi numele soţiilor acestor piloţi, al amantelor, amplasamentul aeroporturilor secrete, bazele rachetelor, arsenalelor, depozitelor… Colonelul din serviciul secret sirian dezvăluia în document identitatea unui agent sirian în Israel, înalt funcţionar în ministerul Industriei, precum şi numele său de cod. Urma un portret foarte amănunţit, fizic şi psihologic, al şefilor serviciilor secrete sirian şi irakian.

Atenţia lui David fu atrasă de imaginea preşedintelui sirian care urca la tribună, după care se adânci din nou în lectura dosarului. Aceşti doi spioni costau Mossadul treizeci de mii de dolari pe lună, în afara unor prime pentru fiecare informaţie importantă. Sumele variau între cinci şi treizeci de mii de dolari. Asta nu însemna că propriii săi agenţi din Siria, în care avea cea mai mare încredere, şomau. Avalanşa de informaţii pe care o trimiteau era folosita la verificarea agenţilor străini. În general aceştia se dovedeau exacţi. Mai greu era să interpreteze corect informaţiile.

Aşa de pildă, colonelul sirian, la fel ca agenţii săi de la Damasc, era încredinţat că propunerile de pace ascundeau o capcană. Judecind după permanenta întărire a armamentului, cât şi după mentalitatea oamenilor, absolut nimic nu permitea să se creadă într-o pace iminentă. „Ţara nu este pregătită, armata nu înţelege, şi în cadrul serviciilor noastre domneşte confuzia", preciza colonelul în ultimul său mesaj, sosit chiar în dimineaţa aceea. David fusese surprins de cuvintele pe care şeful serviciilor secrete siriene le adresase unor ofiţeri superiori, care mesajul le reproducea:

Preşedintele nostru va vizita o ţară care va înceta să mai existe în mai puţin de doi ani. Evreii vor părăsi Palestina luând calea pribegiei. Nimeni nu-i va primi. Vor pieri în mare, în nepăsarea generală.

David era convins că şeful serviciilor secrete siriene, care în acest moment stătea alături de parlamentarii israelieni în Knesset, cu ochii aţintiţi asupra preşedintelui său, nu numai că rostise într-adevăr aceste cuvinte, dar că până şi în spatele cuvântării pacifiste a conducătorului sirian se ascundea un plan, în care el începea să întrezărească adevărul. David evitase în ajun să-l întâlnească, pretextând o deplasare în străinătate.

Preşedintele se apropia de sfârşitul cuvântării. Îşi şterse fruntea şi urmă cu acelaşi glas răguşit:

— Da, am venit să vă ofer pacea! O pace pe care popoarele noastre au meritat-o. Împreună, noi, fiii lui Abraham, vom clădi viitorul copiilor noştri, în onoare şi demnitate. Fie ca Dumnezeu cel Atotputernic să ne călăuzească paşii şi faptele, pentru a întemeia pacea eternă!

Knessetul îi răspunse cu un tunet de aplauze. Ariel Dan urcă la rândul său la tribună şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară în mijlocul aclamaţiilor. În timp ce Dan se apropia de microfon, David se întoarse la dosarul său. În Irak, agenţii Mossadului erau mai puţin numeroşi, însă şi ei de mare eficacitate, de nu cumva chiar mai mare. Mossadul se interesa mai ales de domeniile chimic şi nuclear, precum şi de rampele mobile de lansare a rachetelor. În privinţa cercetării nucleare, agenţii izbutiseră să obţină un tablou ce oglindea situaţia cu o fidelitate uimitoare. Mulţumită informaţiilor aduse de Esther la Paris despre noile centre de cercetare şi cuprinzând numele savanţilor „mercenari”, David avea acum posibilitatea de a curma această aventură. La câteva luni după războiul din Golf, Uniunea Sovietică, China şi Coreea de Nord începuseră reconstrucţia industriei militare irakiene, distrusă într-un procent de şaizeci la sută. Rachetele cu încărcătură chimică constituiau un obiectiv prioritar.

La fel ca în Siria, David deţinea şi în Irak numele piloţilor, comandanţilor de tanc, ofiţerilor de stat major. Singura lui obsesie rămânea conţinutul discuţiilor secrete ce avuseseră loc între şefii celor patru ţări, precum şi misiunea rusului şi americanului. Secretul care învăluia întreaga chestiune îi da insomnii. La Paris o rugase stăruitor pe Esther să descopere şi să-i comunice noua ascunzătoare a lui John Hicks şi a lui Anatoli Petrovici Leonov. Mossadul trebuia să fie imediat informat dacă unul dintre ei se pregătea pentru o călătorie în străinătate. De pe acum o echipă aştepta, gata să-l răpească şi să-l aducă în Israel.

Operaţia din 15 iulie fusese una din cele mai fantastice reuşite ale Mossadului. Bomba era disecată şi în prezent, într-un loc secret din deşertul Neguev. Contactul pe care îl

avea la centrul nuclear din Dimona îi reconfirmase, chiar în dimineaţa aceea că operaţia era extrem de complexă. Rezultatele nu vor putea fi cunoscute mai devreme de două-trei luni. Abia atunci Israelul va cunoaşte capacitatea şi tehnologia nucleară a Irakului. Între timp însă pacea era pe cale să răstoarne toate datele problemei, iar izolarea ţării îl condamna la reţinere. Războiul iudeo-creştin paralizase serviciile sale, cât şi cele ale Shin Beth-ului. De mai multe săptămâni trebuiseră să afecteze din ce în ce mai mulţi agenţi unor misiuni de securitate, neglijând sarcinile mai importante. Pentru prima oară, Shin Beth-ul recruta în mod deschis prin campusurile universitare, în rândurile armatei, oferind salarii egale sau mai mari decât ale unor agenţi cu o vechime de zece ani în meserie. Niciodată până atunci Mossadul nu dispusese de atâţia agenţi de prima mână implantaţi la duşman şi nu avusese atâtea informaţii exacte. În schimb, era cu mâinile legate. Iar spectacolul pe care David îl urmărea la televizor le lega şi mai mult. David reduse tonul pentru a nu mai auzi ropotul de aplauze ce acoperea concluziile cuvântării lui Dan. Strânse dosarele şi le rândui în casa de bani, îşi convocă adjunctul şi se duse în dreptul ferestrei. Cactuşii îl fascinau. Simbolizau dârzenia, tăria, rezistenţa. Îi admira nereuşind să se concentreze. Gândurile îi erau departe. De săptămâni de zile David lucra la un proiect pe care de câteva ori fusese la un pas să i-l propună lui Ariel Dan. Era sigur că planul acesta, abia schiţat, era singurul care va putea salva Israelul în faţa dezastrului care-l pândea. Zilnic simţea cum înaintează în elaborarea celui mai fantastic, secret şi de neimaginat plan dar şi a celui mai primejdios din întreaga istorie a spionajului.

Roma, Cetatea Vaticanului, ora 6 şi 59

Bărbatul se opri să observe ferestrele luminate ale apartamentelor pontificale. Se afla în faţa băncii Vaticanului, IOR, proprietate oficială şi personală a papei, şi nu a Sfântului Scaun. Banca se afla deasupra palatului pontifical. Clopotele de la Sfântul Petru sunau ora şapte. Îşi reluă mersul. Întâlnirea pe care o avea cu părintele Stanislav, unul dintre secretarii particulari ai papei, urma să aibă loc după slujba de dimineaţă, la şapte şi douăzeci. Un uşier îi verifică identitatea la intrarea în palat şi îi bifă numele într-un carnet.

— Aţi venit prea devreme.

— Întotdeauna vin mai devreme, făcu el zâmbind.

— Va trebui să aveţi puţină răbdare. Apoi va veni cineva să vă conducă la părintele Stanislav.

Fu condus până la poarta San Damasco. Aici i se verifică din nou identitatea, după care fu poftit într-o sală de aşteptare, la vreo treizeci de metri depărtare de apartamentul Sfântului Părinte. Pereţii erau decoraţi cu tablouri ce reprezentau pe Isus vindecând un orb, Adormirea Maicii Domnului, o statuie de bronz slăvea Natalitatea. Se afla singur în sală. Rămase un timp aşezat, apoi se ridică şi închise uşa. Curând după aceea veni să-l caute un uşier.

În aceeaşi clipă celălalt preot ieşea de la toaleta din vestibulul sălii de audienţe.

După o jumătate de oră amândoi părăseau Vaticanul.

*

Uzi Zvulun intră fără să bată în biroul lui David, care privea în continuare pe fereastră.

— Ce fac cactuşii tăi? Cresc? Nu izbutesc să-mi dau seama.

— Da, însă nu la fel de repede ca primejdiile ce ne ameninţă, răspunse, poftindu-l să ia loc.

— Te-ai ocupat de şoim? întrebă referindu-se la agentul sirian care lucra la ministerul Industriei.

— Da, totul e pus la punct. Ce facem cu el? îi tăiem fuduliile?

— Nu, îl întoarcem. Fără s-o ştie. Vom face în aşa fel, încât să-i strecurăm unele informaţii despre forţa noastră de şoc.

— Asta până când?

David nu răspunse.

— La urmă îl scopesc cu mâinile mele, răbufni Uzi.

— Te vei întâlni diseară la cină cu Yusef Lariki. Aşa cum ai citit, şeful serviciului secret sirian prevede sfârşitul poporului evreu foarte curând.

Uzi deschise gura să vorbească dar David i-o luă înainte.

— Va trebui să-i lichidăm, pe el şi pe colegul lui irakian. N-avem încotro. Trebuie să le destabilizăm serviciile. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vom duce un război din umbră în ambele ţări.

David îi ceru să acorde o prioritate absolută acestei misiuni şi să-i prezinte un plan în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Primul ministru ştie?

— Nu.

Observă o urmă de mirare pe chipul adjunctului său. În mod obişnuit, orice asasinat al unui inamic trebuia aprobat în prealabil de primul ministru; acesta convoca o comisie juridică specială, alcătuită din doi avocaţi. Unul reprezenta guvernul, celălalt pe acuzat. Şi astfel, în cea mai mare taină, începea un proces, pe bază de documente. Pedeapsa cu moartea nu era admisă decât în cazul în care acuzatul era recunoscut ca vinovat. În decursul vremii, zeci de terorişti palestinieni fuseseră condamnaţi la moarte de aceste tribunale secrete, apoi executaţi.

— Dan a devenit pacifist. Îşi face iluzii. Se află sub influenţa sondajelor şi a anturajului său, căruia îi este teamă din cauza izolării noastre şi a războiului ăsta stupid cu Vaticanul. Uzi, ai încredere în mine. Sirienii şi irakienii ne pregătesc surprize neplăcute. Nu avem de ales.

— Dan nu va accepta. O ştii şi tu.

— Va trebui să accepte. Trebuie!

Trecură în revistă afacerile curente, printre care problema teritoriilor ocupate, ce aveau să se afle curând sub control palestinian, precum şi situaţia Iordaniei, unde regele, mai izolat ca oricând, aştepta ora fatală.

Pe ecran se putea vedea cum preşedintele sirian se apropie de moscheea lui Omar. David spuse:

— Mâine va fi rândul preşedintelui egiptean, care încă n-a fost în pelerinaj la Ierusalim. Ne vom bucura apoi de vizita preşedintelui Irakului, al Algeriei, a preşedintelui-marionetă al Libanului şi în fine a regelui Marocului. La fiecare vizită va trebui să mobilizăm armata şi serviciile, pentru a le asigura securitatea. Dacă se va aplica şi embargoul, vom fi ruinaţi.

— Dacă vine regele Marocului, va trebui să mobilizăm întreaga armată ca să ţinem în frâu mulţimea. Asta da, poate fi sigur că va fi întâmpinat ca un Mesia!

Uzi nu exagera. O treime populaţiei israeliene era de origine marocană, Mii de oameni de această obârşie păstrau la ei în casă portretul regelui şi al tatălui său, sultanul Mohamed al V-lea.

David ridică neputincios braţele la cer. În clipa aceea, se aprinse becul roşu al liniei speciale. Apucă receptorul cu un gest obosit.

— Ascult.

Cînd închise aparatul, era cenuşiu la faţă. Uzi, care îl privea din ce în ce mai neliniştit, exclamă:

— Ce s-a întâmplat? Un atentat împotriva preşedintelui sirian?

David scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi revină după o lovitură de măciucă.

— La Vatican, patru morţi şi cinci răniţi!

Uzi Zvulun se ridică. Simţi cum pământul îi lunecă de sub picioare şi se aşeză la loc, implorându-l pe David din priviri.

— Două bombe. Au explodat la Vatican în două locuri. Una doar la câţiva metri de apartamentul papei. Pagubele

materiale sunt considerabile. Atentatul a fost revendicat din Tel-Aviv, de o grupare autointitulată. „Fiii Sionului”.

— Ce porcărie! urlă Uzi dând cu pumnul în masă.

*

Primul ministru se afla împreună cu preşedintele sirian la micul dejun, în restaurantul hotelului King David din Ierusalim, când directorul de cabinet se apropie, cu obrazul palid. Îi înmânã o coală de hârtie îndoită. Chipul lui Ariel Dan se schimbă văzând cu ochii. Îi comunică preşedintelui cele ce se întâmplaseră.

— Papa ăsta nu prea vă iubeşte, făcu sirianul, cu un aer grav.

— Nici nu m-ar deranja. Încearcă însă să ne readucă cu câteva secole în urmă.

— Dacă ar fi fost mâna Mossadului, bănuiesc că la ora asta papa ar fi în rai, declară râzând preşedintele sirian.

Lui Dan nu-i venea să glumească. Ştia bine că fusese dezlănţuit iadul şi că evreii din diasporă vor fi primele victime.

Directorul de cabinet îi făcu un semn discret. Dan se scuză faţă de oaspetele său şi se ridică. În clipa când reveni, murmură cu buzele tremurând:

— Sunt dezolat. Vaticanul tocmai a acuzat Israelul în termeni sălbatici. Nu pot lăsa una ca asta fără răspuns. Voi convoca presa.

— Îmi pare la fel de rău, credeţi-mă. Cu ce-aş putea să vă fiu de folos?

Dan nu răspunse. Părea în stare să omoare pe cineva.

— Vedeţi-vă de treburi. Voi vizita kibbutzul fără dumneavoastră, propuse sirianul.

Dan îi mulţumi, recunoscător.

*

În sala de conferinţe a Knessetului, primul ministru protesta vehement afirmând nevinovăţia Israelului, în ciuda recomandărilor la moderaţie ale ministrului de Externe.

— Acuzaţiile împotriva noastră nu sunt justificate! Şi le resping cu toată hotărârea. De ce am pune bombe la Vatican? Cui foloseşte această crimă? Dacă papa şi-ar fi pus întrebarea, n-ar mai fi reacţionat în felul acesta. De ce nu aşteaptă ca poliţia italiană să ancheteze?

Auzi murmure ridicându-se din sală dar urmă fără a schimba tonul:

— Regret că trebuie să-l consider pe papa vinovat de acest război ce se poartă împotriva evreilor, pe care încă de la început l-a alimentat prin acuzaţii şi tăceri. Astăzi şi în zilele ce vor urma evreii vor fi asupriţi, sinagogile incendiate şi cimitirele profanate. Papa o ştie. Cer tuturor creştinilor din lume să spună nu urii!

Îşi şterse fruntea. Vru să continue, se opri însă pentru a lua biletul pe care i-l aducea directorul său de cabinet. Îl citi, apoi îl flutură mânios deasupra capului.

— La Ierusalim şi Nazaret au izbucnit răzmeriţe de o violenţă fără precedent.

*

După o săptămână, Consiliul naţional pentru securitate, adunat în plen, studia bilanţul cel mai dezastruos de la începutul a ceea ce trebuia numit într-adevăr războiul iudeo-creştin: 3 225 de morţi, 5 735 răniţi, pagube materiale de mai multe sute de milioane de dolari. Mai mult de două treimi dintre victime erau arabi creştini dar şi musulmani. În oraşul vechi fusese devastată biserica Sfânta Ana, cel mai frumos edificiu datând din timpul cruciadelor.

În Rusia, Ucraina şi America de Sud aveau loc masacre împotriva evreilor. În cea mai mare parte a ţărilor europene, poliţia reuşise să limiteze dezastrul la şaizeci de

sinagogi jefuite şi câteva zeci de morţi. În Statele Unite, în special la New York, unde trăiau peste patru din cele şase milioane şi jumătate de evrei americani, bilanţul provizoriu era de 274 de morţi şi cam tot atâţia răniţi. Grozăviile atinseseră paroxismul în Polonia. Lagărul de la Auschwitz fusese profanat şi ocupat de credincioşii îndemnaţi de însuşi preşedintele ţării. Într-o singură săptămână, douăzeci de mii de evrei emigraseră în Israel. Din lipsă de locuri, a trebuit să fie cazaţi în tabere militare. Guvernul ceru celor din diasporă să-şi păstreze calmul, să se înscrie la agenţiile evreieşti, în aşteptarea îmbunătăţirii posibilităţilor de cazare în Israel. Teoria conform căreia aceste atentate erau manipulate de Mossad, în scopul de a semăna panica în sânul comunităţilor evreieşti, pentru a-i hotărî astfel să vină în Israel, fusese preluată ca un leitmotiv de presa internaţională.

În Franţa şi Statele Unite, câţiva intelectuali şi ziarişti evrei de renume provocară Mossadul să-şi dovedească nevinovăţia, într-un apel publicat pe prima pagină a unui mare cotidian, aceştia cereau primului ministru să demisioneze, făcându-l răspunzător nu numai de războiul fratricid, ci de a fi un primitiv, un huligan, precum şi şeful mafiei religioase care guverna Israelul. Atacurile violente ale intelectualilor evrei au fost reluate de presa antisemită şi îndreptate asupra ţării. Un israelian, care pretindea a fi un fost agent al Mossadului, refugiat în Italia, îşi acuza foştii patroni că se aflau la originea atentatului de la Vatican. Într-un interviu acordat unei ziariste din Italia, dădea precizări uimitoare despre atentat şi despre cei doi autori. Comunicatul de presă trimis de Mossad, în care declara cu dovezi că individul căzuse la examenul de admitere în serviciile secrete israeliene, trecând neobservat. Singura veste pozitivă venea din partea şefului serviciului secret italian, pe care adjunctul lui David îl întâlnise cu trei zile în urmă. Într-o conferinţă de presă, italianul respinsese teoria cu hotărâre:

— Ne aflăm în faţa unei maşinaţii cumplite, al cărui unic scop este să discrediteze Israelul. Elementele de care

dispunem scot Israelul de sub orice bănuială. Dacă instigatorul ar fi fost Mossadul, astăzi Sfântul Scaun n-ar mai fi fost decât o grămadă de ruine. Atentatul acesta este împotriva intereselor israeliene. Omul care pretinde a fi fost agent al Mossadului nu-i decât un mitoman, care încearcă să câştige bani, sau şi mai rău, este chiar unul din autorii atentatului.

Declaraţiile acestea au apărut timp de o zi pe primele pagini ale presei internaţionale.

A fost adoptată în unanimitate hotărârea de a menţine mobilizarea parţială a armatei precum şi starea excepţională în ţară: Laburistul Shimon Adler, citându-l pe ministrul de Finanţe, prezentă unele cifre care îi făcu pe participanţi să se cutremure: trei sute de milioane de dolari cheltuiţi zilnic. Şi de două ori mai mult, în caz de mobilizare generală.

— Peste trei luni vom fi în situaţia de a înceta plăţile, spuse Adler, cu obrazul descompus.

— America refuză să mai acorde ajutor economic, afirmă primul ministru. Efectele reducerii la jumătate a ajutorului, hotărâre luată cu un an în urmă, încep să se facă simţite. Evreii americani trebuie să-şi mărească subvenţiile. Nu văd altă alternativă, adăugă el, ştiind că nici aşa problema nu va fi rezolvată.

În timp de război, suma totală a cheltuielilor era între opt sute de milioane şi un miliard de dolari. Adică echivalentul a două zile de mobilizare generală.

— Dar evreii din Franţa? Ar fi timpul ca zgârie-brânză ăştia să bage mâna în buzunar! strigă Itzhac Goldberg, ministrul Apărării.

Îi răspunse tăcerea. Ştiau cu toţii că cea mai mare comunitate evreiască din Europa de vest, cu cei şapte sute de mii de membri ai săi, vărsa între zece şi douăzeci de milioane de dolari, care abia ajungeau la întreţinerea anuală a patru avioane F15. Adler, laburistul, rupse tăcerea lansând bomba:

— Dan, singura cale de a pune capăt izolării Israelului ar fi demisia ta! Embargoul, care a tot fost amânat până

acum, va fi aplicat în cele din urmă şi ne vom înăbuşi. Nici un guvern nu te primeşte. Prietenii mei francezi şi americani susţin că ar privi demisia ta favorabil.

— Ruşine ţie! urlă vice-prim ministrul Shlomo Levy. Sunt ani de zile de când tu şi laburiştii tăi, decăzuţii acestei ţări, le lustruiţi ghetele prietenilor voştri social-democraţi din Europa. Dacă îţi părăseşti prietenii ca să le fii pe plac duşmanilor, ajungi să-ţi pierzi şi prietenii, şi stima duşmanilor. Iar duşmanii noştri de astăzi sunt Internaţionala Socialistă, Vaticanul şi Casa Albă!

Shimon Adler încercă să se apere. Dan îi ordonă să se abţină:

— Ce-i Israelul? O republică bananieră? De când hotărăşte Casa Albă cine să fie aici prim ministru? Democraţia noastră e un moft? Atitudinea guvernelor din America şi Europa nu are nici o justificare! Ei trebuie să-şi schimbe atitudinea, nu noi.

Ministrul se scuză cu stângăcie încercând să explice că nu fusese bine înţeles şi se încurcă în contraziceri.

În tot timpul acestei gâlcevi, David tăcuse. Gândurile i se întorceau mereu la seiful din biroul său, unde se afla un raport confidenţial, la care lucra ca un apucat fiind singurul care ştia de existenţa lui. Oare era bine să-i spună şi lui Dan?

După o jumătate de oră, primul ministru se afla la David în birou. Acesta, cu chipul întunecat, rămase tăcut un moment, înainte de a lua cuvântul. Vorbi fără a-şi lua ochii de la Dan şi fără a ridica telefonul, care sună în trei rânduri. Glasul suna mohorât. Monologul lua uneori tonul apocaliptic al profeţilor biblici. De când îl cunoştea Dan, niciodată de la întemeierea statului, nu-i fusese dat să audă cuvinte atât de pesimiste, atât de neliniştitoare, din gura unui asemenea bărbat. Cînd David se opri din vorbit, Dan se ridică în picioare. Se plimba prin încăpere cu paşi apăsaţi, încruntat. Tăcerea dură o veşnicie. Apoi Dan îl privi lung, înainte de a declara la fel de mohorât:

— Cred că exagerezi. Ceilalţi membri ai guvernului nu-ţi împărtăşesc analiza, şi tu o ştii. Arabii vor pace. Au devenit

conştienţi că rezervele de petrol nu sunt nelimitate. Vor să pregătească epoca post-petrolului şi ştiu că zilele sunt numărate. Astăzi aspiră la pace. O doresc din adâncul inimii.

David era disperat. Omul ăsta a orbit, gândi el. Spuse liniştit:

— Arik, trezeşte-te, în numele cerului! Arabii de care vorbesc sunt discipolii din Golf ai lui Saddam Hussein şi în curând din toată regiunea. Asta o înţelegi la fel de bine ca şi mine. De ce te prefaci să crezi în pace? Aşa-zisa lor dorinţă de pace nu se potriveşte cu informaţiile pe care le primim. Se înarmează până-n dinţi, pe zi ce trece. O dovedesc şi atentatele. Pseudo „Fiii Sionului" se află la Bagdad, la Damasc. Caută să ne îmbrobodească, să ne ducă de nas, iar noi cădem bucuroşi în capcană. Ce se întâmplă cu tine, Arik? Doar ştii că nu ne vor accepta niciodată existenţa. Suntem oglinda eşecului lor. Care pace? Războiul din Golf n-a servit la nimic. Singura garanţie pentru Israel este democraţia la vecinii noştri. Democraţiile nu se războiesc niciodată.

David vorbise prea mult. Dorea însă această discuţie în doi încă de la întoarcerea primului ministru de la Damasc. Simţise atunci o slăbiciune în atitudinea lui Dan.

— Democraţia este incompatibilă cu Islamul.

— Nu sunt de acord. Doar o democraţie poate garanta supravieţuirea Israelului. Peste câteva decenii petrolul se va epuiza. Fără democraţie, se vor întoarce în Evul mediu. Generaţiile tinere sunt conştiente de asta. Nici o religie nu a fost de-a lungul timpurilor mai despotică şi mai sălbatică decât creştinismul. În numele lui Cristos, biserica a măcelărit, exploatat, asuprit, terorizat, milioane de oameni. Nici nu se poate compara cu religia musulmană. Democraţia a biruit în cele din urmă tirania clericilor. Islamul se găseşte astăzi într-o perioadă de criză, iar noi purtăm o parte din vină fiind într-o oarecare măsură izvorul suferinţelor lui. Pentru ei, noi întruchipăm cea mai mare sfidare, începând cu sfârşitul domniei arabe în Spania, la 1492. Mâine, arabii ne vor imita, şi atunci pacea va deveni

posibilă. Mâine, tineretul se va răscula împotriva conducătorilor, va face revoluţie şi va obţine democraţia. Iar noi vom avea în sfârşit pacea mult visată. De la Sadat, Egiptul e cel care arată calea. Preşedintele Egiptului este un democrat. E insultat în propria sa ţară mai mult decât oricare alt şef de stat european, cu excepţia ta. Ia-i de pildă pe arabii israelieni: n-ar putea trăi nici o zi măcar în Siria sau în Irak. Palestinienii nu vor accepta niciodată un stat nedemocratic. Au trăit prea mult împreună cu noi, pentru a se mai mulţumi cu o dictatură, după modelul Damascului sau Bagdadului. Asta e cauza pentru care majoritatea regimurilor arabe, orice ar susţine ele, în realitate n-au dorit niciodată cu adevărat statul palestinian.

— Şi, după profetul David, cam câţi ani va trebui să aşteptăm minunea aceasta? făcu Dan consultându-şi ceasul.

— Mai puţin decât s-ar crede.

— Adică?

— Vreo zece ani. Israelul trebuie să mai reziste timp de zece ani, poate chiar mai puţin. Dacă depăşim perioada asta fără a ne sfâşia între noi, vom câştiga pacea, pacea cea adevărată.

Dan clătină din cap.

— Peste zece ani arabii vor fi patru sute de milioane. Pacea trebuie semnată acum. Ni se întinde o mână. Trebuie s-o luăm!

— Dar cine vorbeşte de război? ridică David tonul. Tu vorbeşti de pace şi inamicii noştri la fel. Faptele pe care le cunoaştem arată însă contrariul. Atentatul de la Vatican este limpede ca apa de izvor: se doreşte izolarea noastră de totalitatea creştinătăţii. Şi, aşa cum se desfăşoară până acum lucrurile, se pare că se vor reuşi. Şeful OEP-ului s-a răzgândit, retrăgându-şi făgăduielile. Ai de gând să-i strămuţi pe evreii din Iudeea şi Samaria? Vrei pace cu arabii şi să provoci războiul între ai noştri? Exact asta ţintesc şi ei!

Dan înclină capul, în semn de încuviinţare. David ştia că de fapt gândeau la fel. Cu toată nerăbdarea pe care o

arăta, avea impresia că îl recâştigase pe primul ministru la analizele sale de pe vremuri. Dar cunoştea prea bine ambiţiile oamenilor puternici: să rămână în istorie ca aducători de pace.

— Sunt de acord cu tine. Fiecare însă cu meseria lui. Nu pot refuza pacea, aş fi pierdut, împreună cu guvernul de uniune naţională, pentru care fiecare zi de supravieţuire este un adevărat miracol. Tu continuă-ţi treaba. Dacă e vorba de o capcană, descoper-o!

Bău puţină apă minerală. David îl privea nemulţumit, începea să regrete că îl informase despre planul lui. Dan puse jos paharul şi întrebă liniştit:

— Concret?

— Între şase luni şi un an, răspunse David fără şovăire.

— Cînd ţi-a venit ideea asta?

— De ani de zile.

— Şi mie la fel, recunoscu Dan.

Privirea lui David se lumină. Ariel Dan se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Oricum, va fi nevoie de consimţământul cabinetului, ceea ce nu-i prea simplu, aşa cum desigur bănuieşti şi tu. În ceea ce mă priveşte, trebuie să mă mai gândesc.

Din prag se întoarse exclamând:

— Cabinetul nu va accepta niciodată. Niciodată!

— Dan, e în primejdie existenţa patriei. O ştii, eşti unul dintre cei aleşi!

— Continuă totuşi să-ţi pui la punct planul, mai zise primul ministru înainte de a ieşi.

*

Încrâncenarea Vaticanului şi războiul iudeo-creştin au făcut ca rabinul şi elevul său să discute despre creştinism. David ceruse permisiunea să-l viziteze chiar în aceeaşi seară. Rabinului i se păruse că deosebeşte o schimbare în glasul lui, atunci când îl sunase la prânz. Se instalară în

biroul văruit şi, ca de obicei, David începu să pună întrebări.

— Rabi, de când îţi urmez învăţătura, mă chinuie mereu o întrebare: dacă Joshua[28] nu şi-ar fi zis fiul lui Dumnezeu, l-am fi recunoscut oare ca profet?

— Dar nu a pretins niciodată asemenea absurditate, asemenea blestem! N-ar fi cutezat niciodată, de vreme ce era rabin şi, în religia noastră, este oprit cu desăvârşire să-l numeşti pe cel Veşnic pe numele său. Avem mai multe nume pentru Dumnezeu, fie-i slăvit numele, pentru a nu-i da chip omenesc. Chiar şi ideea de Machiah[29] este străină iudaismului. În religia noastră, Machiah nu este decât un om, a cărui menire este să vestească o anume stare a lumii, căreia îi zicem mesianică. Or, Joshua nu era nici măcar acest om, deoarece nu a vestit reîntemeierea regatului lui David, nici dezrobirea Israelului de sub jugul străin şi nici întoarcerea celor douăsprezece triburi exilate, aşa cum fusese proorocit de profeţi. Rabinul Joshua credea cu toată convingerea că Dumnezeu, fie-i slăvit numele, va face o minune îndeplinind astfel făgăduielile profeţilor. Ceea ce nu s-a întâmplat. Dimpotrivă. După el, Ierusalimul a fost nimicit iar evreii care trăiau aici au trebuit să plece în pribegie. Este scris: „Cunoaşterea lui YHWH[30] va umple pământul, aşa cum apele acoperă marea”. (Isaia, XI) precum şi: „Vor tăia brazdele cu paloşul şi suliţa. Între popoare nu va mai fi ridicată sabia şi nu se va mai învăţa războiul.” Or, de pe vremea lui Joshua şi până în zilele noastre lumea nu a cunoscut decât asuprire şi năruire. Cât despre creştini, au făcut să curgă mai mult sânge decât toţi ceilalţi.

Se întrerupse o clipă, apoi continuă pe acelaşi ton:

— Joshua avea daruri de prooroc. Dacă nu s-ar fi marginalizat, poate că ar fi ocupat un loc de frunte printre profeţii Israelului. Oricum, nu a rostit niciodată vorbele pe

---

[28] Isus. Se spune şi Yehoshua. (N.A.)

[29] Mesia. (N.A.)

[30] YHWH – transliterat de obicei prin Iahwe sau Iehova – numele propriu al lui Dumnezeu în Biblia ebraică.

care i le atribuie Noul Testament, scris cu un veac după el de oameni care nu l-au cunoscut, ori care cunoşteau prea puţin religia evreilor. Joshua nu este răspunzător pentru vorbele ce i se pun în seamă. Era un rezident politic faţă de puterea romană, un rezident evreu, care a crezut într-o minune. Şi a crezut până în ultima clipă, ceea ce l-a făcut să strige de pe cruce: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” Este strigătul unui dezamăgit, al unui evreu, un credincios, o fiinţă umană. E strigătul pe care l-au înălţat mulţi dintre profeţii noştri, milioane de evrei, înaintea, în timpul şi după Joshua. Pe de altă parte, pentru gândirea omenească – şi mai ales pentru cea evreiască – este de neconceput ca Dumnezeu, fie-i slăvit numele, să-şi trimită fiul pentru a fi ucis, fără a-i explica misiunea, abandonându-l celei mai crude ignoranţe. Să mergem şi mai departe. Să admitem că este adevărat ceea ce susţine religia creştină şi că Joshua este fiul... Prin urmare, viaţa şi moartea lui erau predestinate. De ce tatăl său, care avea posibilitatea să-l scape, a preferat să-l vadă sacrificat? Cine e vinovat? Dacă Dumnezeu, fie-i slăvit numele, nu l-ar fi trimis pe arhanghelul Gabriel în clipa în care Abraham se pregătea să-şi sacrifice fiul, cine ar fi fost vinovat? Cel care a dat porunca, ori cel care a înfăptuit-o?

În micul birou domnea o căldură sufocantă. Rabinul tăcu, pentru a-i lăsa lui David timp să mediteze la aceste teorii. Soţia rabinului intră în încăpere purtând un ceainic şi o farfurie cu prăjituri. Le puse pe masa de brad, îi zâmbi lui David şi-l pofti cu un gest timid să se servească. Vru să-i mulţumească dar ea închisese uşa în urma ei.

Rabinul umplu întâi paharul lui David apoi pe al său şi, după ce împinse prăjiturile spre el, continuă:

— Primii creştini erau evrei pioşi, care respectau întocmai ritualul şi tradiţiile strămoşeşti. Ei credeau că Joshua era Machiah, care se va întoarce pentru a izbăvi Israelul de jugul roman şi va restabili regatul lui David. Saul din Tars e cel care a manipulat mesajul lui Joshua şi a născocit noua religie. Esenţialul rămâne însă, că mulţumită creştinismului, ideea monoteistă, chiar dacă întemeiată pe

Trinitate, a fost îmbrăţişată de păgâni. În schimbul zeilor, în care credeau din ce în ce mai puţin, urmau să primească un dumnezeu viu, pe care să-l poţi vedea, atinge, pipăi, bându-i sângele şi mâncându-i carnea. Rabinul din Tars, care nu-l cunoscuse pe Joshua, a înţeles că nu putea impune păgânilor, viitorii creştini, un zeu invizibil. A avut dreptate, deoarece marile civilizaţii din jurul nostru îl abandonaseră de peste două mii de ani.

— De ce l-am lăsat pe Saul să le vorbească păgânilor singur? De ce nu ne-am făcut şi noi prozeliţi?

— Cele zece porunci erau cunoscute de toată lumea. Ele aparţin omenirii. Nu am pretins niciodată că am deţine monopolul acestor porunci. Le-am fi putut nega, însă le-am acceptat. Iudaismul este o liberă opţiune, nu a constituit niciodată o obligaţie. Creştinismul, la fel cum a făcut-o mai târziu islamismul, a convertit popoarele la credinţă cu sabia. Nu şi noi. Cât îl priveşte pe Saul, probabil pentru că el însăşi era la origine păgân, simţise, ori crezuse în divinitatea lui Joshua. Această divinitate atribuită unui om este incompatibilă cu iudaismul. Un evreu nu se umileşte niciodată înaintea altei fiinţei umane, fie el înţelept sau profet. Aceasta ar însemna idolatrie, care este, aşa cum ştii, cea de-a doua interdicţie din cele zece porunci. Niciodată în tot cursul istoriei noastre, nu ne-am prosternat în faţa unui om. Nici măcar înaintea celui mai mare dintre regi. Regele David a fost criticat fără încetare şi ponderat de către profeţi, care ţineau să-i aducă aminte că nu era decât un simplu muritor. Până şi faţă de cel mai mare dintre proorocii noştri, Moise, nu ne-am înclinat. Un evreu nu îngenunchează decât în faţa lui Dumnezeu, slăvit fie-i numele şi a sfintei Thora. Trebuie să-i credem pe strămoşi. Ei l-au văzut şi l-au ascultat pe Joshua dar nu au crezut în el. Minunile făptuite nu au fost văzute decât de câţiva. Erau la cheremul multor vindecători, vraci, inspiraţi. Nu uita că ţara se găsea în război, era ocupată şi asuprită. Un furnicar de prooroci care vesteau sus şi tare că se apropie sfârşitul lumii.

— Dar dacă Saul a avut dreptate şi Dumnezeu şi-a schimbat într-adevăr intenţiile?

Rabinul zâmbi.

— Un bun evreu trebuie să se îndoiască de orice, în afară de existenţa lui Dumnezeu, slăvit fie-i numele. Oricare evreu trebuie să-şi spună: „Sunt evreu, deci mă îndoiesc”. Talmudul o dovedeşte. Dacă Saul a avut dreptate? Bună întrebare. Excelentă întrebare!

Rabinul îşi mângâia barba, cu privirile fixate într-un punct nevăzut, undeva, pe peretele alb.

— Rabinul Saul a fost un om. Un om nu poate avea dreptate împotriva cuvântului lui Dumnezeu, slăvit fie-i numele.

După Saul, aşa cum sună interpretarea oficială a bisericii, Veşnicul a încheiat un nou legământ cu necredincioşii, deoarece poporul său – adică noi – îl dezamăgise. Or, dacă ne luăm după această logică, Dumnezeu s-a înşelat alegându-ne. Îşi dă seama, după două mii de ani, se supără şi rupe înţelegerea, alianţa poporului ales, alegând un altul, cel păgân, devenit creştin.

Luă paharul cu ceai şi îl păstră în mână.

— Este limpede că unul din noi se înşală. Din nefericire pentru Saul, Dumnezeul nostru, slăvit fie-i numele, nu se poate înşela, pentru că altfel nu ar fi Veşnicul.

Sorbi din ceaiul de mentă şi puse paharul jos.

— Să mergem mai departe. Să-l lăsăm pe Saul şi să vorbim despre sacrificiul lui Joshua. A consimţit să moară, pentru a salva omenirea de păcatele ei, zice biserica. Asta nu are sens. Romanii au crucificat peste patru mii de patrioţi evrei, în timpul acelor ani. În ochii lor, Joshua nu era decât unul în plus. Noţiunea de sacrificiu ar fi avut un înţeles doar dacă omul ar fi fost nemuritor. Atunci da, moartea voluntară a lui Joshua ar fi fost cu adevărat o minune. Papa ne acuză din nou de deicid. Pe străzile Europei suntem iarăşi numiţi „ucigaşii lui Isus”. Ca şi conceptul de sacrificiu, acuzaţia nu are sens. De ce?

David se făcea că se gândeşte, însă rabinul nu aştepta un răspuns.

— Dintr-un motiv foarte simplu. Pentru că nu a murit, ci a înviat. Or, atunci, din două una: ori a murit cu adevărat, în care caz acuzaţia, juridic vorbind, ar avea oarecare temei, ori a murit şi a înviat după trei zile, caz în care ar trebui deschisă o nouă judecată, pentru a căuta alte capete de acuzare. Să presupunem că evreii au fost cei care l-au ucis şi nu romanii: Şi-atunci condamnarea lui Joshua nu ţine oare de dreptul ebraic? Străinul, în cazul de faţă păgânul, are dreptul să se amestece în treburile interne ale ţării, fie ea şi sub ocupaţie? Adevărul e că în sinea lor înşişi creştinii nu cred în învierea lui Cristos. Adevărul e că au ales un evreu, rabin şi marginalizat, aşa cum au fost atâţia în cursul istoriei noastre, şi au făcut din el un dumnezeu, pentru că ideea unui dumnezeu nevăzut le era insuportabilă. Lucru pe care Saul îl ştia, dovadă că nu se adresa decât necredincioşilor.

David şi-ar fi petrecut ore în şir în tovărăşia rabinului. Vrând să schimbe subiectul, întrebă:

— Rabi, ce este iudaismul?

— Un destin şi dovada existenţei lui Dumnezeu, slăvit fie-i numele. Trebuie să aşteptăm sfârşitul, pentru a şti cine a avut dreptate. Cunoaştem începutul filmului şi nu ne găsim decât la jumătate, sau la trei sferturi. Poate că ne apropiem de etapa finală. Trebuie să aşteptăm concluzia. Ceea ce noi nu putem pricepe astăzi, adică prigoana, persecuţiile creştine de-a lungul veacurilor, holocaustul, vom înţelege la urmă. Cînd va sosi vremea mesianică, toţi se vor converti la credinţă şi îşi vor recunoaşte greşelile.

— Se poate spune deci că iudaismul este religia speranţei şi credinţei în legământul din trecut dintre Dumnezeu şi poporul său?

— Bravo! Ai înţeles totul.

David zâmbi, măgulit.

— Rabi, nu ştiu ce ar trebui să fac pentru a deveni un bun evreu. Nu am timp să merg la sinagogă. Rugăciunile mă…

— David, îl întrerupse rabinul, lasă rugăciunile. Ceea ce trebuie să ştii tu e simplu. Fiecare evreu se naşte cu o

flacără în el. La naştere flacăra e slabă. El trebuie s-o facă să crească încetul cu încetul, în tot timpul existenţei sale. Sunt o mie şi una de feluri de a fi evreu. Iudaismul este ca un meniu. Îţi alegi ce-ţi place, după gustul şi pofta ta. Principalul este să te hrăneşti, căci Thora este vitală pentru un evreu. Îl apără împotriva barbariei şi ignoranţei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Rabinul zâmbi mângâindu-şi barba.

— Îţi voi da alt răspuns. Acum două mii de ani şi ceva, doi mari rabini, Chammai şi Hillel, reprezentau cele două curente principale ale iudaismului. Cel al lui Chammai era considerat ortodox, iar cel al lui Hillel mai degrabă liberal. Într-o zi, un idolatru veni la Chammai şi-i spuse: „Mă voi face evreu, dar trebuie să mă înveţi toate legile, cât timp voi sta într-un picior”. Chammai l-a respins. Atunci s-a dus la Hillel şi îi spuse aceleaşi vorbe. Maestrul i-a răspuns: „Ceea ce nu-ţi place să ţi se facă, nu face altuia. Asta e Legea. Restul nu-s decât vorbe. Du-te şi învaţ-o”.

David se ridică.

— Mulţumesc, Rabi.

Cînd ajunse la uşă, rabinul îi strigă:

— Pentru a-ţi răspunde la prima întrebare, te sfătuiesc să faci un gest.

— Ce fel de gest? întrebă David, vizibil tulburat.

— Pentru a deveni un bun evreu, fă un gest. Indiferent care, dar fă-l. Asta îţi va îngădui să reaprinzi flacăra.

David încuviinţă din cap şi închise uşa după el.

Fez, 31 iulie

Presa internaţională aştepta de ore întregi încheierea conferinţei la nivel înalt care îi întrunise pe conducătorii lumii arabe. Participarea preşedintelui libian rămăsese până în ajun sub semnul întrebării. Acesta, la fel ca majoritatea celorlalţi şefi de stat, venise însoţit de garda personală şi de bucătarii care se ocupau numai de hrana sa. Doar preşedintelui egiptean şi regelui Marocului le plăcea bucătăria marocană, una dintre cele mai bune din lume. Preşedintele Libiei se alăturase colegilor săi luând parte la a doua şi ultima zi a conferinţei, însă în timpul dezbaterilor nu rostise nici un cuvânt. Plecase apoi cu două ore înainte de încheierea lucrărilor, fără o vorbă. Regele Marocului îşi făcu intrarea în sală, arborând un zâmbet larg. Cu un gest pofti presa, care la intrarea sa se ridicase în picioare, să se aşeze, îmbrăţişă sala din priviri, înainte de a spune cu glas emoţionat:

— Pacea între lumea arabă şi Israel nu mai este o utopie. Ea va deveni realitate în câteva zile. Conferinţa de la Fez va rămâne în istorie drept unul dintre cele mai hotărâtoare evenimente de după război, poate chiar mai mult decât căderea zidului Berlinului...

Se opri pentru a lăsa ziariştilor timp să-i noteze cuvintele.

— Lumea arabă oferă Israelului pacea. Pentru noi, ca şi pentru întreaga lume, se deschide o nouă perspectivă. O perspectivă de pace, de coexistenţă frăţească între fii lui Abraham. Împreună, vom clădi un viitor înfloritor pentru generaţiile ce vor veni.

Îşi aprinse o ţigară şi urmă pe acelaşi ton.

— Poporul palestinian va avea propriul său stat, în conformitate cu înţelegerile de la Cairo. Iar acum, daţi-mi voie să vă anunţ o veste bună.

Trase un fum şi spuse zâmbind:

— Am luat hotărârea de a merge peste câteva zile să mă rog la moscheea lui Omar, la Ierusalim.

Se porni un iureş de întrebări. Regele ceru puţină reţinere, puse la punct un francez în ţinută neglijentă şi răspunse unui ziarist israelian, care dorea să ştie dacă primise o invitaţie în toată regula de la guvernul său.

— Încă nu. Dar nu cred să fie vreo problemă. În Israel trăiesc peste un milion de evrei marocani, aşa încât mă voi simţi ca acasă.

La întrebarea referitoare la atitudinea libianului, ridică din umeri:

— Lumea arabă îşi poate permite astăzi luxul unei asemenea fisuri. Două sute de milioane de arabi uniţi, faţă de trei milioane de libieni. Termenul fisură mi se pare cam exagerat.

Îi atrase atenţia o întrebare privitoare la problema izolării Israelului.

— Situaţia aceasta, până acum justificată, trebuie să înceteze îndată ce pacea va fi instaurată.

Păru tulburat în legătură cu războiul iudeo-creştin, însă răspunse:

— Un război absurd. Vechi şi absurd! În numele cui îşi permite papa să ceară convertirea poporului profetului Moise la credinţa profetului Isus?

Se ridică şi părăsi sala, urmat de directorul său de cabinet.

New Jersey, aceeaşi zi

Stând în scaunul de piele neagră ce trona în mijlocul salonului, cu cârjele lângă ea, Judith Stevens privea fără să vadă conferinţa de presă a regelui Marocului, pe care CNN-ul o transmitea ca de obicei în direct.

Cu chipul palid, slăbită şi trasă la faţă, îşi aţintea privirea asupra ecranului televizorului. Yagel, fosta ei secretară din Israel, ştia că nu distinge nimic. După operaţia realizată de profesorul Latcha, cel mai reputat neurolog din ţară, care îi extrăsese glonţul fără a atinge creierul, Judith rămăsese amnezică. Medicii erau totuşi optimişti. Emisiunile de televiziune, mai ales cele de informaţii, tăceau parte din planul de reeducare. Yagel venise din Israel la cererea medicilor şi pe cheltuiala ziarului, pentru a o asista. La câteva zile după operaţie, Judith deschisese brusc ochii şi pronunţase de mai multe ori numele lui Yagel, înainte de a adormi din nou. Pentru David Ben Zion, care în ajunul repatrierii lui Judith trasase agentului său din New York misiunea s-o apere şi s-o supravegheze, Yagel era o adevărată mană cerească. Cu atât mai mult cu cât lucrase în cadrul departamentului de ascultări al armatei, în timpul stagiului militar. Mossadul îi dezvăluise adevărata faţă a lucrurilor înaintea plecării. La aeroportul Kennedy fusese contactată de unul din agenţii lui David. Trebuia să anunţe cel mai mic progres în starea lui Judith şi mai ales să fie vigilentă.

De când sosise, nu înregistrase încă nici o îmbunătăţire. Judith, care se deplasa cu ajutorul cârjelor, rămânea mută. Jurnalele televizate nu-i provocau nici o reacţie. Yagel punea casete video arătându-i conducători israelieni, apartamentul ei din Tel-Aviv şi prietenii din redacţie. Zadarnic. Abia schiţase un surâs. Yagel însă îşi păstra nădejdea. Transmitea zilnic un raport medicului care o îngrijea şi unul grădinarului de origine japoneză, angajat de părinţii lui Judith la sfatul lui Yagel; grădinarul era în realitate agent al Mossadului, Casa în stil victorian aparţinea familiei Stevens, care se mutase în cealaltă reşedinţă a lor, la o depărtare de douăzeci de kilometri. Din ordinul FBI-ului, o maşină a poliţiei patrula în apropierea casei dimineaţa, la prânz şi seara. Uneori unul dintre agenţi intra în casă pentru a se încredinţa că totul este în ordine. O linie telefonică specială asigura legătura cu spitalul şi alta cu poliţia de cartier.

Yagel reduse sunetul canalului CNN şi explică lui Judith importanţa conferinţei de presă.

— Curând va fi pace. Îţi dai seama, Judith, pace cu arabii!

Judith nici nu se clinti. O privea fără s-o vadă. Yagel o îmbrăţişă.

— Judith, draga mea, te implor, doar un zâmbet!

Judith fixa ecranul. Deodată luă mâna lui Yagel şi o duse la piept. Întoarse obrazul spre ea şi mişcă buzele, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească.

*

David Ben Zion se ţinea drept ca o statuie, cu privirea îndreptată spre orizont. Era ora 4 şi 45 de minute. Peste câteva clipe va asista la cel mai frumos răsărit de soare din viaţa sa, de pe vârful muntelui Sinai, pe care beduinii îl numeau şi muntele lui Moise. Autorităţile egiptene care controlau regiunea de la pacea semnată în 1979, fuseseră prevenite că un prieten personal al primului ministru israelian, de origine americană, dorea să viziteze muntele. Cei patru agenţi din gardă îl aşteptau jos, în faţa mânăstirii Sfânta Catherina.

David urca pentru prima oară aici. De ce acum şi nu atunci când Sinaiul fusese teritoriu israelian, timp de cincisprezece ani? Cînd rabinul Levy-Monsenego îi sugerase să facă un gest, pentru a reanima flacără iudaismului, David se gândise la început să aprindă lumânări la sfântul rabin Meir Baal Hanes, în Tiberiada, apoi să dea modestul său salariu pe şase luni săracilor sau unui orfelinat. Îl atrăsese însă mai mult ideea muntelui Sinai. Nu-i afirmase rabinul că el, David, va fi dintre cei aleşi să salveze Israelul de la dezastru?

O nemaivăzută lumină portocalie incendie orizontul. David nu se atinse de aparatul fotografic care-i atârna pe umăr. Venise să reaprindă o flacără, să creadă că muntele Sinai avea un sens, că a fi evreu are un înţeles deosebit. A fi evreu însemna o soartă, care începuse aici, în acest loc,

cu trei mii cinci sute de ani în urmă. O soartă unică, aşa cum numai Dumnezeu este. Un destin ce va persevera pe un drum presărat cu obstacole şi nenorociri dar şi cu bucurie şi o fericire pe care celelalte popoare n-o vor cunoaşte niciodată. Un popor deosebit, chiar şi atunci când era strivit, persecutat, gazat. Îi reveniră în minte cuvintele lui Jonathan, alias Klaus Müller, fiul unui nazist şi ofiţer al Mossadului: „Creştinismul a măcelărit, a ucis şi a ars, sute de mii de evrei în decursul secolelor. Hitler a eliminat şase milioane deodată. În ambele cazuri justificările au fost aceleaşi: creştinismul voia să ia locul poporului ales. Hitler nu putea tolera altă elită decât cea reprezentată de poporul german".

La vârsta de optsprezece ani, Jonathan venise să petreacă o vreme într-un kibbutz. Părăsise armata cu gradul de căpitan de paraşutişti. Singura lui dorinţă era să răscumpere greşelile tatălui său. Fusese admis în Metsada, departament ultra secret, adevărat Mossad în Mossad, secţia redutabilelor comandouri.

Soarele îl orbea pe David. Splendoarea cerului stacojiu ce scotea la iveală culmile învecinate era de nedescris. La înălţimea de două mii cinci sute de metri avu certitudinea de a nu fi singur, el, omul cel mai singur din Israel. Îşi simţea trupul străpuns de razele soarelui, care îi încălzeau inima. Privi de jur împrejur. Ochii îi căzură pe un tufiş, singura tufă de verdeaţă pe vârful acestui munte din mijlocul deşertului. Întâmplare? Desigur că nu, gândi el. Coborând de pe platou zări cei trei copaci de care îi vorbise Uzi. Alcătuiau o oază, la adăpost de soare. Oare aici se odihnise Moise în timpul lungii aşteptări, înainte de a auzi glasul Domnului? David urcă din nou şi se apropie de tufiş. Îl mâncau palmele să-l atingă, dar nu cuteză. Din tufişul acesta izvora ceva divin. Reveni până la marginea prăpastiei. Brusc, prin minte începură să i se perinde imagini de o limpezime uimitoare. Revedea poporul evreu, abia ieşit din robie, din Egipt, la capătul răbdării şi al puterilor. Zărea viţelul de aur, atunci când evreii, la rândul lor, l-au pus pe Dumnezeu la încercare. Asista la minunea

când Moise primea tablele Legii. Minune la care asistau şase sute de mii de bărbaţi, femei şi copii.[31] Minune care îi convertise pe veşnicie pe evrei la monoteism. Fără acest gest divin, ei s-ar fi împrăştiat în pustiu, redevenind nomazi sau beduini. Chiar aici, în locul acesta pe care se afla David, se născuse poporul evreu, atunci când Dumnezeu i se arătase.

Comparaţia dintre Moise şi Isus se impuse spiritului său. Minunile lui Isus nu fuseseră văzute decât de câţiva discipoli. Tocmai de aceea nu izbutise în propria lui patrie. Începând cu Moise, poporul evreu devenise pretenţios. Doar o minune şi mai spectaculoasă, văzută de un mare număr de oameni, l-ar fi convins să creadă în el, acceptându-l printre profeţii săi. Chiar şi suferinţa lui Isus pe cruce, pentru un popor obişnuit cu asupririle, care cunoscuse până atunci două exoduri şi două nimiciri ale Ierusalimului, nu au fost de ajuns pentru a-l face să se îndoiască. Suferinţa lui Isus nu era nimic neobişnuit, în ochii evreilor. Zilnic puteau vedea aşa ceva.

David se întoarse lângă tufiş şi scoase din buzunar o kipa. O puse pe cap şi îngenunche. Rămase în această poziţie fără să se mişte. Vru să rostească câteva cuvinte dar o imagine îl făcu să se înfioare: Ierusalimul în foc şi sânge. I se puse un nod în gât şi inima începu să i se zbată de să-i spargă pieptul. O viziune?

Se ridică dintr-un salt, cu obrazul năpădit de sudoare şi tremurând din tot trupul. Începu să coboare. Încercă să alunge imaginea aceea nimicitoare făcând bilanţul situaţiei.

O mie de căşti albastre erau şi acum în aşteptare la Amman. Israelul continua să fie hărţuit de ONU şi de presa internaţională. Embargoul plana ameninţător asupra ţării. Războiul iudeo-creştin, pe fondul păcii israelo-arabe, încă nu se potolise. Înfruntarea dintre Ariel Dan şi papa continua. Se încerca provocarea unui război sfânt între evrei şi creştini, pentru a menţine izolarea pe plan internaţional. Cine era în spatele tuturor acestora? Preşedinţii Irakului, Siriei, Arabiei Saudite şi Libiei? Azi era

[31] Estimarea aparţine istoricilor. (N.A.)

convins de aceasta. Anchetele Shin Beth-ului duceau la concluzia unui complot. „Fii Sionului”, care revendicaseră mai multe atentate, dintre care şi cel de la biserica Sfânta Ana din oraşul vechi, nu existau, chiar dacă în presă comunicatele lor făcuseră adesea capete de afiş.

Autorul masacrării rabinului Abramov şi a familiei sale nu fusese încă descoperit, în ciuda semnalmentelor amănunţite date de micuţa Ruth. Caseta lui Judith Stevens nu fusese găsită. De la ultimul mesaj, nici un semn de viaţă din partea lui Esther. Singura veste bună – oare era cu adevărat bună? – venea din partea OEP-ului, care renunţase la pretenţii. Tratatul de pace urma să fie semnat până într-o săptămână. Cu Siria urma să fie de asemeni semnată pacea, o pace globală, incluzând un acord care delimita Golanul. Urma la rând Irakul. Arabia Saudită şi celelalte ţări arabe, cu excepţia Libiei, făgăduiau şi ele să înceapă tratative cu statul evreu.

În ciuda euforiei care îi cuprinsese pe israelieni, David rămânea din ce în ce mai sceptic şi izolat. Era ferm hotărât să-l răpească pe rus, ori pe american. Îi trebuia neapărat unul dintre ei, viu. Pentru el nu era nici urmă de îndoială în privinţa misiunii celor doi. Dar nimeni din guvern nu se interesa de analizele lui David.

Cînd ajunse la poalele muntelui, unde îl aşteptau cei din garda sa, se forţă să zâmbească.

— Ce curaj a avut Moise! Nu-i uşor să stai acolo sus, timp de patruzeci de zile!

La puţin timp după aceea părăsea locurile într-un elicopter civil. Cum sosi la birou, se descotorosi de deghizare: barbă, perucă, ochelari cu sticle fumurii. Se aşeză în scaunul pivotant, îşi sprijini bărbia în pumni şi privi lung deviza Mossadului, agăţată pe perete: RĂZBOIUL SE CÂŞTIGĂ PRIN VICLENIE.

Ultimele evenimente îl obligaseră să amâne mai multe proiecte, printre care şi cel de a-i lichida pe şefii serviciilor secrete siriene şi irakiene. Din simplă obligaţie îi pomenise despre aceste intenţii primului ministru, care le respinsese hotărât:

— Ai înnebunit? Vrei să sabotezi pacea care se realizează în momentul de faţă? Nu crezi că avem şi aşa destule probleme?

David nu mai stăruise. La ce bun? Presat din toate părţile fără încetare, Dan nu se mai gândea decât la curba popularităţii lui. În timp ce el, omul din umbră, îşi vedea propria personalitate topindu-se în ochii primului ministru, singurul său sprijin în sânul guvernului. Cu două zile în urmă, Dan îi recomandase să se recăsătorească cât mai curând posibil.

— David, munca te macină. Ai nevoie de afecţiune, de tandreţe. Am uneori impresia că o iei razna.

David nu-i replicase nimic. Lucră cu înverşunare la planul său tot restul zilei. La ora 19 şi 30 se hotărî să se oprească şi formă numărul adjunctului său:

— Mă găseşti la duhovnicul meu.

New Jersey, 10 august

De cum se trezi, Yagel se pregăti pentru jogging. Era ora 6 dimineaţa. Se duse până la Judith în cameră, să arunce o privire. Tânăra femeie dormea. Coborî la bucătărie şi bău un suc de portocale, apoi ieşi afară să aştepte maşina poliţiei, care venea în fiecare dimineaţă la 6 şi 10. Era 6 şi 20 şi nu se zărea nici o maşină. Yagel făcu câteva mişcări de înviorare în lungul străzii, în cele din urmă automobilul poliţiei îşi făcu apariţia. Un poliţist tuciuriu o salută. Yagel îi zâmbi la rândul ei şi o porni pe strada pustie să-şi facă alergarea matinală.

Poliţistul coborî din automobil, privi în jur şi pătrunse în casă. Merse grăbit în direcţia bucătăriei, deschise

nerăbdător uşile de la parter, după care observă scara. Începu să urce.

De la vreo treizeci de metri, de la fereastra casei închiriate, agentul Mossadului observase cu binoclul întreaga scenă. Îl intrigaseră mai multe amănunte: întârzierea aceasta neobişnuită şi faptul că poliţistul era singur.

Îşi armă pistolul Beretta şi se năpusti spre casa de pe cealaltă parte a străzii. Inspecta rapid maşina şi observă urme de sânge pe-banchetă. Intră ca o furtună în casă. Poliţistul, care era cu mâna pe clanţa de la uşa lui Judith, se răsuci şi trase de patru ori la rând spre agent. Israelianul însă se şi adăpostise sub scară. Azvârli un scaun în perete şi poliţistul mai trase o dată. Apoi îşi goli întreg încărcătorul. Agentul Mossadului se rostogoli pe parchet ieşind din ascunzătoare şi deschise focul, nimerindu-l pe ucigaş drept în cap. Acesta se prăbuşi, rostogolindu-se pe trepte. Israelianul se duse să-l trezească pe grădinar, care dormea în casa învecinată. Cînd Yagel se întoarse, primi instrucţiuni şi o armă. Cei doi agenţi ai Mossadului plecară fiecare în altă direcţie, grădinarul ducând trupul falsului poliţist în portbagaj, celălalt la volanul automobilului poliţiei.

După o jumătate de oră şedeau liniştiţi la ei în casă. Falsul poliţist fusese azvârlit pe un maidan de gunoaie, iar automobilul părăsit la intrarea parcului din oraş. Se priviră în tăcere. Ţinând seama de împrejurări, acţionaseră cum nu se poate mai bine. Scrâşnetul unor roţi îi făcu să tresară. De la fereastră observară un vehicul al poliţiei şi pe Yagel, care aştepta afară. Telefonase la comisariatul din cartier să anunţe că maşina poliţiei nu venise în dimineaţa aceea, ceea ce o neliniştise. Cei de la comisariat îi mulţumiseră şi declanşaseră alarma.

La ora 8, când se prezentă femeia de serviciu, o mexicancă angajată la Yagel la sfatul celor din Mossad, în casă nu se mai vedea nici o urmă din cele petrecute. Yagel o ajută pe Judith să coboare. Masa era pregătită, când sosiră şi părinţii ei. După prânz, Yagel o instală pe Judith în

faţa televizorului. Grădinarul era la postul său. Totul părea normal, exceptând faptul că Judith părea ceva mai crispată ca de obicei, aşa cum observă Yagel.

*

Khaled Abu Charif îşi încheie cursul şi, luându-şi geanta, se pregătea, să iasă din sală, când un student se apropie întinzându-i un plic. Profesorul şovăi, părând iritat, apoi luă plicul şi-l puse în buzunarul hainei. Aruncă o privire tulbure asupra auditoriului şi plecă. Imediat se ridică o fată şi porni în urma lui. Nu-i dădu atenţie profesorului, care se îndrepta spre toaletă, ci se apropie de ieşire. Studentul care înmânase plicul mergea spre parking. Fata făcu semn unei femei ce sta aşezată la poalele unui copac, arătându-i studentul. Femeia se ridică, pornind în urma lui. Cînd ajunse lângă el, îi ceru un foc. Tânărul se căută prin buzunare, scoase o brichetă şi îi aprinse ţigara. Ea îi mulţumi cu un zâmbet amabil şi se prefăcu că se duce la o maşină Golf. Între timp fata fotografiase scena. De la fereastra toaletei, profesorul Abu Charif urmărise întreaga manevră. Cînd ieşi în capul scărilor, o recunoscu pe femeia care ceruse un foc şi care acum discuta cu studenta lui. Se opri să le observe. În clipa aceea un coleg îl bătu pe umăr. Abu Charif tresări, pălind la faţă.

— Ei bine, Khaled, la vârsta ta te mai uiţi după fuste?

Bâlbâi ceva confuz şi se lăsă antrenat pe scară. Cînd trecură prin faţa celor două, o salută pe studentă din cap şi porni spre locul de parcare. În automobil rămase un timp pe gânduri, apoi demară. Se hotărî să nu se mai ducă la întâlnirea pe care o avea cu Ahmed Salah, la moscheea lui Omar. Rulă în direcţia oraşului vechi, cu ochii pe oglinda retrovizoare. Nu încăpea nici o îndoială, cineva îl urmărea, cu toate că cei de la Shin Beth îl anunţaseră încă cu două luni în urmă că protecţia lui se încheiase. O luă pe King Solomon Street şi trase în parkingul din apropierea porţii Damascului. Apoi, fără a întoarce capul, porni pe jos spre

bazar. Hoinări precum un turist de colo până colo şi intră într-o dugheană, de unde ieşi imediat purtând sub braţ o tavă de aramă învelită în hârtie de ziar. După aceea se întoarse acasă.

*

Yehuda Shomron, şeful Shin Beth-ului, studia identitatea celui care înmânase plicul profesorului Khaled Abu Charif. Studentul fusese urmărit de când ieşise de la universitate de un agent, fără ca el să-şi dea seama. Locuia la Haifa şi era în anul patru, la drept. La fel ca asasinul pilotului, cel care o rănise pe Judith Stevens. Yehuda îl chemă pe cel care avea cazul în primire şi-i ceru să verifice dacă între cei doi exista cumva o legătură de rudenie. Răspunsul fu pozitiv. Erau fraţi vitregi. Serviciul de telefoane confirmă că studentul primise în ajun un apel la o jumătate de oră după ce profesorul părăsise dugheana din bazar. Nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa activităţii clandestine a profesorului. „În sfârşit, o pistă”, gândi Shomron. Nu crezuse nici o clipă în nevinovăţia lui Abu Charif, ceva subtil din întregul său comportament, ceva ce nu era în stare să definească, îl tulburase încă de la început. În timpul când anchetase personal pe ceilalţi medici, înţelesese că profesorul, cel mai hotărât partizan al operaţiei, manifestase o nerăbdare ciudată atunci când discutase cu doctorul Kahn pe coridorul spitalului. Cînd, în urma deciziei lui Yehuda, operaţia fusese anulată, Charif fusese singurul care stăruise, declarându-se gata să-şi ia răspunderea. În faţa refuzului, făcuse o criză de furie, ameninţând că abandonează echipa. Paralel cu protecţia oficială de care beneficia profesorul, Shomron ordonase o anchetă discretă. Khaled Abu Charif ducea o viaţă pe picior mare, nepotrivită cu veniturile sale. Într-un singur an fusese de patru ori la Roma. După cum aflaseră agenţii din capitala italiană, descindea întotdeauna la acelaşi hotel, unde însă nu rămânea peste noapte în camera lui. Lăsa doar câteva

lucruri şi dispărea pentru câteva zile. La el acasă, agenţii Shin Beth-ului găsiseră o sută de mii de dolari, în bani lichizi, ascunşi în scaunul pivotant al biroului. Yehuda se ridică frecându-şi gânditor fruntea şi începu să se plimbe prin încăpere. Să-l aresteze? Să-l prindă în flagrant delict? Se aşeză din nou şi formă numărul de telefon al omului său din Haifa.

— Lasă-l în pace pe student. Se anulează. Doar o supraveghere discretă. Extrem de discretă!

Îl sună apoi pe David Ben Zion.

— Sunt la tine în zece minute.

*

După ce Yehuda îşi încheie raportul, cei doi bărbaţi se priviră în tăcere, David clătina din cap, dus pe gânduri. Cu o zi în urmă, primul ministru opusese un nu hotărât planului său. De altfel, David, aşteptase. Dar după ce se întoarse din pelerinajul la muntele Sinai hotărâse să-şi realizeze planul, cu sau fără încuviinţarea lui Dan. Îl convinsese viziunea de coşmar ce-o avusese pe vârful muntelui.

— Cred că avem destule elemente pentru ai aresta, pe el şi pe studentul lui, zise David cu hotărâre. Dacă e amestecat în afacerea Judith Stevens, înseamnă că omul e tare, foarte tare. Cu atât mai mult trebuie să prevenim alte stricăciuni. Pe teritoriul american stau la pândă alţi ucigaşi. Tocmai am dat ordin să fie întărită paza.

— Dispunem de unele elemente, într-adevăr, însă nu avem nici o dovadă concretă. Banii, cei o sută de mii, sunt de domeniul fiscului. După mine, studentul nu-i decât un intermediar. Dacă îl arestăm, profesorul îşi va da seama şi ar putea părăsi teritoriul sau, mai rău, să ne dea în judecată. Îţi poţi închipui ce scandal ar fi. E prea respectat în ţară. Am stârni o afacere Dreyfus arăbească, chiar în momentul în care pacea cu vecinii noştri devine o realitate.

David trebui să-i dea dreptate, împotriva voinţei sale. Tăcură un timp, fiecare cu gândurile lui. Yehuda observase

o nervozitate neobişnuită la şeful Mossadului. Se simţi ispitit să-l întrebe ce-l frământă, dar se stăpâni. În cele din urmă David rupse tăcerea.

— Fă-l să afle, printr-un coleg de-al lui, că Judith Stevens şi-a recăpătat capacităţile cerebrale şi că se simte bine. Să vedem cum reacţionează.

— Am şi făcut-o, minţi Yehuda.

Trecură în revistă acţiunile comune celor două servicii. Spionul sirian care lucra la ministerul Industriei fusese descoperit după o săptămână de cercetări. Era vorba de consilierul special al ministrului pentru problemele de înaltă tehnologie. Fusese pus la punct un plan, la care participa şi ministrul. Spionul continua să trimită la Damasc mesaje codificate, însă informaţiile îi erau controlate acum de Mossad. Ultima oară confirmase că Israelului îi sunt necesare trei zile pentru a mobiliza, organiza şi face operaţională forţa sa nucleară.

— David, prea repede merg lucrurile! Nici nu mai izbutesc să le urmăresc succesiunea. Închipuie-ţi că în Israel ar năvăli câteva sute de mii de turişti arabi…

— Ar fi un dezastru. Însă pacea cu Egiptul a demonstrat contrariul: israelienii sunt cei care au părăsit Egiptul.

— Şi totuşi…

— Ar fi o catastrofă, repetă David, cu faţa sumbră.

*

Cînd sună telefonul, profesorul Abu Charif tocmai îşi sorbea ceaiul, în faţa televizorului. Soţia lui ridică receptorul aparatului de la intrarea în salon.

— E pentru tine! Un confrate, n-am înţeles cum îl cheamă.

Abu Charif se ridică şi se duse la aparat. Ascultă fără să clipească vestea bună pe care i-o anunţă colegul său.

— Bravo, medicinii americane! Şi noi am fi putut face acelaşi lucru, dar… în sfârşit, să nu mai discutăm despre asta…

Lăsă receptorul cu o mână ce tremura şi rămase cu privirea fixată asupra telefonului. Oare Judith Stevens vorbise? Ca să spună ce? De fapt, ce ştia exact? Cum, unde şi când îi înregistrase convorbirile şi care dintre ele? Soţia îl bătu uşor pe umăr. Tresări.

— Visezi la concediul nostru?

— Trebuie să plec la Roma. Am primit o propunere interesantă din partea facultăţii de medicină. Peste câteva zile am să-ţi spun despre ce-i vorba.

Ea vru să afle mai multe, însă profesorul stărui să-l lase singur. Se retrase în birou şi închise uşa. În ajun primise confirmarea că studentul din Haifa găsise o ascunzătoare la Nazaret şi aştepta să părăsească ţara, plecând în Liban.

Se gândi să plece în Siria. Frontierele vor mai rămâne deschise câteva zile încă. Profesorul se străduia să-şi păstreze calmul. Shin Beth-ul nu putea dovedi nimic. Khaled ar fi provocat un scandal. Oricum, fusese demascat. Să mai aştepte ce? Lăsă întrebarea în suspensie şi-şi tamponă fruntea.

*

Şi pentru Ahmed Salah evenimentele se precipitau. De la întâlnirea de la Jaffa cu profesorul Charif, fusese lăsat în pace. Cu o zi mai înainte fusese vorba să-l revadă în moscheea lui Omar, însă profesorul nu venise la întâlnire. Ahmed plecase de acolo descumpănit. Aşa cum i se ordonase, demisionase din postul de director adjunct al centralei electrice de la Hedera şi se lansase în afaceri. O bancă arabă din Nazaret îl creditase cu capitalul necesar realizării proiectelor sale. Fusese pus să cumpere garaje, terenuri, să construiască, să deschidă o agenţie de voiaj. Ahmed pornise în această aventură cu multă râvnă. Ştia că e supravegheat în permanenţă dar hotărâse să nu dea importanţă urmăritorilor săi nevăzuţi. Asistentul şi mâna lui dreaptă, Majid Abulafida, administra proprietăţile imobiliare. El se mulţumea să facă tranzacţiile şi să

descopere noi afaceri, îndeletnicirea asta începea să-l fascineze. Era respectat de cei din jur şi dobândise o asemenea credibilitate, că până şi băncile israeliene îi veneau de multe ori în întâmpinare pentru a-i propune credite. În schimb, relaţiile lui cu Yael se deterioraseră. Ea îi reproşa absenţele, gustul pentru putere şi bani. Noua lui misiune i se părea într-atât de absurdă, încât încetase să-şi mai pună întrebări. În dimineaţa aceea primise un vizitator. Ahmed îl mai întâlnise în două rânduri, fără a-şi putea aminti unde anume. Necunoscutul îi explicase că trebuie să acorde prioritate agenţiilor de voiaj şi să se specializeze în turismul arab în Israel. Mai ales cu turişti din Irak şi Siria. Îi mai dădu şi alte sfaturi, îi comunică adresele unor firme de turism din Damasc şi Bagdad, în vederea unei colaborări. Salah îşi notase informaţiile ca un robot într-un carnet, mulţumindu-i necunoscutului.

De îndată ce fu din nou singur, luă o ţigară o aprinse şi trase adânc fumul în piept.

Bagdad, 14 august

Preşedintei irakian se privi în oglindă, îşi potrivi cravata şi pătrunse în salon. Khalida Ben Omar se ridică schiţând o mică plecăciune, în semn de respect. Îi strânse mâna şi o invită să ia loc.

— Suc de portocale, presupun?

Fără să aştepte răspunsul, umplu un pahar şi i-l întinse. El îşi turnă un ceai de mentă şi scoase dintr-o cutie de argint un Monte Cristo nr. 1.

— Câte limbi vorbeşti, Khalida? întrebă suflând fumul în sus, fără s-o slăbească din priviri.

— Şase, domnule preşedinte. Engleza, franceza, italiana, rusa şi ebraica.

— Ebraica la ce nivel?

— Am primit nota nouăsprezece din douăzeci la examen. E o limbă înrudită cu araba. Nu mi-a fost greu s-o învăţ.

Preşedintele se adânci în contemplarea trabucului, din care trase un fum.

— Ştii că te bucuri de o reputaţie bună?

— Singura mea dorinţă este să-mi slujesc patria şi pe conducătorul ei. Restul îmi este indiferent.

— Ce-ai spune dacă te-aş numi ministru?

— Aş face tot ce mi-ar sta în putere pentru a fi la înălţimea acestei sarcini, domnule preşedinte, spuse ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu mă îndoiesc. Activitatea dumitale a fost de mare folos. Eşti o femeie inteligentă, strălucită şi pudică.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Allah să vă călăuzească paşii precum şi alegerile.

— Ce gândeşti despre iniţiativele mele de pace faţă de Israel?

— Le respect, chiar dacă nu înţeleg de ce facem un asemenea dar statului sionist. Ne-a umilit atâta vreme! Astăzi, când lumea întreagă îi stă împotrivă, noi îi oferim pacea, pe o tavă de argint. Sunt însă încredinţată că ştiţi ce faceţi.

Preşedintele îi făcu semn să continue.

— Pacea ne va permite să ne dezvoltăm în linişte puterea nucleară. Cred că avem nevoie de acest răgaz pentru a întări armata. Ţara noastră a redevenit cea mai puternică din lumea arabă. În curând, cu ajutorul lui Allah, va fi şi cea mai prosperă. Cât priveşte statul sionist, după părerea mea el va dispare în următorii zece ani.

Preşedintele râse arătându-şi dinţii.

— Îmi place cum gândeşti, Khalida.

De când lucra în preajma lui, în calitate de analistă strategică, îşi pusese nu o dată ochii pe ea. Graţie aerului ei mândru şi nepăsător, izbutise să descurajeze orice încercare de apropiere. Preşedintele o admirase şi mai

mult. Cu toate acestea, Khalida era conştientă că în cele din urmă, într-o bună zi, o va lua brutal. Iar ziua aceea, o aştepta cu nerăbdare.

— Mă gândisem să te numesc ministru al Sănătăţii, dar mi-am zis că poate calităţile tale vor fi mai bine puse în valoare la ministerul Afacerilor Externe. Ce spui?

Khalida Ben Omar simţi cum îi tresaltă inima. Se părea că ministrul Apărării lucrase bine…

— Khalida, vei face parte din delegaţia care va pleca la 5 septembrie la Ierusalim.

Privind trabucul, adăugă:

— În, calitate de ministru al Afacerilor Externe!

New Jersey, 15 august

Judith Stevens, aşezată în locul ei obişnuit, o asculta pe Yagel, care pronunţa poate pentru a suta oară în ultimele trei zile numele profesorului Khaled Abu Charif.

— Judith, aminteşte-ţi, trebuie!. Israelul e în pericol. Supravieţuirea patriei mele depinde de tine. Înţelegi ce-ţi spun? Dacă mă înţelegi, zâmbeşte.

Judith o privea fără s-o vadă.

— Khaled Abu Charif! E profesor, specialist în operaţii pe creier. Ai înregistrat o casetă ce reda planurile teroriştilor. Unde ai înregistrat-o? îţi aminteşti de ea? La Tel-Aviv? La Ierusalim? Unde? Judith, mă asculţi? Zâmbeşte, te implor, zâmbeşte. Unde? într-o ţară arabă? La Beirut? La Damasc? Unde ai înregistrat caseta? La Damasc?

Judith tresări imperceptibil. Chipul i se crispă. Întinse mâna. Ochii lui Yagel se luminară. Apucându-i mâna îşi apropie obrazul de al ei.

— La Damasc? Ai înregistrat caseta la Damasc? Am înţeles bine?

Judith închise ochii. Strângea cu o putere neobişnuită mâna lui Yagel, care simţea că a declanşat un proces de reacţie.

— Judith dragă, te iubesc foarte mult, spuse ea, în timp ce-o mângâia pe păr.

Ridică pleoapele şi privirea ei o întâlni pe cea a lui Yagel. Această îi mângâia părul în continuare. Reluă cu glas blând:

— Damasc. Neurolog. Abu Charif.

Judith îşi desprinse mâna şi articulă cu o voce slabă, ce părea a veni dintr-un abis de beznă:

— Da… masc. Da… masc.

Yagel izbucni în plâns.

*

David Ben Zion citea un raport al principalului său agent din Bagdad, când adjunctul lui intră vesel în birou.

— Sper că ai motive să zâmbeşti, făcu David.

— Am.

Se aşeză şi-i prezentă o fiţuică. Era de la agentul din New York. David citi mesajul fără să clintească, înainte de a întreba:

— Deci la Damasc a înregistrat caseta asta pe care n-am fost în stare s-o găsim. Dar când şi cum?

— A fost de patru ori la Damasc, între decembrie şi aprilie. O dată oficial, pentru interviul cu preşedintele Siriei, şi de trei ori incognito, când intermedia tratativele. Înregistrarea a fost făcută fără îndoială în cursul uneia din aceste călătorii. Unde anume la Damasc şi cum? Asta o vom afla curând. Yagel e remarcabilă. După cum susţine, numele lui Abu Charif n-o lasă indiferentă pe Judith. Încă n-a vorbit, însă Yagel e încrezătoare.

— Ar face mai bine să-şi concentreze eforturile asupra locului unde se află depusă caseta. Ăsta e lucrul cel mai important. De Abu Charif ne vom ocupa mai târziu.

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Despre John Hicks şi celălalt ticălos nimic nou?

Uzi îi răspunse negativ.

După ce rămase singur, David încercă să reia lectura raportului, gândurile îi erau însă în altă parte, mai precis, la Damasc. Caseta lui Judith, înregistrată în capitala siriană la vremea când preşedintele ţării îşi exprima dorinţa să vină la Ierusalim, îi confirma bănuielile despre complotul ce se urzea, încercă să analizeze informaţia ultra secretă pe care o avea sub ochi. Peste trei zile, un avion de linie libian avea să transporte în Irak o sută de kilograme de uraniu 235. Trebuia doborât? David îl sună pe ministrul Apărării, pe linia directă, şi îl pofti la el.

Hotărârâ să distrugă avionul în mijlocul deşertului libian. Planul urma să fie elaborat fără întârziere. Nici nu plecase bine ministrul, când Uzi intră ca o furtună, cu obrazul strălucind de bucurie.

— Esther!

David simţi cum i se strânge stomacul.

— Va fi numită ministru al Afacerilor Externe!

Expresia feţei lui David se schimbă brusc. Îi smulse mesajul din mână şi-l parcurse grăbit. Esther anunţa că acceptase postul de ministru la Afacerile Externe. Îşi lua funcţia în primire la 2 septembrie, şi-l va însoţi pe preşedinte în Israel la 5 septembrie, cu prilejul vizitei oficiale. Mesajul se încheia cu: „La anul, la Ierusalim!”

Bethleem, 2 septembrie

În parkingul particular din curtea bisericii Naşterii Mântuitorului se opri un Fiat Uno. Cu toate că era târziu,

bărbatul care coborî din automobil simţi cum pătrunde într-o fierbinţeală umedă. Era într-o sutană neagră şi purta o beretă pe cap. Gura îi era ascunsă sub mustaţa lungă şi roşcată. Ochelarii cu rame subţiri de aur îi confereau un aer grav, sever. Salută scurt pe preotul care îi venise în întâmpinare şi discutară câteva clipe în şoaptă, nu departe de automobil.

La o depărtare de o sută de metri, de pe acoperişul unei căsuţe, Rafi, agentul Shin Beth-ului, îi observa prin binoclul cu infraroşii. Cu ajutorul aparatului fotografic luă vreo douăzeci de clişee cu cei doi. Puţin după aceea, un blond, în blugi şi cămaşă bleu, veni să li se alăture. Schimbară câteva cuvinte, apoi blondul se întoarse în biserică. Rafi înjură printre dinţi. Nu izbutise să-l prindă pe blond din faţă, nici măcar din profil. Cel în sutană neagră se urcă în maşină şi plecă. Rafi împărţi imediat câteva ordine prin aparatul radio portativ. O maşină porni în urma Fiatului. Acesta se îndrepta spre frontiera iordaniană. Rafi urcă la volanul Toyotei lui şi porni şi el spre Ierusalim. Era sigur că preotul pe care îl fotografiase era faimosul arhiepiscop căutat de Shin Beth.

Fiatul se opri la frontieră, după care îşi urmă drumul spre Amman. Agentul care îl urmărea de la depărtare, un arab palestinian, opri la rândul său, prezentă actele şi demară apoi ca din a puşcă.

În timpul acesta, la Bethleem, preotul discuta cu blondul. Se îmbrăţişară. Blondul, care era acum în sutană şi comănac, purta pe umăr o geantă mare, neagră. Se îndreptară împreună spre biserica Naşterii Mântuitorului, înălţată deasupra peşterii în care se spune că s-ar fi născut Isus.

Cum intră în biroul lui din Ierusalim, Rafi trimise filmul la developat în regim de urgenţă, înainte ele a-şi prezenta raportul şefului Shin Beth-ului.

*

Yehuda Shomron se întreţinea la Tel-Aviv cu un agent, când auzi bătăi în uşă. O femeie îi aduse două mesaje. Le citi şi ceru să fie lăsat singur. Primul era de la Rafi, al doilea de la agentul care îl urmărise pe preot până la Amman. Preotul luase avionul de Bagdad. De la atentatul din biserica Sfântului Mormânt, locurile sfinte erau ţinute sub o supraveghere discretă, din motive de siguranţă. În ciuda refuzului Vaticanului, care refuza Israelului această misiune. O miliţie creştină păzea locurile zi şi noapte. Yehuda puse mâna pe telefon şi-l sună pe Rafi.

— Ce dracu cauţi la birou? întoarce-te imediat la post şi mai ia pe cineva cu tine!

Formă şi numărul lui David dar nu izbuti să dea de el, ci numai de adjunctul lui, Uzi Zvulun, pe care îl puse la curent.

— În privinţa Bagdadului…

— Da?

— E sigur vorba de acelaşi om?

— Fotografiile nu lasă loc la nici o îndoială, cu toată deghizarea.

— Câţi oameni ai acolo?

— Unde? înăuntru?

— Da, în biserică.

— Unul singur. Face parte din miliţia creştină. Acum sunt toţi la masă. Afară mai am doi, mai bine zis unul şi jumătate. Iau măsuri să se instaleze microfoane.

— Mai poţi aduce întăriri? Unul sau doi oameni? Nu-mi place ce se întâmplă acolo. Un atentat în locul ăsta ar însemna război.

— Băieţii mei sunt cu toţii în misiune. N-am pe nimeni. Nimeni!

*

De pe acoperişul de unde luase fotografiile Rafi zări o umbră ieşind din biserică. Luă binoclul. Tipul în sutană şi comănac se plimba încoace şi încolo, părând nerăbdător. Lângă el opri un automobil Golf. Prelatul îşi scoase acoperământul şi Rafi crezu că-l recunoaşte pe blondul în blugi; acesta se duse apoi să deschidă portbagajul. Comănacul îi căzu jos.

— La dracu! exclamă Rafi printre dinţi. E chiar el! Se petrece ceva chiar sub ochii mei.

Dintr-o clipă într-alta trebuia să-i sosească ajutorul făgăduit. Agentul care îl urmărise pe preot până la Amman încă nu se întorsese. Rafi simţea că se va produce un eveniment. Prelatul sări în Golf şi cel de la volan, pe care nu izbuti să-l identifice, demară imediat. Rafi chemă biroul prin radio, pentru a cere instrucţiuni.

— Nu te mişca de acolo. Shai e pe drum. Tocmai am vorbit cu Ahmed. Pândeşte la graniţă.

Rafi comunică la centru ultimele mişcări.

— E vorba de un Golf roşu, cu număr de Bethleem, în care sunt doi preoţi, unul blond, de vreo patruzeci de ani, cu acoperământ negru. Celălalt, cu barbă şi ochelari, e îmbrăcat într-un fel de uniformă cenuşie.

— Bine. Îi voi transmite lui Ahmed.

— Hei! Eu ce aştept? Să explodeze o bombă?

— Linişteşte-te. Te chem cât de curând.

— Am înţeles.

Rafi îşi privi ceasul. Acele luminoase arătau 21 şi 55. Luă din nou binoclul şi îl îndreptă spre biserică.

Chiar atunci, Golful cel roşu pătrundea într-o mică localitate, la cinci kilometri de frontieră, şi stopă înaintea unei vile izolate. Coborâră doi bărbaţi în ţinuta tradiţională a muftiilor şi urcară imediat la bordul unui vechi Peugeot 405, care plecă în direcţia frontierei cu Iordania.

La două sute de kilometri de acolo, la Nazaret, la uşa primarului răsunară bătăi. Intră un bărbat şi uşa se închise

în urma lui. În acelaşi moment scene asemănătoare aveau loc la alţi şase demnitari ai comunităţii creştine.

Ahmed, agentul Shin Beth-ului, pândea din automobil la frontiera cu Iordania rarele vehicule ce treceau în teritoriul statului vecin. Nici urmă de Golful roşu.

*

Rafi se hotărî să cheme din nou cartierul general. Luă micul *walkie-talkie* şi emise.

— Care sunt ordinele?

— Nu te mişti de acolo. Vom…

Tunetul exploziei îl împiedică să audă mai departe.

New Jersey, ora locală 16

— Robert Murphy, de la FBI. Pot intra?

Bărbatul căruia îi deschisese Yagel îi prezentă legitimaţia. Privindu-l cu atenţie îl întrebă ce doreşte.

— Am să vă pun câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

— Eu sunt cel care pune întrebări şi am multe să vă pun. Pot sa intru? repetă el ridicând tonul.

Grădinarul japonez, aplecat deasupra trandafirilor, urmărea scena cu coada ochiului. Se îndreptă din şale şi veni spre Yagel care, înfiptă în faţa uşii, bara trecerea agentului de la FBI. Grădinarul se opri lângă ei, zâmbi şi încercă să treacă. Yagel îi făcu loc iar el intră în casă îndreptându-se spre bucătărie.

— Poftiţi, spuse Yagel.

Americanul cercetă salonul cu privirea.

— Ce face Judith Stevens?

— Doarme.

— La ora asta?

— Nu-i în fiecare zi la fel. Astăzi a obosit-o mama ei în timpul prânzului şi de aceea am culcat-o.

— Unde doarme, la etaj? întrebă, cu ochii la scară.

— Iertaţi-mă, domnule, îmi puteţi spune despre ce e vorba? Agentul se apropie de scară. Se întoarse spre japonez, care cotrobăia prin cutia cu scule.

— Vreţi să-i spuneţi să iasă? Doresc să rămânem singuri.

— E surd. Puteţi vorbi fără grijă!

Yagel îi arătă fotoliul cu mâna. Agentul rămase în picioare, cu ochii la grădinar. Avea aspectul unui american, însă ceva, nu putea spune ce anume, o făcuse de la început bănuitoare. Iar întrebările lui nu avuseseră darul s-o liniştească, dimpotrivă. Trebuia să-şi păstreze totuşi sângele rece, pentru cazul în care blondul acesta în costum cu vestă era cu adevărat agent FBI. Ascunsese pistolul Beretta tocmai în biblioteca din fundul salonului. Dacă agentul scotea o armă, nu avea nici o şansă de scăpare, grădinarul l-ar culca imediat la pământ. Dar ea? Americanul făcu un pas spre Yagel.

— Cînd a avut loc atentatul? întrebă el.

— Care… atentat?

— N-a fost un atentat aici?

— Împotriva cui? întrebă ea părând mirată.

Tipul de la FBI îi dădu câteva precizări privitoare la data şi ora atentatului asupra poliţistului care fusese asasinat.

— S-au găsit două cadavre. Cel al poliţistului adevărat şi al celui fals.

— Habar n-am despre ce vorbiţi. Foarte sincer, nu înţeleg nimic. Aici nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Aş fi dat alarma la…

Nu-şi duse fraza până la capăt arătând spre telefon.

— Ancheta noastră ne-a condus până aici.

Cineva bătu la uşă. Yagel ştia că e agentul Mossadului. Se duse şi-i deschise „instalatorului”, care intră în casă. Îl

conduse la bucătărie. Între timp japonezul ieşi zâmbind. Ridicând glasul, Yagel îi explică instalatorului că un robinet curge, după care se întoarse în salon.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Instalatorul e şi el surd?

— Nu. De ce?

— Mai bine am merge altundeva unde să putem discuta în linişte.

— Nici vorbă. Judith doarme. Dacă ţineţi neapărat, putem merge în grădină.

Vorbise pe un ton ce nu admitea replică. Agentul o admiră o clipă, apoi privi spre bucătărie.

— Foarte bine. Închideţi uşa, zise arătând spre bucătărie.

Yagel şovăia. Individul începea s-o enerveze. Dar ce putea face? Închise uşa simţindu-se dintr-o dată dezarmată. În timpul discuţiei instalatorul trecu de trei ori pe lângă ei. De două ori pentru a lua o sculă şi o dată să întrebe ceva. A patra fu şi ultima. Un glonte îl atinse drept în frunte. Yagel ţâşni din fotoliu şi se năpusti să-şi ia arma. Un proiectil îi găuri umărul. Se prăbuşi. Uşa se deschise brusc şi se închise la loc. Americanul trase în gol şi porni în fugă pe scară. Grădinarul, care intrase pe fereastră în bucătărie, îl execută fără să ezite. Trupul americanului se rostogoli pe trepte. În aceeaşi clipă japonezul auzi zgomotul roţilor unui automobil. Se apropie de fereastră, în spatele limuzinei cu care venise ucigaşul oprise maşina poliţiei. Ieşi prin spatele casei, străbătu grădina şi reveni în ascunzătoarea lui, de pe cealaltă parte a străzii, unde se instală la fereastră.

Poliţistul de la volan se pregătea să demareze, când colegul său îi strigă, arătând spre intrare:

— Priveşte, s-ar zice că-s urme de gloanţe!

Coborî să verifice. Introduse un deget în gaură şi-l duse la nas. Împinse uşa, făcu un pas şi împietri în faţa priveliştii sângeroase.

Paris, ora locală 20

De pe terasa braseriei Deux Magots, un bărbat de tip mediteranean pândea ieşirea bisericii Saint-Germain-des-Prés[32]. S-ar fi zis că toţi turiştii din oraş şi dăduseră întâlnire în piaţa în care o orchestră de jazz cânta de aproape o oră. De la o masă învecinată, o italiancă îi remarcase neliniştea. Se ridicase de mai multe ori să arunce o privire asupra intrării. Italianca se aplecă spre soţul ei.

— Nu te întoarce. În stânga ta e un tip ciudat. Se uită tot timpul la ceas, a cerut de patru ori vodcă şi la fiecare cinci minute se ridică şi priveşte în biserică. Ai zice că-i un terorist!

Soţul ei îl privi discret. Bărbatul îi observă privirea. Azvârli câteva monede pe masă şi plecă.

— Jur că-i terorist!

— Tu vezi terorişti peste tot. Un amărât care a luat plasă, îi răspunse el râzând.

— Dar îţi spun că…

Vuietul exploziei îi acoperi cuvintele. Orchestra încetă să mai cânte. Din biserică izbucniseră ţipete.

— Un atentat, un atentat! strigă o femeie tânără ieşind la lumina străzii. Un preot, cu obrazul însângerat, se prăbuşi pe trotuar, urmat de un al doilea şi apoi de un al treilea. Întreaga piaţă era cuprinsă de o panică de nedescris. Italianca, trăgându-şi soţul de braţ, încerca să-şi croiască drum prin mulţimea de oameni ce alergau în toate părţile.

— Vino, vino, trebuie să mergem la comisariat!

El stărui să se întoarcă acasă cât mai repede. Femeia îi lăsă mâna şi dispăru în mulţime.

---

[32] Străveche biserică de pe bulevardul Saint-Germain, în cartierul universitar, una dintre cele mai vechi din Paris, ridicată în sec. X-XI, în stil romanic, cu elemente gotice. (N.T.)

Roma, ora locală 20

Venerabilul *Collegio Inglese*, seminarul englez, se afla pe îngusta *via di Monserrato*, nu departe de *piazza Farnese*. Femeia de serviciu trecu prin faţa lojii portarului şi îl salută, iar acesta ridică automat mâna fără a-şi desprinde privirea de pe televizor, care transmitea un meci de fotbal. După un moment de şovăială, femeia se îndreptă grăbită spre piaţă. În faţa palatului Farnese încetini pentru a-şi trage sufletul, apoi coti la stânga spre *piazza Campo di Fiori.* Cînd ajunse la micuţa cafenea, la câţiva paşi de piaţă, auzi un zgomot depărtat, ce semăna cu o explozie. Intră în cafenea. Patronul îi făcu din cap un semn prietenesc. Femeia zâmbi şi urcă scara.

Ierusalim, Muntele Măslinilor

David Ben Zion păşea fără grabă prin cimitirul de pe Muntele Măslinilor, cu doi trandafiri în mână, îndreptându-se spre mormântul fiului său. Simţea astăzi nevoia să rămână mai mult împreună cu el. Oare din pricina pasajelor pe care le citise de curând în Biblie? Se aşeză în locul său obişnuit şi chipul i se destinse. Îşi aminti fulgerător un anumit fragment. David nu va mai putea să adreseze niciodată fiului său sfaturile sale de părinte:

> *Copilul meu, dacă eu mor, îngroapă-mă şi cinsteşte pe mama ta, în toate zilele vieţii tale. Fă ceea ce îi place şi nu o mâhni. Aminteşte-ţi, copilul meu, că pentru tine a înfruntat multe primejdii, atunci când te*

purta la sân. Cînd va închide ochii, îngroap-o alături de mine. În toate zilele, copilul meu, aminteşte-ţi de Domnul Dumnezeul nostru şi păzeşte-te să-i nesocoteşti poruncile.

Îşi aminti şi alt fragment:

Fiule, varsă lacrimi deasupra trupului celui mort; arată-ţi durerea cântându-ţi bocetul; dă-i trupului îngrijirea de cuviinţă şi nu lăsa altuia grija înhumării. Arată-ţi durerea prin gemete şi lacrimi fierbinţi şi poartă doliul pe care îl merita timp de o zi sau două, pentru a nu stârni clevetelile, apoi împacă-te cu viaţa. Căci suferinţa poate naşte moarte iar necazul inimii sleieşte puterile. Jalea ta nu foloseşte mortului şi te face să suferi. Nu uita că din moarte nu e întoarcere. Gândeşte-te că soarta lui va fi şi a ta: astăzi pentru el, mâine pentru tine. Cînd mortul a încetat să trăiască, încetează să te gândeşti la el şi mângâie-te îndată ce şi-a dat duhul.

Cine se va îngriji de înhumarea lui David, când îi va veni sfârşitul? Nişte funcţionari oarecare. Pe mormântul său se va scrie: „AICI ODIHNEŞTE DAVID BEN ZION, 1940–20…” Cine îl va regreta? Alţi agenţi anonimi din serviciile sale? Depuse un trandafir şi sărută mormântul. Se duse apoi la cel al lui Ruth, apropiindu-se în vârful picioarelor, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-i deranjeze pe morţi. În mod paradoxal, tocmai aici, în cimitirul acesta de pe Muntele Măslinilor, unde domnea o linişte absolută, sentimentul singurătăţii dispărea. Privi la ceas.

Era ora 21 şi 57. Printre rândurile de morminte trecu o adiere ce-i mângâie obrazul. Se opri pentru a savura clipa. De când primise ultimul mesaj de la Esther, număra zilele cu nerăbdare, încă zece zile şi se vor afla faţă în faţă. Ministru al Afacerilor Externe al Irakului! îşi aminti de un alt maestru al spionajului, Eli Cohen, care la ordinul Mossadului refuzase postul de ministru al Apărării în Siria. Cum izbutise

Esther să obţină asemenea post, într-o ţară arabă? Se culcase cu preşedintele? Nu.

Nu, pentru că acesta ar fi fost acum mort. Preşedintele Irakului putea avea orice femeie din Irak, fără să dea nimic în schimb. Era vorba de altceva. Inteligenţa, puternica personalitate şi capacitatea ei analitică. Pentru preşedinte, era o mare lovitură. Zile la rând presa internaţională n-avea să vorbească decât despre Irak. La fel cum se întâmplase cu Benazir Bhutto, Khalida Ben Omar va reprezenta ţara la Washington, Paris sau Londra. Frumuseţea şi inteligenţa ei vor fi pomenite mereu, recunoscându-se astfel modernismul, moderaţia şi toleranţa Irakului. Ce schimbare totală faţă de vremea războiului din Golf! Imediat ce aflase de numirea ei, David hotărâse să anuleze operaţia împotriva avionului libian. Nu se putea ca şi al doilea avion, cel care transporta uraniu, să dispară fără a trezi bănuielile irakienilor. O hotărâre dureroasă, ce-i drept, însă şi compensaţia era uriaşă: un agent al Mossadului ministru la Bagdad! În felul acesta Esther avea mai mulţi sorţi de izbândă în misiunea ei.

David se puse din nou în mişcare. Ajunse lângă mormântul lui Ruth şi-şi puse buzele pe numele ei săpat în piatră cu litere ebraice aurite şi se aşeză. Zâmbi recunoscând pe mormântul de alături trandafirul vestejit. Era cel adus de el cu o săptămână în urmă. Nu era prima oară când o vizitatoare, căci nu putea fi vorba decât de o femeie, îi lua trandafirii. Puse floarea proaspătă pe locul obişnuit, făgăduindu-şi ca data următoare să aducă una şi pentru mormântul învecinat. Chiar dacă la mormânt nu vorbea niciodată, avea impresia că Ruth ştie, înţelege şi vede tot. Îndată după moartea ei încetase să se mai ascundă, să mai ducă viaţa aceea dublă care-l obosise. Faptul că îi mărturisise, în ajunul morţii ei, că era Hamemune, şeful Mossadului, îl eliberase de o povară pe care o răbda din ce în ce mai greu. Siguranţa statului era mai presus decât orice. Îi invidia pe omologii săi de la CIA, MI6, DGSE şi chiar pe cei din KGB, care aveau norocul să ducă o viaţă aproape publică. Şi el ar fi avut uneori dorinţa

să se adreseze presei, s-o informeze înainte ca ea să dezinformeze publicul, din necunoaştere ori din rea credinţă.

O bubuitură îndepărtată, asemănătoare unei explozii, îl trezi din visare. Se ridică dintr-o săritură şi se apropie grăbit de marginea terasei, privind în zare. Nu putea deosebi nimic. Reveni lângă mormânt. Era ora 22 şi 4 minute când auzi paşi pe pietrişul aleii principale. Sărută mormântul şi din trei paşi se ascunse după un copac, cu mâna pe pistol. Recunoscând un om din gardă ieşi la iveală.

Părăsiră împreună cimitirul şi, pentru prima oară, David uită să dea o monedă portarului. Şoferul se pregătea să pornească, când îi spuse să mai aştepte. Coborî ca o furtună, cu o bancnotă împăturită în două, şi i-o strecură portarului în palmă. Îşi pusese în gând să doarmă în apartamentul său din Ierusalim, însă îşi petrecu noaptea în postul din subsolul de la Beit Asia. O noapte albă.

Tel-Aviv, 5 septembrie

„Războiul sfânt” făcea ravagii de trei zile, atât în Israel cât şi în Europa. Faţă de amploarea violenţelor şi datorită ameninţării de a demisiona a cincizeci de episcopi europeni, dacă Vaticanul nu înceta atacurile, papa lansase mai multe apeluri la calm, grăbindu-se totodată să numească noaptea de 2 septembrie „noaptea martirilor”.

Atentatele fuseseră revendicate de faimoşii „Fii ai Sionului”. La biroul AFP-ului de la Paris fusese depusă la 2 septembrie, la ora 22, o scrisoare scrisă de mână, în care se spunea că „...lupta împotriva adoratorilor lui Isus

bastardul va continua până când toţi creştinii şi locurile lor sfinte vor dispare pentru totdeauna din Ţara Sfântă”. Presa, din lipsă de alte elemente şi de timp, se grăbise să tragă concluzia că Mossadul nu putea fi străin de toate acestea. Doar titlurile difereau: *Mossadul pus la zid; Serviciile secrete israeliene puse la grea încercare; Mâna însângerată a Mossadului; Mossadul persevereză şi semnează; Măcelurile Mossadului; Mossadul împotriva lui Cristos...”* Niciodată de când fusese inventată televiziunea, omenirea nu asistase, în direct, la o asemenea baie de sânge. Arabii israelieni, reprezentând toate credinţele, se răsculaseră. Bărbaţi, femei şi copii cădeau la întâmplare sub gloanţele soldaţilor Tsahalului.

O imagine televizată care făcuse înconjurul lumii arăta un tanc israelian trăgând obuze de 80 mm asupra unei mulţimi de copii ce alergau care încotro. Comunitatea internaţională reacţionase viguros. Franţa îşi închisese ambasada de la Tel-Aviv, urmată apoi de Suedia, Austria, Grecia, Italia şi Belgia. Consiliul de securitate al ONU votase în unanimitate rezoluţia 729, după trei zile de dezbateri. În prezent, Israelul era supus unui embargo parţial. Celor o mie de căşti albastre care staţionau la Amman aveau să li se adauge încă şase sute. Preşedintele Irakului îşi amânase vizita la o dată nedeterminată, iar Siria şi OEP-ul întrerupseseră negocierile în semn de solidaritate cu victimele din rândul arabilor. Egiptul îşi rechemase ambasadorul de la Tel-Aviv pentru consultări, în timp ce preşedintele libian chema la războiul sfânt.

Răul cel mai mare veni de la Washington. Cazul Judith Stevens revoltase întreaga Americă. Presa acuza Israelul că practică spionajul şi crima pe teritoriul american. Congresul votă cu o majoritate de două treimi sistarea oricărui ajutor economic. Un grup de intelectuali de renume, evrei, francezi şi americani semnară un articol în câteva ziare europene în care susţineau că „s-a umplut paharul cu această ţară cu cinci milioane de exhibiţionişti care terorizează lumea de patruzeci şi şapte de ani. Dacă

israelienii nu sunt în stare să-şi administreze cum trebuie ţara, mai bine să plece…”

Comparaţia lansată de *L’Osservatore Romano şi Radio Giornale,* ce aparţineau Vaticanului, între armata israeliană şi cea nazistă fusese reluată de toată presa.

Cu două ore de somn şi după cincisprezece şedinţe ale Consiliului de securitate naţională, David Ben Zion avea obrazul tras, ochii roşii, umerii căzuţi, iar în următoarele minute îl aştepta cea de a şaisprezecea şedinţă. Era în sală împreună cu şeful Shin Beth-ului, care arăta ca o epavă. Ochii lor albaştri se întâlniră, obosiţi şi solidari. Cei doi conducători ai serviciilor secrete fuseseră puşi în cauză atât de presa internaţională cât şi de cea naţională. Yehuda Shomron era acuzat de neglijenţă şi incompetenţă. Guvernul delegase o comisie de anchetă care urma să-şi înceapă lucrările. Cât privea pe şeful Mossadului, ziarul *Washington Post* cerea, nici mai mult şi nici mai puţin, decât să compară în faţa unui tribunal, pentru crimă şi violare a legilor americane.

David, despovărat de orice bănuială şi susţinut de Consiliu şi de două treimi ale guvernului de coaliţie naţională, ştia totuşi că viitorul îi atârna de un fir de păr. Încă o greşeală, una singură, şi Mossadul va fi decapitat în faţa lumii. Cu o zi în urmă, David acceptase să-l primească pe Henry Mac Loy, şeful CIA. Discuţia, deosebit de dură, a durat patru ore. David se văzuse silit să-i dezvăluie cazul lui Judith Stevens, de la A la Z.

Fusese nevoie să-şi pună la contribuţie întreaga inteligenţă pentru a-l convinge de buna sa credinţă. Henry Mac Loy îi făgădui să-l anunţe îndată ce Judith îşi va recăpăta memoria. David nu se putuse împiedica să pomenească numele lui John Hicks. Omologul său zâmbi.

— E trist, foarte trist. Ocup postul care îi fusese promis lui. Se spune că dă vina nereuşitei lui pe clica de evrei din preajma preşedintelui. Oricum, Hicks nu mai contează.

David se ferise să-i spună că acesta trăia la Bagdad şi că în Elveţia contul lui da pe-afară de petrodolari.

În sală îşi făcu apariţia ministrul Apărării, cu chipul descompus. Îi salută pe David şi pe Yehuda cu un gest, apucă o ceaşcă de cafea şi luă loc, cu un aer absent. La fel ca pentru cei doi, presa ceruse şi demisia sa. Problema se punea la fel şi pentru şeful statului major, care sosi la rândul său, foarte tulburat. Neras de două zile, părea un mafiot autentic. Se aşeză în locul său obişnuit, fără o vorbă. Cele patru chipuri crispate şi tăcute spuneau destul despre tragedia ce se abătuse asupra ţării.

— Israelul e ameninţat cu moartea, exclamă primul ministru de cum intră în sală.

Ariel Dan conduse şedinţa de la început până la sfârşit. Guvernul respinse în unanimitate votul ONU. Printr-un comunicat de presă, primul ministru îşi repetase ameninţarea cu privire la căştile albastre: „Am ordonat personal armatei să tragă în orice seamănă a cască albastră!”

Şedinţa a fost agitată, uneori chiar violentă. Solidari între ei, membrii guvernului hotărârâ să facă tot posibilul pentru a face faţă acestui nou mod de terorism.

— Trebuie să fim uniţi. Nu trebuie să existe nici o fisură în zidul pe care îl opunem, proclamase Dan, ridicându-se.

Aşteptă să plece toţi înainte de a-l lua deoparte pe David.

— Ce noutăţi ai de la fabrica de textile? întrebă făcând aluzie la centrala nucleară de la Dimona.

— Aştept rezultatele cu o nerăbdare pe care desigur o bănuieşti. Mai durează o lună sau două. Doar şti cât de delicată este operaţia.

Dan păru că meditează, după care spuse înăbuşit:

— Ai mână liberă pentru proiectul tău. Poţi să-i dai drumul!

David îl privi surprins.

— L-a acceptat cabinetul de criză?

— Prefer să-l pun în faţa faptului împlinit. Ai mână liberă, David, repetă el punându-i mâna pe umăr.

— Mulţumesc. Nădăjduiesc să nu-l pun niciodată în aplicare.

Şovăi puţin înainte de a mai spune:

— Arik, ştii de ce speră omul?

Fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Din disperare. Dacă n-ar dispera, n-ar avea nevoie să spere!

— Unde ai mai găsit-o şi pe asta, în Talmud?

— La un danez, Søren Kierkegaard, părintele existenţialismului.

— Eşti sigur că nu era evreu? aruncă primul ministru înainte de a se retrage.

*

David Ben Zion lăsă jos Cartea lui Iov şi manevră telecomanda. În această zi de 15 septembrie vreo două sute de mii de palestinieni sărbătoreau în linişte, în împrejurimile Ierusalimului, pe „martirii intifadei[33]”. Sărbătoarea, care în mod normal se ţinea la 9 decembrie, fusese devansată fără nici o explicaţie. David trebuise să se culce mai devreme ca de obicei din pricina unei febre neaşteptate. La 17 septembrie urma să vină Preşedintele Irakului, însoţit de Esther, după ce-şi amânase vizita din cauza răzmeriţelor. David schimbă canalul şi nimeri peste un film cu James Bond. Pierduse începutul dar fu atras de o scenă în care Roger Moore îmbrăţişa o asiatică în apartamentul unui hotel de lux. Încercă să urmărească acţiunea însă era cu mintea aiurea. Gândurile i se învălmăşeau într-o dezordine dureroasă. Niciodată nu fusese o vară atât de fierbinte în Israel, în toate înţelesurile cuvântului. În diasporă continua să facă ravagii războiul iudeo-creştin. Într-o cuvântare pe care o ţinuse în piaţa Sfântul Petru, în faţa a cinci mii de credincioşi veniţi să asiste la tradiţionala audienţă publică lunară, papa adresase guvernului israelian apelul de a înceta sfidarea, de a respecta poporul lui Dumnezeu şi de a permite

[33] INTIFADA – În arabă răscoală, mişcare populară şi naţionalistă de nesupunere, care a izbucnit în 1987 în teritoriile palestiniene ocupate de Israel. Denumită şi „războiul pietrelor”.

Naţiunilor Unite să asigure paza locurilor sfinte. Acuza pe „anumiţi conducători” că urmăresc doar „izgonirea tuturor creştinilor din Ierusalim, oraşul în, care a fost ucis Cristos”.

Restricţiile drastice privind regimul devizelor – cincizeci de dolari de persoană – ca şi embargoul, care pentru o primă etapă se limita la interzicerea de a cumpăra produse israeliene, silise pe cetăţeni să-şi anuleze călătoriile proiectate. Turiştii, care de bine, de rău, aduceau în trezoreria statului în jur de trei miliarde în devize forte, abandonaseră ţara sfântă pentru altele mai sigure. Oricum, Israelul nu mai avea capacitatea hotelieră necesară pentru a-i găzdui. Toate locurile, până şi în cea mai modestă pensiune de familie, erau ocupate de evreii veniţi din Europa şi America latină. Atentatele din 2 septembrie provocaseră un nou val de panică în sânul diasporei. Refugiaţii sosiseră în număr mare pe calea apei, urmarea fiind blocajul birocraţiei vamale, spitalelor şi sistemului hotelier. Statul organiza în continuare lagăre provizorii, aşteptând fără convingere construcţia de locuinţe. Pentru israelianul de rând a găsi un apartament era ceva de domeniul miracolului. Aveai mai multe şanse să câştigi la loterie decât să găseşti un metru pătrat liber. Când, cu un an în urmă, guvernul luase hotărârea să mai frâneze imigrările, mulţi israelieni se bucuraseră. În sfârşit se va putea respira, ba poate vor putea găsi chiar şi o locuinţă. Dar iată că evreii debarcau din nou cu miile, terorizaţi de valul de antisemitism ce se ridicase în ţările creştine.

De fiecare dată când un israelian începea să-şi făurească planuri de viitor legitime, cum ar fi maşină, călătorii, casă personală, educaţia copiilor, era readus brutal la realitate. O viaţă normală, într-o ţară normală, devenise un vis imposibil. La începutul lunii august, guvernul stabilise un impozit de solidaritate de 10% pe venituri. La 10 septembrie, ministrul de finanţe mai adăugase încă 7%. Odată cu embargoul, Israelul intrase într-o fază de sufocare generală.

La ultimul consiliu, ministrul de Finanţe exclamase:

— Dacă Dumnezeu are de gând să facă o minune, s-o facă acum! Mâine va fi prea târziu.

Cu o zi în urmă sosise secretarul general al Naţiunilor Unite, să negocieze cu conducătorii ţării. Embargoul nu va fi ridicat decât atunci când se va accepta ca locurile sfinte să fie păzite de trupele ONU. Întâlnirea cu primul ministru fusese scurtă. Consiliul de miniştri din această dimineaţă declarase: „Căştile albastre vor fi considerate inamici". Secretarul general plecase înapoi neliniştit, tratând conducerea ţării drept o adunătură de îngâmfaţi şi aroganţi.

David apăsă pe butonul canalului CNN. Corespondentul din Israel tocmai încheia un reportaj despre consecinţele economice ale embargoului. David comută din nou pe film. Roger Moore strângea de gât o huidumă de doi metri.

Dintre membrii guvernului doar primul ministru cunoştea identitatea lui Esther. Desigur că tânăra femeie avea multe de povestit, şi David la rândul lui avea pregătită o serie de întrebări pe care dorea să i le pună. Vizita oficială va dura două zile. Din nou fu năpădit de gândurile negre pe care de la începutul serii încerca să le alunge. Stinse televizorul, îmbrăcă halatul de casă şi se îndreptă hotărât spre casa de bani. O deschise şi luă planul pe care îl botezase „Ruth". De când primise încuviinţarea primului ministru îi sacrificase întreg timpul, trecând problemele mai importante adjunctului său. Era exact ora 22 când David sfârşi de pus la punct planul cel mai spectaculos, fantastic şi totodată cel mai periculos din întreaga istorie a spionajului. Scrise pe dosar, cu o mână ce tremura puţin din cauza febrei, numele de cod definitiv: *MESIADA.*

PARTEA A TREIA

Damasc, 17 septembrie

Avionul companiei Alitalia ateriză pe aeroportul internaţional din Damasc şi Khaled Abu Charif, cu pălărie moale de fetru şi ochelari negri, cobori pasarela cu paşi şovăitori. Urcă apoi în Mercedesul negru, care demară imediat. După un drum de douăzeci şi cinci de kilometri intră la Sheraton, din scuarul Omeiazilor; comandă o sticlă de şampanie şi urcă în apartament. Se întrebă dacă fusese urmărit în timpul şederii la Roma. Nu era sigur, cu toate asigurările primite de la şeful serviciilor secrete siriene, care îl întâmpinase la aeroport. Cum sosise în capitala Italiei, fusese luat în primire de doi agenţi sirieni, ceea ce ar fi trebuit să-i descurajeze pe israelieni, care de la atentatele din 2 septembrie tăceau şi înghiţeau. După ce-i văzuse pe oamenii Shin Beth-ului la universitate, Abu Charif se aştepta să fie chemat, anchetat, ori să se trezească cu un glonte în cap. Trăise un adevărat coşmar, care îi răpise până şi pofta de mâncare. Atentatul neizbutit asupra lui Judith îl hotărâse să plece. Studiase posibilitatea de a fugi în Iordania sau Liban. Riscul de a fi recunoscut îl făcuse să renunţe. În disperare de cauză luase taurul de coarne, cumpărându-şi în mod firesc un bilet pentru Roma.

Se lungi să se odihnească. Preşedintele Irakului sosea astăzi în Israel, lucru care îl nedumerea, la fel cum se întâmplase şi cu vizita preşedintelui sirian. Şeful serviciilor secrete îl felicitase iarăşi pentru extraordinarele servicii aduse: o reţea alcătuită din cincizeci de oameni, din care jumătate arabi şi treizeci şi cinci de evrei de origine rusă.

De fapt misiunea lui practic se încheiase. Sistemul nu mai avea nevoie de prezenţa lui, funcţiona şi fără el. Ba chiar foarte bine. Partea proastă era că fusese demascat, ceea ce nu-i destăinuie încă patronului său. Venise cu intenţia de a-i cere să rămână la Damasc, timp de un an sau doi. Îşi pusese în gând să vorbească despre aceasta diseară, la cină. Dădu drumul la televizor, comutând pe canalul CNN-ului. Canalul american permanent de ştiri transmitea în direct sosirea preşedintelui irakian. Cu ce scop se înghesuiau oare statele arabe la porţile unei ţări în stare de asediu, mai izolată ca niciodată, în război deschis cu Statele Unite şi pusă la stâlpul infamiei de creştinătate? Patronul său nu-i precizase nici un moment scopul final al misiunii sale. Acum însă Abu Charif începea să-l întrezărească. Da, era limpede ca apa de izvor: să îmbrobodească Israelul, pentru a-l putea doborî mai uşor! Irakul avea nevoie de un răgaz de doi ani pentru a-şi duce la bun sfârşit programul nuclear. Apoi ţările arabe se vor uni împotriva Israelului şi va avea loc încheierea socotelilor. O îndoială îi fulgeră totuşi prin minte. Dar cei opt sute de mii de arabi palestinieni? Vor fi şi aceştia sacrificaţi în război? întrebarea îl tulbură timp de o clipă.

Se auziră bătăi în uşă. Profesorul se ridică să deschidă. În prag era băiatul de serviciu pe etaj. Adusese un uriaş cărucior, plin cu dulciuri orientale şi fructe. Sticla de şampanie era într-o frapieră.

— Poftiţi cheile maşinii pe care aţi închiriat-o. Un Mercedes negru. Se află în parking, la subsolul doi, la numărul 225.

— Mulţumesc, poftim înăuntru, spuse Abu Charif, ducând mâna la buzunar.

Scoase o hârtie de cinci dolari. Omul închise uşa cu piciorul şi împinse căruciorul în salon.

— Mulţumesc, asta e pentru dumneata.

Îi întinse biletul verde. Omul se întoarse iar Abu Charif aproape leşină de spaimă. Asupra lui era aţintit un revolver. În încăpere mai pătrunse un bărbat şi se apropia fără zgomot. Profesorul era alb ca varul. Auzise paşi în spatele

său dar nu îndrăznise să se întoarcă. Vru să vorbească, pentru a câştiga timp. Lovitura la ceafă se abătu ca un trăsnet. Se prăbuşi fără a scoate un sunet. După trei minute, agentul Mossadului, în ţinută de valet, ieşea ducând căruciorul, acoperit cu o faţă de masă albă, spre ascensorul de serviciu. După alte trei minute, din parkingul subteran ieşea o ambulanţă cu semiluna verde siriană, urmată la distanţă de un Mercedes negru.

*

Discuţie în doi între şefii de stat, discursuri în Knesset, rugăciune la moscheea lui Omar, primire delirantă din partea palestinienilor, tot atâtea motive de mulţumire pentru preşedintele Irakului. La fel şi pentru ministrul Afacerilor Externe, pe cale de a cuceri presa. Răspundea ziariştilor israelieni şi străini mânuind pe rând şi cu dezinvoltură ebraica şi engleza. Răspunsuri scurte, sigure, condimentate cu humor.

— Ce părere aveţi despre femeile din Israel?

— Nu am întâlnit încă nici una în guvern. Poate însă că, cine ştie, primul ministru va numi una sau două în orele următoare?

— Nu vă temeţi că celelalte state arabe nu vă vor lua în serios?

— Voi face în aşa fel încât colegii mei arabi să vină la Bagdad. Raportul de forţe va fi astfel în favoarea mea.

— Femeile care au ocupat posturi cheie în lumea arabă au sfârşit rău. Dumneavoastră…

— Benazir Bhutto nu a sfârşit rău, dovadă că trăieşte şi astăzi. Nu îngropaţi un politician, fie chiar şi o femeie musulmană, înainte ca voinţa lui Dumnezeu s-o hotărască!

— De ce întindeţi mâna Israelului?

— Mi se pare că deosebesc un reproş în întrebarea dumneavoastră. Timp de decenii am fost acuzaţi că nu dorim decât războiul. Acum ne bănuiţi de contrariul. Dumneavoastră, occidentalii, nu prea ştiţi ce vreţi. Evreii şi

musulmanii sunt semiţi, sunt veri. Lăsaţi-ne să ne rezolvăm problemele între noi. Nu puteţi înţelege Orientul.

— Războiul iudeo-creştin…

— A început încă de la Roma, atunci când creştinismul a devenit religia oficială a imperiului roman, în anul trei sute şi ceva…

— Dar embargoul? urlă un italian.

— Suntem împotriva oricărui embargo. Primii care i-au căzut Victimă au fost ţâncii noştri, în războiul din Golf.

David Ben Zion închise aparatul. A doua zi urma să-i fie ghid la faimosul institut Weizmann.

*

Cu ochii acoperiţi şi legat burduf, Abu Charif zăcea pe pardoseala din pivniţa rece a unei vile dintr-o mahala din sudul Damascului. Lângă el Jonathan, agent al Mossadului, îi pândea reacţiile, sorbind o Coca Cola. Profesorului i se făcuse o injecţie cu pentothal ameliorat, în urma căreia trebuia să mărturisească.

— Ei, ce face, şi-a revenit? întrebă colegul lui Jonathan coborând pe scară.

— Mai durează câteva minute, răspunse Jonathan, şi îndepărtă căluşul.

— Trebuia să-l fi scos mai devreme.

În sfârşit, pleoapele prizonierului începură să clipească, începu să vorbească împiedicat, cu glas adormit. Agentul nota într-un carnet: atentatul de la Sfântul Mormânt, masacrarea familiei Abramov, bomba de la biserica Naşterii Mântuitorului, cele două încercări de asasinat îndreptate împotriva lui Judith, în New Jersey, precum şi rolul pe care îl avusese în uciderea doctorului Kahn.

Abu Charif descria toate intervenţiile sale în modul cel mai amănunţit. Descrise felul în care fusese recrutat de către însuşi şeful serviciilor secrete siriene. Despre alte asasinate proiectate nu ştia nimic, la fel cum nu ştia care este scopul final al acestor operaţii. Bănuia că îndată după

ce palestinienii vor avea un stat al lor, se va trece la un război nimicitor împotriva Israelului, cu sprijinul Irakului şi Siriei; aceasta nu era însă decât o supoziţie. Existau multe elemente ce-i erau necunoscute. Acceptase colaborarea cu sirienii pentru a susţine cauza palestiniană. Trebuia să cineze cu şeful serviciilor secrete din Damasc, care îi va propune desigur noi activităţi. Ultimele cuvinte le rostise cu greu. Pălise cumplit.

— Care sunt celelalte contacte? Nume!

Chipul profesorului deveni livid.

— La dracu! zbieră israelianul. O să crape!

Sări de pe scaun şi începu să-i facă masaj cardiac, în timp ce colegul său îl dezlega.

— Sunt cincizeci… cincizeci cu totul…

— Nume, spune numele lor şi scapi cu viaţă. Nu te teme, te scăpăm noi de-aici. Îţi vei revedea familia.

Trupul profesorului se încordă, după care se destinse dintr-o dată. Privirea lipsită de viaţă era aţintită asupra celui care îi sprijinea ceafa.

— Pe toţi dracii! urlă Jonathan. Doza a fost prea mare. Tot circul ăsta pentru nimic!

— Totuşi a mărturisit…

— Ţine-ţi gura şi mai bine ajută-mă!

După o oră, Abu Charif se afla la volanul Mercedesului negru, nu departe de locul unde fusese interogat. Cineva care pretindea a fi profesorul Charif telefonase la recepţia hotelului pentru a anunţa că ieşise să se plimbe şi că va reveni la ora optsprezece, pentru cazul că va întreba cineva de el.

*

Până şi adjunctul lui nu l-ar fi recunoscut pe David. Cu părul cărunt şi zbârlit, cu ochelari de miop, era prototipul savantului. Institutul Weizmann din Rehovot, unul dintre cele mai prestigioase din lume, era închis. Oamenii în halate albe care circulau pe culoare erau simpli figuranţi

care credeau că participă la un film publicitar. Fuseseră plătiţi cu generozitate. Aparatele de filmat funcţionau în gol, fără peliculă. Delegaţia irakiană, care o urma la zece metri pe Esther, nu bănuia nimic. Membrii delegaţi erau prea departe pentru a putea auzi şoaptele schimbate între ministrul lor şi şeful Mossadului. Vizita dura o oră întreagă, încheindu-se cu o discuţie în doi, în cabinetul directorului institutului. Şeful Mossadului ieşi din cabinet în urma ei, îmbătrânit cu zece ani.

*

Vizita preşedintelui irakian nu domolise prin nimic criza declarată dintre ONU şi Israel. Căştile albastre erau şi acum încartiruite la Amman. Plecarea lor spre Ierusalim era iminentă, iar televiziunile internaţionale se grăbeau a fi la faţa locului. În ziua aceea răspunsese la întrebările presei un colonel, un suedez înalt, pe ton şovăitor şi adesea penibil. „Nu, armata israeliană nu-i inspira teamă. De fapt da, puţin, dar nu prea mult”. Spera ca, israelienii să nu tragă asupra oamenilor săi. Un soldat danez declară că avea de gând să nu se supună în cazul în care se va da ordin să se pornească spre Ierusalim. Susţinea că vorbeşte în numele unui grup. O delegaţie a Naţiunilor Unite, alcătuită din şase reprezentanţi ai Consiliului de Securitate, îşi pierdea vremea la Ierusalim în aşteptarea unei audienţe la primul ministru. Întâlnirea avu loc în cele din urmă la începutul după-amiezii şi dură exact trei minute. Dan îi tratã cum îi veni la gură trimiţându-i la plimbare ca pe nişte netrebnici. Ceea ce primul ministru nu le spusese, însă, era faptul că în clipa când delegaţia, încă sub impresia şocului, se adresa presei, regele Iordaniei cerea plecarea neîntârziată a căştilor albastre. Trebuiau să părăsească teritoriul iordanian încă în cursul zilei. În schimb, Mossadul asigura din nou protecţia micului rege…

Ierusalim, 28 septembrie

Nicicând Rosh Hashanah, Anul nou, nu a fost atât de rău trăit în Israel. Cu toate că fusese semnată pacea cu palestinienii şi sirienii, armata era şi acum pe picior de război. Plecarea căştilor albastre de la Amman făcuse ca tensiunea dintre ONU şi Israel să mai scadă. În virtutea acordurilor de la Cairo, palestinienilor le revenea asigurarea protecţiei în Cisiordania şi Gaza, în vreme ce israelienii păstrau ordinea în oraşul vechi din Ierusalim şi menţineau trupe la graniţe. De o săptămână, în ţară domnea o linişte stranie.

David Ben Zion, stând pe locul său obişnuit din sinagoga rabinului Levy-Monsenego din Ierusalim, îşi privi ceasul. Ora zece şi un sfert. Urma să plece în locul cel mai tainic din ţară, la Neguev, centrala nucleară din sud-estul oraşului Dimona. Rosh Hashanah era prima zi din calendarul religios, de unde şi numele care înseamnă, textual, „capul anului”. În ebraică, sărbătorile, acestea purtau numele de Yamim Noraim, „zilele de temut” şi se încheiau cu Yom kippur-ul. Prima seară David o petrecuse la rabinul Levy-Monsenego, unde gustase din cele şapte fructe tradiţionale, precum şi din mărul muiat în miere, care vestea un an dulce. „Fie ca Dumnezeu să ni-l dăruiască, am avea într-adevăr nevoie!”, se gândise, înainte de a-şi înfige dinţii în măr.

Rabinul apucă shofar-ul, cornul de berbec, în care avea să sufle peste câteva clipe, pentru a aminti sacrificiul lui Isac. În sinagogă răsunară primele note. David se înfioră şi închise ochii.

Shofar-ul trebuia să-i trezească pe evrei din toropeală, să le amintească datoria ce-o aveau faţă de Dumnezeu şi oameni. Aşteptă sfârşitul ceremoniei şi plecă păşind încet.

În timp ce elicopterul îl ducea la Neguev, se gândi la înţelesul simbolic al cornului de berbec. De-ar fi după el, l-ar face să răsune zi şi noapte în urechile populaţiei şi ale guvernului. Discuţia pe care o purtase cu Esther, în

cabinetul directorului Institutului Weizmann, fusese scurtă dar de atunci nu mai avea somn. Şi-o amintea cuvânt cu cuvânt:

— Bomba pierdută nu era atomică, ci o bombă H, de două megatone.

Pe moment David nu reacţionase. Apoi, sub privirea ei mirată, chipul i se crispase. Prin minte îi trecea cuvântul genocid. Fără a fi expert în materie, puţinele cunoştinţe pe care le avea despre bomba cu hidrogen, numită în mod obişnuit bomba genocidului, din cauza puterii ei destructive, îi tăiaseră răsuflarea, ca şi cum o mână nevăzută l-ar fi strâns de beregată.

Asemenea bombă era de treizeci, sau patruzeci de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima. O singură bombă de acest fel putea însemna dispariţia statului Israel. Oare se adeverea viziunea de pe muntele Sinai? Esther continua să vorbească. Timpul presa, nu era vremea pentru reflecţii.

— Irakienii cred că a fost vorba de un accident. Ai pescuit bomba?

David, ţinându-şi capul între mâini, făcu semn că nu.

— Esther, dar e lipsit de sens! făcu el ridicându-şi capul. Pentru ce să transfere bomba în Mauritania? Cu o bombă H de două megatone nu se poate face o experienţă, fără a nimici deşertul mauritan pe decenii şi fără ca centrele seismologice din lumea întreagă să n-o înregistreze.

— Destinaţia a fost într-adevăr Mauritania, însă după informaţiile pe care le am nici nu s-a pus însă problema să se procedeze la o experienţă. Irakul a vrut s-o transporte cât mai departe de raza de acţiune a aviaţiei israeliene, în aşteptarea păcii. După cum îl informase Mukhabaratul, preşedintele era convins că Israelul punea la cale un atac aerian îndreptat asupra centrului secret unde a fost fabricată această primă bombă.

— Teoria nu stă în picioare, stărui el, cu încăpăţânare. Doar nu pot fi atât de imbecili Ştiu prea bine că nu poţi distruge un centru nuclear în activitate. Puteau ascunde bomba oriunde în Irak.

David gândea cu repeziciune. Timp de o clipă fu încredinţat că e vorba de o capcană diabolică. Timpul era scurt. Îi făcu semn să continue. Esther îi spuse atunci câte ceva despre discuţia dintre rus şi conducătorii arabi.

— Ismael? întrebă David nedumerit.

— Da. Numele codificat ce era scris pe dosar. Nu izbutesc să pun mâna pe el. Doar preşedintele şi Musaui, şeful serviciului secret, îi cunoşteau conţinutul. Sunt sigură că e vorba de nimicirea statului Israelian. Ismael nu poate însemna decât „răzbunare”. Nu văd altă explicaţie.

David îşi revenise. O invită să continue.

— Rusul şi americanul au fost din nou transferaţi într-alt loc. Reprezintă secretul cel mai bine păzit din ţară.

— Trebuie să afli cu orice preţ unde se ascund canaliile astea. Dacă vreunul părăseşte teritoriul irakian, trebuie neapărat s-o aflu.

David o privise o clipă, înainte de a-i reaminti misiunea prioritară.

— Cu preşedintele cum rămâne?

Făcea aluzie la praful invizibil pe care ţi-l presărai pe palmă înainte de a strânge mâna victimei. Antidotul trebuia aplicat apoi în cel mult cinci minute. În mai puţin de o săptămână victima murea de o criză cardiacă.

— Va fi greu. Nu dă mâna cu nimeni. După războiul din Golf a rămas de o neîncredere paranoică. În afară de asta, nu e niciodată singur. Dacă dau mâna cu el, n-aş avea practic timpul să mă retrag pentru a aplica antidotul.

— De ce nu te-ai culcat cu el? întrebă David brutal.

— A făcut mai multe tentative. M-am purtat în aşa fel încât să-l descurajez. Probabil tocmai de aceea am fost numită la conducerea ministerului.

Adăugă cu o strâmbătură de silă:

— Dar va veni şi clipa asta…

— Trebuie. Trebuie neapărat!

Esther privise neliniştită la ceas.

— David…

— Da?

— Cum se mai simte Ruth?

Întoarse privirile.
— A murit.
Esther se apropie şi-l strânse la piept.

*

Elicopterul ateriză la est de Dimona. Îl aştepta automobilul, cu motorul pornit. După o oră, după ce trecuse prin mai multe controale foarte severe, David se afla în prezenţa a doi savanţi, la douăzeci de metri sub pământ, în inima arsenalului nuclear israelian. Până acum nici o informaţie privitoare la pescuirea bombei nu transpirase. David nu pomenise primului ministru despre ceea ce aflase de la Esther în legătură cu bomba. Înainte de a-l informa pe Dan, aşteptă să audă rezultatul chiar din gura experţilor. Cei doi oameni de ştiinţă, un israelian şi un american venit special de la Los Alamos pentru a studia obiectul, confirmară spusele lui Esther. Într-adevăr, era o bombă H de două megatone.

— De treizeci-patruzeci de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima? sugeră David.

— De treizeci şi şapte de ori, pentru a fi mai exacţi, răspunse liniştit americanul.

David îl cântări din priviri. Părea de vreo şaizeci de ani. Înalt şi subţire, cu obrazul prelung, semăna cu celebrul comandant Cousteau. Evreu american, de origine ungur, lucrase multă vreme împreună cu profesorul Edward Teller, părintele bombei H, care era şi el de origine ungur.

— Se pun mai multe probleme, reluă americanul pe acelaşi ton. În prezent Irakul deţine această tehnologie, care reprezintă secretul cel mai păstrat pe întreaga planetă. În toată lumea suntem doar o mână de oameni de ştiinţă care cunoaştem formula magică a bombei H.

Începu să explice caracteristicile bombei. David îl asculta cu stomacul făcut ghem de furie. Israelianul interveni sărindu-i în ajutor.

— Ţine!

Îi înmână un dosar ce conţinea patru pagini.

— Ai totul acolo. Treci peste formulele matematice şi citeşte concluziile.

David sări primele trei pagini încărcate de cifre, curbe şi formule barbare. Fu nevoit să citească concluzia de mai multe ori, înainte de a şti ce să întrebe.

— Dacă înţeleg bine, Irakul posedă bomba atomică?

— Da, răspunse israelianul. Bomba H nu poate exploda decât cu ajutorul unei bombe atomice cu plutoniu 239.

— Această bombă cu hidrogen trebuie să cântărească în jur de opt sute de kilograme şi echivalează cu două milioane de tone de explosiv convenţional, adăugă americanul. Dacă ar exploda în ţara dumneavoastră, doar gândacii vor supravieţui.

David avea senzaţia că un pumnal îi spintecă stomacul. În faţa ochilor îi reapăru viziunea apocaliptică de pe muntele Sinai. Scutură energic din cap şi întrebă:

— Cât timp e necesar pentru a fabrica o bombă H?

— Pentru una ca asta, cel puţin trei ani. După felul în care a fost concepută, nu există nici o îndoială că cei care au realizat-o nu au multă experienţă în domeniu. E mai puţin sofisticată ca „Mike”

În faţa chipului înmărmurit al lui David, se simţi obligat să explice:

— Vă rog să mă iertaţi. Noi, oamenii de ştiinţă, avem tendinţa supărătoare de a vedea totul drept foarte simplu. Pentru noi e atât de evident! făcu semn savantului, zâmbind cu modestie.

Aminti că „Ivy Mike” era prima bombă cu hidrogen, ce fusese experimentată pe atolul Enewetak, în noiembrie 1952. Insula, care avea cam un sfert din suprafaţa Israelului, dispăruse în valuri. Nu mai rămăsese nici urmă din ea. Pocni din degete, pentru a-şi sublinia cuvintele.

— Asta e singura parte bună, dacă o putem numi astfel.

— Parte bună?

— Da. Vreau să spun că, dacă irakienilor le trebuie atâta timp pentru a construi şi altele, aveţi un răgaz suficient pentru a-i împiedica. Îi cunosc pe savanţii care deţin

formula. Dacă doriţi, vă pot da lista completă. Vorbesc de occidentali, bineînţeles, nu şi de ruşi. Dar aş putea să vă ajut să completaţi lista. Am rămas în relaţii bune cu cei de la Moscova.

— Puteţi considera aceasta drept misiunea prioritară din cariera dumneavoastră?

— Familia mea a pierdut şaptesprezece membri în lagărele naziste, afirmă americanul, devenit dintr-o dată grav. Veţi primi lista americană şi europeană până într-o săptămână. Pentru ruşi, va dura ceva mai mult.

După ce mai rămase puţin împreună cu cei doi savanţi, David plecă, mai traumatizat ca la venire. Faptul că mulţumea lui Dumnezeu că bomba se afla în mâinile Mossadului, nu izbutea să-l liniştească decât pe jumătate.

Oslo, 20 octombrie

Comitetul pentru decernarea Premiului Nobel pentru pace ieşi din deliberări cu câteva zile de întârziere, faţă de tradiţie. De câteva săptămâni în presă circulau câteva nume, printre care preşedintele Cehoslovaciei şi abatele Pierre. Purtătorul de cuvânt, un bărbat cu obrazul roz şi creştetul pleşuv, privi o clipă pe ziariştii adunaţi, ca pentru a prelungi suspansul, apoi anunţă cu glas domol:

— În urma dezbaterilor, comitetul a ales, în unanimitate, fără un vot, drept laureat al Premiului Nobel pentru pace, pe şeful Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei.

În sală se aşternu o tăcere de plumb, întreruptă de un hohot de râs. Cei prezenţi s-au întors dintr-o singură mişcare. Era trimisul special al televiziunii israeliene. Râsul

i se transformă în scrâşnet isteric. Părăsi sala râzând din ce în ce mai tare.

Tel-Aviv, 21 octombrie

Ahmed Salah intră în noile sale birouri de pe bulevardul Dezingoff, din centru. În numai câteva luni, devenise un om de afaceri de mare anvergură. Agenţia de voiaj deschisese filiale la Nazaret, Haifa, Tel-Aviv, Ierusalim şi Damasc. Peste două zile, avea să mai inaugureze alte două, la Amman şi la Bagdad. Programul imobiliar, ce cuprindea opt sute de case individuale, era pe cale de a se realiza în multe din localităţile arabe din Israel. Salah deţinea de pe acum douăzeci şi şapte de garaje în suburbiile din Haifa, Tel-Aviv şi Ierusalim, achiziţionate prin societatea sa. Fuseseră renovate de un arhitect de origine rusă. Ceea ce le făcea diferite de un garaj obişnuit erau trapele ce duceau în subterane uriaşe.

Privi la ceas. Primii turişti sirieni erau aşteptaţi să sosească la Tel-Aviv. Agenţia îi aducea cu autocare speciale, proprietatea companiei de transport Egged, cea mai mare din ţară. În ajun trimisese la Damasc câteva avioane charter pline cu israelieni, la preţuri ce sfidau orice concurenţă.

Ahmed Salah încetase să-şi mai pună întrebări. Acţiona, fascinat de afaceri, confort, precum şi de respectul pe care îl inspira colaboratorilor, arabi ori evrei. O singură dată, atunci când citise în ziar anunţul despre dispariţia profesorului Khaled Abu Charif, se gândise să-i facă o vizită amicului său Shimon Shoshan, generalul de poliţie, pentru

a-i mărturisi totul. Se ştia însă supravegheat în permanenţă şi nu avea chef să dispară la rândul lui.

Singurul necaz era cu Yael. De câteva luni relaţiile lor se stricaseră. O ruptură părea inevitabilă. Şi ştia că n-o va putea suporta. Yael, marea dragoste a vieţii lui, îl satisfăcea atât pe plan intelectual cât şi sexual. Îl învăţase dragostea şi erotismul. Făcuseră dragoste în toate locurile imaginabile, la restaurant, în avion, în autobuz, într-o bibliotecă, în mare, înconjuraţi de forfota turiştilor, în ascensor. Îl făcuse să descopere literatura, teatrul, muzica clasică, călătoriile, plimbările în mijlocul naturii, culesul ciupercilor... Chiar în dimineaţa asta, pe când pleca de la ea, îi spusese:

— Ahmed, nu mai veni. Nu vreau să te mai văd. De data asta vorbesc serios.

Îşi privi din nou ceasul. Yael era încă acasă. Formă numărul ei de telefon.

— Eu sunt...

Şovăia.

— Vreau să-ţi cer să-mi mai acorzi un răgaz...

— Ai avut cinci luni timp de gândire. Hotărârea mea e definitivă.

— Yael... Nu pot trăi fără tine.

— Cunosc melodia, Ahmed! Încetează, nu serveşte la nimic. S-a terminat.

— Vreau sa cinăm diseară împreună. Am o mulţime de lucruri să-ţi mărturisesc.

— Da, ştiu, ai o femeie.

— Nu, nu-i vorba de aşa ceva. E mult mai complicat, mai periculos.

— În seara asta mănânc împreună cu un coleg.

— Atunci mâine?

— Şi mâine cinez tot cu el. Şi poimâine la fel!

Yael închise. Chiar atunci în birou pătrunse adjunctul lui. Ahmed mai era cu receptorul în mână. Îl puse jos cu o mână tremurătoare.

— Vor fi aici în trei sferturi de oră.

— Cine? întrebă Ahmed, încredinţat că adjunctul ascultase la uşă.

— Cum, cine? Primii turişti sirieni, ai uitat?

— Da, bineînţeles, bineînţeles. Am plecat.

Privi la ceas.

— Vreau să sper că primarul Tel-Aviv-ului nu s-a răzgândit, declară, mai mult ca să spună ceva.

— Cum să-şi schimbe părerea?

— OK, mai am de dat câteva telefoane şi-o iau din loc.

Afară chemă un taxi şi porni spre sediul primăriei. Sirienii trebuiau să apară dintr-o clipă într-alta. Salah îl întrebă pe primar dacă poate folosi telefonul.

— În interes personal, sau…

— O chestiune personală, zise jenat.

— Atunci de aici, puteţi vorbi în linişte. Aştept afară.

Formă numărul lui Yael. Nu mai era acasă. Încercă şi la facultate. I se răspunse că tocmai îşi amânase cursul. Telefonă iarăşi acasă. Nimeni nu răspunse. O clipă o văzu pe Yael în braţele unui bărbat şi inima începu să-i bată mai repede.

După o jumătate de oră, primarul ura bun venit turiştilor sirieni. Ceremonia, transmisă de televiziune, era grandioasă: se intonară imnurile naţionale, se ridicară steaguri şi fiecare turist primi un dar. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Îndată după ce festivitatea se încheie, Ahmed dispăru, să telefoneze din nou. Nici acum nu i se răspunse. Dintr-o dată simţi o durere în tâmple, în timp ce pe spate i se scurgea o sudoare, rece. Tresări când îl recunoscu pe primar, care îl privea cu îngrijorare.

— Aici erai? Te-am căutat peste tot.

— Îmi pare rău, mama nu se simte bine. Trebuie să mă duc la Nazaret.

— Te pot ajuta cu ceva?

Ahmed însă ajunsese la uşă. Ieşi fără să răspundă. Primarul clătină capul şi mormăi: „Ce tip ciudat!”

Ieşind de la primărie Ahmed sări într-un taxi, care îl duse până la hotelul Hilton, de pe coasta Tel-Avivului. Părăsi hotelul pe partea dinspre plajă, mergând pe nisip până la

hotelul Marina, de unde luă alt taxi, care îl lăsă în partea de sud-est a oraşului, la aeroportul Ben Gurion. De acolo o sună pe secretara lui pentru a-i spune că va lipsi tot restul zilei. După care închirie singurul automobil disponibil de la agenţia Avis, un Peugeot 605. Pe drum se opri de trei ori s-o sune pe Yael. Zadarnic. Fu la un pas să se întoarcă.

— Intru în panică fără motiv, şopti printre dinţi.

Rula pe şosea cu ochii pe oglinda retrovizoare. Pentru a dejuca o eventuală urmărire o luase pe şoseaua naţională, paralelă cu autostrada. Ajunse în apropierea autogării centrale din Haifa. Trase maşina lângă intrare şi merse la o cabină telefonică. După ce în receptor răsună de zece ori apelul, renunţă şi reveni la automobil cu picioarele moi. După altă jumătate de oră se afla nu departe de locuinţa iubitei lui. Opri şi rămase la volan observând împrejurimile. Avea cheile de la apartament dar nu îndrăznea să le folosească. Îşi aminti de studentul din anul patru care fusese găsit mort, după ce ucisese un bărbat şi o rănise pe ziarista americană. Şi dispariţia profesorului Abu Charif îl tulburase profund. Inima aproape i se opri când îl recunoscu pe slavul care îl recrutase ieşind din imobilul în care locuia Yael. Văzând că se apropie, se aplecă speriat. Omul se opri însă lângă un Volvo şi se instală în maşină.

Ahmed număra secundele. Nu-i despărţeau decât cinci automobile. Străinul însă rămase pe loc. Creierul lui Ahmed refuza să gândească. Rusul o omorâse pe Yael? Sau pe el îl aştepta? De ce supraveghea casa lui Yael şi nu pe a lui? „A ucis-o, ticălosul!” gândi el. Treptat fu cuprins de furie. Încercă să se liniştească dar mânia creştea în el. Îl orbea o nevoie subită de a ucide. Era gata să se năpustească dar în aceeaşi clipă fu depăşit de un taxi, care opri în faţa casei. Din maşină coborî Yael cu o geantă mare şi intră în imobil. Vederea ei îl linişti.

Aşteptă, ca paralizat. Slavul nu se mişcase. „Deci pe mine mă pândeşte!”, îşi spuse. Trebuia s-o sune pe Yael. Nu departe era o cabină telefonică. Îţi puse ochelarii pe care îi cumpărase la aeroport, îşi netezi părul şi demară. Trecând pe lângă Volvo, întoarse capul către stânga. În

capătul străzii coti în direcţia supermagazinului de pe strada paralelă cu cea pe care locuia Yael. Intră în cabină şi formă numărul ei.

— Yael, eu sunt. Nu, nu închide. Sunt lângă magazin. Nu deschide la nimeni. Te implor, ascultă-mă…

Yael îl întrerupse de câteva ori. Ahmed începu să ţipe:

— La dracu! Ascultă-mă! îţi repet, nu deschide la nimeni, ori ieşi imediat din casă. Deghizează-te, pune o pălărie, ochelari de soare, orice, dar în aşa fel încât să nu poţi fi recunoscută şi vino la mine. Nu, mai bine du-te la părinţii tăi în kibbutz. Ieşi prin spate. Un ucigaş de profesie te pândeşte dintr-un Volvo, pe partea dreaptă când ieşi din casă. Te implor, nu pune întrebări, îţi voi explica. Te sun la ora douăzeci. Te iubesc. Îndată ce trec toate astea ne căsătorim. Iartă-mă, n-am făcut nimic rău. Te iubesc!

Cînd ieşi din cabină, i se păru că toată lumea se uită la el.

Încercând să se poarte cât mai firesc, pătrunse în magazin. În acelaşi moment Yael, cu o şapcă de marinar pe cap, cumpărată la Hamburg, se strecura prin fereastra garajului, care da în curte. Sări bariera, mai străbătu o curte şi trecu de o a doua barieră. Era acum pe străduţa din spatele casei. La colţ coti pe bulevardul ce ducea la Carmel Tzarfati, carmelul francez.

Gâfâind încă, strigă după un taxi.

— Unde doriţi?

— Păi, la kibbutzul Ramat Yohanan.

— Unde mai e şi cătunul ăsta!?

— Înspre Kiryat Ata.

— O să vă coste o groaza de bani.

Yael nu-i răspunse. Şoferul ridică din umeri şi porni.

*

Ahmed Salah rula spre Tel-Aviv. Îi telefonase mamei sale la Nazaret ca să-i spună să se ducă numaidecât, împreună cu cele trei surori ale lui, la unchiul lor din Ierusalim.

— Mamă, te rog foarte mult, nu pune întrebări, te implor. Fă ce-ţi spun. Ia un taxi numaidecât. Te sun acasă la unchiul, diseară.

Se hotărâse. Avea să se ducă la Shin Beth şi să spună tot.

Langley, cartierul general CIA

Henry Mac Loy se întreţinea cu omologul său de la KGB, când pe linia sa directă începu să clipească becul. Cerându-şi scuze, ridică receptorul. Era omul trimis să stea în preajma lui Judith Stevens, căruia i se ordonase să-l anunţe oricând va constata cel mai mic progres.

— A pronunţat de mai multe ori un nume arab. Sună cam ca aşa: Kaleid Abu Sherif sau Sharif.

— Silabiseşte.

— Nu ştiu arăbeşte, silabisesc aşa cum se pronunţă.

Repetă de câteva ori numele, cum se pricepu.

— Altceva?

— Asta-i tot. A pronunţat numele de cel puţin douăzeci de ori. I-am cerut să-mi explice, am încercat s-o fac să vorbească, însă mă priveşte întruna cu o privire de… debil. În sfârşit, vreau să spun…

— OK. Vin şi eu într-o oră.

Închise şi se întoarse către oaspete.

— O poveste urâtă, zise, pentru a se scuza.

Locuinţa lui Judith era păzită de patru agenţi FBI şi doi de la CIA. Mac Loy pătrunse ca o vijelie. Era a doua oară când venea la ea. Singurul lucru cu care s-a ales a fost numele lui Khaled Abu Charif şi Damasc. După ce se întoarse la sediu îi telefonă lui David Ben Zion.

— Cine-i Khaled Abu Charif?

— Cine? făcu David, pentru a câştiga timp.

În prima clipă crezuse că e vorba de o capcană. Oare ce ştia despre cel ucis de agenţii săi la Damasc? Ce se întâmplase? Sirienii?

— Judith a pronunţat numele ăsta de câteva ori. Tocmai m-am întors de la ea.

Liniştit, David îi răspunse că numele nu-i spunea nimic.

— Şi totuşi l-a repetat de mai multe ori, la fel şi numele Damascului.

David se înseninã. Interlocutorul lui Abu Charif nu putea fi decât vreun grangur din serviciul secret sirian, dacă nu chiar şeful cel mare în persoană.

— Din păcate nici asta nu mă lămureşte mai mult, afirmă el. Ar trebui sa ne spună locul unde a ascuns caseta.

— Doctorii au pierdut orice speranţă că-şi va mai recăpăta vreodată memoria.

— Ai noştri cred că ar avea mai multe şanse să-şi revină aici, decât la New Jersey. Primul ministru le-a scris în acest sens părinţilor ei.

— Da, am aflat. Nu va fi uşor. Israelul nu se bucură de o faimă prea bună la noi, în timp ce şefului OEP-ului i se ridică osanale şi-i creşte contul în bancă.

— Măcar ştim acum cum se poate obţine Premiul Nobel pentru pace, spuse David cât se poate de serios.

— Să văd ce pot face pentru Judith.

Înainte de a închide, americanul îl asigură de simpatia sa.

— Pentru Israel, toate se vor aranja până la urmă. În câteva luni, lucrurile vor fi ca înainte.

— În câteva luni vom avea două milioane de şomeri, adică optzeci la sută din populaţia activă.

*

Ahmed Salah ceruse să i se aducă un platou cu mâncare în camera micului hotel pe care îl descoperise la Netanya în

centru. Se răzgândise pe drum. Înainte de se duce la Shin Beth, voia să fie sigur că familia lui şi cea a iui Yael sosiseră cu bine la destinaţie. Sună întâi la unchi. După zece apeluri în gol, renunţă. Apoi îi telefonă mamei, la Nazaret. Nici aici nu-i răspunse nimeni. Mii de întrebări îl asaltau. Brusc îi veni ideea să cheme kibbutzul. Recunoscu vocea lui Yael şi izbucni, isterizat:

— Yael, viaţa mea…

— Unde eşti?

— La Netanya.

— Unde anume?

— La hotelul Salomon. Ascultă-mă bine…

— Nu, acum tu ai să asculţi. Vreau să ştiu totul! Absolut totul!

— Am două lucruri de rezolvat. După am aceea să-ţi spun tot. Mama şi surorile mele sunt şi ele în pericol. Mi-e teamă că li s-a întâmplat ceva…

— E vorba de Mafie?

— Mai rău!

— Dacă vrei să te ajut, vorbeşte!

— Eşti singură?

— Da, kibbutzul sărbătoreşte o căsătorie. Părinţii mei iau parte şi ei…

— E vorba de trădarea patriei noastre. Sub presiunea…

— Vin, spune Yael.

— Nu, nu.

Închisese. Ahmed Salah rămase câteva clipe nemişcat, apoi sună din nou la unchiul său.

— Unchiule Majid, sunt eu, Ahmed! Alo! Cine e la aparat? Alo!

— Ne-ai speriat. Unde eşti?

Ahmed simţi cum îi dau lacrimile recunoscând vocea surorii sale.

— Sunt la Netanya.

— La hotel?

Ahmed şovăi, tulburat de o intonaţie ciudată în glasul ei.

— Da. Dă-mi-o pe mama.

— E obosită… S-a lungit.

— Unchiul Majid e acolo?

— Ahmed, unde eşti?

— Ţi-am spus, la Netanya.

— Dă-mi numărul de telefon, să te pot suna. Nu pot vorbi, spuse ea în engleză. Ne-ai înnebunit pe toţi.

Ahmed Salah ezită să-i dea numărul.

— Te chem din nou în câteva minute.

Închise ochii. Întreaga discuţie avea ceva ireal. Faptul că Nadia vorbise englezeşte dovedea că nu voia să-l sperie pe unchiul Majid. Dar dacă vorbea sub ameninţare? Formă numărul de acasă al generalului de poliţie care îi era prieten.

— Shimon e acolo?

— Nu, cine întreabă? răspunse soţia generalului.

— Ahmed Salah.

Îl sili să promită că va veni sâmbătă la masă la ei, înainte de a-i da numărul lui direct de la cartierul general al poliţiei, la Netanya. Aici i se spuse că generalul e plecat.

— Va fi aici într-o oră.

— N-aş putea să-l contactez? E ceva urgent şi personal.

— Imposibil. Îi pot transmite însă un mesaj. Cine sunteţi?

Ahmed comunică adresa hotelului şi închise. Privi platoul cu mâncare, de care nu se atinsese. Se lungi apoi pe pat, cu ochii în tavan. Yael era în drum spre el. Curând vor fi împreună. Generalul îl va suna şi el, era sigur. Îi va cere să vină încoace, pentru a-i mărturisi totul: oamenii pe care îi plasase în cele trei centrale electrice din ţară şi spionii din portul Haifa. Îi va povesti de studentul din anul patru de la drept, de Abu Charif şi de organizaţia lui, despre afaceri, vilele construite…

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile. Şovăi înainte de a ridica receptorul. Se auzea rău, recunoscu imediat vocea generalului.

— Ce se întâmplă, Ahmed? Ai alarmat întreg serviciul.

— Shimon, trebuie să ne vedem. E urgent, foarte. Poţi veni până la mine?

— Ahmed, linişte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Sunt prea multe de spus şi prea încâlcite. Mi-e viaţa în pericol. Poţi veni? Shimon, te rog din suflet!

— O chestiune de bani?

Ahmed ezită.

— Nu.

Vru să spună mai mult dar fu împiedicat de trei bătăi în uşă. Se uită la ceas.

— Shimon, aşteaptă numai o clipă, a sosit Yael.

Puse receptorul pe masă şi se duse să deschidă. O blondă îi întinse un plic. În timp ce-l lua, slavul din Haifa se năpusti ca o fiară, îmbrâncindu-l înapoi. Ahmed căzu pe spate, urlând. Omul ţinti scurt şi trase de aproape. Aruncă pe pat o valiză diplomat în timp ce blonda scotocea prin buzunarele mortului. Vocea generalului răsuna în gol. Slavul se duse la telefon şi-l închise. Chiar atunci se auziră ciocănituri în uşă.

— Sunt eu, Yael! Deschide!

Perechea intră în panică. Blonda târî cadavrul în baie, apoi slavul se duse la uşă.

— Poliţia! spuse deschizând.

Yael nu mai avu timp să reacţioneze când văzu sângele pe mochetă. Slavul închisese uşa în urma ei. Îi privi năucită pe cei doi. Abia avu timp să înţeleagă că va muri. Patru gloanţe îi străpunseră pieptul. Căzu fără să scoată un sunet.

La câteva minute după aceea sosi şi generalul Shoshan. Valiza diplomat era plină cu droguri.

Beit Asia, 28 octombrie

David se trezi năduşit şi rămase pe marginea patului, cu ochii în gol. Trecu apoi în baie. Duşul fierbinte nu-i schimbă dispoziţia. Rămase un timp nemişcat în faţa oglinzii. Începuse să semene a bătrân. Părul lui blond începea să încărunţească. Avea obrazul însemnat de oboseală. În jurul ochilor albaştri apăruseră cearcăne. Avusese de câteva ori acelaşi coşmar: se afla în sinagogă, unde credincioşii cântau în cor. Adjunctul său venea îngrozit să-i vestească o nenorocire. Urma imaginea Ierusalimului cuprins de flăcări şi inundat de sânge, adică viziunea pe care o avusese pe muntele Sinai. De fiecare dată David se trezise, rămânând încremenit minute în şir. Încă de când Esther îi anunţase prezenţa rusului şi a americanului la Bagdad, era frământat de bănuiala unui complot. Evenimentele tragice care urmaseră, puţinele destăinuiri obţinute de la Abu Charif înaintea morţii, precum şi vizita recentă la centrala nucleară de la Neguev, toate îl convinseseră că se urzea un plan diabolic. Şeful Mossadului n-avea să fie liniştit decât în ziua când avea să citească în presă despre moartea preşedintelui irakian, singura dovadă că Esther era cu adevărat agentul lui şi nu o combinaţie de necrezut, pusă la cale de Mukhabarat.

Esther trebuia să vină peste două zile în Israel, în vederea pregătirii tratatului de pace care urma să fie semnat simultan la Ierusalim şi Bagdad, la 2 noiembrie. Vor fi mai mult timp împreună şi o va supune detectorului de minciuni. Îşi îndepărtă meşa de pe ochi, îmbrăcă treningul şi înainte de a ieşi pentru alergarea de dimineaţă, bău un pahar de apă cu o linguriţă de miere. Sportul era singurul în stare să-l facă să vadă limpede, să iasă din izolare. Efortul fizic îi era neapărat necesar.

După o oră, se afla aşezat la birou. Enigma bombei cu hidrogen era încă intactă. Peste cinci zile urma să fie semnată pacea cu Irakul. Multe întrebări rămâneau însă fără răspuns. Cele mai obsedante, care îl asaltau

necontenit, erau şi cele mai simple: de ce nici un serviciu secret, inclusiv Mossadul, nu descoperise absolut nimic în legătură cu bomba irakienilor? De ce ţinuseră s-o transporte în Mauritania, la bordul unui avion de linie, alegând un traseu riscant, în loc să fi survolat teritorii arabe? Vasele irakiene trimise în Mediterana se volatilizaseră la fel de repede precum veniseră. De ce? De când Esther devenise principalul său agent în Irak, pe David îl rodea îndoiala. Dacă irakienii aveau intenţia să semene groaza şi disperarea chiar în inima Mossadului, se putea spune că izbutiseră din plin. Lăsau bomba pe mâna israelienilor, semnând în acelaşi timp pacea cu ei!

Doar două persoane din guvern erau la curent. Primul ministru şi ministrul Apărării. Împreună, dezbătuseră situaţia pe toate părţile. Să denunţe Irakul? Imposibil: Israelienii s-ar fi văzut acuzaţi de doborârea cu sânge rece a unui avion civil, devenind un popor de ucigaşi; ONU, preocupat de recenta lovitură militară de la Moscova[34], va trece din nou la ofensivă. Şi de data asta embargoul va fi total. Cu toate că bomba H irakiană era în mâna lor, aveau mâinile legate. Nu-l putea linişti pe deplin nici lista savanţilor americani, europeni şi ruşi, care îi parvenise. În total două sute optzeci şi şapte, din care douăzeci erau francezi şi englezi. Dar care din ei era vinovatul? David era convins că e un rus. Oricare i-ar fi fost naţionalitatea, hotărâse să-l aducă viu în Israel. Agenţii din Irak aveau instrucţiuni precise în privinţa asta. Prioritate absolută! în aşteptare, atât Mossadul cât şi Shin Beth-ul se găseau mobilizate de pace. Primii turişti sirieni debarcau în ţară, în timp ce israelienii invadau la rândul lor Siria. Două luni de linişte aproape desăvârşită, abstracţie făcând de câteva asasinate îndreptate împotriva unor arabi creştini şi revendicate de faimoşii *Fiii ai Sionului,* probabil doar pentru a menţine tensiunea. De când se afla la conducerea Mossadului, se întâmpla pentru prima oară ca David să dea ordine contradictorii, să anuleze decizii bine cântărite, pentru a le relua iar în ziua următoare şi a le suspenda din

[34] Vezi André Soussan, Octombrie II, ed. Arthemis, Bucureşti 1992. (N.T.)

nou. Pierduse simţul priorităţilor. Simţea că îi scapă un element esenţial. Dar care anume? Evenimentele se succedau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Calendarul săptămânilor ce urmau era foarte încărcat.

Erau aşteptaţi mai mulţi conducători de state arabe. Primul era şeful OEP-ului, urmat apoi de regele Iordaniei. După care preşedintele Egiptului, care scăpase din două atentate, mulţumită informaţiilor date de Mossad. În sfârşit, preşedinţii Algeriei şi Tunisiei. Regele Marocului îşi amânase vizita pentru 15 decembrie. Armata rămăsese mobilizată în proporţie de peste jumătate din efective. Economia statului se găsea la capătul puterilor. Embargoul, respectat mai mult sau mai puţin, aducea prejudicii produselor agricole, spre marea bucurie a Spaniei, Italiei şi Marocului, principalii concurenţi. Singurele veşti bune veneau de la vecini. Fuseseră încheiate numeroase acorduri comerciale cu Siria, Irakul şi Arabia Saudită, care până acum nu purtaseră negocieri cu statul evreu.

Pe linia directă începu să clipească becul. Era omologul lui David din CIA.

— Judith se întoarce în Israel în următoarele patruzeci şi opt de ore. Părinţii au acceptat, în urma recomandării medicilor.

David îi mulţumi.

— Dacă i se întâmplă ceva…

— Va fi păzită mai bine decât primul ministru!

— Te voi suna din nou pentru a anunţa cu ce zbor soseşte. Ce părere ai despre doamna ministru de Externe a Irakului!

— Se pare că e o femeie remarcabilă, răspunse David liniştit.

— E de o frumuseţe de neînchipuit! Irakul a dat lovitura!

Trecură apoi în revistă situaţia din Orientul Mijlociu.

Americanul era convins că arabii abia aşteptau să încheie pacea cu Ierusalimul, deoarece Ariel Dan le inspira o teamă de moarte. David preferă să schimbe subiectul. Ca de obicei, stărui ca primul ministru să fie primit oficial la Casa Albă.

— În cele din urmă se va produce şi asta.

Mac Loy era să repete că Israelul nu era bine văzut în ţara sa. În loc de asta, întrebă dacă Mossadul pusese mâna pe *Fiii Sionului.* David ştia că serviciile secrete străine credeau că aceştia erau israelieni, protejaţi de Mossad. Se mulţumi să repete ceea ce afirmase mereu:

Crimele sunt în folosul antisemiţilor şi al anumitor integrişti creştini. Îi voi descoperi, contaţi pe mine.

Americanul nu stărui. După ce închise, David îşi convocă adjunctul.

— Judith Stevens revine în ţară.

Citind mirarea de pe chipul lui Uzi Zvulun, adăugă:

— În patruzeci şi opt de ore.

Stabiliră protecţia ei până în cele mai mici amănunte.

— Mac Loy a făcut treabă bună. Păcat că e atât de mărginit. Mi-a servit iar salata cu *Fiii Sionului.*

— Un idiot, pufni Uzi.

— Din păcate nu e singurul…

Telefonul ce făcea legătura cu ministrul Apărării începu să dea semne de viaţă. Vorbind, David pălise cumplit. Asupra oraşelor Sderot şi Ashkelon căzuseră vreo sută de obuze şi katiuşe, provocând un adevărat masacru. La Sderot o grădiniţă de copii fusese nimerită în plin, iar la Ashkelon un spital era pe jumătate distrus. Obuzele porniseră din Gaza. Uri Zvulun rămăsese fără grai. De ce se temuseră israelienii cel mai mult, de la încheierea păcii cu palestinienii, se produsese.

— Ce facem? întrebă Uzi.

Răspunsul veni ca un trăsnet.

— Nimic!

După o tăcere prelungită, David adăugă lovind cu pumnul în masă:

— Ăsta-i preţul păcii!

*

Yehuda Shomron discuta cu generalul Shimon Shoshan despre cazul Ahmed Salah. Ancheta stabilise un trafic de droguri. Proprietarul agenţiei de voiaj, un israelian de origine rusă, depusese mărturie că Salah avusese de câtva timp un comportament ciudat, că deturnase cincizeci de mii de dolari şi patronul său era hotărât să-l dea afară. Trăia pe picior mare, peste posibilităţile lui, şi pleca frecvent în străinătate. În buzunarul lui Salah s-au găsit zece mii de dolari, în bancnote de câte o sută. Mama lui, precum şi cele trei surori şi un unchi, fuseseră asasinaţi. Pentru a cincea oară de la începutul discuţiei generalul respinse vehement concluziile anchetei:

— Îl cunosc de când era mic. Era cel mai cinstit om din ţara asta. Iar pe valiză nu s-au găsit amprentele lui.

— Adevărat, ăsta e singurul element tulbure din toată afacerea, conveni Shomron.

Discuţia continuă haotic. Yehuda mai avea şi alte treburi. După părerea lui, cazul era de competenţa poliţiei judiciare şi nu a serviciilor sale. De altfel, nu avea nici măcar un singur om disponibil. Cînd ajutorul lui intră precipitat, înţelese că se produsese ceva deosebit de grav. Omul îi anunţă dezastrul de la Sderot şi Ashkelon. Yehuda se ridică şi se adresă generalului, la fel de năucit ca şi el:

— Dragă prietene, cred că sunt lucruri mult mai urgente decât amărâtul ăsta de traficant de droguri. Dacă tu ai timp pentru asta, n-ai decât...

2 ianuarie 1996

Iarna era geroasă. Ploaia cădea fără încetare de trei zile. De multă vreme noiembrie şi decembrie nu mai fuseseră atât de ploioase. După seceta de anul trecut, ploaia asta era un adevărat dar al cerului, gândi David Ben Zion, la volanul unui Volvo blindat. Plecase devreme pentru a nu fi prins în cumplitul blocaj de la ora şapte. Fără a fi însoţit de garda personală, rula spre Eilat. Era nerăbdător să ajungă la Beersheba, pentru a se putea bucura de soarele deşertului. Ciudată ţară! La Ierusalim ningea, dar era suficient să te depărtezi câţiva kilometri pentru a te afla în plin deşert. David se ducea la Eilat pentru a face scufundări marine. Ar fi putut alege şi elicopterul, dar nu era el omul care să abuzeze de punga cetăţenilor. Atunci când fusese numit în fruntea Mossadului, prima lui hotărâre fusese să renunţe la Lincolnul roşu, în favoarea unui Volvo, automobil obişnuit în Israel.

Bombardarea localităţilor Sderot şi Ashkelon provocase pierderea a nenumărate vieţi omeneşti. Şeful OEP-ului trimisese îndată o comisie de anchetă şi jurase că vinovaţii vor fi executaţi în public. Naţiunile Unite puseseră în vedere Israelului că „represaliile ar primejdui fragila pace cu palestinienii” şi ceruse „o mare reţinere” făcând promisiuni vagi de a ridica embargoul, în caz că Israelul ar încuviinţa supravegherea internaţională a locurilor sfinte. Morţii fuseseră îngropaţi în indiferenţa totală a opiniei internaţionale. Nu avuseseră nici un fel de represalii, însă ţara era sfâşiată de o violentă confruntare între partizanii păcii şi adversarii ei. Destrămarea guvernului de uniune naţională şi alegerile din 10 decembrie nu aduseseră ţara pe un făgaş mai bun.

Judith Stevens revenise în Israel. Fuseseră înregistrate unele progrese, însă nimic care l-ar fi putut interesa pe David. Khalida Ben Omar venise în câteva rânduri în Israel. Şi în această privinţă deziluzia fusese mare: nu aducea nici o informaţie demnă de a fi numită astfel. David o găsise

tulburată şi dezorientată. După ea, preşedintele irakian era de bună credinţă. Nu vorbea decât despre pacea cu statul evreu şi se entuziasma la ideea unor viitoare proiecte comune. Avea impresia că este ţinută deoparte, că i se ascundeau unele informaţii. Poate ar fi fost mai bine să refuze postul de ministru – care nu aducea decât publicitate preşedintelui – şi să fi rămas în serviciul secret. Munca îi lua douăzeci de ore zilnic. Nu se ivise încă prilejul să se culce cu preşedintele. Nu rămăsese singură cu el decât de două ori. La fel ca toţi ceilalţi miniştri, trebuia să i prosterne la picioare şi să-i sărute apoi umărul drept. Nu da mâna cu nimeni. Pentru afacerile curente Khalida trebuia să se adreseze vicepreşedintelui.

Cu toate rezultatele neconcludente ale detectorului de minciuni, David era sigur că Esther spunea adevărul, ceea ce-i întărea îndoielile privitoare la preşedintele irakian. Dacă Esther era manipulată fără să ştie? Ipoteza asta câştiga în mintea lui din ce în ce mai mult teren. David îi reamintise, în cursul întrevederilor pe care le avusese cu ea, priorităţile: asasinarea preşedintelui, locul unde se ascundeau Leonov şi Hicks, precum şi data viitoarelor deplasări ale acestora în străinătate.

Vizitele succesive ale conducătorilor arabi ruinaseră ţara. Fără a mai pune la socoteală şi vizita regelui Marocului. Acesta sosise la 15 decembrie şi îşi prelungise şederea cu trei zile. Nici papa nu fusese primit mai bine în America latină.

David deschise radioul pentru ştirile de la ora opt, dar îl închise apoi repede. Se gândea la numeroşii turişti arabi care invadaseră teritoriul. Singura veste bună pentru economia naţională – care însă îi răpea somnul – privea miile de tehnicieni israelieni care se pregăteau să plece în Irak şi în ţările Golfului. Ziarele erau pline de oferte de serviciu, unele mai atrăgătoare decât altele. Se căutau ingineri în toate domeniile, tehnicieni, medici, infirmieri. Cele mai mici salarii erau în jur de douăzeci de mii de dolari, în timp ce cele mai bine plătite ajungeau la o sută şi cincizeci de mii. Sume ameţitoare pentru slujbaşii israelieni.

Abu Charif mărturisise că în Israel se găseau cincizeci de terorişti. Shin Beth-ul îi căuta cu îndârjire, însă până acum nici o pistă nu dusese la un rezultat notoriu.

După o jumătate de oră, David făcea un duş cu apă rece în vila pusă la dispoziţia sa de către ministrul Apărării. Afară patru agenţi asigurau paza.

*

Trei zile fără ca nimeni să vină să-l deranjeze! Lui David nici nu-i venea să creadă. Pe puntea vasului, în largul mării Roşii, David se pregătea să plonjeze în adâncuri, echipat în costumul negru de scufundător. Înconjurat de cei din garda sa, începea să savureze acest nou ritm de viaţă. Singurul gând legat de profesie rămânea planul său Mesiada, încheiat până în cele mai mărunte detalii. David nu aştepta decât încuviinţarea cabinetului, pentru a începe să-l pună în aplicare. Singura lui teamă era ca Ariel Dan să fie demis din funcţia de prim ministru. Dar şi în acest caz era hotărât să nu ţină seama de nimic. Luase decizia asta în ajun, pe când se afla la cincizeci şi cinci de metri sub suprafaţa apei. Astăzi se trezise devreme iar cei din gardă, spre marea lor mirare, crezuseră că-l văd zâmbind în timpul alergării matinale.

— Am plecat! spuse David coechipierului său şi plonjă primul.

După zece minute atinsese adâncimea de patruzeci de metri, urmat de Moshe, un uriaş, colonel de la baza secretă de la Atlit, unde se antrenau comandourile marinei. Colonelul aparţinea secţiunii Metsada, şi răspundea de luptătorii Mossadului. Un rechin pelerin trecu la trei metri, hăpăind în trecere câteva rândunici de mare roşii. David rămase nemişcat urmărind din priviri fiara cu ghimpi. Aceasta îşi continua drumul devorând peştii care îi ieşeau în cale. Fiarele mării înghit pe cei mai mici fără a-i avertiza. Asistă la o scenă uimitoare: câţiva peşti de mărimi diferite se roteau în jurul unui peşte-papagal, zugrăvit în toate

culorile curcubeului, care îi observa fără să se clintească. Ceilalţi îl atingeau, se frecau de el şi-şi reîncepeau apoi baletul într-o paşnică armonie. Brusc, intuiţia lui David se materializă. Un peşte mai mare se năpusti asupra specimenului rar şi-l devoră, în timp ce ceilalţi se îndepărtau grăbiţi, care încotro. David rămase nemişcat până ce Moshe începu să se neliniştească, îi făcu semn să înceapă revenirea la suprafaţă.

David avea senzaţia că mai văzuse scena asta, în vis. Un avertisment? Un semn? Era convins. Cînd ajunseră la zece metri de suprafaţă, desluşi prin apă că cineva se îndrepta spre ei. Înţelese că vacanţa luase sfârşit.

Uzi Zvulun, care îl aştepta pe punte, ridică mâinile în semn de neputinţă, pentru a-şi cere iertare. Vorbi apoi grăbit:

— Regele Iordaniei a fost dat jos şi înlocuit cu un general pro Saddam. Între legiunea regelui şi palestinieni e război. Regele cere ca Israelul să intervină. S-a întrunit cabinetul de criză.

— Regele e în viaţă?

— Da, se află în Israel. Lovitura de stat s-a produs în timp ce lua masa cu Ariel Dan la ranchul lui.

David încercă să se concentreze. Nu era surprins. Ba chiar avusese de gând să organizeze el însuşi lovitura, înainte de tratativele cu şeful OEP-ului. În alte vremuri poate că s-ar fi bucurat. Astăzi însă ştia că e o veste deosebit de rea. Generalul pro irakian care preluase puterea va strânge relaţiile iordano-irakiene, poate va determina chiar unirea celor două ţări. Cum se putea opune Israelul la această fuziune, care ar aduce la câţiva paşi de graniţa sa, lungă de patru sute optzeci de kilometri, formidabilul potenţial militar al Irakului şi Siriei? Nu putea interveni decât anulând acordurile de pace cu celelalte state arabe. „Laţul se strânge, încet dar sigur”, îi trecu prin gând.

După două ore, elicopterul care venise să-l ia îl depuse pe acoperişul de la Beit Asia. În cămaşă şi blugi, bronzat, pătrunse în sala de conferinţe.

— Ce bine arăţi! exclamă Shimon Adler, ministrul de Externe.

David îi aruncă o privire nimicitoare şi se duse la locul său. Nădăjduise ca Dan să nu-i mai încredinţeze portofoliul acesta cheie. Noul guvern fusese alcătuit în cursul dimineţii. David aflase noutatea pe când mai era în elicopter. Privi atent pe cei prezenţi şi-şi începu expozeul.

— Generalul Mohamed Hussein a fost numit ataşat militar la Bagdad, cu un an înainte de războiul din Golf. A fost rechemat de rege la 30 ianuarie nouăzeci şi doi. Pentru a nu-l irita pe preşedintele irakian, l-a numit, contrar sfatului meu, adjunct al şefului statului major. L-am mai avertizat o dată, prin intermediul lui Dan.

— Singura problemă care se pune este să ştim dacă noul conducător de la Aman va face sau nu unirea cu Irakul.

— Şi dacă fuzionează? întrebă Adler cu agresivitate.

— Va trebui să-l împiedicăm prin orice mijloc.

— Domnul Hamemune vrea să insinueze că...

— M-ai înţeles foarte bine. Prin orice mijloc înseamnă acelaşi lucru în ebraică sau în japoneză, chiar şi război!

Între membrii consiliului izbucniră discuţii aprige, inutile şi derizorii. Toţi, până şi şeful statului major, socoteau cuvintele lui David aproape iresponsabile.

Pentru prima oară în cariera sa şi contrar tuturor regulilor în vigoare, şeful Mossadului, tremurând de furie, se ridică şi, arătându-l pe Adler cu degetul, rosti o cuvântare pe care şi-o repetase de multe ori în minte:

— Ce veţi spune poporului evreu, care v-a ales din nou, în ziua în care în centrul Tel-Aviv-ului veţi vedea una dintre cele mai puternice *armada* militare ale lumii? Oare mai trebuie să vă amintesc cifre? Bombardamentul palestinian de zilele trecute asupra oraşelor Sderot şi Ashkelon ce reacţie a stârnit? Nici una! Mâine o vor lua de la capăt, şi să nu vă îndoiţi că aşa va fi. Mâine alţi evrei vor fi ucişi cu alte katiuşe, trase din Gaza, Iudeea şi Samaria, sub control palestinian, şi din Iordania, sub control irakian. Nici atunci nu vom reacţiona. Sub ochii noştri mâine va fi înlăturat şi preşedintele Egiptului. Înlocuit cu un nou Saddam Hussein.

În câteva luni Israelul va fi prins ca într-un cleşte de mii de rachete, mii de tancuri cu tunuri de 120 îndreptate asupra caselor noastre, asupra copiilor noştri. Cum vă gândiţi să-i păziţi? Cu măşti de gaze şi camere etanşe?

Marcă o pauză, cât să-şi tragă sufletul.

— Pacea asta pripită şi impusă sub presiunea Occidentului va duce ţara drept la capitulare, ori la un dezastru. Ceea ce, în ambele cazuri, înseamnă sfârşitul poporului evreu. Şi nu va mai fi nici o minune, ca în 1948, când statul Israel s-a născut prin voinţa naţiunilor. Avem datoria să prelungim această minune, până în vecii vecilor. Ierusalimul a fost distrus de două ori, a treia oară ar fi şi ultima. Mai mult de o sută de mii de rezervişti lucrează în prezent în Irak şi ţările Golfului. O sută de mii de ostateci, în caz de criză! În loc să vă îngrijiţi de privilegiile voastre, în loc să vă temeţi de opinia internaţionala, lipsită de vlagă şi neştiutoare, care nu ne iubeşte decât atunci când suntem stigmatizaţi cu steaua galbenă, sau suportăm rachete Scud fără a clipi şi care, orice am face, va fi împotriva noastră, ar trebui să vă gândiţi la răspunderea pe care o purtaţi. O răspundere uriaşă, monumentală, biblică. Pe umerii noştri, pe umerii tuturor celor care suntem aici, se sprijină viitorul Israelului şi, mai ales, viitorul poporului evreu.

Tăcerea năpădi sala cu pereţii etanşi. Toţi, în afară de Dan, care nu-şi lua ochii de la David, priveau în jos. Pe David îl năpădi un sentiment de eliberare. Ultimele cuvinte le rostise pe un ton solemn. Continuă la fel, cu pumnii ridicaţi la cer şi chipul inspirat:

— Se spune că istoria nu se repetă niciodată, în afară de cea a poporului nostru. Dacă mâine, ferească Dumnezeu, Israelul dispare, numai noi vom fi de vină. Cel mai cumplit holocaust din istoria noastră va fi provocat de evrei iresponsabili, de o elită obosită, destrămată, decadentă, laşă, trăind din iluzii. Calitatea mea de Hamemune nu-mi permite să vă vorbesc astfel, dar cuvintele acestea grele sunt adevărate şi ştiţi că aşa este.

Orice ar fi, vă cer ca, în numele sacru al Eretz-Israelului, să uitaţi viitorul vostru personal şi să vă gândiţi numai la

misiunea noastră comună: să reunificăm poporul ales şi să-l salvăm de nenorocirile care îl năpăstuiesc.

Asistenţa era încremenită. Nu se auzea decât şuierul enervant al aerului condiţionat.

Pacea asta e o capcană, urmă David. Un laţ care se strânge pe zi ce trece. Israelul nu are ce negocia. Ne-am repezit asupra păcii aşa cum un naufragiat se agaţă de colacul de salvare, pentru că am fost abandonaţi, călcaţi în picioare de comunitatea internaţională. Suntem condamnaţi deoarece musulmanii ucid creştini şi toată lumea o ştie. Poporul doreşte dezarmarea, în timp ce vecinii noştri, care propun o pace încheiată cu viteza luminii, se înarmează tot mai mult.

Cu un gest violent îl opri pe Shimon Adler, care încerca de câteva clipe să-l întrerupă.

— Dragii mei prieteni, istoricul creştin Paul Johnson spune că una dintre lecţiile istoriei care nu trebuie uitată este că o civilizaţie nu poate fi niciodată considerată ca dobândită pentru totdeauna. Întotdeauna există o epocă a întunericului care pândeşte când nu te aştepţi, dacă joci prost sau faci greşeli.

Cu glas înăbuşit, conchise:

— Sfârşitul lui Eretz Israel ar fi cea mai mare victorie postumă a lui Hitler!

Tăcu şi se lăsă să cadă în scaun. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Dan, care lăsă ochii în jos. Nu era el cel care negociase pacea cu orice preţ? David ştia că Israelul nu se va putea opune la fuziunea Iordaniei cu Irakul. Cuvântarea aceasta, care-i înlemnise pe cei din consiliu reducându-i la tăcere, David o ţinuse anume pentru a-i pregăti cu planul Mesiada.

Discuţiile au fost reluate, ceva mai calm şi mai bine structurate ca înainte. Nici o hotărâre n-a fost luată. Urmau să aştepte desfăşurarea evenimentelor.

Dan îi mulţumi lui David:

— Să ne trăieşti o sută douăzeci de ani!

Cei prezenţi au aplaudat, în afară de laburistul Shimon Adler.

Haifa, muntele Carmel, 2 februarie

Lungită în şezlongul din grădină, Judith Stevens contempla cerul. Clipi din ochi, orbită de razele soarelui. Scoase o carte din geantă şi începu să citească. Vindecarea ei se produsese la 21 ianuarie, la ora 21, în timpul telejurnalului. Crainicul anunţase demisia lui Shimon Adler şi înlocuirea lui prin Shlomo Levy, eminent membru al partidului likud. Fostul ministru îl criticase în cadrul unui interviu pe Ariel Dan, revendicându-şi meritele în semnarea păcii cu arabii. Judith privea ecranul fără să-l vadă. Alături de ea, infirmiera, în slujba Mossadului mormăi:

— Un oportunist mai puţin. Bună treabă!

Adler ţinuse să-şi avertizeze compatrioţii, plin de amărăciune:

— Pacea e mai fragilă decât cred cetăţenii noştri. Ariel Dan e rău sfătuit. Sunt neliniştit, foarte neliniştit!

— La cine vă referiţi, în mod special? întrebase reporterul.

— Mă gândesc la omul cel mai anonim şi cel mai periculos din toată ţara. Mă refer la Hamemune. Un iluminat. Se crede profetul Ieremia.

Judith tresărise. Cuvântul Hamemune îi provocase un fior ce-o făcu să se trezească din letargie. Infirmiera nu observase nimic.

Bodogănea în gura mare:

— A înnebunit? Să te dai la şeful Mossadului în public... Adler ăsta e o canalie. Ar trebui izgonit din ţară. Scârba!

Rămase năucită auzind-o pe Judith întrebând-o în engleză, cu glas potolit:

— Sarah, nu-i aşa că-i pentru prima dată în Israel când şeful Mossadului e atacat în felul ăsta?

Infirmiera rămase fără grai. Judith se ridicase apoi şi făcuse câţiva paşi prin grădină, sub privirile uluite ale femeii.

— Mă duc să mă culc. Sunt obosită, spuse Judith.

În dimineaţa următoare Judith apăru strălucitoare. Se îndreptă cu pas suplu în întâmpinarea medicului ei curant, celebrul neurolog Levingstone, care exclamă, în ebraică:

— Judith, eşti superbă!

Ea îl privise mirată. Profesorul repetase atunci cuvintele în engleză.

— Mulţumesc, doctore.

Luară loc şi el îi povesti tot ce se întâmplase. Judith îl asculta cu încordare. Apoi rămase cu privirea aţintită asupra tabloului agăţat deasupra capului doctorului. Levingstone şi-a dat seama că nu la reproducţia după Chagall se uită. Din când în când era scuturată de spasme. Deodată, fără a spune un cuvânt, se ridică şi se duse în camera ei.

În zilele următoare scena aceasta se repetase. Judith nu răspunsese la nici una din întrebările doctorului. Acesta era convins că îşi recăpătase capacităţile cerebrale. Reîncepuse să citească, să se plimbe, să înoate. Levingstone propuse o psihoterapie, prin reînvăţarea ebraicii. Vedea în aceasta singura cale de a-şi recăpăta memoria. La 1 februarie, la ora prânzului, Judith exclamase deodată:

— Lasă baltă psihoterapia! Vreau să-l văd pe Hamemune.

— Nu va fi prea uşor…

Fu întrerupt tăios.

— Am spus că vreau să-l văd! Nu-i voi vorbi decât lui.

A fost organizată o întâlnire. Judith urcă într-un Volvo blindat, urmat de un convoi de automobile ale siguranţei şi de şase motociclişti. Nici primul ministru nu se bucura de asemenea protecţie. Pătrunse, singură, în biroul lui David Ben Zion. O primea chiar în inima Mossadului, în nădejdea de a-i trezi mai repede o reacţie. Constată din prima privire că izbutise. Judith, intimidată, se apropie nesigură. David, care sta la birou, o pofti să se aşeze. Ea privea în jur. Pe peretele din dreapta o hartă uriaşă a Orientului Mijlociu, plină de săgeţi magnetice indicând puncte strategice. În stânga, o bibliotecă din lemn de brad, cu nenumărate cărţi

de istorie şi geopolitică. Privirea îi fu atrasă de *Memoriile* lui Winston Churchill. Se întoarse spre David, care o observa.

— Bun venit, Judith! spuse în ebraică, în ciuda raportului primit de la Levingstone.

Judith îl privi cu admiraţie, înainte de a declara, emoţionată:

— Mă aşteptam să găsesc un domn mărunţel, gen profesor, cu ochelari cu lentile groase. Sunteţi… un bărbat foarte bine!

David roşi. Se exprimase în ebraică. Prin urmare îşi recăpătase memoria. Vru să-i întoarcă complimentul, se reţinu însă de teamă să comită o stângăcie.

— Luaţi loc, vă rog, zise arătându-i canapeaua din imitaţie de piele.

Judith se aşeză, şi David veni lângă ea. După câteva clipe de tăcere spuse cu blândeţe:

— Sunt foarte fericit că v-aţi recăpătat toate facultăţile. Am citit raportul medicului. Afirmă că vindecarea se datoreşte, numelui de hamemune. E adevărat?

Nu răspunse.

— De ce aţi ţinut să mă vedeţi personal?

Judith tăcu în continuare. După cum susţinea Levingstone, chiar dacă îşi recăpătase facultăţile intelectuale, încă îi lipsea memoria, şi în primul rând amintirea momentului celui mai tragic al existenţei sale. David ştia că interogatoriul la care fusese supusă nu dăduse nici un rezultat. Şovăia, neştiind cum să procedeze. Era cuprins de un sentiment de frustrare. Izbutise s-o ţină în viaţă cu preţul a două vieţi omeneşti şi a unei crize diplomatice de rară violenţă, ce opusese Israelul Statelor Unite. Acum, când se afla aici, la el în birou – al cărui prag îl trecuseră doar foarte puţini dintre agenţii Mossadului – nu spunea şi nu-şi amintea de nimic.

— Judith, făcu David obosit, cunoşti Biblia?

Îl privi într-un fel ciudat.

— Da şi nu. Îmi amintesc unele pasaje…

— Ca de pildă?

— Abraham… Moise… proorocii. Dar mai ales sacrificiul lui Abraham. Pe când eram încă un copil, scena asta m-a obsedat. O citisem ca pe un roman poliţist. Cînd arhanghelul Gabriel i-a oprit mâna lui Abraham, era să leşin. Cred că e vorba de primul suspans din literatură, reluat mai târziu în cinematografie.

Judith începu să dezvolte tema. David o asculta distrat. Cu numai o zi în urmă, rachete trase din Gaza căzuseră în Ashkelon, provocând numeroase victime. Nu dormise decât o oră. David adusese vorba de Biblie pentru că trebuise să găsească un subiect. Se hotărî să forţeze lucrurile, cu toate că-i făgăduise contrariul lui Levingstone. Atacă foarte firesc:

— Spune-mi Judith, sub ce nume ai ascuns caseta cu înregistrările convorbirii de la hotelul Sheraton din Damasc, dintre Khaled Abu Charif şi un sirian?

— Sub numele de Esther, răspunse ziarista fără şovăială.

David simţi un şoc. Ce dracu’ făcuse idiotul de Levingstone?

Vru s-o întrebe unde, însă se auzi spunând:

— De ce Esther?

Gândul îi fugi la Esther-Khalida din Bagdad. Aceasta nu-i mai transmisese nici o „veste bună”, cu excepţia celei privitoare la fuziunea Iordaniei cu Irakul, înainte de a fi fost anunţată oficial, la 22 ianuarie.

— Pentru că fără Esther poporul evreu ar fi fost măcelărit de Asureus.

David crezu că visează. Cu dezinvoltură, Judith era pe cale să-i furnizeze informaţiile pentru care fuseseră mobilizate atât serviciile sale cât şi Shin Beth-ul.

— Eşti nemaipomenită, Judith, frumoasă şi formidabilă! îi spuse luându-i mâna.

Cu glas emoţionat, continuă să-i vorbească.

— Ştiam că îţi este cunoscută Biblia. În privinţa asta, protestanţii seamănă cu evreii.

Îi lăsă mâna şi se ridică. Ultima întrebare era esenţială. Judith trebuia să-i răspundă la fel de spontan. Se ridicase şi ea, apropiindu-se de birou.

— Soţia dumneavoastră? E foarte frumoasă.

Apoi adăugă:

— Aveţi timp să fiţi împreună?

Fără să aştepte răspunsul, care nu veni, luă fotografia fiului său, pentru a o privi mai de aproape.

— Aţi fost pilot?

— Nu, e fiul meu.

— Vă seamănă extraordinar. Un bărbat frumos. Mai e şi acum în aviaţie?

— A murit.

— Sunt dezolată, spuse ea punând fotografia la loc.

— Visul sionist nu se împlineşte decât cu sacrificii.

Urmă imediat:

— Unde ai pus caseta?

Judith nu răspunse pe loc. Chipul i se închisese. Reveni la canapea şi se aşeză. „Fotografia i-a amintit de iubitul ei, pilotul Tsvika Karniel”, îşi spuse David. Trebuia să repete întrebarea? Îi propuse o cafea.

— Nu beau niciodată cafea, numai apă caldă.

Judith zâmbi şi David se grăbi s-o imite.

— Casetele sunt la Barkeley Bank, la Tel-Aviv, spuse pe neaşteptate.

David avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Mossadul căutase zadarnic în seifurile de La Barkeley şi de la Hapoalim, unde Judith mai avea un cont, fără a găsi nimic care să semene a casetă. Oare le-o luaseră înainte teroriştii?

— Eşti sigură?

— Foarte.

— Unde ţineai cheile?

— Îngropate în pământul din ciubărul cu palmierul, de la mine din birou; două chei, la adâncimi diferite.

— De ce două?

— Pentru că erau două casete.

Judith îi povesti cu lux de amănunte cum înregistrase o copie, după ce îi fusese răscolit prima oară apartamentul. Impresionat de ebraica ei, David admise, puţin dezorientat:

— Am căutat în depozitele ambelor bănci şi n-am găsit nimic. Îţi aminteşti cumva de conţinutul casetelor?

— Nu, recunoscu Judith. Era o discuţie codificată, în care se vorbea de atentate teroriste la scară mare.

David scoase dintr-un dosar fotografia lui Yusef Lariki, şeful serviciului secret sirian.

— El e! îl recunoscu Judith. Nici urmă de îndoială. Cine-i?

— Un sirian, un om de afaceri foarte influent, minţi David.

Informaţia era deosebit de importantă. Şeful serviciului secret sirian fusese văzut în tovărăşia lui Khaled Abu Charif. Se gândi că trebuia să-l lichideze pe sirian, fără aprobarea primului ministru.

— Biserica Sfântului Mormânt îţi evocă ceva?

— De ce?

— Pentru că a fost complet distrusă în urma unui atentat terorist. În casetă era menţionat locul acesta?

— Nu. În schimb Bethleem-ul a fost pomenit de mai multe ori. Da, acum îmi amintesc.

— Ce altceva? întrebă, cu gândul la ruinele din Bethleem.

— V-am mai spus, se discuta codificat. Ştiu doar, chiar dacă nu-mi amintesc exact, că era vorba de atentate de anvergură.

Privirea îi fu atrasă de semnalizarea luminoasă a liniei care îl lega pe David de adjunctul său.

— Nu răspundeţi?

Înălţând din umeri, David ridică receptorul. Ascultă un moment apoi închise şi rămase cu ochii pe telefon. Uzi Zvulun îi anunţase lucrul de care se temea cel mai mult de luni de zile: o lovitură de stat în Egipt, în timpul vizitei preşedintelui la Paris. Şapte colonei, în frunte cu tânărul general Mohamed Halim, cunoscut pentru relaţiile sale de prietenie cu preşedintele Irakului, puseseră mâna pe putere. Mohamed Halim declarase că va respecta acordurile de la Camp David şi că avea intenţia să strângă relaţiile cu Israelul.

— Ceva grav?

David ieşi din toropeală. „Consecinţele războiului din Golf îşi urmează ravagiile”, mai spusese Uzi înainte de a închide. Cu încă un Saddam egiptean pe eşicherul politic al Orientului Mijlociu, complotul împotriva Israelului făcuse un pas hotărâtor. David se apropie de vizitatoarea sa.

— Judith, îmi pare rău, trebuie să întrerupem discuţia noastră. Sunt fericit să te ştiu vindecată. Vom continua să te protejăm, pentru că viaţa ta e şi acum în pericol. Ai fi de acord să te duci la bancă…

— Tocmai asta voiam şi eu să vă propun.

— Te simţi în stare s-o faci chiar acum?

Judith încuviinţă şi întrebă:

— Ne vom mai vedea? Îmi voi aminti şi alte amănunte, sunt sigură.

— Da, trebuie să găsesc o clipă liberă… Pot conta pe discreţia dumitale?

— Eram sigură că numai dumneavoastră mă veţi vindeca. Puteţi avea încredere în mine.

Îi întinse mâna hotărâtă şi ochii lor se întâlniră. După ce David transmise unele instrucţiuni, Judith părăsi biroul însoţită de o femeie. După plecarea ei, David formă numărul primului ministru.

*

Patru ore după aceea, Yehuda Shomron îl sună pe David, care tocmai revenise de la Ierusalim, unde se întâlnise cu Ariel Dan.

— Ei bine?

— E limpede. Teroriştii au scotocit banca înaintea noastră, în prezent îi trecem prin sită pe toţi funcţionarii, inclusiv cei transferaţi ori concediaţi. Mai avem de furcă până să isprăvim cu blestemata asta de casetă! Ţi-a dezvăluit ce conţinea?

— Nimic precis.

David era furios. Judith îi răpea timpul său preţios, în care fiecare minut conta. Se ocupa cu punerea în dispozitiv

a primelor elemente din planul său, despre care ştiau doi membri ai guvernului, primul ministru şi ministrul Apărării.

— O voi vizita la Haifa, spuse grăbit, pregătindu-se să închidă.

Yehuda stărui să-i vorbească despre turiştii arabi din Israel.

— Ţi-am citit raportul, făcu David rugător.

— De o săptămână încoace sosesc cu miile. Din Siria, Iordan, Irak şi din teritorii…

La fel ca mulţi alţi israelieni, lui Yehuda îi era greu să pronunţe numele Palestina.

— …iar acum, deodată, şi din Egipt.

David nu-l mai asculta. Era cu gândurile în altă parte. Îl cuprinse îndoiala în privinţa desfăşurării primei faze a planului Mesiada. Yehuda continua să se lamenteze.

— Ceea ce începe să mă neliniştească e faptul că israelienii care pleacă au între douăzeci şi doi şi patruzeci şi cinci de ani.

— Cum? exclamă David, ca şi cum s-ar fi trezit brusc.

Yehuda repetă şi urmă:

— Asta e valabil şi pentru arabii care ne vizitează.

După această discuţie, David rămase nemişcat, cu ochii pe deviza Mossadului de pe peretele opus. Câteva clipe mai târziu, când adjunctul său, intră în birou, îl găsi în poziţia aceea.

— Dacă visezi cumva să-l prindem pe autorul bombei H, ai face bine să te trezeşti! Nu mai e vis, ci realitate. Intuiţia ta era greşită. Nu e rus, ci un francez! spuse Uzi ridicând două degete ale mâinii stingi, în semn de victorie.

David deschise gura dar Uzi i-o luă înainte.

— N-am terminat. Trăieşte de şapte ani la Bagdad şi o dată sau de două ori pe an îşi vizitează fiul, la Nisa. Următoarea călătorie va avea loc în principiu în mai ori iunie.

— Esther?

— Da. Ne-a transmis şi numerele conturilor lui Leonov şi Hicks din Elveţia.

David încercă să zâmbească. Se ridică şi îl îmbrăţişă.

*

Reuniunea Consiliului de securitate naţională începuse cu o întârziere de o oră, în sala de la subsolul Mossadului. David făcu un raport amănunţit privitor la personalitatea noului premier egiptean şi la fuziunea irako-iordaniană, al cărei efect n-avea să întârzie să se facă simţit pe plan strategic, precum şi despre vânzările secrete de arme din Franţa în Irak, Egipt şi Siria. Cât priveşte Statele Unite, acestea se pregăteau să semneze un contract de douăzeci şi şase de miliarde de dolari cu Arabia Saudită, cel mai fabulos din toate timpurile. Rusia, China şi Coreea de Nord, care reconstituiseră puterea militară a Irakului, o susţineau acum pe cea a Siriei.

David pomeni şi despre vindecarea lui Judith Stevens, ca şi despre dispariţia casetelor. Din motive de siguranţă presa nu fusese pusă la curent cu prezenţa ei în Israel. Urma s-o revadă personal chiar în seara aceea, deşi se îndoia că i-ar fi putut spune mai multe. Puţinul de care îşi amintea confirma probabilitatea unui complot, pentru care pledase încă de la început. Se abţinu însă să dezvăluie că omul de la Damasc nu era nimeni altul decât Yusef Lariki. Ordonase ca acesta să fie executat, şi Uzi organiza operaţiunea.

— Toate astea n-au nici o noimă, susţinu noul ministru de Externe, sefardul[35] Shlomo Levy. Pacea e ceva real. Zilnic semnăm contracte cu ţările arabe. Ideea unei pieţe comune câştigă teren. Naţiunile arabe sunt nerăbdătoare. Noi suntem cei care le frânăm entuziasmul. Turiştii lor lasă aici zeci de milioane de dolari. Israelienii se îmbogăţesc în ţările arabe şi-şi transferă devizele în băncile din Israel. Economia noastră e în pragul unui *boom* nesperat. Povestea asta cu complotul mi se pare ridicolă! Noul preşedinte al Egiptului e un om doritor de pace, care nu ţinteşte decât progresul. Eu unul cred că anumiţi fanatici se opun păcii dintre noi şi arabi. Aşa e Orientul Mijlociu, cu sau fără noi, şi trebuie să

[35] Sefarzi – Evrei de rit spaniol. (N.T.)

ne adaptăm cât mai bine cu putinţă, ca să ne integrăm şi mai mult.

Se pregătea să continue, când ministrul Apărării i-o reteză:

— Citim şi noi ziarele. Nu te mai osteni să ni le citezi. Pe termen scurt sunt de acord cu ce ai spus, dar pe termen lung? Ce va face Israelul în ziua în care economia sa va depinde de ţările arabe?

— Nu ne-am adunat aici ca să vorbim despre economie, interveni Dan, ci ca să ne ocupăm de problemele vitale prezentate de prietenul nostru.

Ridică mâna arătându-l pe David. Acesta rămase tăcut. În locul său luă cuvântul Yehuda Shomron. Se adresă lui Shlomo strâmbându-se:

— Te-ai născut într-o ţară arabă şi prin urmare se presupune că-i cunoşti mai bine decât noi toţi. Cum poţi avea încredere în ei? Ura arabului împotriva noastră n-a dispărut. Sunt violenţi şi cruzi între ei, de ce-ai vrea să reacţioneze altfel faţă de noi? Reprezentăm simbolul eşecului lor, al inferiorităţii pe toate planurile. N-au izbutit să ne nimicească pe calea armelor, şi atunci încearcă s-o facă cu cele ale păcii, adică economia. Oare Germania şi Japonia n-au câştigat cel de-al doilea război mondial după patruzeci şi cinci de ani? În cel mult zece ani, arabii, vor fi stăpâni la noi acasă. Într-o bună zi îşi vor închide graniţele şi ne vom înăbuşi. O biruinţă fără luptă. Iată spre ce ne îndreptăm...

— Voi, aşkenazii, nu i-aţi înţeles niciodată pe arabi. Eu le vorbesc limba, iar timpul pe care l-am petrecut printre ei îmi confirmă buna lor credinţă. Vor pleca, vor să câştige timpul pierdut.

Privi spre David, căutând un semn, un sprijin. Şeful Mossadului însă părea cioplit în piatră. Aceşti foşti vulturi, preschimbaţi în pacifişti, îl umpleau de scârbă. I-ar fi spus unele adevăruri lui Levy, dar de la ultima sa izbucnire îşi jurase reţinere. Shimon Adler îl atacase după aceea în presă. Acest început de conflict se putea întoarce împotriva

lui. Ţinea mai mult ca niciodată să-şi păstreze funcţia. Toate gândurile îi erau concentrate asupra Mesiadei.

Yehuda urmă, cu obrazul roşu de mânie:

— Ai venit în locul laburistului Adler şi vorbeşti ca el! Ce dracu v-a apucat pe toţi ăştia care lucraţi la Externe să credeţi în diplomaţie? În jungla Orientului Mijlociu nu există diplomaţi, doar vulpi care fac pe diplomaţii. Te îmbrăţişează pentru a te putea sugruma mai uşor. Îţi zâmbesc, pentru a te îmbrobodi şi a băga cuţitul în tine! Suntem înconjuraţi de o mulţime de Saddam Husseini în devenire. Nebuni, paranoici şi autodistrugători!

— Şi ce-ai vrea? Să anulezi pacea? Să declari război? Comunitatea internaţională nu se mai interesează de soarta Israelului, are probleme mai importante de rezolvat. La Moscova sunt la putere militarii[36], ţările din Est se năruie în haos. În Europa de Vest năvălesc milioane de refugiaţi. Am izbutit să mai domolim Naţiunile Unite. Embargoul a fost ridicat. Curând va fi abandonată şi rezoluţia privitoare la internaţionalizarea Ierusalimului. Papa a lăsat să se înţeleagă că poate mă va primi...

— Nici să nu te gândeşti! răcni Dan. N-ai să te duci! Vaticanul n-a vrut niciodată să recunoască Israelul. Ani de zile cei dinaintea mea s-au milogit ca cerşetorii, implorându-i pe papii care s-au succedat să trimită un ambasador. Au trecut timpurile acelea! Ţara nu mai are ce face cu această recunoaştere, nici acum şi nici peste o sută de ani!

Discuţia devie. Shlomo Levy ameninţă că va demisiona. Ariel Dan îl pofti s-o facă pe loc. Ministrul Apărării, Itzhac Goldberg, încercă să calmeze spiritele. Dan sări în sus strigând:

— Eu îl voi primi pe el, la Ierusalim, capitala poporului evreu de patru mii de ani. Dacă mi-o cere şi dacă accept, ceea ce nu-i prea sigur.

Nerăbdător să se întoarcă la el în birou, unde îl aşteptau dosare urgente, David se ridică şi spuse împăciuitor:

---

[36] Vezi André Soussan, Octombrie II, Editura Artemis, Buc. 1992. (N.T.)

— Dragi prieteni, toţi avem dreptate. Eu cred că pacea aceasta ascunde o capcană. Constat că dovezile pe care vi le-am prezentat nu au fost destul de convingătoare. Va trebui să aduc altele. Vă propun să amânăm discuţia.

După ce rămase numai cu Dan şi cu ministrul Apărării, îi anunţă:

— Totul e pregătit. Primul vas, pleacă la noapte.

Cei trei bărbaţi se priviră în tăcere, apoi se îmbrăţişară. Ariel Dan murmură cu glas mişcat:

— Dumnezeu să aibă ţara în paza lui!

Haifa, ora 20

Cina cu Judith îi făcea o plăcere mai mare decât se aşteptase, îi simţise farmecul din clipa când trecuse pragul vilei izolate de pe colina Carmel, păzită de doi agenţi ai Shin Beth-ului şi de zece paraşutişti. Judith era strălucitoare, frumoasă şi plină de feminitate. Dan rămăsese uluit de puterea ei de analiză. Era încredinţată că arabii întindeau o cursă. De câteva ori i se păru că el era cel care vorbea. La rândul lui, îi confirmă cele două tentative de asasinat împotriva ei, moartea lui Yagel precum şi cea a lui Khaled Abu Charif la Damasc. Discutară apoi despre casetă. La rugămintea lui, Judith evocă drumurile ei la Damasc, felul în care ajunsese să înregistreze cu totul din întâmplare, cum se desfăşurase convorbirea şi cum îl localizase pe Abu Charif la Ierusalim. David o asculta cu admiraţie. „O adevărată profesionistă”, îşi spuse. Judith aminti şi de refuzul secretarului primului ministru de a-i mijloci o întâlnire cu şeful Mossadului.

— Dacă nu m-ar fi respins, spuse ea cu reproş, n-am fi ajuns aici.

„Dacă s-ar fi mulţumit să se întâlnească cu un ofiţer superior, drama nu s-ar fi produs”, îi trecu lui prin minte.

— Ştiu că doreşti să-ţi reiei activitatea cât se poate de curând. Din păcate acest lucru este exclus, şi nu-ţi rămâne decât să alegi între a rămâne ascunsă în Israel sau a te întoarce în Statele Unite, dar şi acolo vei fi sub pază, până ne vom fi încheiat ancheta. Cât timp sirienii şi irakienii te vor crede în mâinile celor de la CIA şi nevindecabilă, nu vor îndrăzni să te atace.

— Ce cred sirienii despre moartea lui Abu Charif?

— Bună întrebare, Judith. După informaţiile noastre, înclină să creadă într-o criză cardiacă, ceea ce de altfel e adevărat. Cu toate acestea sunt sceptici şi au torturat de moarte câteva persoane de la hotelul Sheraton din Damasc, printre care chiar şi pe director.

— Câţi nevinovaţi pier din vina serviciilor secrete? întrebă Judith pe un ton grav.

— În Israel s-a întâmplat doar o singură dată, datorită unui accident. Pentru noi viaţa e un lucru sfânt. În schimb sirienilor şi irakienilor le-ar trebui un calculator electronic sofisticat pentru a putea răspunde la întrebare. La ei, eşti asasinat doar pentru o privire deplasată. În timpul războiului din Golf un general, convocat de Saddam Hussein, a fost împuşcat cu un glonte în frunte, în timpul şedinţei, pentru că dusese mâna la buzunar să-şi scoată pachetul de ţigări. Putea fi vorba de o armă… Trebuie să trăim şi să supravieţuim cu asemenea vecini. Cum ar putea Occidentul să înţeleagă lucrurile astea?

— Ce aş putea face ca să ajut Israelul? Sunt gata să accept orice. Principalul este să fiu folositoare. Vorbesc mai multe limbi, printre care şi araba…

— Pentru moment, rămâi unde eşti. E cel mai cuminte.

— Yagel mi-a fost prietenă apropiată, o adevărată soră. Vreau să-i cinstesc memoria. Înnebunesc dacă stau cu braţele încrucişate.

David o privi o clipă gânditor, fără să spună ceva. Presimţise încă de la început cererea aceasta. Mossadul număra într-adevăr şi trei agenţi străini, dintre care doi germani dornici să răscumpere crimele părinţilor. Marele rabin al Mossadului nu le putuse refuza cererea. Cel de al treilea, fostul grădinar al iui Judith de la New Jersey, era un japonez ce se convertise la iudaism. Izbutise să fugă înainte ca americanii să pună mâna pe el.

Timp de o frântură de secundă David se gândi să-şi dea consimţământul dar se răzgândi.

— Judith, sunt mişcat. O spun cu toată sinceritatea. Din principiu însă nu primim decât israelieni în serviciul nostru.

— Sunt un caz special, spune ea atât de convingătoare, încât îi făgădui să se mai gândească.

— Voi supune cererea ta marelui rabin al Mossadului.

Judith îşi stăpâni un gest de uimire. „Ce-ţi e şi cu evreii ăştia şi cu simţul moralei pe care-l au!” îşi spuse.

Înclină capul, în semn de mulţumire.

*

David prezentă legitimaţia santinelei de la intrarea în portul Haifa, care o cercetă cu atenţie. După ce aruncă o privire în interiorul automobilului, ridică bariera. Banalul Peugeot 205 demară. După ce ajunse pe chei, coborî şi trase adânc în piept aerul îngheţat. Ridicând apoi gulerul pardesiului, porni cu paşi hotărâţi. Îi plesnea capul de atâtea întrebări. Încercă să le alunge. Izbuti abia când ajunse în dreptul cheiului nr. 4. Doi oameni din gardă îl urmau la distanţă, cu ochii în toate părţile. Nu ştiau despre el nimic altceva decât că era un ofiţer superior al Mossadului. David încetini lângă vasul sub pavilion danez, pe pupa căruia citi: *Den Lille havfrue, Mica sirenă.*

Era ora 23. Uzi discuta cu căpitanul vasului, un israelian care servise în marina daneză. În mai puţin de o oră, *Mica sirenă* ridica ancora plecând într-o lungă călătorie ce avea s-o poarte în mai multe ţări europene. David desluşi silueta

adjunctului său pe pasarelă şi făcu câţiva paşi spre el. Rămaseră tăcuţi, în aşteptarea plecării vasului. Îl însoţiră cu privirile până ce dispăru în ceaţă. David ridică ochii spre cerul lipsit de stele şi-i închise, ca şi cum s-ar fi rugat. Începea prima fază a Mesiadei. Dar ceea ce era mai greu abia urma. Simţi furnicături pe spate care urcau până la ceafă. Lăsă capul în jos şi-l privi pe Uzi. În semiîntuneric, desluşi un chip dăltuit parcă în marmură. Îi puse mâna pe umăr, şoptind:

— Să dea Dumnezeu să mă înşel!

*

Succesorul lui Ahmed Salah în fruntea trustului care era în parte opera lui, nu avea probleme de conştiinţă. Arab ca şi el, era originar din Jaffa, unde se născuseră părinţii şi bunicii lui. Majid Abulafia nu-i iubise niciodată pe evrei. Crescuse printre ei, făcuse afaceri cu ei, se culcase cu evreice, ura sa nu se domolise însă niciodată. Trăia şi supravieţuia tocmai datorită acestei uri crâncene, dar îl urmărea precum propria-i umbră. Ură pe care n-o risipise, ci dimpotrivă, i-o sporise. Nu militase niciodată pentru un stat palestinian, nici nu semnase vreo petiţie, tot aşa cum nu se legase de arabii israelieni, faţă de care nu nutrea decât dispreţ, chiar dacă erau deputaţi în Knesset, proprietari de vile sau de Mercedesuri.

Numele de Abulafia, care însemna „tatăl focului”, i se potrivea de minune. Cu toate că de origine evreiască, numele îl irita şi-l măgulea în acelaşi timp. Dacă ar fi cercetat, ar fi descoperit, cu dovezi, că strămoşii lui trecuseră la Islam în secolul al XII-lea sau al XIII-lea, în Spania, şi că era unul din numeroşii musulmani cu nume evreiesc din Israel. Aşteptase întreaga viaţă să-şi poată revărsa ura. Prilejul se ivise cu şase luni în urmă, participând la dezvoltarea trustului, în calitate de adjunct al compartimentului imobiliar, apoi ca director adjunct.

Cel care îl racolase, un arab din Nazaret, fost bancher, îi spusese:

— Învaţă repede! Locul lui Salah va rămâne liber în mai puţin de un an.

Muncise cu sârg până în ziua când în presă apăruse vestea morţii misterioase a lui Ahmed Salah şi a complicei lui, Yael Schwarz. Nu pusese niciodată întrebări dar ştia că în încăperile amenajate în vile, în case mai mici şi în garaje se adăpostesc sute de turişti sirieni şi irakieni. Îi puteai recunoaşte foarte simplu. La încheietura mâinii drepte purtau acelaşi ceas cu cuarţ, fabricat în Elveţia, purtând pe cadran inscripţia „El Kood”, Ierusalim în arabă. Numele era gravat cu litere mici, de la stânga la dreapta, citindu-se „Le Dook”. Noaptea ceasul era fosforescent. Irakul comandase cinci mii de asemenea ceasuri, după care agenţii arabi incendiaseră fabrica constructoare din Geneva.

Pivniţele, care adăposteau cantităţi uriaşe de provizii, erau aprovizionate neîntrerupt. Abulafia ştia că în câteva zile primele livrări de arme – pistoale automate, grenade, aruncătoare de rachete şi explozivi – urmau să sosească din Iordania.

Abulafia, patruzeci şi trei de ani de ură, chip colţuros, ochi negri şi nas turtit, apăsă pe un buton. Secretara se prezentă imediat. Laila, de optsprezece ani, avea trăsături fine, păr lung şi negru care-şi cădea până la şolduri. Abulafia o privi o clipă, îi admiră fundul tare, îi făcu un semn din bărbie şi veni lângă ea. Uşa nu era încuiată dar ştia că nimeni n-ar îndrăzni să intre în birou. Se descheie la pantaloni şi-şi scoase sexul uriaş. Apoi, fără un cuvânt, o pătrunse brutal. Fata răbdă în tăcere, fără să clintească. Singurul gest de afecţiune pe care i-l arătă fu palma tradiţională pe fesa dreaptă. După ce rămase iarăşi singur, se instală pe scaunul pivotant, cu mâinile împreunate la ceafă şi privirea absentă.

*

— Căpitanul vasului *Mica sirenă,* un zdrahon bărbos, duse binoclul cu infraroşii la ochi şi parcurse întinderea oceanului. Vasul se apropia de Porto San Stefano, peninsula care făcea legătura terestră cu oraşul Orbetello. Privi la ceas şi înjură printre dinţi. Se şi făcuse ora douăzeci. Contactul pe care îl aştepta urma să se manifeste în curând. Mai trebui să aştepte încă o jumătate de oră, până când desluşi un vas de agrement sub pavilion danez. După zece minute sta de vorbă în cabină cu căpitanul Dany, care răspundea de operaţiile clandestine ale Mossadului în Europa meridională. De aceeaşi statură şi vârstă, serviseră a amândoi în comandourile de oameni-broască ale marinei. În cursul unor acţiuni rămase legendare, trimiseseră la fundul mării nenumărate ambarcaţiuni egiptene şi siriene. Cei doi bărbaţi coborâră tăcuţi în cală. Dany îşi lăsă privirea albastru-cenuşie pe zecile de butoaie aliniate lângă pereţi şi asigurate cu cabluri de oţel.

— Să începem!

Operaţia nu le luă mult timp. Un butoi fu ridicat cu scripetele şi lăsat în barca de salvare, care se deplasă în dreptul platformei vasului de agrement. Apoi Dany şi Sarah blonda sa coechipieră, rostogoliră butoiul pe o scândură înclinată, lată de un metru, până în cala special amenajată. Dany îl salută pe căpitan şi porni motoarele. Ocolind *Mica sirenă,* luă direcţia insulei. Cînd ajunse la vest de Porto San Stefano zări pe plajă dubiţa Fiat trasă cu spatele şi uşile larg deschise. În zece minute butoiul se afla în maşină şi aceasta porni pe şoseaua E1, urmată de o Lancia, în drum spre Roma. Dany făcu plinul şi-şi îndreptă vasul spre sud.

*

David era la birou şi încerca să descifreze comunicarea codificată pe care o primise de la agentul său din Italia. I se semnala că Mediterana colcăia de vedete ale poliţiei, în

căutare de traficanţi de droguri. Moartea a patru poliţişti italieni iscase această alarmă. Mesiada începuse rău, însă acum nu mai avea cum să intervină. Puse dosarul deoparte şi îl chemă pe Uzi. Gândurile îi zburau aiurea. Era ziua soţiei sale şi uitase. *Mica sirenă* trebuia să atingă în curând coastele franceze. Săptămână următoare, alt vas, de data aceasta sub pavilion italian, va pleca spre Petersburg. Un al treilea se îndrepta către litoralul răsăritean american.

Un bombardament cu rachete trase asupra unei *yeshiva*[37] din Iudeea făcuse cu o zi în urmă un adevărat măcel. Clericii evrei ripostaseră masacrându-i pe palestinieni cu automate şi grenade. Teritoriile erau practic în stare de alarmă. Armata trebuise să intervină în Iudeea şi Samaria, pentru a-i proteja pe evreii care trăiau acolo, violând astfel pentru prima dată acordurile de la Cairo. Naţiunile Unite, pacostea Israelului, reacţionaseră condamnând fără drept de apel această acţiune şi ameninţau cu un nou embargo.

David se ridică şi făcu câţiva paşi prin birou. Şeful serviciilor secrete siriene, Yusef Lariki, îl invitase la Damasc. Dorea să negocieze repatrierea pilotului sirian care fugise cu un Mig 23 în Israel, în 1988. Preşedintele sirian încercase şi el să-l momească pe Ariel Dan: „Pe cuvântul meu de onoare că va fi un proces corect şi nu va fi condamnat la moarte”, făgăduise el. Dan îi răspunsese cu un zâmbet glacial.

David l-ar fi sugrumat pe Lariki cu propriile sale mâini dar fusese nevoit să renunţe la ideea asasinării. Mesiada era un proiect vital şi nu vroia să rişte un eventual eşec. În schimb, îi întorsese invitaţia. Nici nu putea fi vorba să se ducă la Damasc să se întâlnească cu unul dintre principalii iniţiatori ai celui mai vast complot terorist din istorie. Ambasadele arabe din Tel-Aviv colcăiau de spioni, de la portar până la ambasador. Yusef Lariki nu răspunsese invitaţiei. David ştia că nu îndrăznea să se arate singur în Israel.

[37] Yeshiva – Şcoală religioasă. (N.A.)

Luminiţa de pe linia sa directă începu să clipească. Mormăi un blestem. Încredinţase numărul său personal lui Judith Stevens şi începea să regrete. Îl mai sunase de câteva ori până acum. Ridică şovăind.

— Ascult, făcu rece.

— Am hotărât să mă întorc în Statele Unite, spuse Judith, pe un ton obosit.

David simţi o uşurare. Îi transmisese răspunsul, făcând-o să creadă că venea din partea rabinului Mossadului. Răspunsul era negativ.

— Săptămână viitoare mă duc acasă. Am vorbit la telefon cu părinţii mei. Vreţi să luaţi legătura cu directorul de la CIA, pentru a mi se asigura protecţia?

— Mă voi ocupa îndată de asta. Preferam să te avem în preajmă, ştiu însă că acum, când eşti vindecată, îţi vine greu să rămâi inactivă.

Îi făgădui s-o viziteze şi închise.

Nisa, 7 februarie, ora 22

Vasul de agrement pătrunse în rada portului vechi din Nisa şi aruncă ancora alături de un mic velier, pe care vântul puternic îl smucea în toate direcţiile. Oraşul părea pustiu. După ce coborâră la ţărm, Sarah plecă în căutarea unei cabine telefonice. Dany zări apropiindu-se farurile unui automobil. Îşi trase mai adânc pe ochi şapca de marinar, ridică gulerul scurtei cazone şi porni în lungul cheiului, cu mâinile înfundate în buzunare. Automobilul se opri chiar lângă velier. Din el coborî un bărbat tânăr, care se întoarse speriat de zgomotul unui acoperiş de hangar ce se

prăbuşise peste o maşină staţionată. Dany, ascuns după un camion greu, pândea vasul.

La vreo două sute de metri mai încolo, Sarah forma numărul unei cabine telefonice din portul Cannes. I se răspunse la primul apel. Sarah nu rosti decât un singur cuvânt: „Nisa” şi închise. Pe când ieşea din cabină se ciocni de un bărbat de tip maghrebin, care îi blocă trecerea.

— Eşti singură. Nu-i nimeni pe aici. Cât îmi iei pentru o *kahba?*

— Nu sunt târfă, ci soţia unui comisar de poliţie care e chiar în spatele tău! îi spuse în franceză.

Maghrebinul sprintă brusc şi dispăru în beznă. Sarah schiţă un zâmbet şi reveni în port cu paşi grăbiţi.

Tânărul aştepta şi acum, nehotărât, lângă velierul care îşi trăia desigur ultimele clipe. Sarah se apropie iar Dany îi făcu un semn. Încetini, apoi recunoscându-l schimbă direcţia. Ajungând în dreptul lui Dany, acesta i-l arătă pe tânăr cu degetul. Îl observară împreună din ascunzătoarea lor, până când omul se hotărî să facă stânga împrejur. Cei doi agenţi aşteptară încă un timp, până să apară semnalele luminoase ale unui Volvo, în urma căruia venea o dubă Renault. Ieşiră din umbră şi Dany ghidă maşina de transport cu spatele până în marginea cheiului, chiar lângă vas. Femeia de la volanul maşinii se apropie acum şi ea. Scoase din spatele dubei o scândură, pe care o înclină la 45 de grade, între vas şi Renault. Rostogoliră cu grijă primul butoi până în dubă. În felul acesta, fără să fi schimbat o vorbă între ei, trei butoaie au fost instalate şi ancorate cu cabluri de oţel. După o oră, ambele maşini intrau în parcul unei proprietăţi particulare, de pe înălţimile din apropierea portului Cannes. Grilajul fu imediat închis de doi paznici în uniformă. Dany intră în casă şi telefonă la Marsilia. La celălalt capăt al firului cineva ridică imediat.

— Aici Robert. Claude e acolo?

— Nu-i nici un Claude aici. Aţi greşit, domnule.

Cele două perechi ale Mossadului se priviră în tăcere. Dany propuse să se odihnească. Intră în camera sa de la parter, se dezbrăcă şi făcu un duş.

În dimineaţa următoare trei camioane, însoţite de trei Volvo break, aveau să ducă fiecare câte un butoi la Marsilia, Lyon şi Paris. *Mica sirenă* era în drum spre Germania. Dany cunoştea toate aceste amănunte, gradul său de colonel responsabil al operaţiilor clandestine din partea meridională a Europei acordându-i oarecare drepturi. Singurul lucru pe care nu-l ştia era conţinutul ultrasecret al butoaielor. Dar înţelesese foarte limpede ordinele: supravieţuirea Israelului depindea de reuşita operaţiei. Restul nu-l interesa. Avea încredere în conducătorii Mossadului. Închise ochii dar adormi cu greu.

Geneva, gara centrală, 30 mai, ora 12

Cînd prezentă paşaportul purtând ştampila Comunităţii europene, vameşul abia dacă îl privi şi i-l înapoie. Străbătu holul nepăsător, cu o valiză diplomat în mână şi ieşi. Cercetă strada din priviri şi se îndreptă spre un Audi 80, în care îl aştepta Rebeca. După aproape o jumătate de oră, automobilul coborî în parkingul subteran al unui imobil modern din marginea de vest a oraşului şi se opri alături de o camionetă Ford, cu geamuri fumurii.

— Unde locuieşte? întrebă Dov.

— Într-o vilă, la două sute de metri de aici.

— Să mergem sus.

În apartament procedară la stabilirea situaţiei, după care Rebeca ieşi prima. Dov aşteptă puţin, apoi părăsi la rândul său apartamentul.

— A leşinat înainte de-a trece eu la acţiune, îi şopti Rebeca deschizându-i.

Intrând în salon, Dov zări o femeie legată de un scaun, lipsită de cunoştinţă, cu capul căzut pe umăr. Ochii îi erau acoperiţi cu o bandă neagră, iar pe gură avea un plasture.

— Şi fata ei?

— La şcoală. Se întoarce la ora 17. Avem timp suficient.

— Să începem!

Rebeca aduse Fordul, care era tras lângă trotuarul din faţă. După scurt timp rulau cu ostateca spre Vevey, în celălalt capăt al Genevei.

Pătrunzând în biroul său din Geneva, directorul de la Commerzbank îşi scoase paltonul îmblănit. Cum se aşeză, formă numărul de acasă. Nu răspunse nimeni. Era pentru a treia oară că o căuta pe soţia sa. De două ori înainte de prânz şi acum încă o dată. Se pregătea să încerce din nou, când soneria aparatului îi vesti că e căutat la rândul său. Ridicând receptorul auzi un glas necunoscut.

— *Herr* Grubbe?

— Chiar el. Cine-i la aparat?

— Veniţi imediat!

Glasul anonim îi indică o adresă şi, înainte de a închide, adăugă:

— Veţi fi urmărit. La cel mai mic pas greşit, ori dacă telefonaţi poliţiei, familia vă va fi lichidată cu toporul. În colţul străzii vă aşteaptă un Audi 80, gri metalizat.

Directorul ajunse afară precum un lunatec. Găsi maşina şi urcă fără a pune întrebări. După o oră automobilul opri în dreptul unei ferme abandonate, la câţiva kilometri de aeroportul internaţional Geneva.

— Ai mei sunt aici? întrebă cu glasul sugrumat.

— Urmaţi-mă, zise Dov.

Înăuntru, elveţianul aproape că leşină la vederea toporului de pe masa de stejar.

— Luaţi loc şi nu vă fie teamă. Vă veţi putea revedea familia peste câteva ceasuri. Dacă acceptaţi să colaboraţi, nu se va întâmpla nimic rău.

— Cât vreţi?

— Nu vrem bani. Sunt agent al Mossadului.

Elveţianul se făcu alb la faţă şi articulă cu greu:

— Bunica tatălui meu era evreică…

Dov urmă, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Noi nu ucidem decât atunci când Israelul e în primejdie. Dar atunci o facem fără milă, chiar dacă e vorba de evrei sută la sută. Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Aveţi în bancă două conturi ale unor clienţi care ne interesează.

Scoase din buzunar o hârtie pe care erau notate două nume şi numerele conturilor respective. I-o întinse şi elveţianul citi numele lui Antoli Petrovici Leonov şi John Hicks.

— Sunt clienţii băncii?

Directorul confirmă.

— Aceşti doi oameni sunt răspunzători de toate atentatele comise împotriva creştinilor în ultimele luni în ţara mea. Locuiesc la Bagdad. Sunteţi în legătură cu ei. Faceţi în aşa fel încât să-l aduceţi pe unul dintre ei la Geneva. De preferinţă pe rus.

Herr Grubbe se jură pe toţi sfinţii că nu-i cunoştea personal, însă putea examina problema.

— Mă tem că nu m-aţi înţeles.

Dov îşi repetă ameninţările într-atât de liniştit, încât pe bancher îl trecură năduşelile.

— Da, cunosc aceste conturi, mărturisi el în cele din urmă. Figurează însă sub pseudonime arabe şi nu sub numele pe care mi le-aţi arătat. Mă voi ocupa… Cînd îmi pot revedea familia?

— După ce vom captura pe unul dintre terorişti.

— Dar asta poate dura luni de zile, gemu elveţianul.

— Nu şi în cazul când veţi proceda inteligent. E suficient să-l faceţi să creadă că îşi poate dubla capitalul investind într-un domeniu pe care i-l veţi flutura pe sub nas. Aveţi de ales. Mossadul vă redă familia şi vă oferă o primă de şapte milioane de dolari, dacă izbutiţi să-l ademeniţi la Geneva.

Bancherul îl privea neîncrezător. Dov urmă:

— Rusul are aproape cincisprezece milioane în bancă. Nimeni nu deţine o procură pentru a putea ridica banii din contul lui. Mossadul va întocmi un testament şi, după

lichidarea lui, vom împărţi suma: câte şapte milioane de dolari, *cash!*

Elveţianul deschise ochii mari şi culoarea îi reveni în obraji.

— Nu mai e nevoie să-mi reţineţi familia. Merg pe mâna dumneavoastră, afacerea mă interesează.

Dându-şi seama că a vorbit prea mult, încercă s-o dreagă.

— Vreau să spun... Israelul, înţelegeţi, sunt gata să ajut Israelul. Da, bunica...

— Lăsaţi-o pe bunica să se odihnească-n pace. Şi acum, urmaţi-mă. Nu avem timp de pierdut.

— Şi ai mei?

— În seara asta veţi cina împreună cu ei. Dar, atenţie! Dacă nu respectaţi regulile jocului, Mossadul vă va lichida, oriunde vă veţi afla în lume. Amintiţi-vă de Eichmann!

Elveţianul se pierdu în mulţumiri şi jură că se va apuca de treabă neîntârziat.

Beit Asia, 7 iunie

— Coşmarul lui David Ben Zion durase destul. Uzi îl găsi în picioare, în faţa cactuşilor săi.

— David, s-a terminat. Mesiada e plasată unde trebuie.

Nu se întoarse. Uzi vru să se apropie, însă ceva din silueta masivă şi nemişcată îl opri. Plecă închizând uşa fără zgomot în urma lui. David îi mulţumi în gând. Pentru prima dată în viaţă simţea că îl lasă puterile. Prea multe luni de iad, de nesomn, de vise apăsătoare, de nelinişte şi nesiguranţă. Misiuni unele mai riscante decât altele şi zeci de morţi...

David nu era insensibil la faptul că dusese la bun sfârşit o operaţie pe cât de complexă, pe atât de nebunească, în ciuda greutăţilor care se acumulaseră: embargoul şi izolarea pe plan internaţional. Se simţea cuprins de un sentiment de mândrie. Îşi jură în gând că va oferi cândva o petrecere, o mare petrecere, agenţilor săi din umbră care salvaseră ţara şi poporul evreu de la un holocaust devastator.

Ca profesionist, David recunoştea ingeniozitatea planului arab, chiar dacă nu-i cunoştea întreaga finalitate. Rezistase tensiunii doar mulţumită credinţei şi sportului. Presiunea ce se adunase în decursul acestor luni începuse să-l strivească. Simţi o durere ce creştea în intensitate, ceva ca un lichid fierbinte care îi circula prin vene. Furnicăturile din mâini, apoi şi din tot trupul îl alarmară. Inima i se strânse. Vru să ridice mâna pentru a-şi masa pieptul dar îşi dădu seama că nu va izbuti. Începuse să sune telefonul direct. Cu mare efort ajunse în micul său apartament de lângă birou, închise uşa şi se aşeză pe scaunul de răchită împletită. David Ben Zion, şeful celor mai temute servicii secrete ale lumii, plângea ca un copil.

Bagdad, 11 iunie

— Al dracului capitalist! exclamă Leonov după ce sfârşi de citit propunerile pe care i le transmitea Herr Grubbe, directorul băncii din Elveţia. De fapt era firesc, capitaliştii deveneau din ce în ce mai bogaţi, iar săracii din ce în ce mai săraci... Trebuie să recitească de câteva ori scrisoarea pentru a-i putea pătrunde logica. Era prima dată când primea un document pe hârtie cu *en-tête* de la Herr

Grubbe, care îi transmitea cele mai cordiale salutări, numindu-l „preşedinte”. Pe plic, o ştampilă roşie „Personal şi confidenţial” îl umpluse de mândrie. Primea o dată pe lună o notă bancară, pe numele de Fuad Amun, preşedinte. Scrisorile veneau pe adresa unei cutii poştale din Bagdad şi îi erau aduse chiar în aceeaşi zi cu motocicleta de un comisionar, la reşedinţa sa. Ultima notă confirma suma de 14 899 233 de dolari. Commerzbank îi propunea acum o dobândă de 20% dacă era de acord să blocheze suma. Asemenea ofertă unică nu era propusă decât unor clienţi care deţineau peste zece milioane de dolari în cont. Altă propunere, şi mai atrăgătoare, însă ceva mai complicată, i-ar permite să-şi dubleze capitalul în doi ani. Era suficient să investească cel puţin un milion într-un anume „fond cu devize”. Cu ajutorul unor grafice şi calcule, care prezentau tendinţele din ultimii zece ani, banca îi demonstra credibilitatea ofertei. Pentru a participa la acest „club” trebuia, la fel, să deţii cel puţin zece milioane. Nu exista nici un risc. Mai multe exemple arătau sumele enorme pe care Leonov le putea câştiga, fără să mişte un deget. Sumele i se păreau ameţitoare. Pentru a le calcula mai uşor le rotunjea în minte. Astfel, cele cincisprezece milioane de acum vor aduce în doi ani treizeci. De două ori treizeci fac şaizeci. Cam peste patru luni, asociaţii săi arabi îi vor vărsa a doua jumătate. Atunci va avea exact dublu.

Leonov refăcu calculul pornind de la treizeci de milioane şi se încurcă în cifre. Scrisoarea de la Herr Grubbe se încheia astfel:

> *Aş fi foarte onorat să vă pot considera printre personalităţile de prim rang al căror consilier sunt de mulţi ani; vom putea discuta toate amănuntele cu prilejul viitoarei dumneavoastră treceri prin Geneva.*

Într-un *post scriptum* bancherul adăugase:

În caz că pentru moment nu vă puteţi deplasa, aveţi amabilitatea să-mi telefonaţi. Pot fi găsit în cursul dimineţii, între 10 şi 12.

Trăiască blestematul de capitalism! „Funcţionează pe acelaşi principiu ca nomenclatura, dar înmulţit cu un milion”, gândi Leonov. Se şi hotărâse să nu-i spună nimic lui Hicks, care nu primise decât cincisprezece milioane, plătibile în două tranşe. Cu cele şapte milioane şi jumătate ale lui nu putea pătrunde în clubul celor mari.” John Hicks îi devenise prieten, Leonov păstra totuşi un oarecare complex de inferioritate faţă de el. Americanul era mai cultivat, mai rafinat, arăta mai bine, mai motivat în gestul pe care-l făcuse şi avea o putere de muncă mai mare. Ca toţi spionii care acţionau din motive ideologice. Propunerea lui Grubbe provocase la rus un sentiment de superioritate pe care îl savura dinainte. Îl va bate pe Hicks pe propriul lui teren: Capitalismul! Se va duce la Geneva cu primul prilej. Nu vizitase oraşul decât o singură dată şi nu rămăsese decât treizeci şi şase de ore. Un gând îl străbătu precum un fulger. Dar dacă irakienii îl vor lichida după ce-şi va fi îndeplinit misiunea? Sistemul pe care-l pusese la punct va funcţiona în curând şi fără el. Oare nu era mai bine s-o şteargă, abandonând cele cincisprezece milioane pe care le mai avea de primit? Le putea recupera, prin plasamente. Singura greutate era că cel de care depindea ierarhic, şeful serviciilor secrete irakiene, se opunea ca el să părăsească teritoriul înainte de ziua Z. Avusese intenţia să viziteze Roma, Parisul, Londra şi Madridul, însă de fiecare dată fusese refuzat. Încă un gând i se impuse, trecător: nu cumva era vorba de o capcană născocită de Mossad, pentru a-l face să vină la Geneva?

Beit Asia, 15 august

— Ascult! făcu David sec.

— Yehuda la aparat. Ai câteva minute pentru mine?

Şeful Shin Beth-ului rareori se deplasa pentru a-i aduce o veste bună.

— Te aştept.

În timp ce închidea, se gândi la Ruth. În seara asta se va duce la cimitir. Ceva mai târziu sosi Yehuda şi, observându-i expresia, David se pregăti să încaseze un şoc.

— Pentru moment mi-e imposibil s-o dovedesc, dar constatăm mai multe intrări decât ieşiri de turişti sirieni şi irakieni.

David îşi luă o înfăţişare disperată. Yehuda venea să-i anunţe asemenea lucru evident? Ziarele atacaseră aspectul acesta în mai multe rânduri. Cei care rămâneau clandestin se ascundeau printre turişti pentru a lucra la negru. Industriaşii îi recrutau în mod deschis la „târgul de sclavi”, pentru a compensa mâna de lucru israeliană care emigrase în ţările din Golf. Dar David avea alte preocupări. Lui Yehuda Shomron i s-ar fi făcut rău dacă ar fi bănuit doar o infimă parte din grijile sale.

— Nu vorbesc de clandestini, ci de soldaţi arabi în civil!

David îl privi drept în ochi.

— Am primit un raport de la un comandant druzid. Iată-l!

Îi înmână dosarul, pe care David îl parcurse, fiind atras de concluzia, pe cât de scurtă, pe atât de tulburătoare:

După observaţiile mele, cei despre care vorbesc sunt aleşi numai pe criteriul vârstei şi aspectului sportiv şi au între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani. Sosesc singuri şi fără bagaje.

— Nu înţeleg, cine sunt cei despre care vorbeşte? Cei cincizeci care se ascund în Israel?

— Nu s-a exprimat bine şi am rectificat. Citeşte *post scriptum-ul.*

David se aplecă şi parcurse nota lui Yehuda. Închizând dosarul spuse gânditor:

— Dacă cifrele corespund, prin ţară se plimbă câteva mii de soldaţi arabi, fără bagaje, de luni de zile şi se simt atât de bine la noi încât nu mai au chef să se întoarcă acasă. Aşa este?

— Am dat ordin să fie mai vigilenţi la frontiere. Vom lua în urmărire pe câţiva dintre cei care corespund acestei descrieri. Să vedem ce iese. Druzidul jură pe morţii lui că e vorba de militari în civil care se introduc la noi în vederea unor atentate. Îl cunosc bine pe comandant de ani de zile. Un tip cu totul deosebit.

David vru să ceară noutăţi despre caseta americanei dar renunţă. Shin Beth-ul ancheta şi acum zadarnic. E adevărat că reperase un suspect printre funcţionarii de la Barkeley Bank, omul însă dispăruse fără urmă.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Yehuda. Ştiam că îmi vei aduce veste bună, făcu David, cât se poate de serios.

Adăugă:

— Dacă aprecierile amicului tău se dovedesc exacte, voi dispune să fie numit direct general.

După ce rămase singur, David stătu mult timp nemişcat. Avea ciudata impresie că dacă ar fi clintit capul doar cu un milimetru, s-ar fi preschimbat în statuie de ceară.

Bagdad, 19 august

— Aici Fuad Amun. Doresc să vorbesc cu domnul Grubbe. Aşteaptă să-l sun.

După un minut, vocea bancherului răsuna în urechea lui Leonov.

— Bună ziua, domnule preşedinte. Încântat să vă aud. Ce părere aveţi de propunerile mele?

— Mărturisesc că sunt ademenitoare. Dar…

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule preşedinte, înainte însă aş dori o mică lămurire privitoare la o clauză pe care nu o înţeleg. E vorba de cea prevăzută pentru contul dumneavoastră. N-am mai întâlnit aşa ceva niciodată în cariera mea.

Rusul îngălbeni. Cuvântul clauză îl tulburase profund. Vorbea din apartamentul lui de la hotelul Meridian din Bagdad, unde venea o dată pe săptămână să cheltuiască câţiva dolari, ca să se distreze.

— De ce? întrebă, încercând să rămână calm.

— Pentru că, dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş dormi liniştit. Poate însă că mă amestec în treburi care nu mă privesc…

— Care e problema?

— Societatea libiană care a tăcut primul vărsământ îşi rezervă dreptul de a retrage suma, sau de a o transfera în alt cont, prin scrisoare recomandată. De ce aţi semnat asemenea clauză?

Elveţianul desluşi respiraţia şuierătoare a interlocutorului său.

— Dacă nu sunteţi de acord cu această procedură, nu trebuie decât s-o contestaţi, printr-o simplă scrisoare recomandată. Contul curent fiind deschis în numele dumneavoastră, aveţi dreptul să decideţi. Gândesc că ar fi cuminte să anulaţi clauza. Încă o dată, dacă mă amestec unde nu trebuie…

— Ce trebuie să fac, exact? întrebă Leonov cu gâtul uscat.

— Ceea ce v-am spus. Expediaţi-mi scrisoarea în care anulaţi clauza şi voi executa ordinul.

— Prin telefon n-o pot face?

— Din păcate nu. N-am avut încă niciodată plăcerea să vă întâlnesc şi nici măcar nu ştiu dacă vorbesc într-adevăr cu domnul Fuad Amun. Nu vă cunosc nici vocea. Banca noastră obişnuieşte să lucreze pe încredere cu clienţii

importanţi. Dar nu vă neliniştiţi. Problema va fi rezolvată îndată după ce voi primi scrisoarea. V-aţi gândit la propunerea noastră?

— Nu, încă nu. Aş prefera să vin să discutăm… Peste două săptămâni, poate trei.

— Foarte bine, domnule preşedinte. Vă stau oricând la dispoziţie. Mă puteţi suna şi acasă. Nu mă culc niciodată înainte de miezul nopţii.

După ce lăsă receptorul jos, Leonov rămase tăcut în mijlocul apartamentului. Simţea că-i plesneşte capul. Prin urmare temerile sale se dovedeau corecte. Fără s-o ştie, elveţianul îi salvase viaţa, dar şi averea. Anatoli luă o coală de hârtie cu *en-tête* şi redactă scrisoarea cu mână nesigură, urmând instrucţiunile bancherului.

*

Camionul Volvo se apropia de frontiera cu Israelul. Şoferul, originar din Odessa, tuşi văzând apărând indicatorul „Vamă la 100 m”. Încetini şi semnaliză dreapta. Venea din Iordania cu cincisprezece tone de pepeni în remorcă. Ceasul de bord arăta ora 21. Directorul adjunct al vămii îl cunoştea şi-l aprecia. Medic la Odessa, şoferul îşi alesese ocupaţia asta pentru că îi fusese cu neputinţă să-şi exercite profesia în Israel, ţară cunoscută ca având cei mai mulţi medici pe metrul pătrat. Vameşii îl salutau cu „Salut, doctore!” Izbutise să câştige simpatia directorului adjunct, căruia îi strecura întotdeauna câteva bancnote de o sută de dolari. Ca de obicei, telefonase dimineaţa pentru a-i spune la ce oră va trece frontiera.

Opri şi aşteptă în cabină, cu inima strânsă. Prietenul său se apropie, numai zâmbet.

— Ei bine, doctore, toate bune?

Îşi strânseră mâinile. Şoferul îi prezentă documentele de vamă şi un plic gros, ce conţinea trei mii de dolari. După câteva clipe vameşul se întoarse şi-i şopti:

— Doctore, cred că ai greşit. Mi-ai dat trei mii…

— Ba e bine. Tocmai am tras un tun. Am cumpărat cincisprezece tone de pepeni la un sfert de dolar bucata şi i-am şi vândut, la preţ dublu. Acum lucrez pe cont propriu, deci am un câştig de cel puţin o sută de mii, mai puţin cele trei mii, pe care le-ai meritat cu prisosinţă.

— N-ai cumva nevoie de un asociat? întrebă vameşul, aţâţat.

— De ce nu? Dacă lucrurile merg cum nădăjduiesc, la tine o să mă gândesc în primul rând. Promit!

Îi strânse din nou mâna şi demară. După două ore camionul oprea în dreptul unei clădiri noi dintr-un şantier de construcţii din marginea Ierusalimului. Oamenii lui Abulafia descărcară întâi pepenii, apoi armele. Mii de pistoale automate Kalaşnicov cu surdină, grenade, lansatoare de rachete şi lăzi cu dinamită, încărcară pepenii la loc în remorcă şi „doctorul” părăsi locurile zâmbind în întuneric. Nu minţise decât într-o singură privinţă: drumul acesta, ca şi cele precedente, îi aduseseră două sute de mii de dolari şi nu o sută.

Beit Asia, 12 septembrie

Înainte de a ridica receptorul, David privi ceasul din perete. Arăta ora 11 şi 10. Ziua începuse foarte devreme cu o ştire bună. Nu era superstiţios dar, fără a face statistici, ştia că o ştire bună dimineaţa însemna o zi norocoasă. Omul său din Geneva îi transmisese:

Leonov soseşte la 20 septembrie în capitala Elveţiei. Orarul zborului necunoscut. Va prânzi cu directorul de la Commerzbank chiar în ziua sosirii.

O minune pe care o aştepta de mult era pe cale de-a se înfăptui. „Va fi însoţit de o gardă personală”, intui David. Irakienii nu-l vor lăsa singur. La nevoie era hotărât să provoace şi un măcel la Geneva numai pentru a-l înhăţa pe rus care, având experienţa KGB-ului, nu va fi uşor de manipulat. „N-am ce face, vom folosi chiar metodele KGB-ului pentru a-l face să vorbească.”

Duse în sfârşit receptorul la ureche. Yehuda Shomron cerea să-l, vadă neîntârziat.

— Doar dacă ai o veste bună! spuse David serios.

— Excelentă! minţi Yehuda.

— Cafea ori ceai? **

— Juma-juma, răspunse celălalt închizând.

Evoca astfel vorbele pe care le rostise primul ministru Levi Eshkol cu trei zile înainte de războiul de şase zile când, în pragul disperării, răspunsese la fel când fusese întrebat dacă doreşte ceai sau cafea.

— Să nu-mi anunţe cumva o nenorocire! murmură David printre dinţi.

— Au fost furate uniforme ale Tsahalului în greutate de zece tone! strigă Shomron încă din prag. Cu ce să îmbraci mii de soldaţi!

David îşi îndreptă ochii pătrunzători asupra şefului Shin Beth-ului. Asta era vestea cea bună?

— Cînd?

— Ancheta abia a început. Credem că furtul a avut loc cu trei luni în urmă. Sunt sigur că vinovaţii sunt integriştii evrei. Îi ţinem sub observaţie, până acum însă n-am descoperit decât furtişaguri mărunte, nimicuri. Responsabilul fabricii e după gratii. Oamenii mei îl iau chiar acum la întrebări.

— Ce fel de om este?

Un bec roşu începu să clipească. David ridică, apoi trecu telefonul lui Yehuda.

— E pentru tine.

Shomron ascultă, notând grăbit într-un carnet, puse câteva întrebări şi încheie scurt convorbirea. David, care prinsese Jumătate din discuţie, îl auzi spunând:

— N-a fost furt, ci deturnare. Ceea ce înseamnă de fapt acelaşi lucru. Uniformele erau destinate tinerilor recruţi. Camionul n-a ajuns niciodată la destinaţie. Comandantul taberei s-a plâns direct la ministerul Apărării şi directorul de cabinet al ministrului, un anume Moshe Zinger, a promis că va deschide ancheta.

— Ai zis Moshe Zinger?

— Da, îl cunoşti?

David încuviinţă cu un gest. Moshe Zinger fusese ataşat militar la Bonn. Spre deosebire de ceilalţi diplomaţi de carieră, care făceau obiectul unei supravegheri după întoarcerea lor din străinătate, Zinger făcuse în aşa fel încât să fie scutit de testul detectorului de minciuni. David protestase pe lângă ministru, dar aceasta îi dăduse toate asigurările. Îl cunoştea bine pe diplomat, încă din copilărie.

— Ei bine?

— Îl voi întreba pe Zinger.

— Lasă-l. Mă ocup chiar eu de el.

— Măcar să ne spună în ce stadiu se află aşa-zisa lui anchetă…

— Mă ocup eu!

După ce confirmase că agenţii săi urmăresc îndeaproape pe turiştii arabi pe străzile din Tel-Aviv, până acum fără nici un rezultat, Yehuda plecă. David îşi convocă adjunctul.

— Uzi, bănuiesc încă un spion la ministerul Apărării: Moshe Zinger!

— Cum? Vorbeşti serios? întrebă Uzi, cuprins de panică.

David îi rezumă discuţia cu Yehuda.

— Căcăciosul ăla care s-a eschivat de la test? Îl strâng de gât!

— Pune-l imediat sub urmărire. Dacă e trădător, adu-mi dovada până în Kippur.

Bagdad, 19 septembrie

Un bărbat cu trăsături europene, cu părul cărunt şi obrajii supţi, urcă în Mercedesul care îl aştepta în faţa hotelului Bagdad. Limuzina demară imediat. Un oriental se apropie de Toyota care staţiona pe cealaltă parte a străzii şi-i şopti ceva şoferului. Acesta porni pe urmele Mercedesului.

Primul vehicul rulă până la aeroportul internaţional. Coborî un bărbat cu pălărie moale de fetru, cu borurile lăsate, urmat de doi oameni de gardă. Din Toyota şoferul vorbi în *walkie-talkie,* dând semnalmentele europeanului.

— S-a deghizat în maşină. Acum dă mâna cu un agent al Mukhabaratului, care îi strecoară un plic de culoare închisă. Intră împreună în aeroport. Terminat.

În incinta aerogării cei trei trecură pe lângă un grup de turişti israelieni, care tocmai debarcaseră. Puteau fi auziţi de la o sută de metri. La controlul paşapoartelor, unul din cei din gardă îl fulgeră din priviri pe vameş şi îl invită cu un gest pe european să treacă prin poartă. Curând după aceea, urca la bordul unui Airbus al companiei Swissair care zbura la Geneva, via Roma, şi se instala în compartimentul de clasa întâi. În spatele lui stătea o blondă de vreo treizeci de ani, de profesiune manechin. Tânăra lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Aeroportul Fiumicino, 20 septembrie

Europeanul coborî primul. În aerogara se îndreptă spre ghişeul agenţiei Hertz, unde avea o rezervare pe numele de

Gérard Dumoulin. De acolo o luă către parking. Din spate, o voce i se adresă în engleză.

— Mergeţi la Roma?

Dumoulin se opri, surprins. Îi zâmbea o blondă frumoasă. Aceasta reluă şovăind, pe ton plângăreţ.

— N-am la mine cartea de credit. Am o rezervare la Hassler, Villa Medici, din piazza Trinità dei Monti.

Dumoulin ezită. O remarcase încă din avion, şedea în spatele lui. În faţa tulburătoarei frumuseţi cu priviri naive, răspunse, nedezlipindu-şi privirile de la pieptul provocator, pus în evidenţă de tăietura taiorului înflorat.

— Aveţi noroc, şi eu descind tot acolo.

— Asta-i telepatie! exclamă ea, cu o mutriţă irezistibilă. Să mergem!

Îşi strecură braţul pe sub al lui.

— Dacă stăm la coadă ca toată lumea, ajungem la Roma într-o săptămână. Te-ai crede la o brutărie din Moscova.

Chemă un taxi de pe cealaltă parte a străzii, însă şoferul făcu semn că e ocupat. Dumoulin se plecă spre ea:

— Veniţi cu mine. Am închiriat o maşină. Trebuie să fie în parcare.

— Asta-i ziua mea norocoasă, făcu blonda lipindu-se de el.

Dumoulin era mişcat de atâta spontaneitate.

— Sunt manechin la *Vogue,* îi explică imediat după ce se instalară în Lancia gri metalizat.

Coborî parasolarul şi scoase trusa de machiaj.

— Ce-aţi făcut la Bagdad? întrebă Dumoulin, regretând că cedase atât de uşor.

Ştia că Mossadul folosea în mod frecvent femei irezistibile pentru a pune mâna pe foşti nazişti ori oameni de ştiinţă.

— Am fost să-l vizitez pe tata. E inginer la uzinele Thomson.

— Sunteţi franţuzoaică?

— Nu, nemţoaică. N-aţi remarcat accentul meu? Dar dumneavoastră?

— Francez.

Dumoulin schiţă un zâmbet.

— După ce stau două zile la Roma, voi pleca la Nisa, să-i văd pe cei doi băieţi ai mei, spuse, aproape cu regret.

— Mă numesc Marie, am un băieţel de doi ani şi sunt celibatară. Aşa! Acum ştiţi totul despre mine.

Îi zâmbi continuând să se fardeze. Privea pe rând la francez şi în oglinda retrovizoare. Dumoulin avea în jur de şaizeci de ani, părul cărunt şi aer demn. Ochelarii cu rame de aur accentuau expresia rece a obrazului său prelung. Şoferul de taxi care o refuzase la aeroport se apropia de Lancia, iar ceva mai departe în urmă apăruse un Alfa Romeo al poliţiei italiene. Între timp francezul, volubil, începuse să vorbească despre fiii săi, despre divorţ, despre munca lui la Bagdad. Era arhitectul noului muzeu. În dreptul lor apăru maşina poliţiei. Un ofiţer făcu semn celui de la volan să oprească. Dumoulin încetini, semnaliză şi trase la marginea şoselei.

— Sper că n-am mers prea repede, spuse el coborând geamul.

Poliţistul îi ceru actele. Apoi totul se desfăşură rapid. Cloroform la nas, plasture pe gură, mâinile şi picioarele legate. Şoferul taxiului îl aruncă în portbagajul Lanciei. Blonda se aşeză la volan şi porni.

Nu după mult timp ajunseră la o vilă singuratecă de pe o colină, la doi kilometri de mare. După alte două ore francezul deschise ochii şi scrâşni: „Biet imbecil!”

Irakienii stăruiseră să fie însoţit în timpul călătoriei dar el refuzase.

Frumoasa blondă se înfăţişă cu o seringă în mână.

— Mă numesc Deborah şi am gradul de căpitan în cadrul Mossadului.

Gérard Dumoulin, fizician mercenar, părintele bombei H irakiene, închise ochii şi se lăsă înţepat fără a opune rezistenţă.

*

În picioare, lângă francez, se afla însuşi David Ben Zion. Cu o zi mai înainte, Esther îi trimisese un mesaj codificat în care îi anunţa plecarea savantului la Roma. Era primul mesaj după câteva luni de tăcere. Drogat, apoi introdus într-o ladă, francezul fusese expediat cu avionul companiei El-Al în Israel, cu complicitatea directorului vămilor din Italia, vechi prieten al Mossadului.

Savantul deschise în sfârşit ochii şi îl privi pe David. Acesta trecu imediat la acţiune. Se exprima într-o franceză corectă, cu un uşor accent israelian.

— Profesore Dumoulin, te afli în Israel.

Aşteptă câteva secunde observându-i reacţia. Pe chip i se putea citi neliniştea. David continuă foarte calm:

— Nu am multă vreme de pierdut cu dumneata. Îţi cer să cooperezi. Dispunem de mijloace pentru a te face să vorbeşti şi n-aş ezita să le folosesc. Cu toate acestea, prefer să procedez într-un fel, să-i spunem, ceva mai civilizat.

Gérard Dumoulin nu aşteptă să i se spună de două ori. Povesti tot ce ştia, metodic, fără a omite nici un amănunt.

— Irakul are o bombă de o kilotonă, cumpărată prin mafia rusească. Cea de-a doua avea o capacitate de două kilotone.

Trupul lui David fu scuturat de o descărcare electrică. Deci lucrul de care se temuse mereu, ca de ciumă, se întâmplase. Mafia rusă vindea la solduri bombe atomice la cheie, pentru câteva milioane de dolari, cui avea cu ce plăti.

— Şi a doua bombă? întrebă încordat.

— Nu vă temeţi, asta se află, în principiu, la doi sau trei kilometri adâncime, undeva pe fundul Mediteranei.

— Toate astea sunt confuze. Fiţi mai explicit.

Savantul pomeni de accidentul avionului de linie. David da din cap pentru a-i arăta că îl ascultă, în realitate însă se gândea la bomba de o kilotonă.

— Irakienii sunt siguri că Mossadul a pescuit bomba.

David se trezi din gânduri şi-l privi cu răutate.

— Săptămână trecută am surprins o discuţie între şeful Mukhabaratului şi adjunctul lui. Crede că aţi doborât avionul şi dispuneţi de un spion la nivel înalt în Irak – probabil o femeie – care v-a informat despre încărcătura şi itinerariul aparatului.

David se schimbă la faţă sub privirile speriate ale savantului.

Îşi cuprinse capul în mâini şi rămase o vreme tăcut. În faţa ochilor îi apăru brusc imaginea lui Esther, spânzurată în centrul Bagdadului. Privi la ceas. Timpul presa.

— Sunt în stare să-şi continue cercetările şi fără dumneata?

— Nu, exclus. Echipa mea e alcătuită numai din irakieni.

— Unde se află bomba de o kilotonă?

— Acum o lună a fost pusă în siguranţă într-un loc pe care nu-l cunosc. Vă jur că spun adevărul.

— E operaţională?

— Da.

— Cînd va fi Irakul în stare să...

— Într-un an. Da, într-un an va avea câteva bombe H şi atomice, rudimentare, ce-i drept, suficiente însă pentru a instaura o descurajare evidentă a Israelului. Obiectivul lor rămâne echilibrul nuclear şi nu războiul împotriva dumneavoastră. De altfel, numai aşa m-am lăsat convins să-i ajut...

— Dar convertirea dumitale la Islam cum o motivezi? Poate ca pe un echilibru între profeţi?

Dumoulin schimbă subiectul:

— Fiul meu cel mare se însoară săptămână viitoare, spuse rugător, fără a bănui că viitoarea lui noră nu era decât un agent al Mossadului. Fusese o idee a lui David, pentru a-l ademeni pe savant să părăsească Irakul.

Adăugă, cu ochii în pământ:

— Regret ce am făcut. Părinţii mei au ascuns evrei în timpul războiului...

David îl pălmui. Francezul căzu, lovindu-şi capul de podea. Pe obraz i se prelingea un firicel de sânge.

După o jumătate de oră vorbea la telefon cu fiul său din Nisa, confirmându-şi sosirea.

— Sunt în Corsica pentru câteva zile. În caz că mă caută directorul meu de la Bagdad, spune-i că mă aflu la un prieten, care nu are telefon. Vorbesc de la o cabină publică. Am încercat de mai multe ori să prind Bagdadul, dar de aici e imposibil. Am să încerc să te sun în fiecare zi, între 10 şi 11. Directorul îţi va telefona sigur.

Fiul său îl credea profesor la Institutul de ştiinţe aplicate de pe lângă universitatea din Bagdad. Şi nici prin cap nu-i trecea că viitoarea lui soţie se va evapora curând, fără urmă.

— Ce aveţi de gând cu mine? întrebă Dumoulin.

„Exact întrebarea pe care a pus-o Eichmann, în ziua când a fost arestat”, îşi aminti David.

— Vei asista la căsătoria fiului dumitale, aşa cum am stabilit, spuse şi îl părăsi.

*

Cînd ajunse înapoi la birou, David încă mai era nehotărât. Oare trebuia s-o extragă pe Esther? Era sigur că fusese descoperită de irakieni. Dar când? Ea ştia? îşi rememoră mesajele primite, unul câte unul. Excluse ipoteza să fi fost întoarsă, în mod conştient. Cel mult reperată şi folosită fără s-o ştie. Ceea ce nu pricepuse profesorul Dumoulin, el înţelesese cu viteza luminii. Oferind Israelului bomba, în plin proces de pacificare, chiar dacă nu aceasta le fusese intenţia, irakienii obţineau trei lucruri dintr-o singură lovitură. Testau hotărârea Israelului de a împiedica Irakul prin orice mijloc, chiar şi cele mai dure, de a avea bomba. Demonstrau că erau în posesia, armei absolute. Precum şi o cale de descurajare pe tărâm nuclear. Prin urmare un eventual război nu putea fi decât convenţional. Israelul se va gândi de două ori înainte de a răspunde cu focul nuclear, în cazul unei înfrângeri militare. În plus, irakienii o descoperiseră pe Esther, singura – în afară de preşedinte şi

de şeful serviciilor secrete – care cunoscuse planul de zbor şi ce anume transporta avionul. Şi tot ea transmisese itinerariul savantului francez la Roma. Irakienii îşi vor da seama repede că Dumoulin fusese răpit de Mossad. Da, într-adevăr, Esther trebuia recuperată cât mai curând posibil. Cel mai sigur mijloc era s-o prevină prin Kol Israel, Vocea Israelului, emisiune internaţională pe care Esther o asculta pe unde scurte în fiecare dimineaţă la ora 6 şi în fiecare noapte la ora 24.

David transmise ordinul de a pune în undă mesajul chiar în aceeaşi seară, după care se duse la primul ministru.

— Esther e demascată!

Ariel Dan îl ascultă în tăcere pe David relatându-i interogatoriul francezului.

— Trebuie recuperată!

— Am şi luat măsurile necesare. Va primi mesajul la noapte.

— Cum te gândeşti s-o scoţi din Irak?

— Nu va fi prea uşor. Am un plan, însă dacă greşesc, s-a terminat cu pacea. Nu uita că în Irak şi zona Golfului sunt vreo sută şi cincizeci de mii de israelieni.

David îi explică cum avea de gând să procedeze.

— Viaţa ei merită acest risc, spuse Dan foarte liniştit.

Îi aduse apoi la cunoştinţă că la ministerul Apărării exista un spion în slujba Irakului. Fără a-i lăsa timp să spună ceva, adăugă:

— L-am întors pentru noi.

— Itzhac Goldberg ştie?

— Da. Era cât pe ce să-l sugrume. Mi-e teamă să nu facă o depresiune.

— Ceva pagube?

— Considerabile, dar nimic cu adevărat vital pentru ţară. Omul lui de legătură e pus sub urmărire. Un rus, fireşte!

Ariel Dan întrebă ceva despre Mesiada şi David îl linişti cu un semn.

Geneva, 22 septembrie, ora 10

Directorul băncii intră în birou şi azvârli paltonul pe un scaun. Secretara îi aduse la cunoştinţă că telefonase un anume Fuad Amun, care va reveni. Începu să se plimbe agitat, cu palmele umede. Fuad Amun – pseudonimul lui Leonov – îl mai sunase de două ori, arătându-se foarte bănuitor. Prima oară pentru a se interesa dacă bancherul primise scrisoarea recomandată trimisă din Bagdad, iar Herr Grubbe îl asigurase că anulase clauza în chestiune. A doua oară pentru a-şi anunţa vizita de azi. Telefonul de pe linia directă porni să sune. Aşteptă o clipă înainte de a răspunde.

— Bună ziua. Aici domnul Amun.

— Ce mai faceţi, domnule preşedinte? Sunt aşteptat la un consiliu de administraţie extraordinar şi de aceea nu vă pot primi acum, aşa cum aş fi dorit, dar vom putea discuta în timpul prânzului. Am rezervat o masă la cel mai bun restaurant din ţară…

— Înţeleg. Unde ar urma să ne întâlnim?

Elveţianul îi indică adresa.

— E în oraş?

— În suburbia de vest.

Îi spuse unde anume şi adăugă:

— Orice şofer de taxi vă poate duce, fără probleme. Acolo primesc de obicei clienţii importanţi. Vom putea sta de vorbă nestingheriţi.

— Aş prefera un restaurant din centru, făcu sec Leonov.

— Perfect. Să mă gândesc…

Israelienii prevăzuseră şi această situaţie şi îi recomandaseră un restaurant ţinut de un prieten al Mossadului. Îl propuse, însă Leonov refuză şi propuse la rândul său restaurantul Alsace.

— Excelentă idee! spuse elveţianul cu glas sugrumat. Voi rezerva un salonaş la primul etaj. Acolo nu ne va deranja nimeni.

Restaurantul Alsace era chiar în inima Genevei, la întretăierea străzilor Lausanne şi Mont Blanc. Fusese inaugurat de curând iar Grubbe îl vizitase o singură dată. După ce închise, formă numărul unei cabine telefonice din gara centrală a oraşului.

— La ora douăsprezece jumătate, la Alsace.

Făcu apoi o descriere a topografiei locului.

La faţa locului plecară imediat două perechi de israelieni. Rebeca şi Dov, care alcătuiau prima echipă, se instalară în cafeneaua din apropierea restaurantului, în timp ce a doua echipă pătrundea în barul clădirii Poştei, la circa douăzeci de metri de intrarea la Alsace. Aproape imediat, Dov observă un Mercedes care trecea încet prin faţa localului. Doi arabi priveau în jur cu atenţie. Apoi Mercedesul trase în dreptul cafenelei şi cei doi arabi coborâră aruncând priviri neliniştite de-a lungul străzii. Unul dintre ei se aplecă şi prin geamul lăsat de la portieră vorbi înăuntru. Din automobil coborî acum un european, care intră în cafenea. Israelienii bănuiră că bărbatul acesta cu chipul remodelat de chirurgia estetică era cel din fotografia pe care o studiaseră la Mossad. Omul era neîndoios rusul pe care îl căutau. Leonov se aşeză nu departe de ei şi comandă un *espresso.* Părea că se bucură de libertate. Dov numără patru arabi, probabil irakieni. Doi pe trotuar şi doi în Mercedes. Agenţii Mossadului discutau aplecaţi asupra unor planuri de arhitectură desfăşurate la vedere pe măsuţă. Dov, care trecuse de patruzeci de ani, purta o scurtă neagră, cămaşă bleu fără cravată şi blugi. Părul său blond şi lung îl făcea să pară un student. Rebeca era brunetă şi purta un taior marinăresc. După ce achitară consumaţia, cei doi părăsiră localul fără să treacă prea aproape de Mercedes. Se despărţiră pe trotuar. Rebeca se îndreptă spre staţia de taxiuri, în vreme ce Dov, cu planurile făcute sul la subsuoară, mergea fără grabă spre lacul Léman, la capătul străzii Mont Blanc.

Israelienii, toţi patru, se întâlniră în biserica americană de pe cheiul Mont Blanc şi examinară împreună situaţia. Operaţia părea deosebit de dificilă. Nu prevăzuseră că

Leonov va fi însoţit de atâţia oameni din gardă. Vor trebui neutralizaţi în plin centrul Genevei, la ora prânzului. Nu aveau practic timp să organizeze alt plan decât cel pregătit. Să ceară întăriri? Cel mai mare în grad, colonelul Shmulik, un colos cu privirea cenuşie, ieşi să-i telefoneze directorului de la Commerzbank pentru a-i cere unele lămuriri suplimentare cu privire la restaurant.

— Nu avem de ales, îi anunţă la întoarcere. Am cerut doar un şofer în plus.

Le explică noul său plan.

— Şi dacă nu iese pasienţa? întrebă Tania, coechipiera lui.

— Tragem în grămadă! Trebuie să-l capturăm pe omul ăsta cu orice preţ. E la fel de important ca Eichmann.

După câteva minute, perechea care îl recunoscuse pe Leonov era complet metamorfozată. Dov avea acum o cămaşă albă, perucă şi mustaţă neagră. Rebeca, deghizată în soră de caritate, se îndrepta păşind încet spre restaurant, în timp ce Dov urca la volanul unei ambulanţe ce staţiona pe strada Rossi, din spatele restaurantului Alsace.

Leonov îşi privi Rolexul: ora 12 şi 27. Se ridică şi traversă strada, urmat de doi dintre irakieni. Mercedesul trase chiar în faţa restaurantului. De cum intră, rusul fu condus la primul etaj. Cei din gardă se instalară la bar.

Colonelul Shmulik, într-o dubiţă Ford ce staţiona în apropiere, îşi aşeză mâna pe automatul său Uzi, prevăzut cu surdină, şi aruncă o privire spre Tania în clipa când Jaguarul directorului de la Commerzbank îşi făcu apariţia. Shmulik luă binoclul şi constată că omul era în pragul unei crize nervoase în momentul în care pătrundea în restaurant. Elveţianul nici măcar nu bănuia că israelienii aveau de gând să treacă la acţiune chiar aici. I se ceruse doar să afle la ce hotel trăsese rusul şi i se făgăduise că vor acţiona în cursul serii. Israelianul declanşă micul său walkie-talkie şi lansă în franceză: „Bon appétit!”

— *Merci*, îi răspunse Dov din ambulanţă.

Shmulik coborî din maşină iar Tania trecu în locul lui la volan. Strada gemea de lume. Shmulik reperă ambulanţa, care se apropia încet. Strânse arma sub haină şi-i făcu un semn Taniei. Aceasta duse maşina direct în spatele Mercedesului, care era supravegheat de Rebeca prin vitrina cofetăriei de pe partea opusă a străzii. Shmulik intră în local, în clipa când ambulanţa oprea în dreptul intrării. Dov merse până la Mercedes şi le ceru arabilor să degajeze intrarea. Irakianul de la volan, bănuitor, îl înjură în arabă dar trase automobilul puţin înapoi. Limuzina se afla acum blocată între Fordul Taniei şi ambulanţă. Rebeca trecu strada şi se ivi lângă irakieni. Ajunsă aici se răsuci pe neaşteptate şi ciocăni de două ori în geam, zâmbind, cu aerul că ar vrea să întrebe ceva. Irakianul de la margine coborî fereastra glisantă. Exact în momentul când Tania lovi brutal din spate bara de protecţie a Mercedesului. Arabii se întoarseră furioşi, dintr-o singură mişcare. Sora de caritate, aplecată asupra portierei, deschise focul asupra lor de la o palmă distanţă. Ambulanţa porni în marşarier şi ajunse pe banda a doua mascând Mercedesul.

Întreaga acţiune durase exact treisprezece secunde. Apăru acum şi un al cincilea membru al comandoului, care se urcă în limuzină. Îmbrânci deoparte trupul celui de la volan şi îi luă locul. Ambulanţa înaintă şi trase chiar la intrarea restaurantului Alsace, în timp ce Mercedesul pornea spre strada Lausanne. Zgomotul străzii acoperise pe cel înăbuşit al focurilor de armă, astfel că nimeni nu le auzise.

Shmulik aştepta în interiorul barului, la numai câţiva paşi de irakieni, care aruncau priviri flămânde femeilor din jur. În local îşi făcu apariţia şi Tania. Se sărutară. Shmulik făcu semn chelnerului, care îi conduse la etaj, pofti pe cei doi să ia loc la o masă, le puse lista în faţă şi îi lăsă singuri. Salonul de la primul etaj era gol. Shmulik, care rezervase toate mesele sub numele unui client cunoscut, se ridică şi se îndreptă spre partea din fund a salonului. La capătul culoarului se ciocni cu Herr Grubbe, care ieşea de la toaletă. Shmulik îl preveni că trebuie să-şi păstreze

cumpătul şi să se întoarcă la masă. Bancherul se supuse şi reveni în separeu, cu Shmulik pe urmele lui. Cînd se deschise uşa, Leonov se ridică de pe scaun. Vru să strige, dar la vederea armei îndreptate asupra lui, încremeni. Israelianul i se adresă în rusă:

— O vorbă dacă scoţi, va fi ultima! Faţa la perete! N-ai decât două secunde.

Rusul se execută, îngrozit. Shmulik îi aplică cu violenţă o lovitură peste ceafă. Se prăbuşi. Israelianul scoase din buzunar o seringă şi-i injectă puţin lichid în braţ, sub privirile năucite ale elveţianului.

— Fără panică! Acum spune-i chelnerului că prietenului dumitale i s-a făcut rău şi ai chemat ambulanţa.

Arătă spre telefon. Bancherul vru să zică ceva dar Shmulik îl opri cu un gest.

— Nu vă temeţi. În seara asta veţi primi jumătate din sumă, în bani lichizi. Deocamdată spuneţi chelnerului să se arate cât mai discret şi să aranjeze ca bolnavul să fie coborât pe scara de serviciu.

Cînd apăru chelnerul de la masa lui, Shmulik era din nou la locul său.

Dov opri la intrarea de serviciu şi pătrunse înăuntru. Reveni aproape imediat, purtându-l pe Leonov. Trupul moale al rusului fu aşezat pe o brancardă din ambulanţa trasă în curtea interioară, şi Dov demară. Porni girofarul, care se rotea fără zgomot, şi rulă în direcţia autostrăzii ce ducea la Lausanne.

Între timp elveţianul strecurase cinci hârtii de câte cinci sute de franci chelnerului, care se făcu roşu de plăcere.

Rebeca, după ce se debarasase de deghizare în dubiţa Fordului, pătrunse în barul de la Alsace şi luă loc alături de cei doi irakieni. Cu peruca ei blondă şi ochelarii de soare, era de nerecunoscut. Arabul de lângă ea îi oferi imediat ceva de băut. Refuză, fără convingere.

— Aştept o prietenă... poate altă dată.

Irakianul stărui. Se prefăcu că se uită la ceas şi spuse cu glas cald:

— Prietena mea trebuie să vină în zece minute. Am rezervat o masă la etaj.

În clipa aceea o văzu pe Tania, care cobora scara. Era semnalul convenit.

— Veniţi cu mine, eu dau primul rând, spuse Rebeca arabului.

Omul şopti câteva cuvinte colegului său şi o urmă. Shmulik o văzu pe Rebeca, cu arabul după ea. Se ridică să se ducă la toaletă. Trecând pe lângă ei, îl pocni cu putere pe arab în ceată, ameţindu-l. Rebeca se întoarse să-l aducă şi pe al doilea, în timp ce Shmulik târa trupul în separeul lui Grubbe, pentru a-i face injecţia.

Între timp Rebeca urca scara, însoţită de ultimul irakian, cu obrazul strălucind de încântare. Abia avu timp să-şi caute din ochi colegul, când Rebeca îi repezi un picior între coapse, chiar în clipa când îşi făcea apariţia chelnerul, cu o tavă. Îi mai aplică arabului o lovitură dură la trahee. Chelnerul vru s-o şteargă dar Rebeca îl înhăţă de mânecă făcându-i semn să rămână liniştit.

— Eşti italian, nu-i aşa? îl întrebă pe limba lui.

Chelnerul încuviinţă din cap.

— Arabii ăştia sunt doi terorişti.

Chelnerul începu să tremure din tot trupul. Shmulik reveni în salon şi-i arătă o legitimaţie de la CIA, care îl potoli. Îi explică ce trebuie să facă, adăugind la urmă:

— Vei fi recompensat.

Pentru a-şi întări spusele, scoase din buzunar câteva hârtii de, o sută de dolari.

— Ia-i, sunt pentru dumneata. N-ai văzut şi n-ai auzit nimic. Acum fă ce ţi-am spus.

Fascinat de scena la care asistase, chelnerul supraveghea scara. Israelianul îl săltă în spate pe cel mai voinic şi coborî cu el scara de serviciu. Duba Taniei era trasă cu spatele, cu uşile deschise. Shmulik zvârli trupul înăuntru şi urcă după celălalt irakian. După două minute dubiţa, cu Tania la volan, urca încet strada principală.

*

David ridică receptorul la prima sonerie. Recunoscu îndată vocea lentă a colonelului Shmulik.

— Icrele negre sunt pe drum.

— Mulţumesc!

Fusese sigur că Shmulik va câştiga partida. Era unul dintre cei mai buni oameni ai Mossadului, specialist al loviturilor imposibile. Operaţiunea încă nu se încheiase. Trebuia acum să-l scoată pe Leonov din Elveţia. Pe aeroportul din Geneva aştepta un avion cargo al companiei El-Al. O firmă fictivă din Israel dăduse o comandă urgentă pentru şase tone de ciocolată, pentru sărbătoarea Kippurului, care începea în seara aceea.

David zâmbi închipuindu-şi cum arată Leonov înghesuit într-o ladă. Peste câteva ore se va afla în faţa lui. *B'ezrat Hashem!* Dacă Dumnezeu ne ajută! îşi spuse în şoaptă.

Chipul lui Esther îi apăru din nou în faţa ochilor. Se ridică şi luă şalul de rugăciune de pe măsuţă. În timp ce se îndrepta spre Ierusalim, David Ben Zion îl rugă pe Cel Veşnic un lucru, un singur lucru:

— Facă Domnul ca Esther să asculte la noapte mesajul de la Kol Israel!

Bagdad, 21 septembrie, miezul nopţii

Esther acţionă telecomanda şi nimeri un film indian. Deschise apoi tranzistorul pe unde scurte şi-şi fixă casca în urechi. Vocea crainicului îi era necunoscută. Faţă de ştirile de dimineaţă, nu era nimic senzaţional. Simplă rutină. Nu primise niciodată vreo ştire codificată pe această cale. Din

pură disciplină, Esther fusese ani la rând fidelă acestei întâlniri pe calea undelor. Aşteptă sfârşitul jurnalului pentru a putea închide. Ministrul Apărării o invitase la o petrecere cu câţiva prieteni israelieni. Fusese tentată să accepte dar ştia că asemenea recepţii se sfârşeau de obicei în zori. Vila în care locuia era împănată cu microfoane. Le localizase plimbând de-a lungul pereţilor detectorul ascuns în ceas. Aproape adormise, când *speakerul* de la Kol Israel anunţă un început de incendiu de pădure, care izbucnise la Neguev…

Scuzaţi-mă, în Galileea am vrut să spun, desigur.

Esther se ridică în pat, ascultând cu încordare urmarea:

Focul a mistuit până acum jumătate din parcul Hurcha-tal. O tânără fată. Aviva Landau, are arsuri pe faţă. A fost transportată de urgenţă la spital.

Esther simţi un pumn în stomac. „Aviva” era cel de-al doilea nume de cod al ei. Se ridică şi se apropie de fereastră. Frica devenise pentru ea de multă vreme o prezenţă zilnică. Acum însă se afla în pragul leşinului. Mesajul era cât se poate de limpede: trebuia să ajungă în refugiul ce-i fusese indicat, unde va aştepta să fie scoasă din ţară. Locul se afla în celălalt capăt al oraşului. Alergă la dulap, îl deschise şi începu să scotocească febril. Găsi în sfârşit capsula cu cianură, pe care o ţinea ascunsă în tivul unei rochii de seară, şi se mai linişti. Sfâşie cusătura cu unghiile şi luă capsula. Apoi se aşeză la masă şi compuse o scrisoare, pe care o lăsă la vedere. Trase pe ea un caftan, îşi puse pe cap o glugă şi se îndreptă spre ieşire. Avea neapărat nevoie de o maşină. Semnalul de alarmă recepţionat îi vestea că nu are mult timp la dispoziţie, putea fi arestată dintr-o clipă într-alta. Doamna de companie dormea la parter, iar cei doi oameni din garda ei personală se aflau la subsol. Fereastra lor da spre locul de parcare, deci nu putea porni maşina fără a fi observată. La

ora asta paznicii încă nu dormeau, desigur că jucau cărţi ori priveau vreun film porno. Esther coborî şi bătu la uşa lor. Aceasta se întredeschise şi văzu chipul buhăit de băutură al unuia dintre ei. Omul bâlbâi ceva neinteligibil, lăsând ochii în jos. Împinse brusc uşa. Două fete în pielea goală erau lungite pe canapea, în timp ce al doilea paznic tocmai îşi scotea pantalonii. Se întoarse spre primul.

— N-am văzut nimic. Dar e ultima dată când tolerez aşa ceva sub acoperişul meu!

Omul îngenunche să-i sărute picioarele, se împiedică şi se lovi cu capul de perete. Îngăimă mii de mulţumiri, jurându-se pe Coran că era pentru prima şi ultima dată că se întâmpla una ca asta.

— Ridică-te. Trebuie să mă duc până la prietena mea Aisa. Nu se simte bine. Mă întorc într-o oră.

Cum paznicul stăruia s-o însoţească, îl repezi:

— Nici nu te poţi ţine pe picioare! Ai face mai bine să foloseşti prilejul, e ultimul!

Arabul se înroşi, continuând s-o binecuvânteze, în timp ce-şi ţinea capul cu amândouă mâinile. Esther luă cheile Mercedesului şi ieşi. Pe drum se încrucişă cu o coloană de maşini ale serviciului secret, care se îndreptau în sens opus. Privi în oglinda retrovizoare şi o străbătu un fior când văzu coloana cotind pe strada ei.

După ce trecu de două baraje ale armatei, unde fusese obligată să-şi arate faţa, Esther ajunse într-un cartier părăsit şi pe jumătate distrus, din marginea oraşului. Opri în dreptul unei colibe din chirpici. Din beznă se ivi un bărbat, care se urcă în automobil.

— Mă numesc Yoram. Am misiunea să te duc în Eretz Israel.

Esther încercă să-i recunoască chipul. Celălalt adăugă:

— Planul a fost modificat. Vei părăsi teritoriul cu elicopterul.

— Cu elicopterul? repetă ea uimită.

Yoram îi explică desfăşurarea operaţiunii. Trebuiau să ajungă cu maşina la frontiera iordaniană. O vor atinge în

jurul orei patru, dimineaţa. După aceea le mai rămânea de străbătut încă o sută de kilometri, pe teritoriul iordanian.

— Dar barajele?

— Ţine!

Îi puse în mână o legitimaţie legată în plastic a serviciilor secrete irakiene.

— Te numeşti Samia Takriti şi ai gradul de căpitan. Cu totul sunt zece baraje. Eu sunt comandantul Makhluf, Mustafa Makhluf. Suntem în misiune specială.

Deschise geanta pe care o ţinea în poală, scoase un girofar şi-l fixă pe acoperişul automobilului. Geanta o aşeză în faţa lui. Esther îl urmărea tăcută. Yoram avea în jur de patruzeci de ani, tenul măsliniu şi o mustaţă cum purtau orientalii. Nu-l văzuse niciodată printre cei de la ambasada Israelului din Bagdad. „E agent clandestin”, îi trecu prin minte.

— Vorbeşti araba? îl întrebă, ştiind dinainte răspunsul.

— Să pornim! Fiecare minut e preţios. Lasă-mă pe mine la volan.

Yoram demară vijelios. Pe Esther o năpădi un sentiment de mândrie, ce-o făcu să se destindă puţin. Ideea acestei operaţiuni îi aparţinuse. I-o propusese ea însăşi lui David, în timpul ultimei şederi în Israel. Îi sugerase atunci că putea folosi cunoştinţele pe care le avea în cadrul serviciilor secrete irakiene, pentru a putea părăsi ţara, la nevoie, cu o maşină. Adică exact ceea ce era pe cale de-a se înfăptui. Zâmbi în întuneric.

— Eşti înarmat?

— Două pistoale automate şi treizeci de încărcătoare, răspunse Yoram.

Rulară cu viteză maximă pe autostrada care ducea la frontiera cu Iordania şi trecură fără probleme de primele trei baraje.

Bagdad, palatul prezidenţial, ora 1 şi 5

Cînd şeful Mukhabaratului intră în salon, preşedintele rămase aşezat. La fel ca oricare vizitator, înaltul funcţionar îşi depusese arma la intrare şi fusese percheziţionat cu atenţie.

— Propun să fie arestată în noaptea asta. Dacă mai amânăm, riscăm să ni se strecoare printre degete, spuse, ca pentru a se justifica.

Preşedintele îl fulgeră din priviri. Musaui lăsă ochii în pământ. Îl trezise pe preşedinte la telefon, cerând iertare pentru ora târzie. Primise informaţii de cea mai mare importanţă pentru siguranţa statului şi mersese drept la ţintă.

— Khalida Ben Omar e o spioană sionistă!

— Cum?! răcnise preşedintele.

Musaui voise să-i explice dar fusese împiedicat de urletele care-i spărgeau timpanele.

— Unde e?

— La ea acasă. Nu bănuieşte nimic. Casa e păzită de agenţii mei, care nu aşteaptă decât un ordin pentru a o aresta.

Preşedintele sări în sus, spărgând vazele şi lămpile din jurul său. Îl năpădise o furie oarbă. Hotărî s-o ucidă pe Khalida cu propriile sale mâini. Îi va crăpa întâi ochii, înainte de a pune să fie biciuită ore în şir. Apoi, o va arunca într-o temniţă unde colcăiau şobolani mari cât pisica. Furia îl împiedica să stabilească bilanţul pagubelor pe care le putuse provoca în calitate de fost membru al Mukhabaratului. O clipă îi fulgeră prin minte că nu va putea supravieţui unei asemenea umilinţe. Şefii de stat arabi îl luaseră nu o dată peste picior în legătură cu ea. Ba libianul îi spusese pe şleau: „De ce n-o regulezi, în loc s-o faci ministru?”

Încă de la miezul nopţii, Musaui îi anunţase dispariţia profesorului Dumoulin. Cei doi agenţi trimişi de ambasada irakiană de la Roma îl aşteptaseră zadarnic la hotel, după

care dăduseră alarma. Era căutat în Corsica, unde se părea că plecase. Automobilul pe care îl închinase, o Lancia, nu fusese înregistrat la nici un punct de îmbarcare cu destinaţia Corsica.

— Cum ai descoperit-o? întrebă preşedintele, cu fălcile încleştate, înainte ca Musaui să ajungă la fotoliu.

Şeful Mukhabaratului îi evită privirea injectată şi vorbi încet. Bănuielile lui se materializaseră cu prilejul dispariţiei avionului care transporta bomba H. Khalida era la curent cu operaţia şi cu planul de zbor. Doar trei persoane erau informate: el însuşi, preşedintele şi Khalida. Propriul său adjunct nu aflase decât după două luni.

— În mod logic, doar Khalida putea informa Tel-Avivul. Spionul nostru de la ministerul Apărării ne-a confirmat, într-adevăr, că Mossadul urma să doboare un avion de-al nostru de linie, însă bineînţeles că nu ştia de ce.

— Cum de n-ai rechemat imediat aparatul sau n-ai schimbat itinerariul?

— Pentru că mesajul lui Moshe Zinger ne-a parvenit cu o întârziere de treizeci şi şase de ore.

— Şi abia acum îmi spui toate astea? i-o reteză preşedintele, mânios.

Musaui simţi un fior străbătându-i şira spinării.

— Am pus-o sub urmărire. Luni de zile, urmă el, forţându-se să păstreze acelaşi ton. Am instalat microfoane la ea acasă şi la birou. În timpul celor trei călătorii în Israel n-am scăpat-o o clipă din ochi. Nimic suspect.

Preşedintele scoase revolverul din toc şi-l păstră în mână. Musaui se făcu că nu observă şi, dregându-şi glasul, urmă:

Khalida era singura care ştia de plecarea profesorului Dumoulin la Roma, apoi la Nisa. Dispariţia lui m-a convins definitiv de vinovăţia ei.

— Atunci de ce i-ai dat voie să plece fără gardă?

— Fiul lui se însoară săptămână viitoare. Dacă refuzam să-i dau drumul, am fi avut neplăceri cu francezul... De altfel, protecţia îi era asigurată de doi agenţi, care îl aşteptau la hotel.

Şeful Mukhabaratului vru să continue dar preşedintele izbucni în urlete, îndreptând arma spre el.

— Îţi baţi joc de mine? Nu găseşti nimic timp de luni de zile şi acum, deodată, în virtutea unei dispariţii probabile, tragi orice concluzie! De ce nu cauţi în propriile tale servicii? Acolo se recrutează trădătorii!

— Nimeni în afară de noi trei nu putea şti ce ducea avionul, iar despre călătoria francezului ştia doar Khalida Ben Omar.

Musaui nu cuteza să-i mărturisească faptul că Leonov împreună cu întreaga lui gardă personală se volatilizase la Geneva.

— Şi de ce, mă rog, ai pus-o la curent cu plecarea lui Dumoulin?

— Pentru că deţinea un post înalt.

Se abţinu să spună că toată lumea bănuia că este amanta preşedintelui şi ochiul său în sânul serviciilor secrete.

— Pentru ce ai insistat ca bomba să fie transportată în Mauritania? Drept rezultat, le-am pus-o în braţe. Iar acum îmi anunţi că profesorul Dumoulin poate a dispărut şi cel mai strălucit ministru al meu este spion israelian!

Preşedintele scrâşni.

— Dacă se dovedeşte că e nevinovată, te omor!

Celălalt îl privi drept în faţă şi replică, sigur pe ceea ce spune:

— E vinovată!

— Verificăm imediat, făcu preşedintele, şi puse mâna pe telefon.

După ce formă numărul centralei ceru legătura cu ministrul Afacerilor Externe. Trecură două nesfârşite minute, timp în care nu-şi dezlipi ochii de pe Musaui. În cele din urmă cineva răspunse că plecase pe la miezul nopţii şi încă nu se întorsese.

— Cine-i acolo?

— Doamna de companie. Staţi o clipă, văd o scrisoare pe masă.

— O scrisoare?

Mâna începuse să-i tremure şi Musaui crezu că preşedintelui i se face rău.

— Citeşte-o!

Doamna de companie nu-l auzi. Lăsase receptorul şi citea scrisoarea. Spuse cu voce pierdută:

— O nenorocire, domnule preşedinte, o mare nenorocire!

Începu să citească cu glas tare, printre hohote de plâns.

Grozăviile cu care o ameninţa preşedintele nu aveau nici un efect asupra ei. O sili să citească de câteva ori conţinutul scrisorii, după care închise, cu chipul răvăşit de-o furie cumplită. Musaui înţelese că va muri. Detunătura răsună în salon. Şeful Mukhabaratului se prăbuşi pe covorul caucazian.

Preşedintele îi convocă de urgenţă pe ministrul Afacerilor Interne şi pe şeful poliţiei. Sosiră aproape în acelaşi timp. Cadavrul lui Musaui murdărise preţiosul covor din salon. Şeful statului le spuse pe ton potolit:

— Dacă nu vreţi să sfârşiţi ca el, aveţi tot interesul să mă ascultaţi cu atenţie!

Le dădu ordine ferme şi precise. Cei doi se retraseră grăbiţi. Nu schimbară nici o vorbă între ei şi urcară în maşinile trase una lângă cealaltă. Erau conştienţi că dacă până în zori n-o vor găsi pe Khalida Ben Omar, vie sau moartă, vor plăti cu viaţa.

*

— Mai sunt şaizeci de kilometri şi ajungem la graniţa cu Iordania, spuse Yoram. După informaţiile mele, nu mai avem decât un singur baraj, nu departe de următoarea staţie de benzină.

Esther făcu o strâmbătură pe întuneric. Curând Mercedesul încetini şi semnaliză dreapta. Staţia părea pustie. Yoram ocoli staţia apoi reveni în dreptul pompei. Roti girofarul şi claxona de câteva ori. În cele din urmă coborî şi se duse să bată la uşa garajului.

*

Bagdadul trăia cea mai mare vânătoare de oameni din istoria sa. Mii de poliţişti brăzdau în lung şi-n lat cartierele, cercetau străzile una câte una, în căutarea unei femei al cărei nume nu-l cunoşteau. Li se explicase că se afla într-un Mercedes şi că făcea parte din suita palatului prezidenţial. Avea de gând să se sinucidă şi trebuia găsită cu orice preţ înainte de a-şi curma viaţa. Cu alte cuvinte, nimic precis. Zeci de oameni-broască scotoceau adâncurile Tigrului. Toate automobilele Mercedes erau percheziţionate fără menajamente. Uşile erau smulse, portbagajele sparte. Se spărgeau parbrize. Locuitorii fuseseră treziţi de vacarm, convinşi că avusese loc o lovitură de stat, ori izbucnise din nou un război fulger, provocat de Statele Unite.

*

Ministrul Afacerilor Interne îşi tamponă fruntea şi continuă să împartă ordine suflând greu. Ministrul Apărării, care sta lângă el, avea o faţă pământie. Colegul său îl pusese la curent cu puţinul pe care-l ştia despre întreaga afacere şi nu era în stare să-i răspundă la întrebări.

— Poate că a ieşit din oraş? Trebuie să dăm alarma la toate unităţile militare!

Ministrul Apărării se instală în biroul alăturat. Izbuti să dea de cel de care avea nevoie. Începu prin a-l ameninţa că va fi spânzurat în piaţă, înainte de a-l lua la întrebări. Colonelul care răspundea de coordonarea barajelor din ţară, după ce se bâlbâi, făgădui să-i telefoneze peste cinci minute.

— Dacă depăşeşti cinci minute, ştreangul te aşteaptă!

*

Yoram şi Esther trebuiră să aştepte până când într-un târziu un bărbat deschise uşa. Nu mai aveau decât câţiva litri în rezervor şi le mai rămăseseră de străbătut încă o sută şaizeci de kilometri, până la locul de întâlnire cu elicopterul. Cel care se ivise în prag, un bătrân cu spatele încovoiat, îşi ceru scuze. Nu auzise nimic, absolut nimic! După ce făcu plinul, Yoram demară, mulţumit. Ultimul baraj îi aştepta la măi puţin de zece kilometri.

*

Ministrul Apărării ridică receptorul de la primul apel. Era colonelul.

— Din oraş au ieşit mai multe Mercedesuri, dar unul singur a trecut prin câteva baraje ale armatei. Se îndreaptă acum spre Iordania. Nu reuşesc să iau legătura cu ultimul baraj. La bord se află un bărbat şi o femeie. Fac parte din serviciul secret. Unul dintre soldaţi crede că ar fi recunoscut-o pe Khalida Ben Omar, iubitul nostru ministru de…

— Eşti sigur? zbieră ministrul.

— Eu nu, el însă da. Iertaţi-mă domnule ministru, tocmai sună telefonul celălalt, poate e chiar barajul…

Ministrul îl auzi cum strigă în aparat.

*

Mercedesul opri în faţa ultimului baraj. Un soldat salută milităreşte, vizibil impresionat de girofarul care îl orbea. Yoram îi arătă legitimaţia şi zise grăbit:

— Suntem în misiune specială! Repede!

Soldatul înapoie legitimaţia fără s-o mai examineze si salută din nou. Vru să ridice bariera, când din post apăru în fugă un ofiţer strigând:

— Opreşte!

— N-avem încotro, şopti Yoram la urechea Estherei.

Ofiţerul se apropia alergând şi dând ordine soldaţilor pentru a-i trezi.

— Doamnă, vă rog să coborâţi, spuse apoi, adresându-i-se Khalidei.

Aceasta strânse automatul pe care îl ţinea între picioare, sub caftan.

— Ai s-o plăteşti scump, ameninţă Yoram.

— Am primit ordin de la domnul ministru al Apărării personal, replică ofiţerul. Trebuie să verific identitatea doamnei.

Khalida trase o rafală asupra lui. În timp ce ofiţerul se rostogolea la pământ, Yoram ţâşni afară secerându-i pe soldaţi cu automatul. Se repezi apoi la telefonul din care se auzea o voce isterică. Apucă receptorul şi strigă:

— Am găsit-o, e chiar ea! Vă trimit spioana evreică la Bagdad!

Închise şi smulse firul. După ce distruse Mercedesul cu o grenadă, urcară într-un Land Rover vopsit în culorile armatei şi plecară cu toată viteza.

*

Ministrul Apărării puse încet receptorul la loc în furcă. Se schimbase la faţă. Khalida Ben Omar, spion israelian? Brusc înţelese de ce-l împuşcase preşedintele pe Musaui. Îşi slăbi nodul cravatei. În birou intră ministrul Afacerilor Interne, care îl privi rugător.

— Au găsit-o!

— Unde?

— La şaizeci de kilometri de frontiera cu Israelul... la dracu! Vreau să spun cu Iordania.

— Trimite imediat un elicopter!

— E pe drum încoace. Postul de control care a arestat-o are linia deranjată. Ai face mai bine să opreşti nebunia din oraş. Se pare că toate Mercedesurile au fost făcute

bucăţele şi mai multe femei au fost violate de armată şi poliţie.

— Trebuie să-l anunţăm pe preşedinte. Va fi mulţumit, şi asta datorită ţie. Aşa încât îţi revine cinstea să-i anunţi vestea.

Se pregătea să formeze numărul preşedinţiei, însă ministrul Apărării îl opri cu un gest.

— Nu, onoarea asta îţi revine ţie. E afacerea ta. Nici să nu-mi pomeneşti numele.

După ce se întoarse acasă, ministrul Apărării îşi turnă un pahar mare cu whisky, pe care îl înghiţi pe nerăsuflate. Scrise apoi câteva rânduri preşedintelui. Le citi cu grijă, înainte de a scoate pistolul. Îl armă şi-şi trase un glonte în tâmplă.

El fusese cel care stăruise pentru primirea Khalidei în cadrul serviciilor secrete şi tot el îi sugerase preşedintelui s-o numească ministru al Afacerilor Externe.

*

La postul de frontieră iordanian, Yoram se mulţumi să prezinte legitimaţia. Paşaportul fusese desfiinţat, în urma fuzionării celor două state. Grănicerul iordanian examină documentul, apoi salută milităreşte.

Land Roverul se îndepărtă şi nu după mult timp ajunse în apropierea locului fixat pentru întâlnire, în inima deşertului.

— E chiar după dealul din faţă, vesti Yoram.

Esther rămase tăcută. Ucisese un om şi, în mod ciudat, nu era nici şocată, nici emoţionată. În seara aceea era ajunul Kippurului. Era pentru prima dată, de când se convertise la iudaism, când avea să sărbătorească ziua aceasta în Israel. Prilejul nu i se ivise niciodată pe vremea când urma cursurile de iniţiere ale Mossadului.

— Aici e! exclamă Yoram, arătând cu degetul o cazarmă veche, părăsită.

Îşi privi ceasul Citizen de scufundător. Era ora 3 şi 35. Mijeau zorile. Pe linia orizontului apăruse, desprinzându-se din noapte, o fâşie de culoarea opalului.

— Peste câteva minute va veni să ne ia un elicopter civil. Până atunci destinde-te. Eşti ca şi salvată.

Coborî din automobil şi începu să ţopăie, ca şi cum ar fi sărit peste o coardă nevăzută, pentru a se dezmorţi. Esther coborî şi ea. Privi la ultimele stele. Un zumzet îndepărtat îi atrase atenţia. Vru să vorbească dar Yoram i-o luă înainte:

— Ei sunt!

Puse mâna pe un bidon cu benzină şi aşteptă, gata să-l golească peste Land Rover. Deasupra dealului apăru un elicopter. Un reflector puternic îi orbi şi aparatul se opri în aer deasupra maşinii. Timp de o clipă Esther se temu că va fi secerată de o rachetă. Elicopterul se lăsă la pământ şi se imobiliza.

— Să mergem! porunci Yoram, vărsând conţinutul canistrei pe caroseria maşinii.

*

Elicopterul se îndrepta-cu viteză spre est. Esther zâmbi zărind zidurile şi porţile fortificate ale Ierusalimului. Şopti printre buzele strânse: „Misiunea a fost îndeplinită!” Se culcase cu preşedintele Irakului...

*

David o strânse la piept de cum intră pe uşă. Esther îi istorisi fuga ei, în cele mai mici amănunte.

— Dumnezeu fie lăudat! într-adevăr, Musaui l-a sunat la miezul nopţii pe preşedinte, să-l anunţe că Dumoulin a dispărut probabil la Roma şi, pe la ora unu, să-l informeze că ministrul Afacerilor Externe era în realitate un spion israelian. Preşedintele l-a chemat la palat...

Îi spuse conţinutul scrisorii pe care o lăsase în urma ei, citind textul cu glas liniştit:

Domnule Preşedinte şi Conducător luminat de Dumnezeu! De trei luni sunt urmărită neîncetat de oamenii lui Musaui. Am fost sigură că Dumneavoastră aţi poruncit aceasta şi am acceptat aceste umilinţe zilnice gândindu-mă că era firesc să fim cu toţii controlaţi din când în când.

Ieri-seară, după ce a aflat că fusesem „invitata" Dumneavoastră cu o noapte înainte, Musaui a pătruns la mine şi m-a violat. În viaţa mea n-am iubit, din toată inima, decât doi bărbaţi, pe soţul meu şi pe Dumneavoastră. Dar acum îmi este imposibil să mai trăiesc. Ruşinea m-a ucis. Am hotărât să-mi pun capăt zilelor. Nu încercaţi să mă căutaţi. Dumnezeu să Vă păzească! Dumnezeu să ne ocrotească patria!

Khalida Ben Omar

David clătină din cap cu admiraţie.

— Nu ştiu de ce am scris toate astea. Cred că datorită instinctului de supravieţuire sau instinctului meu de femeie.

— Trebuie să te odihneşti, Esther. În seara asta începe Kippurul. Îţi stă la dispoziţie vila de pe colina Carmel. Raportarea o vei face după sărbători.

Linia directă începu să sune. David recunoscu vocea adjunctului său, care îi anunţă moartea lui Musaui. Fusese împuşcat în cap, de preşedintele Irakului sau de altcineva, în timp ce se afla la palat.

După ce sfârşi de vorbit, David îi spuse:

— Scrisoarea ta l-a costat capul pe Musaui. Esther, eşti mare!

Veni lângă el şi-l sărută în colţul buzelor.

— Am o veste bună, zise el pentru a face o diversiune. Anatoli Petrovici Leonov se află undeva în aer, legat burduf, într-o ladă. Va ateriza aici către miezul nopţii. Dumoulin e şi el aici.

Vru să-i rezume interogatoriul francezului, dar Esther nu-l lăsă.

— David, am...

O podidiră lacrimile. David simţi că era pe punctul să cedeze şi o cuprinse în braţe. Esther îşi reveni şi-i şopti cu glasul întretăiat de suspine şi cu capul pe pieptul lui:

— Misiunea a fost îndeplinită!

David se desprinse şi o privi surprins. O strânse apoi din nou la piept. Rămaseră aşa până când îşi dădu seama că o înăbuşă. Slăbi strânsoarea şi repetă:

— Eşti mare, Esther! Eşti mare!

*

În palatul prezidenţial de la Bagdad nu se mai răspândise nicicând o panică asemănătoare, de la războiul din Golf. Scrisoarea ministrului Apărării ajunse pe biroul preşedintelui la ora patru dimineaţa. Prin urmare, Khalida Ben Omar era o spioană. I-ar fi plăcut să-l ucidă pe ministru cu mâinile lui. Într-un fel, nu regreta că trăsese asupra lui Musaui. Câinele acela îşi meritase soarta. La ora şase trase concluzia că probabil Khalida se afla în Iordania, de unde Mossadul o va readuce în Israel. Formă numărul secret al lui Leonov, fără a-l mai cere prin centrală, şi nimeri peste John Hicks.

— Veniţi imediat, vă aştept!

— Singur?

— Leonov e plecat, domnule preşedinte. Se întoarce în seara asta.

— Cum, nu-i acolo? Cine i-a dat voie?

Răcnetele preşedintelui îl făcură pe american să depărteze receptorul de ureche. Murmură, speriat:

— Musaui...

— Cînd a plecat Leonov?

— Alaltăieri. Era însoţit de patru gărzi. Se întoarce la Bagdad cu zborul de ora 18.

— Cum putem intra în contact cu el? Nu, lăsaţi. Nu vă mişcaţi de acasă, rămâneţi pe loc. Vă chem din nou, curând.

Furia îl orbea pe preşedinte. Ceva îi spunea că nu-l va mai revedea pe rus. Îl convocă pe adjunctul lui Musaui, generalul Ali Masud.

— Îi iei locul lui Musaui!

Generalul nu-şi putu ascunde uimirea. Fără a mai pierde o clipă, preşedintele îl informă în linii mari despre planul Ismael. Ascultându-l, generalul făcuse un efort supraomenesc să-şi stăpânească senzaţia de greaţă care-i răscolea stomacul. „Omul ăsta e nebun de legat!” se gândi.

Înainte de a se putea retrage, primi ordine. În primul rând trebuia să afle la ce hotel trăsese rusul şi să ia legătura cu el, pentru a se asigura că e în viaţă. Apoi va merge la reşedinţa secretă a lui John Hicks. Americanul îl va pune la curent cu toate amănuntele privitoare la operaţia Ismael, care va fi declanşată la miezul nopţii. În sfârşit, trebuia să pregătească întâlnirea prevăzută la amiază cu colegii săi din Siria, Arabia Saudită, Egipt şi Libia.

Generalul Masud, copleşit de noua sa funcţie urcă în automobilul care îl aştepta. Simţea că îl cuprinde ameţeala. Pe drum, ordonă şoferului să oprească şi vomită lângă un palmier, sub privirile curioase ale trecătorilor.

*

În timpul acesta preşedintele telefonă personal celorlalţi conducători de stat implicaţi în complot pentru a le confirma ora întâlnirii, fixată pentru 22 septembrie 1996, la ora 19.

După ce încheie ultima convorbire simţi o undă de durere în piept, pe care o puse pe seama oboselii şi a crizei de furie. Mai telefonă în câteva locuri, numi un nou ministru al Apărării dintre membrii clanului său şi convocă Consiliul Revoluţiei pentru ora 14. După aceea se duse să se odihnească. Simţea nevoia să-şi adune forţele fizice şi psihice în vederea celor care îl aşteptau.

*

Avionul de transport al companiei El-Al ateriză la baza secretă din deşertul Neguev. Uzi Zvulun îi întâmpină pe colonelul Shmulik şi pe Tania, în timp ce o echipă a Mossadului descărca lada mânuind-o cu grijă.

— Hamemune şi primul ministru vă transmit felicitările lor.

— Zis şi făcut, zâmbi Shmulik.

— A fost greu?

— Putea fi mai rău…

— Cei din garda lui?

— Desfiguraţi şi îngropaţi într-o periferie a Genevei.

Shmulik arătă spre Tania:

— Fără asemenea frumuseţi, Mossadul ar fi fost la fel de neputincios ca şi celelalte servicii secrete.

— Şi directorul băncii?

— Mai bogat cu şapte milioane de dolari şi mut pe viaţă. Restul, în casa Mossadului!

Mărimea sumei îl şocă pe Uzi. Mossadul nu plătise niciodată atât de scump un serviciu. „Cînd te gândeşti că furtul rachetei Exocet, în Argentina, nu costase decât un milion”, îşi spuse mirat.

— Nu puteai să-i dai numai un milion?

— Aşa spunea ordinul! Elveţianul a fost formidabil. Acum ne e prieten pe viaţă.

— Rusul a vorbit?

— E un capsoman. Cred că nu va fi prea uşor să-l facem să vorbească. Într-un moment de luciditate a zbierat chiar că Israelul va plăti cu viaţa! Dacă mă lăsaţi pe mine să mă ocup de el, într-o oră îl fac să spună tot.

— Nu, asta nu-i meseria ta.

*

David Ben Zion asista la despachetarea lui Leonov, într-un loc secret, din sudul localităţii Be’er Sheva. Rusul

era legat burduf, legat la ochi şi cu un plasture peste gură. Fu aşezat pe un scaun, după care i se scoase plasturele şi banda neagră de pe ochi.

— Mă numesc David Ben Zion, sunt şeful Mossadului şi îţi jur că vei vorbi, spuse în ruseşte.

— Mai bine mor, făcu Leonov scuipând pe jos.

— Generale Anatoli Petrovici Leonov, nu ai decât o singură alternativă: ori colaborezi fără tortură şi rămâi în viaţă, primind şi jumătate din ceea ce ai în bancă, ori refuzi. Dar cred că ştii că oricum vei fi silit să vorbeşti. În acest caz vei muri aici, în inima deşertului. Ai zece minute timp de gândire.

Leonov întoarse capul spre masa din lemn roşu din fundul încăperii. Înregistră în tăcere seringile, întregul arsenal de scule de dentist şi o pereche de cleşti, pusă la vedere. Privirea i se opri pe o unndrea. Scuipă din nou pe jos.

David înţelese că trebuiau folosite mijloace dure. Bătu din palme. Se deschise uşa şi Leonov se îndreptă brusc în scaun văzând-o pe cea pe care o cunoscuse sub numele de Khalida Ben Omar. Esther purta uniforma Tsahalului, cu gradul de locotenent colonel. O fixă cu intensitate, ca şi cum ar fi fost victima unei vedenii.

— Bună ziua, Leonov. Israelienii seamănă într-o privinţă cu japonezii, nu le place să piardă timpul. De aceea te sfătuiesc să colaborezi cât mai repede. Fiecare minut pe care îl pierdem din vina ta va fi socotit şi se va adăuga torturii.

— Târfă! Fac ceva pe tine şi pe Israel! zbieră rusul îndârjit.

Uzi Zvulun vru să-l pălmuiască, însă Esther îl opri.

— Nu-ţi murdări mâinile. Omul ăsta nu-i decât un gunoi. Îl cunosc bine.

Şi, adresându-i-se lui Leonov:

— Nefericitule! Dolarii te-au pierdut. Chiar ai crezut că arabii te vor plăti? Nu bănuiai că aveau de gând să te lichideze? Vei muri pentru nimic. Acum faci pe durul, dar curând te vei târî în genunchi şi vei plânge să ţi se lase

viaţa, ca un laş ce eşti. Nu eşti decât o canalie, Leonov, un gunoi!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi. David îi spuse lui Uzi în ebraică:

— Fă-mi-l pe câinele ăsta să vorbească, sau ucide-l!

Părăsi şi el încăperea, unde pătrunse un bărbat scund şi chel, de vreo şaizeci de ani, în costum cu vestă. Necunoscutul avea o cicatrice pe obraz. Se îndreptă fără o vorbă spre masă. Examină sculele, una câte una. Apoi i se adresă lui Leonov şi spuse în rusă, privindu-l nepăsător:

— Nimeni nu i-a rezistat lui Aron.

Luă undreaua, îi atinse uşor vârful ascuţit cu degetul şi anunţă cu blândeţe programul.

— La început îţi voi crăpa un ochi. Apoi îţi voi smulge unghiile, câţiva dinţi, unul câte unul, o ureche şi vârful nasului. Cam atât pentru astăzi. Diseară şi mâine e Yom Kippur. Prin urmare te vei putea odihni. Poimâine te voi castra. Cum nu vrei să vorbeşti, limba nu-ţi serveşte la nimic. Îţi voi tăia o bucată din ea. Vei rămâne în starea asta aici, câteva săptămâni. Vrei să cunoşti şi restul programului?

Se apropie de Leonov. Rusul înţelese că omul nu glumea. Îşi pierdu cunoştinţa.

*

— Locotenent colonel Esther, ai de gând să posteşti de Kippur? întrebă David, în timp ce elicopterul îi ducea înapoi la Tel-Aviv.

— Bineînţeles, generale. Doar ştii că de obicei convertiţii sunt şi cei mai habotnici, spuse ea zâmbindu-i fermecător.

Oboseala nopţii petrecute în deşert nu o epuizase. Dormise câteva ore în micul apartament al lui David şi când se trezise era din nou în formă. Ea insistase să-l însoţească la Be’er Sheva, presupunând că apariţia ei îi va provoca lui Leonov un şoc. David îi acordase gradul de locotenent

colonel al Mossadului. „Ceremonia va avea loc mai târziu”, îi spusese.

Mişcată, i se aruncase în braţe.

— Dar tu, David?

Ar fi vrut să-i spună: „Eşti singur, eu la fel, de ce să nu sărbătorim Kippurul împreună?” Nu îndrăzni, însă David îi ghici gândul. Era imposibil. În seara aceea avea intenţia să se ducă la sinagogă. Iar mâine, la sfârşit de Kippur, va încheia postul la prietenul său rabinul Levy Monsenego. Cum să se prezinte însoţit de Esther? Apăruse în mai multe rânduri la televizor şi în presă. Orice israelian putea recunoaşte în ea pe ministrul Afacerilor Externe al Irakului. Şi, în afară de asta rabinul nu cunoştea adevărata identitate a lui David.

— Eu? Fireşte, la fel ca toţii evrei din lume!

*

David se ridică de la birou şi sună garda.

— Cobor.

Luă o sacoşă şi înfundă în ea şalul de rugăciune, Biblia şi o trusă de toaletă. Esther se refugiase în locuinţa secretă de pe colina Carmel. Uzi îi telefonase lui David de la Neguev, rugându-l să se odihnească şi să sărbătorească Kippurul.

— E singurul lucru la care ţii cu adevărat. Du-te, David! Rusul nu va vorbi nici azi şi nici mâine. E încăpăţânat, dar slab de inimă. A leşinat numai când s-a apropiat Aron de el.

În Volvo-ul blindat care îl ducea la Ierusalim, David începuse să nădăjduiască. În numai câteva zile pusese mâna pe profesorul Dumoulin, o recuperase pe Esther şi îl capturase pe Leonov, prin operaţii riscante, aşa cum îi plăceau lui. Dacă nu ar fi fost cu mâinile legate din cauza acordurilor de pace, i-ar fi lichidat pe proprie răspundere pe şefii serviciilor secrete siriene şi irakiene, ar fi doborât avionul libian care transporta uraniu îmbogăţit în Irak şi ar fi realizat şi alte operaţiunii senzaţionale, pe care le păstra

într-un colţ al minţii. Elementele planului Mesiada erau amplasate unde trebuia. Şeful Mukhabaratului şi ministrul Apărării din Irak fuseseră eliminaţi, iar pe preşedintele acestei ţări îl aştepta o moarte sigură. Bilanţ pozitiv. Raza aceasta de speranţă nu dură însă decât o clipă. Imaginea miilor de israelieni din Irak şi ţările Golfului îi readuse gândurile negre.

Pentru a-şi goli mintea, făcu un duş. Kippurul începea în câteva ore şi David ţinea să fie pregătit sufleteşte. Se duse la bucătărie şi deschise frigiderul. Fiica rabinului venea de două ori pe săptămână să-i facă menajul în apartamentul practic nelocuit, îi adusese mâncarea tradiţională a evreilor de rit marocan. Cu ce să hrăneşti vreo zece oameni înfometaţi. David zâmbi în timp ce scotea gelatina de pui cu migdale şi stafide şi o punea pe masă. Aşează alături salatele de ardei gras, roşii coapte, sfeclă roşie, portocale cu măsline şi chimion. Salatele acopereau chifteluţele din carne cu coriandru şi măsline. Ridică apoi capacul şi trase pe nări mirosul îmbietor, cu ochii închişi. Se simţea profund recunoscător rabinului şi familiei lui.

Adormi îndată ce puse capul pe pernă. Deşteptătorul îl făcu să tresară. Dormise adânc şi fără vise. Acum însă în faţa ochilor îi apăru iarăşi imaginea de coşmar pe care o trăise nu o dată. Alungă viziunea şi se ridică. Gândurile i se întoarseră la Ruth şi la fiul său. După ce privi la ceas, transmise gărzii prin radio:

— Sosesc.

PARTEA A PATRA

Tel-Aviv, 22 septembrie 1996, ora 18 şi 45, Yom Kippur

David se repezi la telefon de cum intră în birou. Atunci când Uzi Zvulun venise pe neaşteptate să-i aducă vestea cea rea, se afla în sinagogă. Formă numărul lui Esther.

— Rusul a vorbit! Trebuie să vii aici. Am trimis un elicopter.

Din ambulanţa care îl adusese de la Ierusalim la sediul Mossadului David încercase să ia legătura cu membrii Consiliului naţional de securitate. Unii erau la sinagogă şi toţi blocaseră telefonul, aşa cum făceau majoritatea evreilor în ziua Marii Iertări. Primul cu care izbutise să vorbească fusese Ariel Dan, mulţumită liniei sale directe.

— Mesiada! O chestiune de ore.

La ranchul său de la porţile deşertului, primul ministru simţise cum îi fuge pământul de sub picioare. Porunci celor doi fii ai săi să se ducă imediat la unităţile lor, îşi îmbrăţişă soţia şi plecă în grabă în Volvo-ul blindat, însoţit de doi oameni din garda personală. Înainte de a ajunge la Beit Asia, David reuşi să-l prindă şi pe ministrul Apărării.

— Mesiada! Te aştept la mine în birou.

Între timp, împărţise instrucţiuni să fie aduşi şi ceilalţi membri al Consiliului, cu cea mai mare discreţie. Agenţii Shin Beth-ului îi căutau acum acasă şi în sinagogile din apropiere.

Uşa biroului se deschise brusc şi Uzi intră. David îl felicită.

— Ai făcut o treabă formidabilă, Uzi. Un singur reproş…

Uzi îl opri cu un gest.

Leonov îşi recăpătase cunoştinţa la 12 şi 13 minute, încercase să-şi negocieze supravieţuirea. Uzi însă îi repeta neîncetat acelaşi lucru:

— Depinde de cele ce ne veţi dezvălui. Dacă spuneţi adevărul şi ştiţi că suntem destul de bine informaţi, vă păstraţi viaţa şi jumătate din averea din Elveţia.

Leonov începuse să vorbească în jurul orei 15. Înainte de a-şi fi încheiat mărturisirile, Uzi organizase, cu ajutorul secţiei tehnice a Mossadului, o legătură telefonică între Leonov şi John Hicks la Bagdad, făcându-l pe american să creadă că este chemat dintr-o cabină publică din Paris. Era ora 17 şi 21 când rusul îşi termină expunerea asupra complotului. Planul Ismael urma să fie declanşat la miezul nopţii, ora Israelului. Era cu neputinţă să se transmită ordinul de mobilizare generală, care în mod obişnuit se comunica populaţiei prin radio. Emisiunea fusese întreruptă din cauza sărbătorii Kippurului, încă de la ora 17. Nu avea să fie reluată decât în ziua următoare la ora 19. Între timp, Uzi ordonase trimiterea neîntârziată a ambulanţei la Ierusalim, pentru a-l aduce pe David la Beit Asia.

El însuşi se urcase în elicopter la 17 şi 27 şi coborâse în parcul Ministerului de Externe exact la 18 şi 05. La 18 şi 12 intra în sinagoga în care se ruga David. Ştiindu-l credincios, ţinuse să-i lase timp să se reculeagă câteva minute. David bănuise aceasta din capul locului dar nu avusese timp să se întrebe dacă trebuie să-i mulţumească ori nu. Ambulanţa trimisă de Uzi era special echipată pentru a se putea comunica cu toţi factorii de decizie din ţară, excluzând riscul interceptării de către urechi indiscrete.

— OK, Uzi, expediază mesaje la oamenii noştri din Damasc şi Bagdad. Alarmă maximă!

David vorbea de agenţii Mossadului infiltraţi la bazele de lansare a rachetelor precum şi în cele mai multe dintre centrele petroliere din Arabia şi Irak.

— Apoi iei legătura cu agenţii care participă la planul Mesiada din capitalele occidentale. Să fie gata pentru faza A a operaţiunii. Am spus doar pentru faza A! Trebuie să-i previi şi pe ambasadorii noştri respectivi. Să vină imediat la

sediile ambasadelor şi să fie pregătiţi pentru a transmite ultimatumul către şefii de stat, la…

Se uită la ceas. Era ora 18 şi 53.

— Într-o oră.

Uzi ieşi ca un uragan. Toate liniile telefonice din birou începură să sune în acelaşi timp. O alese pe aceea a primului ministru, care îi telefona din automobilul său.

— Sunt la tine în zece minute.

Închise şi ridică alt receptor. Era generalul Yossi Melamed, şeful statului major, care întreba dacă nu cumva e vorba de o glumă. Fusese luat pe sus din sinagogă cu ordinul de a se pune imediat în legătură cu însuşi şeful Mossadului.

— Alarmă maximă! Nu mai pune întrebări.

David sună la Statul major al aviaţiei. Generalul Yoffe fusese şi el scos fără menajamente din sinagogă. Cu David nu vorbise decât la telefon, de trei ori în doi ani, şi nu-l întâlnise încă niciodată.

— Alarmă A-1, spuse David sec.

A-1 însemna alarmă nucleară. Ceea ce îi obliga pe piloţii de elită să fie gata de decolare dintr-un minut în altul către ţinte strategice. Simţind ezitarea generalului, scrâşni:

— Repet, alarmă A-1! Cheamă-ţi piloţii, chiar şi pe rezervişti. În noaptea asta vom avea nevoie de toţi.

— Trei sferturi dintre ei sunt în concediu, pentru sărbători, replică Yoffe.

David ştia că puteau fi mobilizaţi în mai puţin de două ore. Piloţii erau legaţi de bazele lor printr-un sistem special de alarmă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Peste o oră, începând din clipa asta, zeci de avioane de vânătoare şi de bombardament vor trebui să decoleze. Dă-i drumul! Şi aşa am pierdut destul timp!

Itzhac Goldberg intră fără să bată. Doar văzându-l, David înţelese că ministrul Apărării se putea prăbuşi dintr-o clipă în alta.

— Război? întrebă ministrul, topit.

— Mai rău decât atât. Doar un miracol ne mai poate salva de Apocalips!

Apăru şi Dan, căruia David îi aruncă de cum îl văzu:

— Am dat ordin generalului Yoffe. Va trebui să-i confirmi şi tu alarma nucleară generală.

Esther deschise uşa şi rămase nemişcată în prag, ca şi cum ar fi aşteptat ordine. Goldberg se sprijini de perete, ca să nu cadă. David îl prinse la timp de braţ, în timp de Dan făcea prezentările:

— Esther, sau Khalida Ben Omar, cel mai mare spion din istoria Mossadului!

Cu mână nesigură, primul ministru semnă mesajele adresate şefilor de stat, în timp ce Goldberg confirma generalului de aviaţie Moshe Yoffe ordinul lui David şi convoca Statul major la Punctul de comandă din Hakiriah, Pentagonul israelian, pentru ora 19 şi 15. Puse în stare de alarmă maximă trupele regulate de la frontiere. Apoi coborâră cu toţii la Punctul de comandă strategică a Mossadului, amplasat adânc sub pământ şi legat printr-o subterană lungă de Cartierul general din Hakiriah.

Bagdad, palatul prezidenţial aceeaşi zi

Stăteau în jurul preşedintelui Irakului, pătrunşi de puterea lor. Sirianul, libianul, sauditul şi noii preşedinţi ai Iordaniei şi Egiptului, cu toţii în uniformă, pentru a da acestei ultime reuniuni o anume solemnitate. Cei prezenţi deţineau doar ei mai mult de jumătate din rezervele de petrol ale planetei şi reprezentau cea de-a doua putere convenţională a lumii, după URSS. Uniţi ca degetele de la mână pentru prima oară de la războiul din Golf, savurau profund momentul acesta istoric, pe care îl aşteptaseră şi-l speraseră atâta vreme. Vor pune în sfârşit capăt celor

cincizeci de ani de umilinţă, prin suprimarea măruntei democraţii ce se alia înfiptă ca un ghimpe drept în inima Islamului şi făcând să dispară acest popor cu grumazul tare, dominator şi sigur pe ei, care de decenii întregi ţineau lumea arabă în şah.

Cu fruntea senină dar respirând greu, preşedintele Irakului ridică paharul. Se ridicară şi strigară într-un singur glas:

— Pentru victorie!

Preşedintele nu îndrăznea să le dezvăluie că frumoasa, inteligenta Khalida Ben Omar nu era, poate, decât o spioană israeliană. La amiază, îi telefonase doamnei de companie spunându-i că se refugiase în Iordania, că simţea nevoia să se mai reculeagă. Se simţea încă foarte deprimată dar părăsise ideea sinuciderii şi credea că se va întoarce la Bagdad în aceeaşi seară, pe la ora 22. Serviciul secret identificase apelul ca venind într-adevăr de la o cabină publică din Amman. Preşedintele fusese informat imediat şi rămăsese tulburat întreaga după-amiază, începând să spere din nou. În ceea ce-l privea pe Leonov, aflase că, după ce scăpase de un atentat organizat de KGB, se ascunsese la Paris. Izbutise să prindă rapidul Geneva-Paris, şi îl sunase pe John Hicks dintr-o cabină de lângă strada Marbeuf. Voia să se refugieze la ambasada Irakului, unde va aştepta să fie luat, însă ţinea să i se dea garanţii. Aşa cum stabiliseră dinainte, Hicks îl chemase-la rândul său după zece minute, la numărul indicat de Leonov, şi acesta răspunsese. Mukhabaratul confirmă că legătura provenea de la o cabină din Paris şi că era cu adevărat vocea generalului rus, care îşi dăduse chiar şi codul de identificare. Urma să telefoneze din nou, către seară.

Profesorul Dumoulin, care petrecea câteva zile în Corsica în tovărăşia unei femei, telefona zilnic fiului său, la Nisa. Toate acestea îl mai liniştiseră pe preşedintele irakian.

Se auziră două bătăi în uşă. Un aprod se apropie şi înmână preşedintelui o hârtie. Era un mesaj de la Moshe Zinger, directorul de cabinet al ministrului Apărării din Israel. Mesajul, decodificat, preciza:

La fel ca toţi ceilalţi miniştri, Goldberg şi-a închis telefonul, pentru sărbătoarea Kippurului. Sunt singur în tot ministerul. Celelalte birouri sunt la fel de goale ca al meu. Totul e liniştit. Abraham.

Preşedintele zâmbi uşor şi trecu documentul, cu un gest neglijent, sirianului, care şedea la dreapta lui. În mai puţin de un minut, întreaga asistenţă află astfel de existenţa unui spion irakian în Israel. Complimentele ţâşneau din toate părţile. Preşedintele vru să vorbească dar o durere în braţul stâng îl făcu să se strâmbe. Stăpânindu-şi suferinţa, murmură:

— Numărătoarea inversă a început. Mâine în zori arabii, reîmpăcaţi, *Insha'Allah,* vor fi din nou stăpâni la ei în ţară. Vom reclădi moscheile şi vom înălţa altele noi. Una pe locul unde a fost Zidul Plângerii, şi alta pe ruinele Knessetului!

— *Insha'Allah!* strigară din nou într-un singur glas.

Preşedintele bătu din palme. Uşa se deschise şi aprodul îl aduse pe Ali Masud, noul şef al Mukhabaratului. Acesta salută adunarea ploconindu-se de mai multe ori. Preşedintele se strădui să ia un aer de cuceritor:

— Declanşează operaţiunea Ismael în termenul prevăzut!

Masud salută milităreşte şi plecă în pas vioi. Dar odată ajuns în spatele uşii, trase adânc aer în piept pentru a-şi alunga senzaţia de vomă. Îi era peste putinţă să-şi închipuie că Israelul va putea fi şters atât de uşor de pe hartă.

Conducătorii de stat se despărţiră jurându-şi credinţă până la capăt. Libianul încerca zadarnic să-şi ascundă emoţia. Îşi şterse ochii.

— Lacrimi de fericire, zise, ca pentru a se scuza.

Beit, Asia, ora 19 şi 12

— În momentul de faţă în Israel se află cinci mii de soldaţi sirieni şi irakieni.

Vocea lui David răsuna în sala de conferinţe.

— Poartă uniforma Tsahalului şi sunt înarmaţi cu automate prevăzute cu surdină, lansatoare de rachete, grenade şi dinamită. Sunt împrăştiaţi în grupe de câte cincizeci, prin toată ţara. Misiunea lor începe la miezul nopţii.

David vorbea dur, grăbit. Privindu-şi ceasul, adăugă:

— În mai puţin de cinci ore vor sabota şi distruge marile artere rutiere din principalele oraşe, instalaţiile electrice şi centralele telefonice, porturile Haifa şi Ashdod aeroportul internaţional Lod, clădirea radio-televiziunii. Vor trage asupra elicopterelor şi celor câtorva camioane care vor mai putea să circule. Sute de kilograme de explozibil sunt ascunse în zeci de automobile închiriate şi plasate în dreptul clădirilor publice, precum şi la ieşirile din oraşe. Paralel cu aceste acţiuni, trei sute de terorişti se vor duce la domiciliile generalilor şi ofiţerilor superiori de stat major, fiindu-le cunoscute adresele, şi-i vor împuşca.

David se uită urât la Goldberg. Şeful lui de cabinet, Moshe Zinger, făcuse o treabă perfectă!

— Semnul de recunoaştere: toţi poartă ghete de sport Adidas, cu trei dungi, şi ceasuri fosforescente la mâna dreaptă. Sunt soldaţi de elită, antrenaţi timp de doi ani, special pentru asemenea misiuni. Cunosc Israelul mai bine decât cei mai mulţi dintre compatrioţii noştri. La miezul nopţii, un milion de arabi între zece şi optsprezece ani se vor aduna în teritorii pentru a sărbători pe martirii intifadei. Iordanieni, palestinieni, sirieni şi irakieni se află de pe acum la faţa locului. Ştim aceasta pentru că anul trecut sărbătoarea lor a avut loc la aceeaşi dată. Doar că anul trecut 15 septembrie nu era Kippur, şi atunci nu au fost decât vreo două sute de mii, care au manifestat în tăcere, ziua în amiaza mare. Anul acesta, adică peste câteva

ceasuri, sărbătoarea a fost rebotezată „Noaptea martirilor intifadei”. La ora unu, acest milion de tineri arabi se vor revărsa către Locurile Sfinte. La ora unu şi treizeci vor fi aruncate în aer cu dinamită moscheile lui Omar şi Al-Aqsa. Explozibilul este deja plasat. Şi atunci, apucaţii aceştia se vor năpusti în Ierusalim pentru a răzbuna atentatele, cu nebunia ucigaşă pe care o puteţi bănui. La ora două şi cinci minute, peste două mii şapte sute de avioane egiptene, siriene, iordaniene, precum şi din Libia, Arabia Saudită şi Irak se vor îndrepta în escadrile de câte cincizeci de aparate spre Israel, asupra căruia îşi vor lăsa zecile de mii de tone de bombe, lovind oraşele noastre, instalaţiile strategice, economice şi industriale. Piloţii arabi încă nu ştiu. Alarma de gradul 0 le va fi anunţată la miezul nopţii. La două şi douăzeci, sute de rachete Scud, cu încărcătură convenţională, se vor abate asupra centrelor noastre urbane. La ora trei fix, primul val de tancuri siriene, în total trei mii trei sute de blindate, va sparge linia frontului din nord şi va tăia ţara deja distrusă în două. La fel se va întâmpla şi cu cele patru mii cinci sute de tancuri irakiene şi iordaniene. În ambele cazuri, la ora la care vă vorbesc, comandanţii încă nu ştiu că vor ataca Israelul. Alarma le va fi dată abia la ora 24, ca şi în cazul piloţior. Pe la 3 şi 30 vor ajunge la câteva sute de metri de Ierusalim, şi după alte zece minute vor fi la porţile Tel-Avivului, în timp ce toată lumea va dormi, fără putinţă de-a se apăra şi total lipsită de mijloace de comunicaţie. Chiar dacă am avea posibilitatea să mobilizăm Tsahalul chiar de-acum nu avem nici o şansă să putem preîntâmpina ceea ce fără a greşi am putea numi apocalipsul. Nici o şansă!

Cu privirile aţintite asupra celor de faţă, David îi lăsă un timp să asimileze veştile. Chipurile se schimbau văzând cu ochii. Nu mai erau necesare şi alte explicaţii. Israelul se va sparge în mii de cioburi, va agoniza şi va muri, pierind chiar în noaptea aceea, a Kippurului, din anul 5756 din calendarul ebraic, echivalent anului 1996.

În momentul acela se deschise uşa, făcându-le loc lui Yossi Melamed, şeful de stat major, urmat de şeful Biroului

2, generalul Shlomo Kaplan, colegul şi rivalul lui David. Amândoi priviră nedumeriţi spre Esther. David fu nevoit să facă din nou prezentările de rigoare. Adunarea era acum completă, exceptându-l pe Yehuda Shomron care, din Punctul de Comandă de la Shin Beth, făcea apelul oamenilor săi. Cei care erau de serviciu încercau să-i aducă şi pe ceilalţi la „prăvălie”.

David le rezumă în câteva cuvinte noilor-veniţi situaţia şi continuă:

— Dan, nu avem nici o clipă de pierdut! Aviaţia va fi gata într-o oră.

Primul ministru se ridică şi se duse într-o încăpere amenajată în aripa dreaptă a Punctului de comandă strategică, în care se încuie. Deschise valiza diplomat, scoase un dosar şi îl puse în faţă. Trase de câteva ori aer în piept, înainte de a parcurge codul cel mai secret din ţară, care, din motive de securitate, era modificat lunar. Cel pe care îl avea în faţă fusese schimbat cu o săptămână în urmă.

Arabii ştiau că le sunt necesare trei zile pentru a aduna, organiza şi face operaţionale forţele nucleare. Ceea ce însă nu ştiau era însă faptul că, începând din 1972, alarma atomică se declanşa automat cu şaptezeci şi două de ore înaintea sărbătorii Kippurului. Dan trebuia să confirme alarma. Trase spre el telefonul roşu care lega PC-ul strategic al Mossadului cu centrul nuclear de la Neguev şi formă numărul secret pe care îl avea întipărit în memorie, în nădejdea că nu va trebui niciodată să-l folosească. La prima sonerie se făcu auzită o voce de bărbat.

— Aici centrala.

— Aici Moshe.

— Aşteptaţi.

Dan aşteptă cinci secunde care i se părură o veşnicie. Un glas anonim îi ceru în limbaj codificat a doua frază de identificare.

— Îl vei iubi pe Veşnicul, Dumnezeul tău din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea ta.

După alte treizeci de secunde glasul îi porunci să urmeze.

— Dumnezeule, deschide-mi buzele şi gura mea îţi va aduce laude.

După aproape un minut acelaşi interlocutor îi spuse:

— Ascult.

Ariel Dan vorbi din nou.

— Dumnezeu al nostru şi al strămoşilor noştri, fie ca amintirea noastră şi a strămoşilor noştri, cea a lui Mesia, a slugii Tale David şi a Ierusalimului, oraşul Tău sfânt, ca amintirea poporului Tău Israel, să se înalţe, să ajungă până la Tine şi să fie primită cu îngăduinţă, întru mântuirea şi binele nostru.

Glasul anonim răspunse:

— Recunoaştem cu umilinţă că Tu eşti Veşnicul, Dumnezeul nostru şi Dumnezeul strămoşilor noştri, acum şi pururea, în vecii vecilor!

După câteva clipe, Dan reveni în sală cu paşi nesiguri, şi privirea fixă. Văzându-l, ministrul Apărării îşi trecu palma peste obrazul asudat. Se vedea limpede că îi este rău, lucru la care David se aşteptase. Esther, veni în fugă cu o sticlă cu apă de la barul din fundul sălii şi îi umezi tâmplele cu batista. David vorbea despre planul Mesiada.

Pe măsură ce vorbea, chipurile se destindeau treptat. Membrii CNS-ului nu mai ştiau dacă e cazul să se bucure ori să-şi tragă un glonţ în cap. În încheiere, David spuse:

— Era singura cale de a frânge gâtul occidentalilor, oricând gata să se prostitueze pentru câţiva barili de petrol. Fără Mesiada, ne-ar fi sacrificat ca pe o pereche de ghete găurite! Dar acum vă garantez că vor trăi, la fel ca noi, clipa cea mai sumbră a existenţei lor.

Ambasadorii noştri de la Londra, Roma, Paris, Berlin, Moscova şi Washington vor remite câte un mesaj din partea lui Dan respectivilor şefi de stat.

David dezvălui conţinutul mesajului adunării, împărţită între îndoială şi admiraţie.

— Cel mai important lucru rămâne să-i lăsăm pe conducătorii arabi să creadă că nu ştim nimic despre planul

lor. Asta cade în sarcina celor doi principali spioni pe care îi au în Israel. Agenţii Shin Beth-ului vor lua cu asalt ambasadele arabe din Tel-Aviv şi apoi vom transmite mesaje liniştitoare către ţările arabe. În mai puţin de o oră vom nimici bazele strategice ale Siriei şi Irakului, începând cu cele ale rachetelor şi grosul forţelor aeriene. Egiptul va trebui să rămână în afara conflictului. În caz contrar, vom fi obligaţi să nimicim Cairo şi Alexandria cu arma nucleară, înainte de ora 22. Surpriza este singura noastră armă, dacă vrem să evităm apocalipsul. Cât despre cei cinci mii de soldaţi de elită arabi, avem la dispoziţie câteva ore până vor ieşi din ascunzătorile lor, pe care nici Leonov nu le cunoaşte.

La ora 22, trupele noastre vor cerceta în modul cel mai discret cu putinţă cartierele arabe în care s-ar putea ascunde comandourile arabe. De pe acum sute de soldaţi de-ai noştri se îndreaptă către punctele strategice. Până la ora 23, ele vor fi sub protecţia armatei. În felul acesta vom avea o şansă să limităm pagubele.

David privi din nou la ceas şi spuse:

— La ora 23 şi 30 şefii statelor occidentale vor începe să facă presiuni asupra vecinilor noştri. Până atunci aviaţia va avea timp să distrugă ce este mai ameninţător. În toate direcţiile posibile problema nu este de a şti dacă să folosim ori nu arma absolută, ci la ce oră şi unde anume.

Privi în jur. Nimeni nu se clintise. Urmă pe acelaşi ton.

— Tancurile siriene şi irakiene vor fi oprite de bombele noastre nucleare. Dacă o singură rachetă cu încărcătură chimică cade în Israel, vom şterge capitala libiană de pe hartă. Asta va fi un prim avertisment. Dacă pericolul ce planează asupra noastră creşte, vom nimici Damascul. Apoi Bagdadul. Iar dacă mâine dimineaţă, în zori, Israelul nu va mai exista, el va fi tras după sine în mormânt şi pe cei care i-au dorit eliminarea, ca şi pe complicii lor occidentali!

David încetă să vorbească. Avea chipul destins. Era şeful incontestabil. Nimeni nu îndrăznise să-l întrerupă. Cei din faţa sa păreau năuciţi. Cuvântarea lui David îi străpunsese precum un pumnal. În PC-ul Mossadului domnea o

atmosferă de sfârşit de lume. Imaginile de pe monitoarele legate de Statul major, teleimprimatoarele care începuseră să scuipe metri de hârtie, becurile care clipeau fără încetare, sunetul înăbuşit al sirenelor de alarmă, ofiţerii cu chipuri crispate care alergau în toate sensurile evocau scene dintr-un film de groază. Cu toate acestea, David nu se simţise nicicând mai bine. În timp ce ceilalţi îl crezuseră un profet cu vedenii, el imaginase, repetase în minte de atâtea ori scena aceasta, încât aproape că se simţea eliberat. Nici urmă de învălmăşeală, în gândurile sale. Nici urmă de panică.

— Zeci de mii de israelieni se află în ţările Golfului şi…

David reteză brutal intervenţia şefului Biroului 2, generalul Shlomo Kaplan.

— Adevărat. Tocmai lucrul acesta îi face pe arabi să creadă, după cum a mărturisit Leonov, că nu-i vom ataca. Ei ştiu că pentru a salva viaţa unui singur evreu, Israelul e gata la orice sacrificii. Aici însă copii şi bătrânii dorm cu burta goală, încrezători în Dumnezeu şi Eretz Israel. Dacă nu intervenim, vor muri în somn, în plin Kippur, fără măcar să înţeleagă ce se petrece.

— Dar vor muri oricum…

— Ca şi tine, ca şi mine, ca toată lumea! Dar dacă preluăm iniţiativa, aşa cum o vom face peste câteva minute, vom avea o şansă să ne trezim mâine dimineaţă în viaţă. Supravieţuirea poporului nostru se decide în seara asta!

Adunarea încuviinţă.

— Arma nucleară… Cum ne vom putea înfăţişa în faţa tribunalului istoriei? întrebă Kaplan.

— Tribunalul este Eretz Israel! Aveam un dosar beton: două mii de ani de asupriri şi măceluri îndurate de poporul nostru, replică David.

— În Israel sunt opt sute de mii de arabi. Doar nu-i vor ucide, stărui şeful serviciilor de informaţii ale armatei, evident depăşit de evenimente.

— Iar în lume sunt trei sute de milioane. În patru ani vor fi patru sute de milioane. Pentru conducătorii arabi viaţa

cetăţenilor lor este ultima grijă care îi frământă. În ochii lor, scopul scuză întotdeauna mijloacele.

— Popoarele arabe nu trebuie să plătească pentru greşelile conducătorilor.

— Ai conducătorii pe care îi meriţi! Şi acum, încetează. Nu voi mai tolera ca un membru al Consiliului să folosească asemenea limbaj, în timp ce ţara şi poporul sunt în primejdie de moarte.

— Am putea negocia, stărui Kaplan fără să dezarmeze.

— Gura! răcni Ariel Dan. Să negociezi ce? Plecarea noastră din ţara străbunilor, cu o funie de gât? Să negociezi cu cine? Nu suntem Statele Unite, ci unul dintre cele mai mici state de pe planetă. Jumătate din Elveţia! Nu avem decât cinci ore pentru a supravieţui, fără posibilitate de mobilizare, siliţi să ne apărăm pe ascuns şi prin viclenie. Le-au trebuit doi ani să pregătească planul acesta diabolic. Vom nimici mentalitatea lor de vulpi, de laşi şi de trădători pentru o mie de ani! Proorocul Ieremia nu spunea că primejdia cea mai mare va veni dinspre miazănoapte? E la porţile noastre.

Răsuflă o clipă şi reluă:

— Ai auzit ce dictat vor să impună supravieţuitorilor, începând de mâine? „Numai evreii care vor putea dovedi că trăiesc aici de zece generaţii vor avea dreptul să rămână. Ceilalţi vor fi izgoniţi ca pe vremea lui Titus, iar Ierusalimul va deveni capitala Islamului!” David Ben Zion are mai mult decât încrederea mea, are respectul întregului nostru popor. Dacă mâine Eretz Israel va mai exista, asta i se va datora lui. Şi nu unor idioţi de teapa ta!

Şeful Biroului 2 se închise ca o scoică. David interveni, spunând împăciuitor:

— Dragi prieteni, Israelul a ajuns, şi odată cu el întreaga omenire, la capătul istoriei, la marginea Apocalipsului, din cauza unei adunături de fanatici megalomani care, de cincizeci de ani, îşi pun energia şi averea în slujba urii şi distrugerii. Optimiştii şi-au închipuit că războiul din Golf avea să aducă pacea şi stabilitatea în regiune. Dar nu a

făcut decât să dea naştere unor noi Saddam Hussein şi unei uri şi mai sălbatice împotriva noastră.

Cei prezenţi îl priveau, reduşi la tăcere. În momentele acestea de răscruce era pe cale de a se naşte un conducător. Ochii lui Ariel Dan exprimau o admiraţie fără margini pentru bărbatul pe care îl considera acum un adevărat salvator.

— Cât despre occidentali, reluă David, pentru a se face iertaţi de arabi, ne-au umilit în propria noastră ţară, ne-au jignit şi au încercat să ne lipsească de capitală. Ne-au traumatizat copiii şi părinţii cu embargourile. Datorită lor Israelul poartă astăzi steaua galbenă.

David se ridică. Purta şi acum costumul închis. Cămaşa bleu-deschis, ca ochii săi, îl făcea să semene mai mult ca oricând cu Paul Newman. Esther rămăsese nemişcată, ca hipnotizată. David ştia că în cele din urmă va claca, aşa cum se întâmplă de obicei cu toţi marii spioni care se întorc acasă. O clipă îşi reproşă că o adusese înapoi. Slăbi nodul cravatei cu un gest nervos şi continuă:

— În această zi sfântă şi venerată a sunat ceasul adevărului. Inteligenţa umană ori va supravieţui, ori se va sinucide. Căci vă zic vouă, tuturor celor de aici şi în faţa lui Dumnezeu, slăvit fie numele său: pentru fiii lui Israel nu va mai fi a doua Masada!

Închise ochii şi încheie:

— Va fi Mesia pentru întreaga lume, ori o Masada planetară. Lumea spirituală şi a moralei a început cu cele zece porunci şi va continua, sau se va încheia cu noi. O vom afla înainte de sfârşitul acestei nopţi!

Paris, ora locală 18 şi 13

Ambasadorul Israelului formă numărul palatului Élysées şi ceru pe purtătorul de cuvânt al preşedinţiei. Abia îşi revenise din şocul care îl cutremurase atunci când ataşatul militar îi adusese mesajul semnat de primul ministru Ariel Dan.

— Trebuie să fiu primit imediat de preşedintele Republicii.

— Imposibil, răspunse purtătorul de cuvânt. Preşedintele Malard se pregăteşte în momentul acesta să-l primească pe preşedintele Algeriei, după care vor…

— În cazul acesta va trebui să amâne întâlnirea. Sunt purtătorul unei informaţii de cea mai mare importanţă, pe care trebuie să i-o comunic fără întârziere.

Francezul crezu că nu a auzit bine. Drept cine se credea ciumatul ăsta? Repetă răspunsul ca un automat.

— Domnule, îl întrerupse ambasadorul ridicând tonul, această convorbire este înregistrată. Dacă nu-l văd pe preşedinte în cinci minute, răspunderea milioanelor de morţi din orele imediat următoare va cădea asupra dumitale. Vă anunţ că este Yom Kippur. Nu l-aş deranja pe preşedinte dacă informaţia n-ar fi vitală.

— Vă voi suna.

— M-aţi făcut şi aşa să pierd destul timp. Sosesc imediat!

Ambasadorul coborî scările din patru în patru, aruncând în trecere ordine oamenilor din garda sa. Porniră înaintea lui armându-şi automatele Uzi, chiar în prezenţa poliţistului de serviciu, care căsca ochii uluit. Mercedesul blindat demară imediat din *rue* Rabelais. După numai două minute, limuzina pătrundea în parcul palatului Élysées şi trăgea la peron. Purtătorul de cuvânt aştepta în capul scărilor, cu chipul răvăşit.

— Nădăjduiesc că este ceva cu adevărat important. Preşedintele e furios! Vouă, israelienilor, nu vă lipseşte tupeul!

Ambasadorul se făcu că n-a auzit şi intră grăbit în palat, ţinând valiza diplomat strâns la piept. Trebui să aştepte puţin până să fie anunţat. Purtătorul de cuvânt veni să-l conducă.

— Urmaţi-mă. Preşedintele vă acordă două minute, nici o secundă în plus!

— Vă ascult! îl repezi preşedintele Malard pe vizitator, privindu-l fără bunăvoinţă, îndată ce uşa cabinetului fu închisă.

Ambasadorul nu răspunse. Ştia că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Depuse mesajul lui Ariel Dan pe birou.

Malard îl privi curios, înainte de a-şi pune ochelarii. Documentul era redactat în franceză şi lipsit de formulele obişnuite de politeţe. Preşedintele tresări citind: „Domnule”. Vru să arunce hârtia în obrazul ambasadorului, dar cuvintele ce urmau îi atraseră atenţia. „Eretz Israel este în primejdie de moarte. Supravieţuirea lui este o chestiune de ore.” Mesajul prezenta amănunţit planul Ismael, aşa cum o făcuse şi David Ben Zion în faţa Consiliului.

— Ce-i povestea asta? strigă preşedintele, scoţându-şi ochelarii. Nu se poate! Nimeni nu vă va crede. Nu cumva e un pretext pentru a ataca ţările arabe şi a provoca o catastrofă? Vă interzic să atacaţi! Primul care va ataca nu va avea sprijinul Franţei, spuse el repetând cuvânt cu cuvânt vorbele generalului de Gaulle către Abba Eban, pe atunci ministrul Afacerilor Externe al Israelului, în ajunul războiului de şase zile. Ambasadorul, în picioare, tăcea. Preşedintele desluşi o sclipire de mânie în ochii lui.

— E suprarealist, total fantezist! Preşedintele Arabiei Saudite soseşte mâine la Paris. Poimâine Irakianul va…

Ambasadorul scoase din geantă un al doilea document şi i-l aşeză în faţă.

— Ce mai e şi…

— Răspunsul ţării mele la planul Ismael.

Preşedintele luă hârtia şi o citi. Fără să clintească, ambasadorul asista la metamorfoza lui. Preşedintele lăsă brusc documentul din mână, ca şi cum s-ar fi temut să-i explodeze în faţă. Clătina capul de la stânga la dreapta,

emiţând bolboroseli neinteligibile. Apoi îşi scoase ochelarii fixându-l pe interlocutorul său tăcut, frământat de o suferinţă nevăzută.

— Primul ministru e un fanatic! spuse în cele din urmă, cu buzele, tremurând.

— Adevăraţii fanatici sunt cei care vor să ne nimicească patria, în această zi sfântă. Sunt prietenii dumneavoastră. I-aţi susţinut şi înarmat.

— Vă interzic…

Ambasadorul îi susţinu privirea.

— Ţara mea e în pericol de moarte, de dispariţie, şi dumneavoastră nu aveţi nimic altceva de zis decât să acuzaţi Israelul? Nu vă puteţi permite să interziceţi nimic! Israelul ordonă astăzi şi nu dumneavoastră! Mai ales nu dumneavoastră!

Nu ridicase glasul, tonul său însă îl făcu pe preşedinte să se înfioare. Răspunse cu vocea mai potolită:

— Franţa nu accepta niciodată şantajul, din partea nimănui, şi cu atât mai puţin din partea voastră!

— Mă tem că nu aţi înţeles conţinutul mesajului. Cu toate acestea, e scris în franceză. Vă sfătuiesc să vă păstraţi sângele rece şi să urmaţi întocmai instrucţiunile primului ministru. Sunt împuternicit să vă precizez că, în cazul când nu primesc răspunsul Franţei într-un sfert de oră, marile artere rutiere ale Parisului vor fi distruse, la fel şi cele din Marsilia şi Lyon. Nimeni nu va mai putea părăsi sau intra în aceste oraşe. Aşa cum aţi citit, este vorba de faza A din planul Mesiada. În acest caz, Israelul va considera ţara dumneavoastră drept inamic.

Preşedintele credea că înnebuneşte. Dialogul cu ambasadorul acesta, până mai ieri tratat cu dispreţ, i se părea ireal. Se ciupi în gând pentru a realiza că cel din faţa sa era din carne şi oase şi îi spusese cu adevărat cuvintele acelea cumplite şi, ceea ce era şi mai grav, ameninţările lui erau fondate. Parisul, Marsilia şi Lyonul puteau fi şterse de pe hartă. Bombele atomice, de câte douăzeci de kilotone fiecare, erau ascunse în locuri secrete, pregătite să explodeze la ora cinci dimineaţa, sau înainte – nu se

preciza exact – dacă Élysée-ul nu urma instrucţiunile cuprinse în scrisoare. Prima fază a planului prevedea distrugerea ansamblului axelor rutiere din cele trei oraşe vizate, iar cea de-a doua fază cuprindea aruncarea în aer a două centrale nucleare, prin implozie. A treia fază însemna nimicirea totală a celor trei mari aglomerări urbane, cu arma nucleară.

— E un şantaj nuclear demn de un Abu Nidal, spuse preşedintele, izbind cu pumnul în masă, deşi ştia că gestul său nu schimba cu nimic lucrurile.

— Cînd te afli în legitimă apărare, toate mijloacele sunt permise. Dacă libanezii ar fi dispus de mijloacele noastre, astăzi ar fi liberi, şi nu vânduţi de aşa-zişii lor prieteni pentru câţiva barili în plus, celor mai crânceni duşmani ai lor!

Malard înţelese că discuţia aceea nu va duce la nimic. Se ridică brusc. Din gură nu-i ieşi nici un sunet. Cu un gest plin de dispreţ îl concedie pe ambasador, însă acesta se şi răsucise pe călcâie.

— Spuneţi... Spuneţi acestui Dan că e un fanatic. Israelul va plăti scump şantajul!

— Preferăm să fim urâţi şi vii, decât iubiţi şi morţi. Cât despre ameninţările dumneavoastră vă sfătuiesc să mai citiţi încă o dată scrisoarea. Veţi înţelege că ne aflăm cu toţii în aceeaşi oală!

Îşi consultă ceasul.

— V-au mai rămas exact şapte minute! Prefer să aştept la recepţie.

Ieşi trântind uşile. Ecoul răsuna în palat. Preşedintele apăsă ca un automat pe un buton. Purtătorul de cuvânt se prezentă instantaneu, ciocnindu-se cu israelianul care ieşea. Privind fix un punct nevăzut deasupra capului, preşedintele ordonă răguşit:

— Spuneţi preşedintelui Algeriei că mi s-a făcut rău, sau orice altceva, şi scuzaţi-mă faţă de el. Apoi convocaţi cabinetul de criză. Toată lumea trebuie să fie aici imediat.

Scutură din cap, ca şi cum s-ar fi trezit după un somn lung, şi adăugă ameninţător:

— Cine depăşeşte acest termen va fi concediat, revocat, *ad aeternum.* E clar?

Funcţionarul vru s-o ia la fugă dar preşedintele îl opri.

— Spuneţi consilierului meu diplomatic să-mi pregătească legătura cu Casa Albă şi cu Kremlinul. Înainte de toate însă duceţi-vă la recepţie şi anunţaţi-l pe ambasadorul Israelului că Franţa acceptă.

Purtătorul de cuvânt îl privea descumpănit.

— Că Franţa acceptă! repetă Malard furios.

Înaltul funcţionar încuviinţă din cap şi închise fără zgomot uşa în urma sa.

Washington DC, ora 12 şi 15 p.m.

Preşedintele Statelor Unite, George Harkins, aruncă scrisoarea pe birou şi îşi cuprinse capul în mâini. În picioare lângă el se afla ambasadorul Israelului la Washington. Fusese primit la cinci minute după ce solicitase audienţa, prin consilierul special prezidenţial, care se alesese cu primul său atac de cord. Harkins se văzuse nevoit să întrerupă conferinţa cu un grup de senatori pentru a-l primi pe ambasador în cabinetul oval.

— Îl voi suna pe primul ministru al Israelului, zise preşedintele ridicând capul.

— Nu poate fi găsit, domnule preşedinte. Nici acum, nici mâine şi nici într-un an. De altfel, sunt autorizat să vă exprim dispreţul său cel mai sincer, precum şi cel al poporului meu.

Preşedintele primei puteri a lumii îl privi consternat, încetarea ajutorului financiar nu numai că sufocase economia Israelului, dar împinsese ţara în capcana arabă.

George Harkins pricepuse despre ce-i vorba din prima fracţiune de secundă.

— O.K., zise el, cu ochii asupra pendulei din perete. Spuneţi primului ministru că eu, preşedintele Statelor Unite, nu voi accepta niciodată distrugerea Israelului.

Se ridică şi începu să se plimbe cu paşi dezordonaţi, sub privirea neliniştită a ambasadorului. Revenind la birou, apăsă hotărât pe un buton.

— Adunarea urgentă a CNS-ului.

Formă un număr şi împărţi instrucţiuni scurte şi precise. Ambasadorul înţelese că declanşa alarma nucleară. Mâinile lui Harkins tremurau şi în priviri avea sclipiri ucigaşe. Făcu un pas către ambasador şi îi puse mâna pe umăr. Israelianul se dădu înapoi, ascunzându-şi cu greu spaima.

— Nimiciţi-i cât puteţi de mult, da, readuceţi-i cu un secol în urmă. Lucrul acesta trebuia făcut încă în timpul războiului din Golf. Vor regreta planul Ismael până la sfârşitul lumii! Vă garantez că ruşii vor fi de partea voastră. Toată lumea se va înclina, până şi francezii.

Pe un ton ceva mai potolit, preşedintele adăugă:

— Nu folosiţi arma nucleară!

— Nici nu cerem altceva. Dar nu poţi opri apocalipsul numai cu vorbe frumoase.

George Harkins îşi frecă bărbia gânditor. Se duse la fereastră şi lansă:

— Nu vă atingeţi de petrol!

Israelienii ştiau că americanii vor pune această unică condiţie.

— În mâinile arabilor petrolul a însemnat o catastrofă pentru întreaga omenire. Au profitat de mana aceasta cerească pentru a ne distruge, în loc să-şi construiască viitorul. Fără beneficiile pe care le-a adus petrolul, vecinii noştri nu ar fi avut niciodată vreo şansă în faţa noastră. Vor fi lipsiţi de el timp de zeci de ani. Asta le va fi pedeapsa!

Preşedintele se răsuci, cuprins de spaimă.

— Trebuie să înţeleg că aveţi de gând să distrugeţi puţurile petroliere?

— Pentru moment nu aceasta constituie o prioritate; totul depinde de modul în care se vor desfăşura evenimentele.

— Vă închipuiţi consecinţele pe plan mondial…

— Majoritatea cărţilor de istorie nu conţin decât trei rânduri despre Holocaust. Poporul meu este în pericol să nu apuce mâine răsăritul soarelui. De ce aţi vrea să ne fie milă de Occident, adică tocmai de cei vinovaţi de nenorocirile noastre? Cea din noaptea asta ar putea fi şi ultima.

— Podul aerian va începe peste câteva minute. Vom susţine Israelul, vă dau toate garanţiile posibile. Ce doriţi mai mult?

— Domnule preşedinte, noi israelienii şi evreii ştim pe pielea noastră că cimitirul istoriei e plin de tratate violate! Am semnat acorduri cu ţara dumneavoastră. Le-aţi anulat unilateral. Nu sunt împuternicit să negociez cu dumneavoastră. Ordinele primite sunt ferme, cele mai ferme din cariera mea. Ceea ce aţi confirmat în legătură cu podul aerian face parte din instrucţiunile cuprinse în anexa la scrisoarea care vă prezintă planul Mesiada. Nimic altceva. Timpul negocierilor a trecut, a venit cel al executării ordinelor. Cea mai mică trădare din partea vreunui membru al cabinetului dumneavoastră înseamnă sfârşitul! Vă reamintesc că prioritatea absolută, cu efect imediat, este ca sateliţii dumneavoastră Awak, care survolează ţările Golfului, precum şi toate staţiile de ascultare din regiune, să bruieze radarele arabe şi sistemul lor de comunicaţii telefonice.

Ambasadorul ridicase imperceptibil tonul. Preşedintele Harkins schiţă o ultimă tentativă de a intra în contact cu Ariel Dan.

— E foarte ocupat cu salvarea ţării şi fiecare secundă îi este socotită.

Esther ridică receptorul. Era generalul Moshe Yoffe.

— I-am comunicat şi lui Ariel Dan. Aviaţia va fi gata, în proporţie de nouăzeci la sută, într-o jumătate de oră. Până la ora 21 toţi piloţii, inclusiv rezerviştii, vor fi la bazele lor.

Esther privi ceasul.

— Perfect. Ne încadrăm în orar.

Transmise ştirea lui David, care scria grăbit într-un carnet. Esther începea să se impună drept mâna lui dreaptă. Ofiţerii superiori ai Mossadului, care veneau şi ieşeau ca aduşi de furtună, nu se puteau împiedica uneori să nu fie surprinşi de prezenţa celei pe care o considerau şi acum drept ministrul Afacerilor Externe al Irakului.

Uzi intră în fugă, cu un mesaj codificat în mână.

— Preşedintele american! A acceptat.

Îi prezentă documentul lui David care, după ce-l parcurse, îl azvârli pe masa cea mare.

— Dar preşedintele Franţei?

— Da, şi el. S-a luat puţin la harţă cu ambasadorul nostru. E nebun de furie.

— Să nu ne trădeze cumva. Pentru moment, asta-i tot ce-i cerem.

Becul roşu al liniei lui David se aprinse. Recunoscu vocea gravă a lui Dan.

— Am ordonat aviaţiei să decoleze la 21 şi 10. Începem în acelaşi timp în Siria şi Irak. Am preluat comanda. Goldberg nu mai este în stare de nimic.

Vestea îl linişti pe David. Bănuia că ministrul Apărării simulase o depresiune pentru a ceda lui Dan treburile militare. Având sprijinul marilor puteri şi aviaţia, David începea să spere.

— Poftim.

Esther îi înmână un mesaj de la Moscova. Ambasadorul Israelului confirma sprijinul rusesc. Confirmarea Londrei sosi în acelaşi timp cu cea a Germaniei. Cancelarul fusese de acord cu condiţiile impuse, în termeni impresionanţi. Pe

lângă aceasta, făgăduise un ajutor financiar imediat de un miliard de mărci.

*

În punctele de comandă strategică din capitalele occidentale domnea o panică de nedescris. Zecile de telexuri codificate se întretăiau cu tot atâtea convorbiri telefonice. În marea sală a Consiliului de Securitate Naţională din aripa stângă a Casei Albe, sosea o avalanşă de mesaje. Agenţii CIA din Egipt, Arabia Saudită şi Siria confirmau că atacul împotriva Israelului era iminent. Aviaţiile celor trei state fixaseră alarma maximă pentru miezul nopţii, respectiv ora 15 la Washington. Pe vasta masă din sală se adăugară apoi şi informaţii similare privitoare la Irak.

După ce citi mesajul ce venea din Irak, preşedintele Harkins îl transmise mai departe ministrului Apărării, care stătea în faţa lui cu chipul palid. Convorbirea pe care tocmai o avusese cu noul preşedinte rus, generalul Karstov, fusese la un pas de-a lua o întorsătură nedorită.

— În cazul acesta va fi apocalipsul pentru toţi! replicase Harkins furios. Nu voi lua niciodată asupra mea răspunderea în faţa istoriei, de a fi permis nimicirea Israelului. Putem şi trebuie să oprim această Masada planetară. Israelienii nu vor şovăi să arunce totul în aer, dacă le este ameninţată existenţa! Prefer să omor o sută de milioane de arabi, decât să văd douăzeci de milioane de americani dispărând în focul nuclear israelian. Dacă arabii nu dau înapoi, voi acţiona butonul morţii!

Membrii consiliului ascultaseră în tăcere, cu chipurile crispate. În sala strategică a Casei Albe, la adăpost de orice interceptare electronică, domnea o atmosferă de science-fiction.

În difuzor răsună glasul gutural al preşedintelui rus.

— Iertaţi-mă, situaţia aceasta mă depăşeşte. Preşedintele francez...

— Lăsaţi-l pe francez, cu dumneavoastră vorbesc.

— Îmi dau seama că Israelul nu glumeşte, reluă rusul. Sunt un popor de sinucigaşi. Vom colabora să soluţionăm criza.

— Nu-i vorba de o criză. E război, război adevărat. Israelul va face probabil uz de arma absolută. Înţelegeţi sau nu?

— Bineînţeles, bineînţeles. Nici eu nu doresc dispariţia Israelului. În calitate de militar, le admir armata. Accept dictatul… vreau să spun propunerile.

Abia se încheiase convorbirea cu Moscova, când unul dintre asistenţii preşedintelui anunţă cu glas nesigur:

— Palatul Élysées!

La fel ca pentru rus, se auzi întâi vocea preşedintelui, apoi cea a translatorului. Era a doua intervenţie a preşedintelui Malard. Tonul moralizator îl scoase din sărite pe Harkins. I-o reteză scurt:

— Domnule preşedinte, în timpul crizei cubaneze, generalul de Gaulle şi-a declarat pe loc şi fără echivoc solidaritatea cu SUA. În timpul crizei din Golf, a trebuit să tatonăm până în ultima clipă pentru a şti dacă sunteţi cu noi sau nu. Aşa că acum păstraţi-vă lecţiile pentru alt prilej. Ceea ce mă interesează este să ştiu dacă sunteţi alături de noi sau împotriva noastră, împreună cu premierul britanic şi cu preşedintele rus am hotărât să dăm un ultimatum arabilor, la ora stabilită de israelieni. Iar dacă refuză, îmi lansez rachetele asupra lor.

În sala consiliului tonul urca. Francezul era de părere să fie dat imediat ultimatumul, pentru a evita războiul. Americanul îi răspunse, fără să se mai poată stăpâni:

— Vă interzic să folosiţi alt limbaj decât al nostru, cu aceşti fanatici. Vă interzic să luaţi legătura cu ei în secret. Vă ordon să vă spuneţi instrucţiunilor. Dacă Franţa nu joacă cinstit, în acest moment hotărâtor pentru umanitate, vă jur că o veţi regreta timp de generaţii.

Obrazul preşedintelui era vânăt când isprăvi de vorbit, iar mâinile îi tremurau ca şi cum ar fi damblagit.

Pe cealaltă parte a Atlanticului, preşedintele francez se vedea insultat în prezenţa cabinetului de criză. Aşa cum se întâmplase adesea în istoria sa, Franţa se afla singură. Ruşii, englezii şi germanii se raliaseră americanilor, iar italienii urmau şi ei s-o facă în curând. Malard se gândi să-i telefoneze cancelarului german dar se răzgândi. Relaţiile dintre cele două ţări se deterioraseră de când fusese creată axa economică Berlin-Moscova, în detrimentul Uniunii Europene, invadată de produsele germane. Cu prilejul ultimei întâlniri, cancelarul îi spusese, cu privirea sclipind de maliţiozitate: „Franţa părăseşte scena. Ce păcat!”

— Americanii sunt nişte sălbateci, nişte primitivi! Exclamă ministrul Afacerilor Externe. Trebuie să luăm imediat legătura cu prietenii noştri arabi, suntem singurii care îi înţelegeam…

— Pentru a declanşa mai devreme atacul împotriva Israelului? Bravo! replică şeful Statului major.

Între cei doi izbucni o discuţie violentă. Jignirile şi ameninţările ţâşneau în buncărul Élysée-ului precum un foc de artificii.

— Au la dispoziţie cel puţin cinci ore pentru a neutraliza grosul forţelor arabe. Pentru aceasta nu dispun decât de aviaţie şi de rachete Jericho. Israelul va supravieţui, fie că cei de la Quai d’Orsay[38] o vor sau nu. Sunt solidar mie-n sută cu Mesiada! în locul lor n-aş şovăi nici o clipă!

Ministrul Apărării, de acord cu ministrul Afacerilor Externe, după ce pândise până atunci reacţiile preşedintelui, se aruncă şi el în focul discuţiei.

— Nu admit să vorbiţi în asemenea termeni în prezenţa mea. Franţa nu poate accepta ultimatumul. Putem evita ceea ce este mai rău. Îi cunosc pe arabi. Ne vor asculta.

Şeful Statului major clătină din cap:

— Vă repet, arabii de care vorbim sunt sirieni, irakieni şi libieni. Cu nebuni de teapa lor nu discuţi, tragi în grămadă. Vor ataca mai devreme iar Israelul va fi masacrat până la miezul nopţii. La fel şi Parisul, Marsilia şi Lyonul. N-aţi înţeles că vom muri? A trecut vremea discuţiilor de felul

[38] Sediul Ministerului de Externe francez. (N.T.)

ăsta. Trebuie acţionat. Să ne alăturăm necondiţionat taberei democrate.

— Sunt de acord. Am pierdut şi aşa destul timp, spuse răguşit şeful DGSE-ului.

Preşedintele avea un aer absent. Îl năpădise deodată o senzaţie de neant. Minutele se scurgeau şi el rămăsese ros de furie, ţinând mai mult la formule şi forme decât la conţinut, în timp ce planeta era la un pas de-a lua foc. Se ridică greoi şi declară cu glas obosit:

— Fireşte ca suntem de partea americanilor. Bineînţeles că Israelul trebuie să supravieţuiască!

Privi spre ministrul Afacerilor Externe.

— Expediaţi un mesaj preşedintelui american şi anunţaţi-l că suntem din toată inima alături de Israel. Chemaţi-l înapoi pe ambasadorul israelian. Îl aştept la mine în cabinet.

— Iar dumneavoastră, spuse cu ton grav ministrului Apărării, daţi imediat instrucţiuni pentru demararea podului aerian către Israel. Întreaga aviaţie civila să fie rechiziţionată până la noi ordine. Am spus întreaga aviaţie! Vă fac răspunzător pentru cea mai mică neglijenţă sau întârziere.

Ministrul Afacerilor Externe formă numărul Casei Albe şi confirmă acordul Franţei. Apoi plecă să rezolve unele chestiuni de ordin practic, la Quai d’Orsay. În drum, automobilul său opri în dreptul unei cabine telefonice. Îl sună pe prietenul său, ambasadorul Irakului la Paris, şi îl anunţă:

— Sosesc.

*

Ambasadorul îl îmbrăţişă pe ministru şi-i declară:

— Nu vom uita niciodată ce aţi făcut acum pentru lumea arabă!

Ministrul ieşi afară şi urcă în automobilul care îl aştepta.

— La palatul Élysées! porunci şoferului. Bernard, să nu spui nimănui unde am fost acum. Niciodată! Voi şti să mă arăt recunoscător, adăugă ministrul.

Şoferul înclină capul şi ministrul Afacerilor Externe se lăsă pe spate pe banchetă, convins că evitase o mare nenorocire.

*

Ambasadorul Irakului coborî la punctul de comandă de la subsol cu paşi şovăitori, cu mâna la frunte, ca după o lovitură de măciucă. Ofiţerul de la cifru îl aştepta, tulburat de ordinele primite.

— Trebuie transmis un mesaj preşedintelui. Dictez:

Israelul cunoaşte planul Ismael. Dintr-un minut într-altul îşi va lansa atacurile preventive împotriva instalaţiilor noastre militare.

Ofiţerul se opri, privindu-l înmărmurit.

— Dar e imposibil! E o nebunie!

Ambasadorul se făcu că nu aude şi continuă:

Israelul a pus la punct un plan, cu numele de cod Mesiada. Cuprinde mai multe faze...

Ambasadorul îl lăsă pe ofiţer în pragul unei crize nervoase. Ezită înainte de a se hotărî să transmită mesajul. După ce-şi încheie misiunea, nu mai avea în minte decât un singur gând, să părăsească cât mai repede capitala franceză.

*

Ofiţerul de la DGSE care captă mesajul irakianului, chiar în momentul când era transmis către Bagdad, abia îşi stăpâni hohotul de râs.

— Sunt paranoici, irakienii ăştia, spuse el citind mesajul colegei sale, o normandă de treizeci de ani.

— Nu glumi, trebuie să-l anunţi imediat pe patron.

— Dar e o aiureală!

Ea îi smulse hârtia din mână şi o citi. Apoi luă telefonul şi-l chemă pe şeful serviciului.

— Un mesaj de cea mai mare importanţă. Provenit de la ambasada Irakului...

Nu după mult timp, tânărul colonel Patrick Menanteau studia la rândul său documentul.

— De necrezut!

În locul tău l-aş anunţa imediat pe şeful cel mare.

— Imposibil, e la Élysées. Participă la o reuniune a cabinetului de criză. Se întâmplă ceva, naiba ştie ce.

— Cu siguranţă că e în legătură cu asta. Patrick, nu pierde timpul, îi spuse tânăra normandă, cunoscută ca având un fler excepţional. Colonelul Menanteau aprinse o ţigară, trase un fum şi formă numărul telefonului portativ al şefului său. Nici măcar nu sesizase că ofiţerul irakian omisese să transmită codificat numele ministrului Afacerilor Externe al Franţei. Numele figura în clar!

Neguev, baza aeriană secretă, ora 20 şi 19

Locotenent-colonelul Udi aştepta în cockpitul avionului F16, verificând pentru ultima oară instrumentele de bord. Reactorul funcţiona la ralanti, cu temperatura stabilizată la 550 de grade. Cu două ore în urmă, Udi se afla în reculegere în sinagogă, la Ierusalim, împreună cu tatăl şi fiul său, când emiţătorul de la ceas începuse să piuie.

Credincioşii îl priviseră la început cu dispreţ, apoi cu interes. Udi îşi îmbrăţişase fiul şi-i şoptise tatălui:

— S-a întâmplat ceva. Îţi încredinţez soţia şi copilul.

Alergă până la prima cabină telefonică. I se ordonă să se prezinte neîntârziat la ministerul Afacerilor Externe, unde îl aştepta un elicopter. Sosise la bază la ora 19 şi 17, îmbrăcase în fugă combinezonul de zbor şi după trei minute lua parte la instructajul din sala subterană.

Udi schiţă V-ul victoriei către mecanicul care îndepărta scara. Cunoştea la perfecţie obiectivul formaţiei sale, deoarece se antrenase de multe ori asupra lui, cu ajutorul machetelor în mărime naturală din deşertul Neguev, care reproduceau baza de lansare a rachetelor Scud de la frontiera siriano-irakiană. Udi verifică ora: 20:09 şi 40 secunde. Rosti sub cască cele mai sacre cuvinte ale iudaismului: *SHEMA ISRAEL, ADONAI ELOHENU ADONAI EHAD!*[39]

Bagdad, ora locală 21

Ofiţerul de la cifru care recepţionase mesajul colegului său din Paris crezu că în clipa următoare cerul i se va prăbuşi pe cap. În primul moment fu ispitit să-l claseze. Din precauţie însă îl duse personal superiorului său. De la acesta mesajul ajunse la adjunctul Mukhabaratului, care îl citi şi reciti de mai multe ori, până să realizeze amploarea ameninţării. În ceea ce-l privea, vedea cu ochi buni pacea. Nu mai demult decât astăzi, luase masa împreună cu un inginer israelian. Cînd revenise la birou, noul şef al

[39] Ascultă, Israel, Veşnicul Dumnezeul nostru. Veşnicul este unul! (N.A.)

serviciilor secrete, Ali Masud, îi dezvăluise amănuntele planului Ismael. Pentru el se prăbuşea o lume.

Se hotărî să-l sune pe şeful său. După ce telefonul sună de câteva ori în gol, renunţă. Află apoi că Ali Masud era în conferinţă cu preşedintele şi va reveni în jurul orei 22. Numărul doi al Mukhabaratului ezită mult înainte de a se hotărî să cheme preşedinţia.

Beit Asia, ora locală 20 şi 20

David lăsă telefonul jos şi se întoarse spre Esther.

— A decolat al doilea val. O sută zece avioane. Al treilea îşi va lua zborul peste zece minute.

Ar fi fost în stare să bea litri întregi de cafea concentrată, dacă n-ar fi fost postul Kippurului, pe care ţinea să-l respecte. David Ben Zion, ajuns la capătul puterilor, era conştient că supravieţuirea statului depindea de efectul surpriză al primelor valuri de atac ale aviaţiei. Strategia stabilită de el, fost general de aviaţie, pe care nici şeful Statului major şi nici Ariel Dan nu cutezaseră s-o schimbe măcar cu o iotă, consta în distrugerea, înainte de orice negociere, a nouăzeci la sută din potenţialul militar al ţărilor învecinate. Primul ultimatum al Israelului şi al capitalelor occidentale nu trebuia prezentat arabilor decât la ora 23 şi 30, ora locală, adică o jumătate de oră mai înainte ca cei cinci mii de membri ai comandourilor arabe infiltrate în Israel să iasă din ascunzători. După cum sunau ultimele ştiri, era pe cale de a lua fiinţă cel mai mare pod aerian din istorie. Lista transmisă de Statul major capitalelor occidentale era pe cât de cuprinzătoare, pe atât de precisă. Leonov dezvăluise absolut totul. Totul, în afară

de lucrul cel mai important: locurile unde se adăposteau teroriştii arabi. Asta era de competenţa lui John Hicks. Agenţii Shin Beth-ului, susţinuţi de trupe aeropurtate, începuseră să ocupe punctele strategice indicate de Leonov.

*

Formaţia locotenent-colonelului Uzi, alcătuită din zece avioane de vânătoare şi bombardament F16, escortate de alte opt avioane de vânătoare F15, zbura deasupra deşertului Neguev, în direcţia Iordaniei şi Irakului. Colonelul manevră un buton şi ecranul radarului îi reconfirmă detaliile itinerarului. După decolare ordonase escadrilei să declanşeze măsurile de bruiaj electronic, care îngăduiau să nu fie percepuţi de inamic. Uzi, ştia că obiectivele vor fi pulverizate cu o precizie chirurgicală. Zburau în formaţie de romb, la razmot. Aparatele fuseseră echipate cu rezervoarele suplimentare, fabricate de industria aeronautică a Israelului, ce urmau a fi desprinse cu câteva minute înainte de a ajunge la obiectiv. Întoarcerea va avea loc la mare altitudine. Uzi comunică ultimele instrucţiuni şi ură Be-Hatslaha![40] coechipierilor săi. De acum înainte trebuie să navighezi în tăcere.

*

În Israel lumea ieşea din case atrasă de zgomotul avioanelor, care treceau la foarte mică înălţime, sfâşiind noaptea sfântă cu vacarmul lor infernal. La Haifa, un fost pilot numără valurile succesive de F15, F16 şi Kfiruri, care se îndreptau în formaţii de câte patru spre miazănoapte. Se grăbi să deschidă aparatul de radio. Era mut. Îi veni în minte războiul Kippurului. Cu o sută cincizeci de kilometri la oră, porni spre fosta sa bază, din marginea de sud-est a Tel-Avivului. Pretutindeni în ţară alţii ca el începuseră să

[40] Be-Hatslaha – În traducere literală: „cu reuşită” (N.A.)

facă acelaşi lucru. Nu era nevoie de un ordin de mobilizare pentru a înţelege că izbucnise războiul. Mugetul avioanelor îi lămurea mai bine decât orice apel, sau comunicat. David ştiuse că israelienii aveau să reacţioneze din clipa în care vor auzi tunetul aparatelor de zbor. La punctul de comandă începuseră să sosească primele informaţii difuzate de Shin Beth. Confirmau blocaje la ieşirile din oraş. Pe chipul lui David se răspândi o expresie de fericire.

— Dacă nimeni nu trădează, avem o şansă de a supravieţui, murmură pentru sine.

Bagdad

Adjunctul Mukhabaratului înţepenise aşteptând lângă telefoane. Aprodul preşedinţiei luase mesajul să-l predea personal. Îi telefonase apoi adjunctului pentru a-i spune că preşedintele nu se simţea bine. Ali Masud era cu el. Îl va suna dintr-o clipă într-alta. Între timp, mesajele pe care le primea de la ambasadele arabe din Israel confirmau că domnea o linişte deplină. Israelul dormea. Informaţiile transmise de staţiile radar din Iordania şi Irak erau şi ele liniştitoare. Ceea ce nu făcea decât să-i sporească nedumerirea.

*

Prin palat circula zvonul că preşedintele se află într-o situaţie critică. Medicul său personal, chemat de urgenţă, constatase o tensiune neobişnuită. Îi prescrisese repaos complet şi îi administrase un calmant.

— Dacă îmi urmaţi sfaturile, într-o săptămână veţi fi din nou puternic ca un tigru.

Dar nici nu plecase bine, când durerile din piept şi din braţul stâng reîncepură. Medicul fu rechemat. Ali Masud, la căpătâiul său, îl liniştea pe preşedinte asupra mersului operaţiilor. Peste patru ore, ambasadorii Irakului, Siriei, Arabiei Saudite şi Egiptului vor prezenta mesaje şefilor de stat din SUA, Rusia, Germania, Anglia şi Franţa, arătând că Israelul pregătea atacuri aeriene împotriva ţărilor arabe şi, în consecinţă, urma să fie adoptate măsurile de prevenire.

— Leonov e în siguranţă. Va lua avionul direct de Bagdad, sub escortă puternică, mâine la ora 10. A luat legătura cu ambasada noastră din Paris.

— Ambasada a confirmat? întrebă preşedintele cu voce slabă.

— Da, a vorbit cu el chiar primul secretar. Leonov soseşte la ambasadă la noapte. Se iau de pe acum toate măsurile de siguranţă.

Preşedintele păru satisfăcut.

— Khalida Ben Omar a telefonat?

— Nu, dar trebuie să se întoarcă la ora 23, după cum i-a spus doamnei de companie. E aşteptată aşa cum se cuvine la graniţă.

Preşedintele luă o înghiţitură de apă, cu privirea visătoare.

— Mă duc să vorbesc cu adjunctul meu, spuse Ali Masud ridicându-se.

*

Adjunctul sări în sus când auzi sunând telefonul. Ridică receptorul cu mâna umedă şi recunoscu îndată vocea lui Masud.

— Ce se întâmplă?

— O telegramă de la ambasada noastră din Paris. Cineva a trădat, israelienii ştiu tot.

La celalalt capăt al firului, Ali Masud simţi cum îl apucă ameţeala. Puse câteva întrebări fără rost, la care adjunctul răspunse cum se pricepu.

— Ce spune ambasada de la Tel-Aviv?

— Totul normal. Dar poate că e sub control israelian.

— Fără îndoială. Şi staţiile noastre de ascultare?

— Aşa cum v-am mai spus, nimic deosebit de semnalat.

— Foarte bine. Uită de povestea asta şi nu vorbi nimănui. E un ordin! Rămâi în contact cu şefii staţiilor de ascultare. Dacă apare ceva nou, anunţă-mă.

Masud formă numărul secret al lui John Hicks.

— Devansăm ora pentru Ismael.

— Sunteţi sigur că faceţi bine? întrebă Hicks cu îndoială.

— Da. Cineva a trădat. S-ar putea ca Leonov să fie în mâinile lor.

— Nu se poate! strigă Hicks, tocmai am vorbit cu el…

— Cu el sau cu altcineva. Daţi ordin cui trebuie. Începem acum.

— Acum?

— Da, imediat. Şi încetează să mai faci pe isteţul, dacă nu vrei să luăm pielea de pe tine cu cleştele, cât ai bate din palme!

După aceea Masud luă legătura cu şeful de Stat major. Nimeri peste secretară, care nu ştia unde se află. Încercase să se dea de el, însă legăturile telefonice erau întrerupte.

— Ce tot spui? zbieră Masud. Dar noi ce facem acum, vorbim sau nu?

— E adevărat, de douăzeci de minute însă e un iad. Toate legăturile sunt întrerupte. Imposibil să telefonez. Nu izbutesc să găsesc pe nimeni!

Şeful Mukhabaratului îi încredinţă un mesaj urgent şi reveni gânditor în salon. Nu putea bănui că israelienii şi americanii bruiaseră întreaga reţea de comunicaţii din majoritatea ţărilor din zonă. În uşă se ciocni cu medicul. Acesta se înspăimântă văzând obrazul pământiu al preşedintelui, prăbuşit în fotoliu.

— Trebuie să vă spitalizez, îi spuse apropiindu-se.

— Ceva nou? îl întrebă preşedintele pe Masud, ignorându-l pe medic.

— Nu, doar chestiuni de simplă rutină, răspunse acesta răspicat.

Nu cuteza să-l anunţe că Israelul era la curent cu planul Ismael şi pusese la punct un plan cu numele Mesiada, după toate probabilităţile nimicitor, despre care însă nu ştia mare lucru. În timpul războiului din Golf, mai mulţi ofiţeri fuseseră împuşcaţi pentru că erau aducătorii unor veşti rele. Masud se simţea depăşit de situaţie şi undeva în subconştient credea că ceea ce trăia nu era adevărat.

*

La vest de Irak, locotenent colonelul Udi cobora asupra ţintei şi lansa prima bombă. Din buncărele bombardierelor ţâşniră apoi zeci de bombe cu fragmentare, teleghidate prin laser, precum o ploaie infernală, în timp ce avioanele de vânătoare F15 loveau în plin ţintele, cu rachete aer-sol de tip Shaffir şi Sidewinder.

Udi reperase un foc neînsemnat de lângă cortul unui beduin, semnalul agentului Mossadului. Alt agent, echipat cu un emiţător de mare putere, îi adusese pe piloţi la obiectiv. După numai trei minute, din puternica bază de rachete irakiană nu mai rămăsese decât o grămadă de ruine fumegânde. Bătând din aripi, armata israeliană luă drumul către propria bază, pentru misiunea următoare.

Tot în acest timp, asupra capitalei irakiene se abătea o ploaie de bombe, lovind fără greş ministerul Apărării, imobilul serviciilor secrete şi centrele de comunicaţii.

În sudul Bagdadului, la cea mai mare dintre bazele aeriene ale ţării, sute de bombe cu întârziere anti-beton, rachete aer-sol Shaffir şi Gabriel II – copia Exocetului furat Franţei – nimiceau sutele de avioane de la sol. Coşmarul începuse din clipa în care douăzeci de aparate israeliene apăruseră ca din senin. Avioanele de pe aeroport,

hangarele şi turnul de control fură preschimbate în mormane de cenuşă.

*

În partea răsăriteană a Siriei, aveau loc scene asemănătoare la cele trei aeroporturi ale ţării. Aviaţia israeliană venise din nordul Libanului şi dinspre nord-estul Iordaniei. Surpriza era totală. Deasupra capitalei siriene apăru o formaţie de zece avioane de bombardament şi vânătoare F16 şi şase vânători F15, lansând sute de bombe care, la fel ca la Bagdad, ţinteau ministerul Apărării, serviciile secrete şi centralele de comunicaţii.

*

Precedat de un funcţionar, ambasadorul israelian de la Cairo intră în salonul de onoare al preşedintelui.

Preşedintele sosi zâmbind cu toată faţa şi cu mâna întinsă.

— Ce vânt bun vă aduce în seara aceasta de Yom Kippur?

— Vânt de Mesia, ori de Masada pentru toată lumea!

Israelianul îi înmână un plic albastru. Mohamed Halim, noul preşedinte al Egiptului, ajuns la putere cu câteva luni mai înainte, în urma unei lovituri de stat, citi documentul până la capăt. Năucit, începu să gâfâie. Ambasadorul era conştient că juca cea mai dură partidă de poker din viaţa sa. Egiptul trebuia să rămână cu orice preţ în afara conflictului, pentru a lăsa timp aviaţiei Tsahalului să-şi încheie cea mai mare parte a misiunii ce-i revenea. Trebui să aştepte până când preşedintele izbuti să-şi vină în fire.

— Ce garanţii? întrebă aproape în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să fie auzit.

— Cuvântul primului ministru.

— Nu-i suficient.

— Cuvântul lui e aur curat!

— Vă repet că nu e suficient. Doresc…

— Nu doriţi nimic. Nu sunteţi în situaţia să puneţi condiţii. V-aţi asociat cu ceilalţi nebuni. Nu sunteţi decât un criminal. Israelul şi-a propus să scutească ţara dumneavoastră de un dezastru nuclear. Dacă refuzaţi, peste o oră Cairo şi Alexandria nu vor mai fi. După care întregul Egipt va fi ras de pe suprafaţa globului.

Preşedintele egiptean scutură din cap. Nu înţelegea nimic. Ce se întâmplase? Planul lor, atât de bine pus la punct, atât de secret…

Ambasadorul, fost general de blindate, îl privea drept în faţă. L-ar fi strâns de gât cu dragă inimă.

— Vă cer să executaţi imediat directivele noastre!

— Glumiţi. Israelienii sunt mari meşteri în materie, afirmă preşedintele, fără convingere.

— În acest caz, omorâţi-mă! replică israelianul bombându-şi pieptul.

Preşedintele îl privi la rândul său pătrunzător. Semăna cu orice, dar nu cu unul care glumeşte. Tânărul general de patruzeci şi cinci de ani, cu privire de asasin, semăna mai degrabă cu un miel atunci când apăsă pe un buton. Chemă aprodul şi-l întrebă de ce nu funcţionează telefonul. Comunicaţiile fuseseră întrerupte şi în Egipt. Porunci aprodului ceva, iar acesta se retrase grăbit.

După zece minute îşi făcu apariţia şeful de Stat major al armatei aerului.

— Anulează toate operaţiile!

— Cum aşa, să anulez? izbucni militarul, cu ochii la ambasador.

— Aşa cum ai auzit.

Îi întinse scrisoarea şi luă sticla de whisky de pe tava de argint pusă pe masă şi trase o duşcă direct din sticlă. După câteva momente, în cabinet se adunase întregul Consiliu al revoluţiei. Cei şase colonei îl măsurau cu ostilitate pe ambasadorul israelian, fără a înţelege ce se petrecea. Generalul Halim începu să vorbească cu glas lipsit de inflexiuni. Încă şocat, le repetă ameninţările Israelului. Cînd

termină, în încăpere nu se mai auzea decât zumzetul monoton al instalaţiei de climatizare.

Ministrul de Interne se ridică şi strigă:

— Îi trădăm pe fraţii noştri!

— Nu, interveni dur ambasadorul. Fraţii voştri sunt cele şaizeci de milioane de egipteni care au dreptul să trăiască şi care cred în pacea dintre popoarele noastre. Nu aveţi puterea să hotărâţi viaţa şi moartea unui popor. Dumnezeu singur are această putere. Iar Dumnezeu vrea ca fiii săi Ismael şi Israel să trăiască în pace!

— Pentru ca voi să-i puteţi ataca pe fraţii noştri? i-o întoarse ministrul.

Ambasadorul îl fulgeră cu privirea. Omul pe care îl aveau înaintea lor era bine cunoscut în Egipt. Îşi câştigase galoanele de general pe câmpul ele bătălie, luptând împotriva Egiptului. În timpul războiului Kippurului, divizia lui de blindate nimicise ea singură peste şase sute de tancuri egiptene. Cu toate că trecuse de şaizeci de ani, mai era încă voinic ca un hamal.

— Suntem în legitimă apărare şi ştiţi lucrul acesta, tocmai pentru că faceţi parte din complotul ăsta mârşav! La ora când vă vorbesc, Israelul e ameninţat de moarte. Ce credeţi? Vom accepta să fim măcelăriţi, ca în timpul naziştilor? Am devenit o putere nucleară pentru că ştiam că va veni şi ziua asta. Şi a venit! Vom trăi în pace, sau vom muri împreună. Voi înaintea noastră! Viaţa mea nu contează. Am pierdut în război doi fii. Doi bărbaţi care acum ar fi avut vârsta voastră. Cunosc bine moartea şi sunt credincios. Iar acum nu aveţi decât să mă ucideţi. În mai puţin de un ceas iadul nuclear vă va înghiţi!

Şapte chipuri înmărmurite îl fixau. Preşedintele egiptean se ridică şi se apropie de fereastră. Cu un glas venit parcă de pe altă lume, spuse fără să se întoarcă:

— Ismael şi Israel vor trăi în pace!

Ambasadorul simţi cum îi tresaltă inima. Dacă n-ar fi afirmat că e credincios, ar fi golit dintr-o sorbitură sticla de whisky, în noaptea aceea de Kippur.

Beit Asia, ora 21 şi 15

David urmărea activitatea aviaţiei. Telegramele soseau neîncetat. Un ofiţer le descifra cu voce tare, enumerând obiectivele atinse. Aviaţia Irakului şi Siriei fusese distrusă în proporţie de peste nouăzeci la sută. În curând, întreaga lor forţă aeriană va fi anihilată. Bazele de rachete fuseseră şi ele pulverizate îh proporţie de şaptezeci la sută. Aviaţia israeliană se năpustea în valuri succesive, nelăsând nici un răgaz inamicului. Pentru puţinii piloţi care se aflau la baze, surpriza fusese totală. În scopul evitării oricăror scurgeri de informaţii către spionii israelieni, statele majore arabe hotărâseră să nu dea alarma decât la miezul nopţii. Ceea ce fusese o adevărată mană cerească pentru Israel. În numai două ore şi jumătate şefii statelor arabe aveau să tremure în faţa ultimatumului impus de occidentali şi de Israel.

Esther intră în sală şi se apropie de David, care vorbea cu primul ministru. Rămase în picioare înaintea lui, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Operaţiile de sabotaj ale comandourilor arabe de pe teritoriul israelian începuseră. David închise. Aproape nu-i recunoscu glasul.

— Comandourile arabe au devansat ora. Au început să acţioneze încă de la ora 20 şi 30. Cineva a trădat! E un haos. Străzi blocate, marile artere de circulaţie distruse, arabii trag în orice mişcă. Au dezlănţuit un adevărat măcel. Nu pot fi recunoscuţi şi împuşcaţi din cauza întunericului. Stau ascunşi şi trag. În jurul clădirii radioului s-a pornit o luptă crâncenă. Soldaţii noştri nu mai ştiu în cine să tragă!

David răcni:

— Ce dracu face Statul major? Şi planul…

— Asta s-a făcut. Primii soldaţi vor cutreiera străzile cu megafoane, recomandând populaţiei să rămână în case, ori să se ducă în primul adăpost. Dar nu prea avem şanse.

David formă nervos numărul lui Shomron. Se întoarse spre Esther:

— Găseşte-mi-l pe Shomron! Vreau un raport amănunţit. Voi încerca să dau de Dan.

Un ofiţer aduse o telegramă din partea ambasadorului de la Cairo. Egiptul se angaja să rămână în afara conflictului. Pentru salvarea onoarei, preşedintele va trimite câteva avioane care îşi vor arunca bombele în mare şi vor fi distruse câteva aparate.

Uzi sosi în fugă strigându-i lui David din mers:

— Planul Ismael a demarat la ora 20 şi 30. Tocmai am primit raportul Shin Beth-ului!

— Da, am aflat.

— E o nenorocire. Am…

— Ce anume nu a funcţionat? întrebă David încruntat.

— Scurgerea provine sigur din străinătate. Ambasadele arabe din Tel-Aviv sunt în continuare sub controlul nostru. Nici o îndoială în privinţa asta. Ruşii sau francezii sunt de vină, aş pune mâna în foc!

— Un anume Anatoli Petro… Leonov la telefon, îl anunţă un ofiţer pe David. Spune că e o chestiune de viaţă şi de moarte. Confirmă şi cel care îl păzeşte…

Şeful Mossadului se răsuci, crispat.

— Leonov? Dar ăsta-i mort! exclamă privind chiorâş spre Uzi Zvulun.

— Ascult!

— Nu v-am dezvăluit totul. Acum însă m-am convins că vă veţi ţine de cuvânt…

David asculta fără să se clintească. Pulsul începu să i-o ia razna.

— La Ierusalim e ascunsă o bombă atomică.

David nici nu mai auzi restul.

*

Esther izbuti să obţină legătura cu palatul prezidenţial din Bagdad. Serviciile tehnice ale Mossadului erau în stare să înfăptuiască miracole. Recunoscu vocea centralistei palatului.

— La aparat Khalida Ben Omar. Trebuie să vorbesc cu preşedintele.

— Khalida? Unde sunteţi? Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Ne-au atacat americanii şi evreii. Preşedintele a fost transportat în buncăr, unde se odihneşte. E foarte obosit. Inima! Aşteptaţi, să văd dacă vă poate răspunde. Ştiu că aşteaptă să-l chemaţi. Liniile nu mai funcţionează. Aţi avut mare noroc să prindeţi legătura!

Esther auzi glasul preşedintelui.

— Draga mea Khalida! Unde eşti?

— Sunt în Eretz Israel, patria mea! În câteva ore veţi muri, cel mai târziu mâine. Sunt singura care vă poate salva viaţa.

Esther îi explică modul în care îi aplicase pulberea invizibilă pe corp. Îi descrise suferinţele cu o exactitate uimitoare. Preşedintele tăcea dar îi auzea răsuflarea la capătul firului.

— Vreţi să trăiţi?

Nu răspunse.

— Ei bine, atunci ascultaţi-mă şi urmaţi întocmai instrucţiunile mele. Daţi imediat ordinul de încetare a operaţiunii Ismael.

Îi răspunse doar o răsuflare precipitată.

— Profesorul Dumoulin şi Anatoli Petrovici Leonov sunt aici, în Israel. Vom lansa mai multe rachete Jericho cu încărcătură nucleară asupra Irakului. Nu mai aveţi aviaţie, nu mai aveţi rachete. Mâine nu veţi mai avea nici petrol. Aproape nouăzeci ia sută din Siria este nimicită. Vi se ascunde adevărul!

Răsuflarea preşedintelui se auzea din ce în ce mai tare. Informaţiile pe care tocmai le primise afirmau exact contrariul. I se anunţase că aviaţia şi rachetele sale arseseră jumătate din Israel. Cine minţea? Ali Masud sau Khalida?

— Vreţi să trăiţi, sau nu? repetă Esther. Vă dau un minut pentru a răspunde. După aceea închid şi asta va însemna moartea, pentru dumneavoastră şi pentru Irak.

O clipă crezu că închisese dar începu iar să respire adânc.

— Vă voi dezvălui unde este ascuns antidotul. E un produs special al Mossadului. Ştiţi că nu glumesc.

Auzi un zgomot ciudat, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Nu v-au mai rămas decât douăzeci şi şapte de secunde. Esther privea secundarul ceasului, care înainta nepăsător.

Era pe cale să piardă rămăşagul cu David. Fusese ideea ei. Tocmai de aceea se afla acum în PC-ul Mossadului.

— Încă zece secunde!

Nu mai auzea respiraţia preşedintelui. Cu toate astea, nu întrerupsese legătura.

— Trei, doi, unu, s-a terminat. Vei crăpa!

Esther mai numără în gând până la zece şi închise. Se ridică şi reveni lângă David, care vorbea la telefon cu Yehuda Shomron. David ridică privirea şi citi dezamăgirea pe chipul tinerei femei.

Bagdad, ora locală 22 şi 35

Fuad Adbelkader, ofiţer de cifru al serviciilor secrete irakiene, se ridică asudat din ascunzătoarea de unde expediase în Israel mesajul prin care dezvăluia atitudinea Franţei. Urcă în automobil şi porni hotărât în direcţia Iranului.

Beit Asia, ora 21 şi 35

Ultima mărturisire a rusului îi aruncase pe conducătorii ţării în ghearele disperării. Leonov aşteptase câteva ore înainte de a-şi dezvălui secretul, pentru a se convinge că Mossadul avea într-adevăr intenţia să-l lase în viaţă. La ora 18 fusese dus la o vilă din suburbia Dimonei, unde avusese parte de o primire fastuoasă. Telefonase bancherului său din Elveţia şi îl făcuse albie de porci, până când Herr Grubbe îl confiscase că îi mai rămăsese jumătate din sumă în cont. Udi Zvulun, încredinţat că Leonov nu spusese chiar totul, îi făgăduise că va fi în curând eliberat. Iar David îi era recunoscător lui Udi care, trecând peste ordinul său, îi cruţase viaţa rusului. Nenorocirea era că Leonov nu cunoştea locul unde fusese amplasată bomba în Ierusalim. Nu ştia decât că se afla în cartierul Mea Shearim, fiind programată să explodeze la ora 5. În vremuri normale David ar fi evacuat în primul rând populaţia din cartier, în condiţiile actuale însă cum putea pătrunde acolo? În oraş circulaţia devenise imposibilă. Mii de vehicule erau blocate din cauza distrugerilor de pe marile şi micile artere rutiere. O adevărată capcană de şoareci. Neavând mijloace de informare, israelienii erau atraşi de tunetul asurzitor al aviaţiei care trecea la înălţimea acoperişurilor şi ieşeau din case luând automobilele pentru a se îndrepta către unităţile de care depindeau. Se pomeneau foarte repede încorsetaţi într-un haos de nedescris. Comandourile arabe profitau de aglomerări şi trăgând asupra celor de la volan, aruncând grenade în mijlocul mulţimii. Descoperindu-i pe cei ucişi în automobile, ceilalţi conducători îşi abandonau propriile vehicule şi alergau să se pună la adăpost strigând: „Arabii! Arabii!”, fără a-i putea însă recunoaşte.

Citind rapoartele ce se îngrămădeau la PC, David înţelese că bilanţul va fi mai dezastruos decât şi-l imaginase. Ordonă agenţilor să abandoneze şi să cerceteze casele din cartierul religios din Ierusalim, unde se bănuia că ar fi ascunsă bomba. În jurul moscheilor Al-Aqsa şi Omar câţiva

dintre cei mai buni oameni ai Shin Beth-ului şi Mossadului, în civil, vegheau pentru a împiedica sabotajul.

— Ce paradox! exclamase David, atunci când ordonase protejarea locurilor sfinte ale Islamului.

Bătălia din jurul celor trei centrale electrice ale ţării făcea ravagii. Cele câteva tancuri trimise la ora 20 la faţa locului fuseseră distruse cu rachete antitanc. Aviaţia israeliană îşi păstra supremaţia aerului deasupra ţărilor inamice, Siria şi Irakul. Cu cele şapte sute optzeci de aparate şi cu o medie de doisprezece piloţi pentru fiecare avion, Israelul dispunea de una dintre cele mai eficace aviaţii din lume. La fel ca la cursele automobilistice, unii piloţi aşteptau în cockpit după aterizare şi decolau din nou îndată ce rezervoarele erau alimentate şi bombele fixate sub aripi.

— Preşedintele Siriei cere încetarea focului! strigă un ofiţer, fluturând un telex deasupra capului.

— La coş! răspunse David. Nu vom înceta să atacăm decât atunci când focul se va stinge de la sine.

— Arabia Saudită acceptă ultimatumul, strigă un altul.

David îi smulse hârtia din mână. Venea de la Washington.

Saudiţii acceptau necondiţionat. Îl sună pe Ariel Dan la postul său.

— Ai primit mesajul Arabiei Saudite?

— Da. Suntem de acord. Comunică americanilor.

— Tot nu vrei să vorbeşti cu Harkins?

— Exclus.

— Bravo, Arik!

Esther, inspirată deodată de un gând, îi privi pe David cu ochi mari:

— Cred că preşedintele Irakului e mort.

După cinci minute, tehnicianul care stabilise prima oară legătura cu capitala irakiană obţinu din nou palatul.

— Aici Khalida Ben Omar.

— Preşedintele a murit, răspunse plângând secretara. Nimeni nu ştie încă. A murit în timp ce vorbea cu dumneavoastră la telefon. L-am găsit pe covor, ţinea încă receptorul...

Esther închise. Măcar dacă şi-ar fi îndeplinit misiunea mai devreme. Văzând-o apropiindu-se, David, care vorbea cu Uzi, se întoarse spre ea.

— E mort.

David zâmbi.

— Esther, ai salvat poporul evreu!

Vocea şefului de Stat major răsună în difuzorul punctului de comandă.

— Zece rachete cu încărcătură chimică au căzut la Haifa şi alte şase în plin centru din Ramat Gan, la şapte kilometri de Tel-Aviv. Douăzeci au fost distruse în aer de rachetele Patriot. Nu se cunosc încă pagubele. Primele mărturii vorbesc de sute de morţi.

David lovi cu pumnul în masă. Se duse să se închidă în biroul său insonorizat, de unde putea vorbi cu Ariel Dan şi cu şeful Statului major. Discuţia dură exact două minute şi treisprezece secunde.

*

Preşedintele american începea să spere. Din sala de conferinţe a CNS-ului, în aripa stângă a Casei Albe, trecea în revistă situaţia împreună cu consilierii săi. Israelul devansase ora prezentării ultimatumului ţărilor arabe. Arabia Saudită fusese cruţată. O telegramă de la Tel-Aviv anunţa că Egiptul luase hotărârea să rămână în afara conflictului. Siria ceruse încetarea ostilităţilor.

Preşedintele Harkins nu ştia că telexul care informa că planul Ismael se declanşase la ora 13 şi 30 – adică 20 şi 30 în Israel – se rătăcise printre altele ce zăceau pe masa lui. Una din secretare veni să-i aducă o telegramă. Primele avioane de luptă şi bombardierele americane de la bazele din Turcia, Grecia şi Italia începuseră să aterizeze în Israel. Piloţii predau aparatele colegilor israelieni şi plecau înapoi cu avioane civile. Marile Hercules descărcau tone de bombe şi rachete. Un tânăr ofiţer împinse un telex sub ochii săi. George Harkins îl parcurse şi înţelese pe loc gravitatea

situaţiei. Planul Ismael fusese pornit cu trei ore şi jumătate mai devreme decât era prevăzut. În Israel luptele de stradă se amplificau. Morţii se numărau cu sutele, întreaga ţară se găsea paralizată datorită acţiunilor de sabotaj. Porturile Haifa şi Ashdod erau în flăcări.

Preşedintele acţionă o comandă, punându-se astfel în legătură prin satelit cu ceilalţi şefi de stat.

— Cine a trădat? răcni cu un glas ce nu mai avea nimic omenesc. Cine a trădat? Cine? Doamne, Dumnezeule, israelienii vor porni apocalipsul!

Interlocutorii săi îi răspunseră pe rând că nimeni nu părăsise adunările, în conformitate cu instrucţiunile israeliene. Preşedintele american îi somă să nu întreprindă nimic ce i-ar putea stânjeni pe israelieni şi întrerupse legătura. Ceru apoi secretarului de stat al. Apărării să grăbească desfăşurarea podului aerian.

— Goliţi bazele din Europa! Trimiteţi în Israel de două ori cât au cerut.

Vru să mai spună ceva, dar fu întrerupt de şeful CIA.

— Ierusalimul!

— Ce, Ierusalimul?

Preşedintele fu cuprins de o presimţire sumbră.

— O bombă atomică de o kilotonă e programată să explodeze în zori, ora locală 5! Statul major şi Mossadul nu cunosc locul unde este amplasată.

— O bombă atomică?

Preşedintele avea impresia că îngerul morţii pătrunsese în sală.

— Da, o bombă de fabricaţie rusească. Mossadul a răpit la Roma pe profesorul Dumoulin, un savant francez.

Îşi trase răsuflarea şi adăugă:

— Cred că israelienii vor folosi acum arma nucleară...

— Încercaţi să-l prindeţi pe Ariel Dan, îl întrerupse preşedintele. Trebuie să-i vorbesc neapărat.

— Rachete cu încărcătură chimică au căzut la Haifa şi Ramat Gan, în plin centru, răcni îngrozit ofiţerul însărcinat cu decodificarea mesajelor.

Preşedintele se crispă dureros, în timp ce membrii consiliului îl priveau încremeniţi. George Harkins începu să lovească masa cu pumnul ca un nebun.

*

Escadrila locotenent-colonelul Udi – două F15 şi două F16 – zbura cu Mach 1 la rasul apelor Mediteranei. Ordinatorul de bord îl vestea că se apropie de obiectiv. De când decolase de la baza secretă din deşertul Neguev, Udi încerca să elimine orice gând din minte. Ştia că şi ceilalţi piloţi trec prin aceeaşi stare.

*

Agenţiile de presă internaţionale începeau să transmită către marile redacţii. Telegramele alcătuiau o capodoperă de contradicţii. Irakul ar fi ocupat Arabia Saudită, Siria ar fi deschis ostilităţile cu Irakul, Egiptul lupta împotriva Libiei, Iordania ar fi în război declarat cu palestinienii, iar Israelul părea să fi fost invadat de trupe neidentificate…

Ierusalim, ora 22 şi 1

Rachetele purtătoare de încărcături chimice declanşaseră iadul la Haifa şi Ramat Gan. Primele veşti anunţau sute de morţi. La Ierusalim, în cartierele religioase, începuse războiul civil între serviciile secrete şi comandourile arabe. Aceştia răcneau în ivrit: „Tsahalul vă

omoară! Tsahalul vă urăşte! Plecaţi înapoi, la voi în Rusia şi Polonia!”

Credincioşi înarmaţi cu pietre şi cuţite năvăleau asupra lor, luându-i drept israelieni autentici, şi cădeau seceraţi sub salvele automatelor şi sfâşiaţi de exploziile grenadelor. Pe de altă parte, zeci de militari israelieni, echipaţi cu megafoane, continuau cu riscul vieţii să dea semnalmentele falşilor soldaţi, implorându-i pe locuitorii cartierului să revină în căminele lor şi să permită armatei să le scotocească în căutarea teroriştilor. Cum să dezvălui prezenţa bombei atomice, ascunsă undeva în acest sector, fără a provoca panica în oraşul a cărui unică soluţie părea a fi noul stat palestinian, cu alte cuvinte fără a provoca alt masacru? Credincioşii integrişti nu acceptau nici o degajare, în această zi sacră a iudaismului. Îi văzuseră pe soldaţii israelieni trăgând asupra lor. În ochii lor aceştia erau evrei nu arabi, orice li s-ar fi spus.

Învălmăşeala cea mai cumplită se iscase în centrul cartierului religios. Soldaţii care nu fuseseră încă ucişi fugeau pe unde apucau. În ritmul acesta Ierusalimul risca să fie distrus chiar înainte de ivirea zorilor, chiar şi fără bomba atomică.

Beit Asia, ora 22 şi 8

Niciodată în cariera sa David nu fusese atât de furios. Yehuda Shomron îi adusese cel mai pesimist raport din cursul serii. La Haifa şi Ramat Gan sute de gazaţi. În Ierusalim izbucnise războiul între evrei. Căzuseră mii de oameni.

— Trimiteţi imediat mesaje la CIA, KGB şi MI5! Nu-i uitaţi pe nemţi şi italieni. Toată lumea trebuie să ştie că Franţa a trădat! strigă el la ofiţerul care aştepta nemişcat înaintea lui.

Şeful DGSE-ului şi toţi colegii săi occidentali trimiseseră zeci de mesaje, pe care David nu avusese timp să le citească. Singurul care conta în ochii săi era şeful CIA. Ofiţerul care avea misiunea de a stabili legăturile se apropie cu receptorul în mână. Vocea americanului răsună în sală.

— Dragă prietene…

— Ascultă-mă cu atenţie, îl întrerupse David. Nu am nici o secundă de pierdut. Ţara mea e în foc şi sânge. Îmi trebuie un răspuns din partea lui John Hicks, de la Bagdad.

— Am mesajul în faţa mea, tocmai l-am primit. Mă voi ocupa imediat.

— E vital! Dacă Ierusalimul va fi nimicit, sare în aer întreaga planetă! La noi apocalipsul a început. Evreii au fost gazaţi la ei acasă. Arabii vor regreta gestul acesta până la capătul istoriei.

David închise, lăsându-l la celălalt capăt al globului pe american în pragul demenţei. La ameninţările Israelului se adăuga şi mesajul care dezvăluia identitatea şi adevăratul rol pe care îl avea John Hicks.

*

Locotenent-colonelul Udi privi ordinatorul de bord. Împărţi instrucţiuni codificate în engleză celorlalţi piloţi când ajunse în apropierea ţintei. După câteva secunde cele patru avioane desprinseră rezervoarele suplimentare, lăsându-le să cadă în Mediterana.

*

Scotocirea pas cu pas a locurilor sfinte ale Islamului se încheie cu preţul a sute de morţi, evrei şi arabi. Colonelul Dany primise ordine precise chiar din gura lui Ariel Dan:

— Supravieţuirea Ierusalimului e în mâinile tale!

Intrările esplanadei fuseseră zăvorâte de o mie de paraşutişti care cunoşteau semnele de recunoaştere ale comandourilor. În cele două mari moschei pătrunseseră specialişti din trupele de geniu, conduşi de agenţii Shin Beth-ului şi de gardieni Wagf, soldaţii musulmani însărcinaţi cu protecţia monumentelor. Fuseseră necesare lungi parlamentări şi ameninţări pentru a-i convinge pe paznicii musulmani că atentatul era pus la cale de fanatici arabi. Faptul că aviaţia continua să piseze Iordania nu uşurase tratativele. Colonelul Dany, un munte de om de treizeci şi şase de ani, un specialist al intervenţiilor dure, fusese nevoit să le pună cuţitul la beregată pentru a putea pătrunde în moscheea Omar, prin poarta de vest. Era prima oară când intra în cel de al treilea loc sfânt al Islamului, după Mecca şi Medina.

Credincios convins, Dany simţi cum i se strânge inima când desluşi în penumbră frumuseţea edificiului. Dacă ar fi depins de el, ar fi preschimbat bucuros în fum octogonul acesta clădit pe locul unde fusese cel de al doilea templu al Ierusalimului. Colonelul şi oamenii săi, împărţiţi în două şiruri, înaintau apropiindu-se unul câte unul de coloanele de susţinere ale bolţilor, cercetând locul cu ajutorul unor proiectoare puternice. După informaţiile primite, explozivele erau ascunse în peştera de sub stâncă. Deodată răsunară focuri de armă. Un agent şi un gardian musulman se prăbuşiră răniţi. Dinspre fundul grotei izbucnise un zgomot de tunet. Se puseră la adăpost. „Sunt cel puţin patru” aprecie Dany. Din ordinul său nu se ripostase, de teamă să nu atingă explozivele. Aşteptă să revină liniştea şi strigă în arabă, prin portavoce:

— Sunt colonelul Dany, din Tsahal!

Glasul îi fu acoperit de împuşcături. După cum trăgeau, Dany înţelese că îşi vor epuiza curând muniţia. Aşteptă puţin şi reluă pe acelaşi ton.

— Vă jur pe Biblie: nu numai că veţi rămâne în viaţă…

Izbucni o nouă salvă. Şeful paznicilor musulmani începu să-i roage pe cei din comandoul arab să nu comită o crimă.

— Vă las să alegeţi, interveni Dany. Sunteţi liberi pe loc şi sub protecţia mea. Vă dau cuvântul meu de ofiţer.

Mai aşteptă să treacă o nouă serie de împuşcături şi adăugă:

— Ori veţi muri, odată cu noi. Număr până la zece. Nici o secundă mai mult!

Dany juca totul pe o carte, şi era conştient de aceasta. Dar înţelesese că arabii trăgeau la întâmplare şi se putea ca explozibilul să nu fie în grotă. Suspansul dură până rosti cifra nouă. Un glas de dincolo de mormânt strigă:

— Nu trageţi!

*

John Hicks era să cadă de pe scaun când recunoscu vocea preşedintelui Statelor Unite.

— Dragă Hicks, îţi jur pe onoarea mea că nu vei fi urmărit şi am obţinut aceeaşi promisiune şi de la israelieni. Spune-mi unde e ascunsă bomba în Ierusalim. Repede! Cu siguranţă că suntem ascultaţi. Am restabilit legăturile telefonice în unicul scop de a intra în legătură cu dumneata.

Îi răspunse doar tăcerea.

— Du-te şi pune-te la adăpost la ambasada noastră din Bagdad. Afară te aşteaptă un Ford. Repede, adresa!

— Numărul 7, pe strada…

Harkins desluşi sunetul surd pornit dintr-o armă cu surdină. Cineva puse receptorul în furcă. John Hicks murise. Preşedintele era în acelaşi timp furios şi uşurat. Se întoarse spre şeful CIA care aştepta, lângă el, crispat.

— Oricum nu mi-aş fi ţinut promisiunea. Mai mult chiar, aş fi făcut tot posibilul ca Hicks să fie executat pe scaunul electric şi aş fi apăsat pe buton, cu mâna mea!

Cifra 7 fu comunicată imediat Mossadului.

*

Escadrila colonelului Udi ajunsese deasupra oraşului Tripoli. Avionul F16 pe care îl pilota lansă asupra palatului prezidenţial o bombă A cu plutoniu. Un altul lansă o a doua bombă A, cu uraniu, la doi kilometri distanţă, în partea de nord a oraşului, apoi ambele aparate ţâşniră către înaltul cerului, urmat de cele două F15, care le însoţeau şi dispărură către răsărit. Deasupra Mediteranei aştepta avionul de realimentare.

Nici Udi şi nici piloţii lui nu auziră deflagraţiile şi nu văzură giganticele ciuperci ce se înălţau deasupra capitalei libiene. Al doilea atac nuclear al istoriei avea loc la cincizeci de ani după Hiroshima şi Nagasaki.

Hakiriah, ora 22 şi 16

Erau adunaţi în PC-ul strategic al ministerului Apărării, când se auzi glasul lui Udi vestind:

— Misiunea a fost îndeplinită!

Ariel Dan se ridică şi, pe un ton grav, cu ochii în ochii lui David, cită din Thora:

— „*Dacă cineva se ridică să te omoare, ridică-te înaintea lui şi omoară-l*.” Ziua aceasta trebuia să vină. Eretz Israel a

răspuns la moartea chimică cu moartea nucleară! Omenirea nu va uita niciodată lecţia aceasta.

David se duse să-l strângă la piept.

*

David Ben Zion rezervase în exclusivitate informaţiile pentru Judith Stevens, care îşi reluase activitatea la *Washington Post,* sub protecţia discretă a CIA.

— Judith? aici David.

Scoase o exclamaţie de bucurie, dar se opri.

— Vei primi Un fax care iţi dă toate elementele pentru pagina întâi, a doua şi a treia a ziarului tău de mâine. Informaţiile reflectă strictul şi tragicul adevăr. Fugi şi aşteaptă lângă aparat!

Închise. Dacă Judith ar fi predat imediat caseta Mossadului, poate că multe nu s-ar fi întâmplat, gândi David în timp ce forma numărul de telefon al Casei Albe. După cele câteva baraje de protecţie obţinu legătura chiar cu preşedintele.

— Sunt generalul David Ben Zion, directorul Mossadului. Israelul a nimicit capitala Libiei cu arma absolută.

— Ce?!

— Dacă bomba ascunsă la Ierusalim explodează înainte de a fi găsită şi neutralizată, Irakul şi Siria vor înceta să existe în ceasul următor.

Preşedintele tăcea.

— Dacă sirienii nu-şi retrag miile de tancuri din Golan, le vom pulveriza cu arma nucleară.

Preşedintele asculta, fără să intervină.

— Ţara mea e pradă pârjolului. De pe acum avem cel puţin patruzeci de mii de morţi. Adică echivalentul a două milioane de americani. Aviaţia şi rachetele continuă să distrugă infrastructura ţărilor inamice. Vom continua aceste operaţii până când obiectivul nostru va fi atins.

— Înţeleg tragedia care a lovit poporul dumneavoastră... murmură în sfârşit George Harkins. America va face tot ce-i stă în putinţă pentru a ajuta Israelul. Arabia Saudită a şi...

— Domnule preşedinte, nu am prea mult timp. Singurul lucru pe care vi-l cerem este să urmaţi cu stricteţe

instrucţiunile noastre. Nimic mai mult. Vă vom ţine la curent cu evoluţia situaţiei.

Înainte de a închide, David ţinu să spună:

— Iertaţi-mi felul de a vorbi însă aici evreii continuă să moară ca muştele!

În marea sală de conferinţe de la Casa Albă, toate privirile se lăsară deodată în jos. Discuţia putuse fi auzită în difuzoare. Preşedintele se adresă membrilor consiliului:

— Tare mă tem că nu a fost ultima bombă atomică din noaptea asta!

*

Preşedintele rus avu parte la mai multă consideraţie din partea primului ministru israelian. În timp ce David vorbea cu americanul, Dan îi explica rusului motivele pentru care ţara sa fusese nevoită să recurgă la arma absolută în cazul Libiei.

— Ştiam că o să recurgeţi la arma atomică. Preşedintele american nu voia să mă creadă. Va trebui să înfruntaţi tribunalul istoriei...

— Noi suntem tribunalul istoriei. Şi încă n-am terminat de judecat. Domnule preşedinte, vă cer să respectaţi întocmai propunerile mele.

— Vor fi respectate. Eu unul nu vă cer decât să vă opriţi.

— Poate că Ierusalimul va fi distrus. Ce-aţi face dacă Moscova s-ar afla în aceeaşi situaţie? Dacă unul sau două milioane de ruşi ar fi măcelărite? La scara Israelului, asta s-a petrecut aici în seara de Kippur! Arabii vor continua să plătească. În timp ce voi, voi veţi avea linişte din partea celor şaizeci de milioane de musulmani ai voştri timp de câteva decenii!

— Dumnezeu să te-audă!

*

Uzi Zvulun îi transmise informaţia lui Yehuda Shomron.

— Ştii câte străzi are Ierusalimul?

— Acest număr 7 se află într-un cartier religios.

— Războiul face ravagii de două ore. Morţii se numără cu miile, Knessetul e în flăcări, ca şi alte zeci de edificii. Voi, cei din PC, habar n-aveţi de toate astea...

— Ştiu, dar ordinele primului ministru sunt categorice. N-avem altă soluţie, Yehuda. Da, trebuie să tragem în fraţii noştri. Sau ei sau Ierusalimul trebuie să dispară. Da, vom trage în evrei, şi cu cât mai repede, cu-atât mai bine. N-ai nici o clipă de pierdut!

*

Judith Stevens citi de zece ori lungul fax. Cînd intră în biroul redactorului şef, era albă ca varul. Informaţiile prezentau planul Ismael în cele mai mici amănunte, consecinţele sale pentru Israel şi riposta Tsahalului. Vestea de asemeni şi moartea preşedintelui Irakului şi se încheia cu cuvintele pe care primul ministru, Ariel Dan, le adresa lui Judith:

„*În faţa ameninţării cu dispariţia, care şi acum mai apasă asupra ţării, am hotărât să dăm un prim avertisment lumii arabe şi umanităţii. Cei care se vor asocia cu arabii, vor cunoaşte soarta Libiei.*"

*

Colonelul Dany negocia şi acum cu comandoul arab, care cerea garanţii. Solicitaseră un automobil, pentru ostateci şi două milioane de dolari. Zadarnic le explica el că era imposibil de circulat, nu voiau să înţeleagă. Nu mai avea de ales. Trebuia să treacă la atac. În interiorul moscheii Al-Aqsa situaţia era şi mai rea. În jurul pieţei aveau loc lupte crâncene. Singurul mijloc de transport rămăsese elicopterul.

Sub pretextul că se duce să transmită superiorilor săi condiţiile arabilor, Dany ieşi să cerceteze situaţia de pe

cealaltă parte a esplanadei şi să aducă întăriri. La câteva minute după ce reveni, hotărârea era luată. Trimise afară gardienii musulmani, pentru a putea da mărturie în faţa istoriei. Mai rămăseseră patruzeci şi cinci de secunde. Doi dintre gardieni se întoarseră. Voiau să rămână alături de israelieni. Dany nu mai avea timp să-i convingă să renunţe.

Proiectoarele instalate în partea dreaptă se aprinseră toate în acelaşi timp. Dany se năpusti în fruntea oamenilor săi, golindu-şi încărcătorul în direcţia de unde veneau focurile de armă. Operaţiunea dură exact treizeci şi cinci de secunde. Au fost şapte morţi, printre care şi colonelul Dany.

*

Atacul din moscheea Al-Aqsa, care se declanşase în acelaşi moment, se încheie cu o explozie cumplită, în urma căreia se prăbuşi întreaga aripă stângă a edificiului. Trei sute de tancuri, susţinute de cincizeci de elicoptere, erau pregătite pentru a-i respinge pe tinerii palestinieni adunaţi în piaţă să sărbătorească „noaptea martirilor intifadei". În conformitate cu ordinele primite de la Statul major, tancurile începură să tragă peste capetele oamenilor, în speranţa că panica îi va face pe tineri să fugă înspre Iordania. Din beznă începură să răsară mii de copii. Vacarmul de iad dezlănţuit de blindate îi împiedica pe israelieni să audă cuvântul de ordine ce circula printre rânduri. Brusc, o mare de oameni tălăzui către tancuri în urletele de „*Allah Akbar!*" „Cei de la Statul major socoteau că este preferabil să-i stăvilească aici, decât să-i lase să pătrundă în Ierusalimul asediat. Tancurile coborâră ţevile tunurilor asupra gloatei. Urmă apocalipsul.

*

Esther încerca zadarnic să intre în contact cu Ali Masud, noul şef al serviciilor secrete irakiene. În cele din urmă obţinu legătura, mulţumită restabilirii circuitelor.

— Preşedintele a murit. Preia puterea! Dă ordin blindatelor să se întoarcă din drum. În caz contrar, peste o oră Irakul va înceta să mai existe.

În buncărul subteran Ali Masud transpira. Clădirea Mukhabaratului tocmai fusese parţial distrusă.

— Nu e adevărat! Preşedintele trăieşte! Acum câteva minute am primit confirmarea…

— Iar eu îţi spun că e mort. Chiar eu l-am ucis!

Esther îi explică, prezentându-i cu exactitate simptomele care precedaseră aşa-zisa criză cardiacă.

— Ali, eşti singurul care mai poate salva ţara. De data asta nu mai e vorba de războiul din Golf. Vom folosi arma nucleară. Vrei ca patria ta să dispară? Eşti credincios. Nu cuteza asemenea faptă înaintea lui Dumnezeu. Grăbeşte-te şi vei deveni un erou!

— Ce trebuie să fac? o întrebă fostul instructor pe eleva sa.

— În primul rând, să-mi spui unde e ascunsă bomba la Ierusalim. În schimb, Israelul nu va distruge Irakul. Bombardierele noastre strategice nu aşteaptă decât semnalul de decolare. Cred că n-ai uitat că suntem la patruzeci de minute de zbor de Bagdad. Apoi va trebui să dai ordin tancurilor să nu depăşească linia roşie.

— Ce valorează garanţiile unei trădătoare?

— Sunt evreică. Trădători sunt cei care vor să ducă Irakul la pierzanie. Dacă bomba explodează, Israelul va fi nimicit, însă ţara ta va dispare de pe hartă. Americanii şi ruşii sunt cu noi.

— Şi dacă refuz?

— Atunci vei muri primul. Serviciile pe care le-ai moştenit au rămas şi acum sub controlul meu. În aceşti câţiva ani m-am descurcat binişor, poţi să mă crezi. E suficient să rostesc o vorbă, una singură, şi vei fi lichidat fără măcar să apuci să ştii de către cine şi cum.

Esther, care îi simţea şovăiala, înţelese că Masud era în pragul unei crize de nervi.

— Ali, opreşte dezastrul şi ia puterea!

— Strada Mea Shearim, numărul 7… Mea Shearim 7!

— Mulţumesc, Aii. Ţi-ai salvat patria. Dar nu uita: promisiunea rămâne valabilă numai dacă opreşti şi tancurile!

Închise şi se năpusti în PC, ciocnindu-se cu Ariel Dan, care tocmai ieşea din sală. Strigă cât putu de tare:

— Strada Mea Shearim numărul 7!

Doamne, cum putea să reziste? se întreba David în timp ce o asculta relatându-i convorbirea cu Ali Masud.

— Nu ai exagerat cu nimic, spuse David. Dacă blindatele se apropie de linia roşie, nu mai avem de ales.

— Ştiu. Dar cred că ţine. Îl cunosc bine. Doar el m-a format... Are simţul răspunderii. Poate că chiar îl vom putea recruta...

*

Situaţia de pe frontul de nord îi îngrijora serios pe cei din Statul major. Chiar dacă zeci de blindata fuseseră distruse, sirienii încă mai dispuneau de câteva mii de tancuri la zece kilometri de Israel. Cel mai recent ultimatum al Israelului adresat Siriei era cât se poate de clar: la ora 23 şi 30, Damascul avea să fie distrus de o bombă atomică dacă cei care conduceau tancurile nu le părăseau. Nici vorbă nu putea fi să se întoarcă. Trebuiau să iasă, cu mâinile pe cap, după ce-ar fi îndreptat ţevile spre Damasc. Ariel Dan era sigur că preşedintele sirian, vârât în unul din numeroasele lui buncăre, avea să ordone tanchiştilor să se năpustească asupra Israelului, pentru a reteza ţara în două. Tsahalul nu dispunea decât de trei sute de tancuri pentru a le face faţă, dintre care o sută fuseseră distruse în timpul primelor lupte. Îi era cu neputinţă să pună în mişcare întăririle. Aviaţia, de una singură, nu putea elimina atâtea tancuri, siriene înainte de acestea să ajungă în Israel. Preşedintele sirian cunoştea oare situaţia? Că nu mai avea aviaţie, că ultimele baze de rachete fuseseră pulverizate, că în trei-patru zile Siria avea să fie dată cu un secol în urmă? Iar capitala libiană fusese bombardată atomic? Neîntrerupt,

telexurile ieşeau din telescriptoarele palatului prezidenţial, precizând că Siria accepta încetarea focului. Ca şi cum ar fi fost vorba de un război clasic. Ca şi cum Israelul, aflat el însuşi la marginea prăpastiei, ar fi avut timp să se joace de-a războiul convenţional! Preşedintelui sirian îi rămânea o jumătate de oră pentru a capitula fără condiţii. Bombardierele israeliene, echipate de bombe cu neutroni, aveau să-i iradieze de moarte nu numai pe piloţii tanchişti, ci şi orice fel de viaţă omenească pe o suprafaţă de zece kilometri, lăsând tancurile intacte, conform caracteristicilor armei cu neutroni. Alte avioane purtând încărcătură atomică erau gata să se năpustească asupra Damascului. Acelaşi fel de bombe care fuseseră aruncate şi la Tripoli.

*

Comandourile infiltrate în Israel s-ar fi putut retrage acum, când îşi îndepliniseră misiunea, sau pe-aproape. Ajunseseră la faza finală: incendierea oraşului sfânt. În asemenea condiţii reinstaurarea ordinii în Ierusalim nu putea fi realizată decât printr-o minune. Mii de tineri palestinieni, scăpaţi din focul ucigător al tancurilor, pătrunseseră în oraş, fără a avea un ţel precis, zbierând „*Allah Akbar!*” În zgomotul asurzitor nimeni nu mai auzea megafoanele care continuau să adreseze populaţiei apelul „Intraţi în case! Nu soldaţii trag asupra voastră, ci arabi în uniformă. Poartă adidaşi cu trei benzi şi ceasuri fosforescente la încheietura dreaptă! Întoarceţi-vă acasă. Deschideţi aparatele de radio. Kol Israel şi-a reluat emisiunea!”

Chiar şi cei care izbuteau să înţeleagă apelul aveau prea puţine şanse să-şi croiască drum prin gloată. Nebunia ucigaşă care cuprinsese mulţimea, maşinile incendiate, resturile de elicoptere doborâte în cartierele religioase, molozul datorat exploziilor, toate răpeau orice nădejde de mişcare, de circulaţie.

Şi cu toate acestea, bomba de o kilotonă trebuia îndepărtată cu orice preţ din oraş. După câteva încercări nereuşite făcute de trupele de şoc ale Mossadului şi Shin Beth-ului de a se apropia de Mea Shearim – care înseamnă „Cele o sută de uşi” – Statul major decise o nouă operaţie: operaţia „Moise”.

*

Încă zece minute şi ultimatumul dat sirienilor se încheia. Israelul avertizase America pentru ultima dată. Puterile occidentale aveau să asiste neputincioase la cea de-a doua explozie nucleară din această noapte. Irakul îşi retrăsese carele blindate şi capitulase fără condiţii. Într-o alocuţiune radiodifuzată adresată naţiunii, noul preşedinte *ad-interim* începând din zorii acelei zile Ali Masud, şeful Mukhabaratului, recunoscuse vinovăţia ce îi revenea preşedintelui decedat, dezvăluise complotul Ismael, prezentase un prim bilanţ al pagubelor şi adăugase că Tripoli, capitala Libiei, suferise un atac atomic. Îi implorase pe cetăţenii irakieni să nu se răzbune pe evreii din ţară:

— Nu ei poartă vina foştilor noştri conducători. Israelul ameninţă cu distrugeri de mari proporţii dacă ne atingem de compatrioţii lor veniţi aici de bună credinţă, încrezători în pacea pe care le-am propus-o.

Ali Masud nu îndrăznise să le mărturisească cetăţenilor că în cazul că bomba de la Ierusalim exploda, ţara urma să fie ştearsă de pe hartă.

Preşedintele sirian, care ascultase la radio cuvântarea noului conducător al Irakului, ştia că cel mai târziu până a doua zi, poporul său îl va linşa. Până la ora 23 mai crezuse în informaţiile pe care i le prezentau generalii săi. Ultimatumul occidentalilor îl zguduise, dar nu într-atât încât să se supună condiţiilor. Acum era surprins de declaraţiile lui Ali Masud, care îl discreditaseră în faţa lumii. Dintr-un reflex de supravieţuire, sirianul formă numărul direct al

primului ministru al Israelului. Dan refuză să-i răspundă. În locul lui la aparat se prezentă altă persoană.

— Mă numesc Esther, locotenent-colonel al Mossadului şi fost ministru al Afacerilor Externe al Irakului, sub numele de Khalida Ben Omar.

Auzindu-l cum suflă înţelese că lovise în plin.

— Sinuciderea este actul cel mai curajos pe care îl puteţi, face!

— Accept. Nu atacaţi.

După această scurtă convorbire, preşedintele sirian dădu câteva instrucţiuni, apoi se închise în cabinetul său şi îşi trase un glonte în cerul gurii.

Beit Asia, ora 23 şi 30

Dacă ar fi mai avut puterea s-o facă, David ar fi îmbrăţişat-o pe Esther. Telexul care îi anunţa capitularea Siriei îi adusese o mare bucurie, gândurile îi erau însă concentrate în altă parte. Rapoartele de la Ierusalim îi sfâşiau inima. Ideea că oraşul putea fi distrus pentru a treia oară îi era insuportabilă. Orice alt oraş, dar nu Ierusalimul! Veştile lăsau însă prea puţine speranţe. Până acum operaţia Moise costase viaţa a zece oameni din trupele de intervenţie şi a sute de credincioşi fanatici. Pârjolul luase proporţii şi era de prevăzut că în asemenea ritm la ivirea zorilor Ierusalimul va fi prefăcut în cenuşă. În ajutorul blindatelor fusese chemată aviaţia, pentru a stăvili valurile de palestinieni tineri ce continuau să pătrundă în oraş. Dacă şi aceştia ar fi fost înarmaţi, ţara s-ar fi aflat acum în pragul capitulării. Nici în celelalte oraşe situaţia nu se prezenta mai bine. „Oare cinci mii de oameni erau în stare

să nimicească o ţară?. Lecţia aceasta va trebui studiată în institutele de strategie", gândi David. Dacă Leonov nu mărturisea la timp, Israelul ar fi fost acum în agonie.

Esther îi aduse un nou telex. Mii de soldaţi sirieni abandonau tancurile şi se îndreptau spre Damasc.

— Esther, cum faci de rezişti?

Îi zâmbi şi ieşi, pentru a se întoarce cu alt telex, de la Statul major. Nu îndrăzni să-i spună că operaţiunea Moise se soldase cu un eşec. Asaltul urma să fie reluat. David citi şi azvârli hârtia pe masă, unde zăceau multe altele, într-o dezordine de nedescris.

Sosi în fugă un ofiţer cu o telegramă în mână. David îl puse să i-o citească.

— Numărul comandourilor arabe este aproape nul.

David îi smulse documentul.

Au fost ucişi sute de arabi în luptele cu agenţii noştri şi ai Shin Beth-ului. Supravieţuitorii şi-au scos uniformele militare şi încearcă să fugă înspre Palestina şi Iordania. Au fost capturaţi douăzeci dintre conducători.

David se ridică de la masă, ceva mai liniştit. Aşteptase de mult vestea asta. Apropiindu-se de Esther, îi şopti răguşit:

— Mai trebuie recuperată blestemata aia de bombă, până nu explodează! Dacă Ierusalimul supravieţuieşte, vom reclădi Templul!

*

Începând cu ora 23, în toate oraşele din ţară soldaţii anunţau prin megafoane că radioul şi televiziunea îşi vor relua emisiunea şi primul ministru se va adresa naţiunii.

Elicopterul lui Ariel Dan îl depuse foarte aproape de clădirea postului de televiziune, păzită cu străşnicie. Perspectiva Ierusalimului în flăcări îl zguduise profund. După lungi parlamentări, rabinii armatei acceptaseră în

cele din urmă. Yom Kippurul va fi în mod excepţional întrerupt, ca să i se dea posibilitatea să apară pe post. Pentru a-i constrânge fusese nevoit să le spună rabinilor de existenţa bombei. Şi pentru a da mai multă greutate cuvântării sale, religioşii fuseseră de acord să apară şi ei împreună cu primul ministru în cadrul emisiunii. Dan ştia că rabinii nu aveau o mare autoritate religioasă, însă prezenţa lor va avea darul să-i liniştească pe evrei, fie ei credincioşi sau laici.

Ariel Dan începu prin a cita pasajele din Thora şi Talmud, care stabileau că sabatul poate fi întrerupt dacă erau în primejdie vieţi omeneşti. Continuă apoi pe un ton foarte grav, dezvăluind planul Ismael în mod amănunţit. Anunţă că armatele siriene, irakiene şi iordaniene erau nimicite, menţionă gravitatea situaţiei din ţară fără a da cifre, însă lăsând să se înţeleagă că e vorba de câteva mii de morţi şi pagube în valoare de mai multe miliarde de dolari. Stărui ca străzile să fie degajate, pentru ca armata să-şi poată duce până la capăt acţiunea de curăţire şi lichidare a ultimelor resturi din comandourile arabe care mai erau încă în ţară. Pomeni de felul în care aceştia puteau fi recunoscuţi şi adăugă solemn:

— În noaptea aceasta Eretz Israel a folosit arma absolută, ca un prim avertisment dat lumii arabe. Tripoli, capitala Libiei, nu mai există.

Tăcu, fiind conştient că vestea aceasta zguduise întreaga naţiune.

— Pacea pe care ne-o propuneau vecinii noştri nu era decât o capcană, continuă el obosit. Fără intervenţia directorului Mossadului şi a echipei sale, Eretz Israel n-ar mai fi existat la ora aceasta. În curând veţi cunoaşte tot adevărul despre bărbatul şi femeia care au salvat patria de la pierzanie. Marile puteri au fost informate încă de la început. De data aceasta ne-au acordat sprijinul lor total, nu însă fără a le forţa mâna. Lucrătorii israelieni din ţările arabe se vor întoarce acasă în zilele ce urmează fără să li se întâmple ceva. Aveţi cuvântul meu! Dumnezeu, slăvit fie numele său, apără Israelul, aşa cum a mai făcut-o, în

această zi sfântă. Duşmanii noştri vor fi pedepsiţi pentru o mie de ani!

*

Echipa de la PC-ul Mossadului urmărise cuvântarea televizată fără a înceta să lucreze. David primi din mâna lui Uzi Zvulun mesajul cu care acesta se prezentase zâmbind.

— Cînd zâmbeşti îmi dai de obicei o veste bună.

— Excelentă, ţinând seama de împrejurări.

Informaţia provenea de la principalul agent din Damasc. Preşedintele sirian era mort, ucis sau sinucis. Generalul de aviaţie Abdelkader Saadum pusese mâna pe putere. Generalul era în realitate chiar principalul agent israelian din Damasc...

Dacă primirea ştirii David rămase tăcut, însă adjunctul lui îi surprinse sclipirea de satisfacţie din privire. Un ofiţer îi citi lui David ultimul telex sosit.

Preşedintele Iordaniei a fugit. Şeful OEP-ului s-a refugiat la ambasada Franţei de la Amman. Franţa este de acord să ni-l predea. Celelalte state, inclusiv Rusia, sunt şi ele de acord cu aceasta. Dan te lasă să-i hotărăşti soarta.

— Faceţi-mi legătura.

Fură necesare cinci minute de negocieri cu ambasadorul Franţei de la Amman, ca David să poată vorbi cu şeful OEP-ului în persoană.

— Aici şeful Mossadului. Am mii de motive să vă sugrum cu mâinile mele. Dar ştiu că nu aţi participat la complot. Din acest motiv, precum şi ţinând seama de faptul că occidentalii vor să vă predea, după ce v-au acordat premiul Nobel pentru Pace, vă cruţ viaţa. Mâine, dacă mai trăim, veţi lua Iordania, sau ce a mai rămas din ea. Statul palestinian s-a născut mort!

— Poporul meu nu-i de vină...

— Ştiu, de aceea va fi şi cruţat, şi asta numai dacă şi poporul meu supravieţuieşte, e singura condiţie. O vom afla până la ora 5.

— De ce la ora 5?

— Pentru că fraţii voştri arabi au avut buna inspiraţie să ascundă o bombă atomică la Ierusalim. E programată să explodeze la 5 dimineaţa. Dacă n-o găsim până atunci, asta înseamnă sfârşitul Ierusalimului şi a întregului Orient Mijlociu.

— Dumnezeule! Ce-aş putea face?

— Să vă rugaţi!

*

Asupra cartierului religios al Ierusalimului se năpustiră ca vulturii treizeci de elicoptere. Împrăştiau mulţimea cu reflectoare orbitoare şi gaze lacrimogene, trăgând de data aceasta cu gloanţe de război. Atacul se concentra în jurul numărului 7 de pe strada Mea Shearim. Foarte curând câmpul bătăliei rămase pustiu. Cu măşti de gaze pe faţă, agenţii Mossadului şi specialiştii în fizică nucleară izbutiră să pătrundă în uriaşa clădire ce adăpostea yeshiva Hassidimilor, lăcaşul misticilor Habadului, numit Ohel Itzhak, „Cortul lui Isaac”.

Înăuntru izbucni o luptă pe viaţă şi pe moarte. Înarmaţi cu cuţite, religioşii năvăleau asupra agenţilor. Gazul lacrimogen îi obliga să se retragă în dezordine, răcnind blesteme. Afară, zeci de agenţi, sprijiniţi de grupe de paraşutişti cu măşti de gaze, veniţi ca din cer cu elicopterele, suspendate deasupra caselor, izbuteau să menţină locul degajat, cu preţul câtorva morţi, de o parte şi de alta. Fanaticii reveneau mereu la atac, în ciuda megafoanelor care anunţau de data aceasta că în cartier se află ascunsă o bombă atomică. Se prăbuşeau seceraţi de rafalele puştilor-mitralieră ale compatrioţilor lor evrei. Dacă nu ar fi tras, soldaţii ar fi fost linşaţi în numai câteva minute, aşa cum se întâmplase cu cei care făcuseră parte

din prima operaţiune Moise. Pe străzile din jur şi în tot cartierul zăceau sute de trupuri printre resturile de maşini incendiate şi elicoptere doborâte de comandourile arabe.

Înăuntrul clădirii agenţii Mossadul căutau frenetic. Uşile închise erau sparte cu umărul, cu piciorul, cu răngi. Scotoceau pretutindeni răsturnând totul în locurile unde s-ar fi putut ascunde o bombă. Deodată o voce strigă:

— E aici! E aici!

Doi specialişti veniră în fugă să examineze lada de lemn descoperită în beciul părăsit, în spatele unei grămezi de saltele vechi.

Un agent îşi anunţă superiorul prin radio:

— Obiectivul a fost atins. Putem ieşi?

— Nu vă mişcaţi. Aşteptaţi ordinele.

În beci se lăsă o tăcere sinistră, agenţii ţinându-şi răsuflarea, cu ochii la ladă.

— Daţi-i drumul! Aveţi trei minute. Vă vom proteja până la Malchei Israel, unde aşteaptă elicopterul.

Şiroind de sudoare, oamenii săltară lada pe umeri şi porniră cu paşi mici, apăraţi de cei care îi precedau cu armele în mâini. La ieşire fură imediat înconjuraţi de camarazii lor. Împuşcăturile încetaseră. Călcând peste cadavre şi bucăţi de tablă, încercau să-şi găsească o cale de trecere către vest. De sus erau urmaţi de două elicoptere. Un paraşutist de nouăsprezece ani plângea în tăcere. În faţă apăru elicopterul care îi aştepta.

— Mai repede, mai repede! îi zori un ofiţer.

Lada fu depusă în interior, în timp ce specialiştii se urcară alături de ea în aparatul care îşi luă zborul în direcţia sud-est.

*

David şi Esther descopereau întreaga grozăvie în primele ore ale dimineţii. Cu toată oboseala ce-o copleşea, Esther stăruise să-l însoţească în această misiune de recunoaştere. În timp ce zburau deasupra ţării în elicopter,

priveau zguduiţi spectacolul unui început de apocalips. În marile oraşe agonizau sute de răniţi. Ambulanţele nu izbuteau să pătrundă din cauza haosului ce domnea şi nu puteau acorda ajutor victimelor. Ploaia care începuse nu stinsese focarele de incendiu. Miasmele rău mirositoare se înălţau până la ei.

Vederea centrului din Ramat Gan, atins de rachetele cu încărcătură chimică, era de nesuportat. Deosebeau sutele de cadavre ale celor gazaţi, în aparenţă intacţi, cu chipurile crispate. Cu toate acestea, David nu simţea nici urmă de milă pentru sutele de mii de libieni ce fuseseră sacrificaţi în focul nuclear. De ce trebuise să se ajungă până aici? Vor înţelege oare în sfârşit că viitorul le era legat de cel al israelienilor? Că cele două popoare erau condamnate să trăiască sau să moară împreună? Că cei despre care Coranul pretindea că vor fi umiliţi şi nefericiţi deţineau o armă care o întrecea pe cea a profetului? Iar, pe de altă parte. Vaticanul va înţelege în sfârşit că renaşterea Israelului, în 1948, era un miracol înfăptuit?

Esther îl observă pe David cu coada ochiului. Părea absent, privind cerul. Ceea ce era mai rău trecuse oare? „Da”, îşi spuse David. De la începutul istoriei evreilor, copii Israelului scăpaseră întotdeauna de ceea ce era mai rău. Istoria, lor nu fusese decât o succesiune de nenorociri. Dar de fiecare dată poporul ales renăştea din propria cenuşă, cu o înverşunată voinţă de a trăi, înarmat cu un optimism sălbatic, mângâindu-se cu vorbele tainice: „Putea fi şi mai rău!” Oare aceasta fusese ultima nenorocire? Până când va pune Dumnezeu la încercare credinţa în înţelegerea încheiată cu Abraham şi apoi, mult mai târziu, cu poporul său, pe muntele Sinai? Omenirea va înţelege în cele din urmă, va recunoaşte, va accepta misiunea Israelului, sau cel puţin va fi conştientă de puterea sa de nimicire? Era oare o întâmplare că cei care creaseră arma absolută fuseseră savanţi evrei, persecutaţi de nazişti? Toţi! Acei Einstein, Oppenheimer, Teller, Bohr... Ce aveau ei în plus faţă de alţii? O inspiraţie divină?

Elicopterul se apropia de Tel-Aviv. David privea în continuare în sus. Cit ar valora omenirea fără evrei? Nimic, îşi răspunse singur. Contribuţia poporului său era uriaşă: un Dumnezeu unic, dragostea faţă de aproapele tău, o etică şi bomba. Arma finală!

David scruta cerul ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, acum, pe loc. Se întoarse spre Esther şi spuse strigând pentru a se putea face auzit:

— Cred, sunt sigur, că au venit în sfârşit vremurile mesianice.

Ea nu înţelese dar încuviinţă din cap.

După ce reveni la postul de comandă, şeful Mossadului se retrase în apartamentul său pentru a se odihni câteva ore.

Atunci când, în acest 23 septembrie 1996, rabinul Mossadului suflase în cornul de berbec, nimeni nu se repezise, cum era obiceiul, la bufet. În PC-ul strategic se găseau numai bărbaţi şi femei înlăcrimaţi. Peste câteva clipe primul ministru urma să apară pe micul ecran. David telefonă din cabinet duhovnicului său, rabinul Levy Monsenego. În ajun îi trimisese printr-un agent vestea catastrofei. Scrisoarea se încheia astfel: „Roagă-te pentru Ierusalim”.

— Am ştiut că eşti Hamemune, îi spuse liniştit rabinul, adăugând: Nu m-am rugat pentru Ierusalim. M-am rugat pentru tine.

— Rabi…

David şovăia.

— Vorbeşte! îl îndemnă rabinul, ca şi cum ar fi ştiut ce avea să-i ceară.

— Aş vrea să vin la tine, într-o oră.

— Te aşteptăm cu…

— Voi veni însoţit. E vorba de fostul ministru al Afacerilor Externe al Irakului. Se numeşte Esther, rabi. Este o convertită. Ea a salvat Israelul în noaptea asta…

În clipa aceea pe ecran apăru Ariel Dan. În sala plină până la refuz a hotelului Hilton – Knessetul arsese – luă cuvântul primul ministru, tras la faţă, cu ochii roşii, adus de

spate şi înconjurat de câţiva miniştri şi membri ai Parlamentului. Începu prin a prezenta planul Ismael, aşa cum fusese descris în *Washington Post* de pana lui Judith Stevens. Evocă apoi şi urmarea.

— Vecinilor noştri nu le lipsea imaginaţia şi nici cruzimea. Iată ce ne rezervau şi urmau să fie decretate în dimineaţa aceasta:

Luă un document pe care începu să-l citească.

Toţi evreii trebuie să părăsească Palestina. Vor rămâne numai aceia care pot dovedi că trăiesc aici de zece generaţii. Au o săptămână la dispoziţie pentru a aduce aceste dovezi şi în nici un caz numărul lor nu va putea fi mai mare de douăzeci de mii. Un milion dintre evrei vor fi repartizaţi în ţările arabe, unde vor redeveni ceea ce au fost din totdeauna, o minoritate demnă de dispreţ, în slujba Islamului. Restul va fi răspândit în Asia. Nici Europa şi nici America nu-i va putea primi, sub pedeapsa embargoului petrolier. Resturile Zidului plângerii vor dispare. Vom ridica două moschei, una pe locul Zidului, cealaltă pe ruinele Knessetului. Ierusalimul devine începând de astăzi Oraşul Sfânt al Islamului. Nici un evreu sau creştin nu va putea trăi aici.

Se opri şi bău puţină apă.

— Şi acum iată hotărârile guvernului şi membrilor Knessetului, cu excepţia celor patru membri arabi, care nu au dorit să participe:

Privind undeva deasupra adunării, Ariel Dan se exprimă cu voce gravă.

— Se constituie un stat palestinian în Iordania, neutru şi fără armată. Arabii israelieni, din care cea mai mare parte a colaborat la planul Ismael, îşi pierd naţionalitatea şi vor trebui să părăsească teritoriul ţării, în mai puţin de o săptămână, ducându-se în noul stat palestinian.

Teritoriile israeliene din Iudeea, Samaria şi Gaza, precum şi cele de pe înălţimile Golan, devin părţi integrante ale statului Israel.

Aviaţia israeliană îşi va continua bombardamentele în Irak şi Siria, până la distrugerea totală a infrastructurilor militare şi industriale.

Se interzice arabilor să construiască centre de cercetare nucleară, sau uzine de arme chimice. Egiptul, pe care în noaptea aceasta l-am cruţat, în amintirea lui Anwar al-Sadat, se va supune şi el acestor restricţii.

Libanul şi Kuweitul vor fi din nou libere, şi independente.

Ierusalimul este eliberat pe viitor de sub opresiunea seculară islamo-creştină. Ierusalimul, în totalitatea sa, va rămâne capitala eternă a poporului evreu.

Intelectualilor evrei din diasporă care au semnat diferite petiţii împotriva Israelului, li se interzice, fără excepţie, sepultura în Eretz Israel. În câteva zile, cu ajutorul lui Dumnezeu, slăvit fie numele său, vom începe lucrările de reconstrucţie a Templului.

La el în birou, David o anunţă pe Esther că îl vor vizita împreună pe prietenul său, rabinul Levy Monsenego.

— Cu o condiţie, spuse ea cu glas dulce. Poimâine au loc ceremoniile religioase la sinagoga Yesurun, din Ierusalim.

David o privi fără să înţeleagă. Zâmbetul ei îi reaminti cât era de frumoasă.

— Care ceremonii?

— Esther Ben Zion sună mai bine decât Khalida Ben Omar. Nu găseşti?

David o privi lung, nehotărât şi uluit în acelaşi timp. Apoi o luă în braţe şi o strânse la piept.

SFÂRŞIT